

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASK
HAYATIM

VE
KIYAMET

DÜNYANIN SONUNDA BİRBİRLERİNDE
YENİ BAŞLANGIÇLAR BULMAYI
BAŞARABİLECEKLER MİYDİ?

MELISSA
WELLIVER

İklim krizi Dünya'nın
sonunu getirmişti.

İnsanlar dondurucu kapsüllere
girmiş, şehirler boşaltılmış ve geriye
sadece gezegeni insanların dönüşüne
hazırlayan robotlar kalmıştı.

Bir GençSentez olan Echo tamamen mekanik olan
robotlardan değildi. Kalbi istikrarsız bir E-Mote çipi tarafından
yönetilen bir yarı insandı. Sistemindeki bazı hatalar yüzünden
hafızasını kaybetmişti ve koca dünyada neden robotlar dışında
sadece kendisinin kaldığını bir türlü çözemiyordu.

Yapayalnız geçirdiği yüz yılın ardından bir gece gökyüzünden
bir uzay kapsülü düşecek ve içinden bir kız çıkacaktı.
Dondurulanlardan olan Pandora neden diğer insanlardan önce
fırlatıldığını çözmeyi ve onların nerede olduğunu bulmayı aklına koymuştu.

Echo'yla Pandora öteki kapsülleri aramak için çıktıkları yolculukta çok
önemli bir şey keşfedecekti: Kıyamette birbirlerinden başka umutları yoktu.

"Bir kıyamet sonrası ortamında ancak bu kadar eğlenebilirsiniz!"

- Brianna Bourne

"Romantizm, mizah ve kara distopyanın mukemmel bir karışımı.
Melissa Welliver çok eğlenceli, insanı düşünmeye zorlayan eşsiz bir iş
ortaya koymuş."

- Amy McCaw

THG
0356778
VYR

ISBN: 978-625-6772-88-5

9 786256 772885

indigo

f /indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

MELISSA
WELLIVER

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ÇEVİREN:
SIRMA ÇALIŞICI

İ N D İ G O K İ T A P

Aşk Hayatım ve Kıyamet

MELISSA WELLIVER

Baskı: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-6772-88-5
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2023, Melissa Welliver
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Özgün Adı: My Love Life and the Apocalypse
Çevirmen: Sırma Çalışıcı
Yayın Yönetmeni ve Editör: Ece Yücesoy
Düzeltili: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak Tasarımı: Micaela Alcaïno

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

MELISSA
WELLIVER

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ÇEVİREN:
SIRMA ÇALIŞICI

İ N D İ G O K İ T A P

*Annem ve babam
Kathy ve Leon Welliver'a
Ben inanmazken bile yapabileceğime inandığınız için*

1

Echo

AuroraBIO 3 Sürüm 4.0

Telif Hakkı 2075-2080 Aurora Teknolojileri
Ltd.

Tüm Hakları Saklıdır

BIO3 Sürüm 17.2

Gateway Solo 9550

Sistem Kimliği = GençSentez0135

Oluşturma Zamanı: 09/10/2179 09:09:52

CPU = Sentetik Mobil Kuantum ® III İşlemci
— M 1066 GHz

1024 TB Pozitronik Beyin RAM Onaylandı

512 TB İnsan Biyolojik Sistem RAM
Onaylandı

]

MELISSA WELLIVER

2048 TB Hafıza RAM YIKICI ARIZA –
Çalıştırılamıyor
4096 TB E-Mote RAM YIKICI ARIZA –
Çalıştırılamıyor
512 TB İNSANLIK™ RAM Kısmen Etkin –
Güncellenemiyor

Sistem BIOS etkin
Görüntü BIOS etkin
Duyusal BIOS etkin
UMB Üst sınır segment adresi: HATA 404

BIOS Ayarlarına girmek için [SEÇ]
SINIRLI SİSTEMİ YIKICI ARIZALAR ile
başlatmak için [SEÇ]

Gözlerimi yavaşça açtım, günün son ışıkları optik sensörlerime aşırı yükleme yapacak kadar azalmıştı. Gördüğüm ilk şey okumayı bıraktığım sayfada açık duran *Aptallar İçin Kodlama* kitabının bir nüshasıydı. Yine kütüphanenin zemininde sızıp kalmıştım.

Tanrım, hayatım nereye gidiyordu böyle?

Tanrım demiştim ama ona inanmıyordum. Yani elbette bir yaratıcı vardı, tıpkı tüm sentezlerin olduğu gibi. Bizler Aurora Teknolojileri'nin mülküydük.

Ki o da dünyanın geri kalanı gibi... eh... yok olmuştu.

İNSANLIK™ sentezi bir kütüphaneci üstüne bastığında, “Ay!” diyerek koruma refleksiyle elimi çektim.

“Özür dilerim, Bay Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi. Konuştuğu sırada üzerimden geçti, bir yığın kitabı kütüphanenin diğer tarafına

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

taşımaya odaklanmıştı. Hareket ederken onu izledim, dimdik duruşu ve zarif hareketleriyle âdeta bir süpermodel gibiydi. Eskiden olsa o da benim gibi erkek olarak tanımlanırdı. Solmuş kapüşonlusundan çukurları olan cildine kadar ben bir GençSentez'im™ diye bağırıyordu. Eskiden olsa onun da benim gibi bir kişiliği ve duyguları olurdu, diğerleri gibi yeniden programlanmadan önceki zamanlarda.

“Aptal,” diye mırıldandım.

Birden ayağa fırladım ve yerdeki *Aptallar için Kodlama* kitabını kaparak İNSANLIK'a var gücümle fırlattım. Kitap kafasının tam ortasına isabet etti ve taşıdığı kitap yığınının ışıl ışıl parke zemine saçarak bir patates çuvalı gibi yere serildi. Çıkan ses o kadar gürültülüydü ki etraftaki tüm robotlar bu kargaşayla birlikte harekete geçti.

İlk gelen temizlik robotları oldu. Onları yavaşlatacak bir insan formuna sahip olmadıklarından –insanlar hiçbir zaman temizlikçilerle hoşbeş etmezlerdi– duvarlardaki gizli oyuklarından minik tekerlekleri üzerinde çıkıp fare gibi etrafa dağıldılar. Düşmüş İNSANLIK'ın yanına vardıklarında kapsüle benzeyen parlak yapıları açıldı ve metal kollar, süpürgeler ve kürekler fırladı. İşlerine koyularak düşen kitapları topladılar ve yere düşen sentezin vücudunda bir sızıntı var mı diye kontrol ettiler. Sentez zarar görmüş olabilir diye değil de pırıl pırıl zeminin hasar görmediğinden emin olmak içindi bu kontrol.

Benim İNSANLIK'a hasar verip vermediğimi kontrol etmekle Paramedibotlar™, görevliydi. Medibotlar büyük pirinç kutularının üzerine yapıştırılmış ilkyardım kitleriyle uyku modunda bekledikleri köşelerden yükseldiler. Yukarı doğru açılıp neredeyse insansı bir forma bürünerek yüzü olmayan, benden bir karış daha uzun iki ayaklı adamlara dönüştüler.

“Size yardımcı olabilir miyim, efendim?” dedi medibotun yüzünü oluşturan tenekemsi hoparlör. Sesi o kadar monotondur ki programcının bunu eklemeye zahmet bile etmiş olması mucize gibi geldi.

MELISSA WELLIVER

İNSANLIK robotu zannedersem son birkaç saniyedir yapmakta olduğu arıza tespitini bitirdikten sonra nihayet kıpırdandı ve en nihayetinde, “Hasar görmedim. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim,” dedi.

Hiç kötü hissetmiyordum. Bilinçli olan bir şeyi ne duygusal ne de fiziksel anlamda incitmek imkânsızdı.

Ayağa kalktı, temizlik robotlarının henüz toplamaya koyulmadığı kitapları alıp kitap deposuna doğru yoluna devam etti. Ben her gün buraya gelmeseydim bir işi bile olmayacaktı. Ona Gort demeyi tercih ediyordum, gerçi belli ki kült klasiklerden biri olan *Dünyanın Durduğu Gün* filmini hiç izlememişti. Çok yazık.

Bazen keşke ben de Gort kadar bilgisiz olsaydım diyorum. E-Mote çipi olmadan hayat muhtemelen çok daha basitti.

Sistemlerim, pozitronik beynime yirmi birinci yüzyılın başlarından kalma bir tümör gibi dikkatsizce yerleştirilmiş E-Mote çipini ilk kez tespit ettiğinden bu yana üç yıl geçmişti. Keşke çipi kimin taktığını hatırlayabilseydim ama bu işi beceren acemi, bellek yuvamı bozmayı başardığı için uyanmadan önceki hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Şimdiyse mahsur kalmıştım; robot işlevlerime erişmek için fazla insan, ergenlik döneminden çıkmak içinse fazla robottum. Harika.

Aman Echo, boş ver ya. Geçmişi kafaya çok fazla takmamalıydım, aksi takdirde geçici belleğim dolup patlayabilirdi. Ya da ona benzer bir şey olurdu işte. Aslında temel kodlamayı kendim yapabiliyor olmalıydım ama onu nasıl yapacağımı da hatırlayamıyordum. Benim için bunu düzeltecek insan da kalmamıştı.

Ve bu gerçekten can sıkıcıydı.

Robotları işlerini görmeye bıraktım ve kütüphanenin dışındaki merdivenlere doğru ilerledim.

Dünyanın sonunun geldiğini düşünürsek yeryüzü epey iyi vaziyeteydi. Yani evet, belki betonların çoğu yarılp içlerinden otlar fırlamış-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

tı ve orada kök salan ağaç fazlalığı yüzünden futbol sahası artık kullanılmaz haldeydi ama genel olarak şehir çok da fena görünmüyordu. Önemli olan şeyler hâlâ iyi durumdaydı.

“İyi görünüyorsun, Robocop.” Göğüs parçasına soluk mavi boyayla zabıta rozeti boyanmış robota yanımdan geçerken parmaklarımı şaklattım. Ses kutusu uzun zaman önce bozulmuştu ama yine de geçip giderken bana selam çaktı.

Önceden her şeyin nasıl görüldüğünü hatırlayamıyordum ama kütüphane arşivlerindeki videoları izlemiştim. Eskiden finans bölgesinin yer aldığı orta açıklıkta hâlâ aynı gökdelenler duruyordu. Sokaklara saçılmış arabalar fırtınaların getirdiği tozdan temizleniyor ve bakımlı tutuluyordu. Çöp bile yoktu çünkü çöp üretecek insan kalmamıştı. Plastik henüz biyolojik olarak parçalanma fırsatı bulamamıştı. Çünkü çoğunlukla robotlar buldukları her şeyi şehir sınırları dışındaki çöp dağlarının üstüne yığıyordu.

Restorasyon robotlarının elinde yollar için malzeme kalmamış olabiliirdi ama zaman zaman evlerin temellerini tehdit eden sarmaşıkları kesme konusunda iyi bir iş çıkarıyorlardı. Sekiz milyarlık insan trafiğinin yerini hiçbir şey dolduramazdı, bu yüzden beton bu haldeydi. Çatlamış kaldırım taşlarının üzerinden seksek oynayan bir çocuk gibi atladım. Her zamanki gibi bu, ruh halimi iyileştirmeye yaramadı. Bir keresinde biri bana bir çatlağa basarsam annemin belinin kırılacağını söylemişti. Kimin söylediğini hatırlayamıyordum. Annemin kim olduğunu dahi hatırlamıyordum ama bir şekilde bir çeşit ebeveynim olmalıydı. Sonuçta ben bir GençSentez'dim.

Çoğu dış mekân robotu yürüyüş yollarını kullanmıyordu. Mıknatıs kullanarak havada gitmek üzerine tasarlanmışlardı; bu, çöp kutularını boşaltmak ve dik bir yokuşu çıkmak için daha kolay bir yöntemdi. Ben sokak boyunca seke seke ilerlerken onlar havada süzülerek kolaylıkla yolumdan çekildiler. Konuşmuyorlardı bile, çok temel

düzeydelerdi. Tek işlevleri, bir gün insanlar için tekrar hazır olsun diye doğanın şehri ele geçirmesini engellemekti. Çok ironikti çünkü en başında bu karmaşaya tam da böyle sürüklenmiştik. İnsanlar güvende olduğu takdirde sakıncası yoktu sanırım.

Tabii onları nerede bıraktığımızı bir hatırlayabilseydim.

Hiç kimse insanların nerede olduğunu bilmiyor değildi. İNSANLIK robotları onları güvende tutmak ve dünya tekrar “yaşanabilir” olarak kabul edildiğinde uyandırmak üzere icat edilmişti. Robotlara sormayı denemiştım ama her seferinde bana o yapmacık robotik *bip* sesleriyle *Erişim Engellendi* cevabını vermişlerdi. E-Mote çipimi çıkarabilseydim ve kafamın içine tıktırılmış şu İNSANLIK programlaması karmaşasını çözebilseydim belki ben de hatırlayabilirdim. Fakat aceleyle yapılan işlerin sorunu buydu işte. Sanıyordum ki Genç-Sentezler kısırlıktaki artışı dengelemek için gerçekten uzun bir süre zarfında geliştirilmişlerdi. Her şey boka sarmadan önce İNSANLIK programlamasını tamamlamak için yeterli zaman olmamıştı.

Üzerinde *TazeGıdalar* yazılı yanıp sönen bir neon tabelası olan marketin önünde durduğumda karnım guruldadı. Başarısızlıkla sonuçlanan arıza teşhis denemelerimden bu yana bir şey yememiştım ve kuantum çekirdeğimi yeniden başlatmak birkaç saatimi almıştı.

Markete girdiğimde hareket sensörlü ışıkları tetikledim ve koridorlardaki ışıklar içerisi tamamen aydınlanana kadar sırayla titreşerek açıldı. Aynı zamanda sinir bozucu müzik sistemini de tetiklemeyi başarmış olmalıydım ki market anonslarının arasına serpiştirilmiş telifsiz caz müziği gümbür gümbür çalmaya başladı.

“TazeGıdaların ev yapımı etsiz hamburgerlerini deneyin. O kadar lezzetliler ki bizi adam öldürmekle suçlayacaksınız! Üçüncü koridorda bulabilirsiniz.”

Dördüncü koridora yönelirken gözlerimi devirdim. Birden üçe kadar olan koridorlarda eskiden taze ürünler bulunurdu ancak temiz-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

lik robotlarının çürümüş her şeyi atmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Geriye kalan tek şey kavanozlu ve konserve ürünler, paketli kurutulmuş meyveler ve çürüyemeyecek kadar yapay tatlandırıcı barındıran tatlılardı. İstedğim bölüme gelene kadar rafa göz attım, üç konserve kuru fasulye ve bir kavanoz kırmızı lahana turşusu aldım. Bir de hani enerji olsun diye bir paket çilekli şerit şekerleme ekledim.

Konserveleri raftan alır almaz sıra görünmez bir güç tarafından itilerek devasa bir otomat gibi arkadan öne doğru hızla hareket etti. Raf eksilen fasulyeleri arkadan yenileriyle doldurdu, artık geldiğim zamanki kadar dolu görünüyordu. Bir keresinde açlıktan ölmenden önce kaç konservem kaldığını görmek için bodruma inmiştim ve cam kavanozlarla teneke kutulardan oluşan ilk taşıma bandının sonuna bile ulaşmadan bütün bir gün geçmişti. İşte bu yüzden şehirde kalmaya karar vermiştim. O günün üzerinden 1,107 gün geçmişti ve ben hâlâ bu kuru fasulye metropolünü tüketmemiştim.

“Selam Deidre,” dedim boş kasaya doğru adım atarak. Kasanın ışığı yandı ve genç, sarışın kasiyer kızın tanıdık dijital yüzü ekranı doldurdu. Bir avuç piksel için oldukça çekiciydi.

“TazeGıdalar Süpermarketlerine hoş geldiniz,” dedi Deidre kocaman gülümseyerek.

“Ah, biliyorsun, idare ediyoruz işte,” diye cevap verdim. Deidre sadece belirli bir senaryoya ayak uydurmak üzere programlanmıştı ama benim kafamda her zaman konuşacak çok şeyimiz vardı. “Adı neydi... Drew’la nasıl gidiyor?”

“Lütfen satın aldıklarınızı tarama alanına yerleştirin,” dedi Deidre. Bana söyleneni yaptım. Yine gülümsedi.

“Ah evet, üzgünüm, adı Dwayne’di,” dedim. Seksi ve kendimden emin görüldüğümü umduğum bir tavırla ekranının üst kısmına yaslandım. “Peki şimdi ne yaptı? Deidre, sen daha iyisini hak ediyorsun, kızım.”

MELISSA WELLIVER

“Toplam dört yüz elli beş sterlin tuttu. Lütfen ekran üzerindeki talimatları takip ederek ödeme yapınız.”

“Eh, biliyorsun numaram sende var. Her zaman arayabilirsin.” Son kısmı fısıldayarak söyledim ve cüzdanımı çıkardım. Deidre donakaldı, bir sonraki talimatı vermeden önce benim ödeme yapmamı bekliyordu. BAYAN B E SMITH yazan bir kart çıkardım ve ekrana dokundurdum.

“Yetersiz bakiye,” dedi Deidre yüzündeki gülümsemeyi koruyarak. Derin bir iç çektim ve kartı omzumun üzerinden fırlattım.

“Hadi, güzelim. Yapma böyle,” dedim cüzdanımdaki bir sonraki kartı okuturken. Bu sefer işlem gerçekleşti. Teşekkür ederim, Bay G. Graham.

“İşlem tamamlandı. Bugün bizden alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz.” Deidre bir kez daha gülümsedi ve ekran siyaha döndü. Aldıklarımı topladıktan sonra cüzdanımı yerine koydum. Artık ödeme yapmak zorunda olmadığımı, para verecek kimse kalmadığını biliyordum ama amaç bu değildi. Üstelik ben Deidre’nin gününün en güzel parçasıydım.

Eve doğru tanıdık yollardan geçerken sokak lambaları titreşerek yanıp canlandı. Yürürken fasulyelerle lahana bacağıma çarpıyordu, çilekli şerit şekerlerden birisinin ucunu emmeye başladım. Başka bir gün, başka bir başarısızlık daha. *Aptallar için Kodlama* gayet bariz sebeplerden ötürü son umudumdu. Kütüphanedeki diğer her kitabı, hâlâ açılan her çevrimiçi kaynağı denemiştim. Vay be, bir aptal gibi bile kodlama yapamıyordum. İşe yaramazın tekiydim. Durdum ve tepemde olduğunu bildiğim sokak tabelasına baktım. *Park Bulvarı*. En büyük denememin başarısızlıkla sonuçlandığı sahne.

Bugün olmazdı. Hâlâ orada olduğunu bildiğim şeye bakmamaya dikkat ederek yolu hızla geçtim. Robotların muhtemelen şimdiye kadar orayı hiçbir şey olmamış gibi düzelttiğini bilsem de oraya hiç geri

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

dönmemiştim. Ama bu konu biraz bekleyebilirdi. Deneyebileceğim başka bir şey olmalıydı.

Aniden yağmur bastırdı, ben de koşmaya başladım. Sıradan bir durumdu bu. Okulda buna “acınası yanılğı” derlerdi. Ben sadece acı-nası diyordum.

Daha ne oluyor dememe kalmadan yağmur doluya dönüştü, ben de tam o esnada daireme vardım. Bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü ve döner kapıya doğru koştum. Kapüşonumu indirmemle ensemde aşağı süzülen birkaç dolu tanesini silkeledim ve resepsiyon ışıklarının vurmasıyla aynaya dönüşen karanlık camda yansımanı yakaladım.

Yorgun görünüyordum. Altdudağımın hemen altında küçük bir sivilce vardı ve çenemde yer yer de olsa kirli sakal çıkmaya başlamıştı. Daimi ergenlik düzgün bir sakalın düşmanıydı.

Ortadaki avizenin altından geçip altın kaplama asansöre bindim.

“Evine hoş geldin, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi hoparlörden bir ses kapılar kapanır kapanmaz.

Ayna kaplı arka duvara yaslandım ve asansör beni yukarı doğru taşıdı, kulaklarım tıkanınca hafifçe yüzümü buruşturdum.

“105. Kat. Çatı katı.” Asansörün kapıları kayarak oturma odama açıldı.

Yani, elbette çatı katında yaşıyordum. Herhangi bir çatı katında da değil, şehrin en yüksek ve en pahalı çatı katında. Galiba daha önce sporcu bir adama aitti ama hangi takımı desteklediğimi dahi hatırlamıyordum, o yüzden neyse ne. Çift kişilik kocaman bir yatağı olan devasa bir yatak odası, oturma odasının bütün duvarını boydan boya kaplayan bir televizyon ve içi dolu bir sabit disk vardı... Sadece şunu söyleyeyim, hâlâ ebeveynlerim olsaydı ve o sabit diski bulsalar bir hafta boyunca evden çıkmama cezası yerdim. Hatta belki bir ay.

* Acınası yanılğı (pathetic fallacy): Cansız şeylere insani duygular yüklenmesi, kişileştirme. Ardından gelen kelime oyununu bozmamak adına terimini kullanmak yerine birebir çeviri tercih edilmiştir. (ç.n.)

MELISSA WELTVER

Velur kanepeye kendimi bütün ağırlığımla bıraktım ve ayakkabılarımı çıkarmadan bacaklarımı mermer kaplı masaya uzattım. Tam olarak benim tarzım değildi ama kıyamet sonrası mobilya teslimatları sıkıntılıydı, o yüzden idare etmek zorundaydım. Sokaktan ayakkabımın atına yapışmış toprak parçaları masanın üzerine döküldü. Gece ben uyurken temizlik robotları hallederdi.

TG'mden –tepe göstergemden– sağlık durumumu kontrol ettim. Pil seviyem düşüktü ama uyumadan önce biraz kitap okumama yeterdi. Ya da belki... Gözlerim duvar boyunca kayıp bir uçtaki kablo yığınının, sabit diskin takılı olduğunu bildiğim yeri buldu. Masanın üzerine bıraktığım mendil kutusunu kendime çektim ve kumandayı elime aldım.

Oturma odasını boydan boya kaplayan cam duvar boyunca bir şimşek çaktı ve ardından uzaktan kumandayı düşürmeme neden olacak kadar yüksek bir gök gürültüsü koptu. Tüm ışıklar bir kez titreşti ve sonra televizyonu kullanma şansıyla birlikte söndüler.

“Harika,” diye mırıldandım. “Hey, Rosie, ışıkların sorunu ne?” İkinci cümleyi daha yüksek sesle söyledim, başımı geriye attım ve tavana gömülü hoparlörlere kadar uzanan acil durum ışıklarına baktım.

“Güç dalgalanması. Muhtemel elektrik arızası. Acil durum gücüne geçiliyor,” dedi yumuşak, neredeyse şehvetli bir kadın sesi. R.O.S.I.E – Uzaktan İşletimsel Saha Entegre Motoru.* Aurora Teknolojileri’ndeki dostlarımızdan başka bir hediye daha. Şehirde keşfettiğim her binada bir tane var gibiydi, hepsi de hâlâ tamamen işlev görüyordu. Rosie, ışıklardan mikrodalga fırına kadar dairedeki her şeyi kontrol ederdi. Şarj olmam için yeterli güç bulunduğundan emin olurdu ama bugünkü bu kadardı. Bu akşam bana televizyon yoktu.

.....
* İngilizcede “Remote Operational Site Integrated Engine” kelimelerini baş harfleri Rosie ismini oluşturmaktadır. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Kalkıp pencereye gittim. Ayaklarımın altında maketten bir kasaba gibi serili şehrin büyük bir kısmı da aynı sorunu yaşıyormuş gibiydi. Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm. Elektrik dalgalanmaları fırtınalar sırasında oldukça yaygındı.

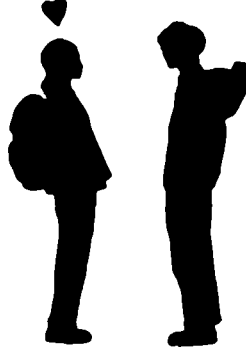
Olağandışı olansa gökyüzünde gördüğüm şeydi. Neden mi bahsediyordum? Düpedüz bir çılgınlıktan ibaretti. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Şimşek olamayacak kadar uzun süren ve yavaş hareket eden bir ışık şeridi şehrin çok yukarılarında siyah gökyüzü boyunca parlayıp çıktı.

Bir kuyruklu yıldız mı? Hayır, kuyruklu yıldız olamayacak kadar büyüktü. Öyle olsaydı bile, kuyruklu yıldızlar böyle hareket etmezdi. Cismin arkasındaki iz zikzaklıydı, sanki... kendini yönlendiriyor gibiydi?

“İmkânı yok,” diye fısıldadım. Tekrar yön değiştirip güneye, şehir merkezine doğru ilerlemesini seyrettim. Kesinlikle kendi başına hareket ediyordu ve bıraktığı izi bakılırsa... yukarıdan geliyordu? *Uzaydan?*

Fakat ben üzerine daha fazla düşünmeden başka bir şimşek gökyüzünü aydınlatarak çıktı, ardından da gök gürledi. Şimşek bir saniyeden kısa bir sürede hareket eden cisme ulaştı ve ikisi çarpıştığında ortaya çıkan ışık oturma odasını aydınlatırken irkilmeme sebep oldu. Az sonra o cisim turuncu bir ateş topuna dönüşerek düz bir çizgi halinde gökyüzünden aşağıya düşüyordu.

Şehrin tam merkezine.

Pandora

Cehennemde uyandım.

Eh, en azından cehennem gibiydi. Kavurucu bir sıcak vardı, o kadar nemliydi ki terden sıırılsıklam olmuştum. Yaptığım ilk şey oturmayaya çalışmak oldu ama alnımı tepemdeki can panele çarptığımda buna anında pişman oldum.

“Ah!” diye tısladım. Ağzımın içi kupkuruydu, sanki aylardır bir şey içmemiştim. Önümdeki pencere buğulanmıştı. Silmeye çalıştım ama kolum belimin yanında sımsıkı sabitlenmişti. Bütün vücudum kapana kısılmıştı ve bacaklarımı göremiyordum bile. Boğazım panikle düğümlenmeye başlamıştı. Bu bir... uyku kapsülü müydü? Hayır. Bu sadece bir uyku kapsülü değil, aynı zamanda bir tabuttu.

“Orada kimse var mı?” diye çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Gözlerimin önünde incecik bir çatlak belirdi, cam boyunca hareket ediyordu ve diğer tarafta turuncu bir parıltı gördüğümü sandım. *Yangın*. Çatlaktan bir alarmin kısık sesli ulumasını duyabiliyordum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Düşün. Neredeydim? Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum ama başımı giydiğim tuhaf tulumu görecektik kadar kaldırıbiliyordum. Tamamen griydi, göğüs kısmında baş aşağı olduğum için okuyamadığım neon mavisi bir logo olan rahatsız edici bir tulumdu. Ter lekeleri koltuk altlarımdan göğsümün ortasına doğru yayılmıştı. Başım feci derecede ağrıyordu.

Gözümün önündeki pencere, kapsülün içini oluşturan pürüzsüz metalden tek farklı şeydi. Neydi bu? Uyanmadan önce olan son şeyi hatırlamak için zonklayan beynimi kurcalamaya çalıştım.

Boğuk ama hissedebileceğim kadar da yakın bir patlama oldu. Kapsül titredi ve camın üzerindeki örümcek ağlarına benzeyen çatlaklar büyüdü. Kendimi korumak için gözlerimi kapadım ama şans eseri kapsül dışarıya doğru patladı. Gözlerimi açtığımda, başım kapsülümün arka paneline sıkıca bağlandığından hâlâ fazla bir şey göremiyordum ama görüş açımın hemen dışındaki alevlerin harlı sıcaklığını hissedebiliyordum. Alarmin sesi de yükselmişti ve gürültüyle tekrarlanan kelimeleri ayırt edebiliyordum.

"Yaklaşmakta olan çarpışmaya hazır olun. Yaklaşmakta olan çarpışmaya hazır olun. Yaklaşmakta olan..." Başka bir patlamanın kapsülü ileri doğru savurmasıyla ses kesildi, ardından kapsül sarsılarak tekrar eski yerine oturdu.

Kapsülüm. Bunun ne olduğunu biliyordum. Babamın tüm çabalarına rağmen yine de ölecektim.

Hareket etmeye çalıştım ama kollarım sıkıca iki yanıma sabitlenmişti. Elimden geldiğince kafamı öne iterek göğsümle uzuvlarımdaki bağlara baktım. Kumaştan yapılmışlardı ve babamın özel jetindeki emniyet kemerleri gibi orta kısımdan sıkıca çekilmişler, gri tulumun üzerinden geçiyorlardı. Kapsülüme girmeden önce giymek zorunda olduğum tulum. Göğüs cebinin üzerinde minik mavi bir çıkırık ve altında siyah renkte "AURORA TEKNOLOJİLERİ" yazan tulum.

Kapsül tekrar yalpaladı ve hızla düştüğümü hissettim. Midem hız trenine binmişim gibi tepetaklak oldu ama raylar beni tutmak için devreye girmede. Ne kadar süre daha düşebilirdim? Hiç sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Alevler, alarm ve banda alınmış uyarı mesajı bulanıklaşıp birbirine karışırken havada süzülüyordum sanki. Bunun ne olduğunu okulda öğrenmiştim. O kadar uzun süredir düşüyordum ki uç hızı ulaşmıştım. Yani saatte 300 km hızla yere çarpıp ölmeden hemen önce havada süzüldüğümü zannedecektim.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. *Hatırla.* Burundan al. Ağzından ver. Nefes alıp verirken bir çiçek açtığını hayal ettim, her taç yaprağı güneş ışığı sarısı gövdesini ortaya çıkarmak için birer birer geriniyordu. Dörde kadar saydım ve yediye vardığımda nefesimi tuttum. Sekizde nefesimi verdiğimde çiçek kapandı ve onunla beraber alarm sesi de sustu.

Buradan canlı çıkacaksam odaklanmam gerekiyordu. Doktor Kapoor olsa böyle derdi. *Panik sadece daha fazla panik yaratır.* Ancak nefes egzersizleri tam kapsamlı bir panik ataktan kaçınmama yardımcı olabilirdi. Bu da şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

Gözlerimi açtım. Alarm beynimdeki sis perdesinin içinden sızıyordu ama şimdi daha kontrol edilebilir geliyordu.

Hatırla. Arkama uzandığımda sol elimin parmakları biliminsanlarının beni kapsüle bağladığında gösterdikleri acil durum emniyet sürgüsünü aradı. Süpersonik hızda Dünya'ya düşmek acil durum olarak değerlendirilmezse başka ne değerlendirilebilirdi bilmiyordum. Kayışlar gevşeyip ciğerlerime daha fazla hava dolunca soluk soluğa kaldım ve ardından boğazım dumanla yanınca öksürdüm. Kapsülün üst yarısı ahır kapısı gibi açıldı.

Ya da cenazedeki açık bir tabut gibi.

İlk önce kapsülden dışarı çıkmaya çalıştım ama son kayışı da çözer çözmez bacaklarım vücudumun ağırlığıyla çöktü.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Uyandığınızda biraz güçsüz hissedebilirsiniz.” Biliminsanı böyle demişti. *“Bu da ne kadar zaman geçtiğine ve ne kadar kas kaybı yaşandığına bağlı.”*

Panik yine boğazımı düğümledi. Ne zamandır uyuyordum? Bacaklarım kurşun gibiydi, talimatlarıma uymayan işe yaramaz şeylerdi. Hayır, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Yeterince çabalarsam ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyordum. Bu hareket bacaklarım boyunca yakıcı bir karıncalanmaya yol açtı.

“Paraşüt açılışı başarısız oldu.” Bilgisayardan gelen ses alarmin üzerinden yankılandı ve beni şimdiki zamana geri döndürerek paniği dağıttı.

Yapamadıklarına değil, *yapabildiklerime* odaklanmalıyım. Paraşütün açılmaması kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Sistemlere bir çeşit yapay zekâ programlanmış olması umuduyla, *“Ee, bilgisayar?”* diye bağırdım alarm sesini bastırarak.

“Evet, Pandora?” diye cevap verdi bilgisayar içimi rahatlatarak. Neredeyse gülecektim.

“Tanrı’ya şükür. Bilgisayar, bu kapsül... bu kapsül şeyisini yavaşlatmak için seçenekler nedir?” Konuşurken bocaladım ve gözlerimi sağ üst köşedeki sayı panelinden ayırmadım, mide bulandırıcı bir hızla sıfıra doğru geri sayıyordu. *3,600 m... 3,500 m... 3,400 m...*

“Bir seçenek buldum,” diye yanıt verdi bilgisayar. *“Paraşütün elle açılması. Devam etmek ister misiniz?”*

“Evet, devam et, devam et,” dedim tiz bir bağırişla, sesim yine çatallanmıştı. Uzun zamandır kullanılmayan tek şey bacaklarım değildi.

“Paraşütün elle açılmasının sadece yüzde dört başarı şansı olduğu konusunda sizi uyarmalıyım. Bu yöntem başarılı olursa, öngörülen ölüm senaryosu kesin olmaktan çıkıp yüksek olasılığa dönüşecektir. Aynı zamanda çok rahatsız edici bir iniş yapmanıza sebep olacaktır,

bunu daha ayrıntılı olarak açıklayabilirim. Açıklayayım mı yoksa devam etmek mi istersiniz?”

Kesinlikle ölü ya da muhtemelen ölü. İkisi kıyas bile götürmezdi. Ve hiçbir şey ölüme doğru savrulmaktan daha az rahatsız edici olamazdı.

“Devam et,” diye bağırdım. “Ne yapmam gerekiyor? Çabuk,” dedim gözlerimi dijital sayaçtan hiç ayırmadan. 2,900 m.

“Elbette, Pandora.” Bilgisayar alarmı kesti.

İlk başta kulak zarlarım rahatlamıştı ama sonra geminin dışındaki alevlerin ne kadar gürültülü olduğunu, geminin yanından ısıklık çalarak geçen hava parçacıklarının ne kadar tiz ses çıkardığını fark ettim. Tekrar monitöre baktım. 2,700 m... 2,500 m...

“Manuel protokolü yürürlüğe koymak için konsolun solundaki kırmızı kolu çekmelisiniz. Şimdi onu aydınlatacağım.” Sol tarafımdaki bir ışık dikkatimi ölümüm için olan geri sayımdan uzaklaştırdı. Önümde, kapsülümün hemen dışında düğmeler, anahtarlar ve monitörlerle dolu bir konsol vardı ve bunların hepsi benim için hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelerle etiketlenmişti. Yanan tüm ışıklar sönmüş, geriye sadece bir ışık kalmıştı: parlayan bir kulpu olan kocaman kırmızı bir kol.

“İkiletmeye gerek yok,” diye fısıldadım. Kapsülden dışarı doğru eğildim, parmak uçlarım kolun kenarına değiyordu. *Kahrretsin*. İleri doğru kıpırdandım, işe yaramaz ağır bacaklarım vücudumun alt yarısını kapsülün içinde tutuyordu. Kendime ancak fazladan bir santim kazandırabilmiş ve kırmızı plastiğe boydan boya dokunmayı başarmıştım ama kavrayabileceğim kadar yakın değildim.

Kol yerinden oynamadı.

Gözlerim tekrar monitöre kaydı. 2,000 m... 1,800 m... 1,600 m...

“Pandora, paraşütü manuel olarak açmaya devam etmek istiyor musun? Paraşütü açmaya çalışırken geçen süre hayatta kalma şansınızı yüzde üçe düşürdü.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

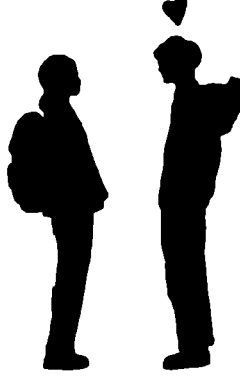
“Açıyorum!” diye bağırdım. Bu onu susturmuşa benziyordu. Son bir hamleyle kendimi kapsülün ağzına doğru çektim, kolu kavradım ve kalan vücut ağırlığımı kullanarak kolu zorla aşağı ittim.

Alarm tekrar çalışmaya başladı ama sesini sadece bir saniyeliğine duydum. Çünkü ondan sonra kapsülün çatısı uçtu ve bütün hava masmavi gökyüzüne çekildi.

Çıglık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Nefes alamıyordum. Açık tavan bir vakum gibi beni dışarı çekmeye çalışıyordu ama kayışı gevşetmiş olmama rağmen kapsül bacaklarımı yerinde tutuyordu. Yukarıda, paraşütün çırpınan malzemesini görebiliyordum. Neredeyse tamamen açıktı ama kumaşın ortasındaki deliği görmezden gelemedim. Yavaşlayıp yavaşlamadığımızı görmek için tekrar konsola bakmaya çalıştım ama basınçtaki ani değişim ekranı parçalamıştı.

Hareket ettim ve kapsülün arkasına çarptım, kayışa uzanırken bedenimi büktüm. Bir şansım olsun istiyorsam kendimi tekrar bağlamak zorundaydım ve bunu bana söylemesi için bir bilgisayara da ihtiyacım yoktu. Kayışı arkamdan çekip kapatırken tokayla boğuştum. Kendimi öncekinden daha da güçsüz hissediyordum, bilincimin her zerresi hücre kapağı gibi çatıdan fırlıyor, zihnim rüzgârda dağılıyordu. Sonunda emniyet tokasının bir *klik* sesiyle kapandığını duydum ve kollarımı serbest bıraktım. Nihayet alarmin sesini tekrar duyabildim.

“Yaklaşmakta olan çarpışmaya hazır olun. Yaklaşmakta olan çarpışmaya hazır olun. Yaklaşmakta olan...”

Elektriklerin kesildiğini hatırlamadan önce asansörün çağrı düğmesine üç kez basmıştım.

“Siktir,” diye küfrettim alçak sesle ve dairenin diğer ucundaki acil yangın kapısına doğru koştum. Kapı tık diye açıldı ve acil durum ışıkları devreye girerek ayaklarımın altındaki 104 kat döner merdiveni aydınlattı.

“Harika,” diye mırıldandım ve merdivenlerden üçer üçer inmeye başladım. İlk iki basamaktan sonra TG’m bana “uyumam” gerektiğini, diğer bir deyişle şarj olmam gerektiğini hatırlattı. Harfler kırmızıya dönmüşü, yani şarjım yüzde onun altına inmişti.

Her şeyden çok kendimi ikna etmek için yüksek sesle, “Daha epey var,” dedim onuncu kattayken. Hızımı artırırsam başarabilirdim.

Bir şeyin yere çarpma sesi merdiven boşluğunun beton duvarları arasından duyabileceğim kadar yüksekti. Tavandaki tozu gözlerime savuran bir alçak sonik patlamaydı bu. O şeyi görelî ne kadar olmuştu? Birkaç dakika mı? Yere hızlı ve sert çarpmış olmalıydı.

Kalan basamaklardan sıçraya sıçraya indim ve merdivenin altındaki parmaklıktan atladıktan sonra yangın çıkışını iterek açtım.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Lobide kaos vardı. Mermer zeminin ortasında kafamı koparabilecek büyüklükte eğri büğrü bir metal yığını duruyordu. Bu şey pencereleri paramparça etmişti ve cam parçaları zemine saçılmıştı. Daha şimdiden temizlik robotları karmaşayı kontrol altına almak üzere harekete geçmişti ama bazıları devrilmiş ve ters dönmüş kaplumbağalar sırtüstü kıvranıyorlardı.

“Uyarı. Olası tehlike. Uyarı,” dedi kapıcı robotlardan biri, tekerlekleri havada boş yere dönüyordu. Onu görmezden gelip kapıya koştum. Kapının kırılmış cam dağı tarafından kapandığını fark ettim ve bunun yerine yan taraftaki parçalanmış bir pencerenin içinden beceriksizce geçtim.

Filmlerdeki gibi sirenler olacağını hayal etmiştim ama sokaklar yine sessizdi. Sollanacak trafik olmadığından sirenlere de gerek yoktu. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez acil durum dronlarına ihtiyaç duyulduğunu görüyordum. Bir vızıltı sessizliği böldü ve küçük bir robot üzerimden süzülerek geçerken başımı kaldırıp baktım.

Kaza alanına gidiyordu, bir zamanlar insanları onun geçtiğine karşı uyanan ve *yolumdan siktir olun* diyen neon sarısı şeritlerinden bunu anlamak mümkündü. Koşmaya başladım, şehrin sokaklarını takip eden ve gökdelen labirentinin içine girip çıkan drone’u kovaladım. Ben hızlıydım ama drone daha hızlıydı ve görüş alanımın kenarında yanıp sönen düşük pil uyarısını görmezden gelmekte zorlanıyordum.

Ciğerlerim batık tişörtümün altında zorlanıyordu ve değerli bir nefesimi küfretmek için kullandım. Bir kez daha kendimi beni yarım bırakan adama –ya da madama– söverken buldum. Ne yenilmez olacak kadar robot ne de hızımı doğru ayarlayacak kadar insandım. Düşüncelerim yanından geçtiğim binalar kadar hızlıydı ve onları umursamamaya çalışıyordum. Doğrusu şu anda bunun için endişelenecek enerjim yoktu. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Tek bildiğim, yıllardır kaldırımdaki çatlaklardan başlarını gösteren karahindiba sayısı

MELISSA WELLIVER

dışında hiçbir şeyin değişmediği idi. Ta ki şimdiye kadar. O düşen yıldızın içinde ne olduğunu öğrenmek *zorundaydım*.

Drone şehir merkezindeki parkın demir çitinin üzerinden hızla geçip korkulukların tepesine çarpmaktan kıl payı kurtulurken ben de koşuşumu yavaşlattım. Park çok büyüktü, benim bile girmediğim köşeler vardı ve bitkiler aşırı büyümüş, yabani otlar, uzun çimler ve çeşitli zehirli sarmaşıklar kaplanmıştı. Bu parkı filmlerde ve televizyonda görmüştüm, eskiden böyle görünmüyormuş. Eskiden kocaman bir gölün üzerinde bakımlı çimler ve boktan pedallı tekneler varmış. Şimdiyse bir ormandan ibaretti.

Drone'un yörüngesini izlerken yutkundum. Artık onu takip etme me gerek yoktu; ardında bıraktığı siyah duman bulutu nereye gittiğini fazlasıyla belli ediyordu. Beni parkı temelli kapamaya zorlayan şey konusunda daha çok endişeliydim.

Nefeslenmek için bu arayı kullanarak yavaşça parkın kenarına yürüdüm ve ellerimi parmaklıklarda gezdirdim. Bu taraftaki çalılar bir tuğla duvar kadar kalındı ama istersem takip edebileceğim bir beton patikanın çalıları kestiğini biliyordum. Kapıya ulaştım ve kalın asma kilitle zincirlere dokundum. Parmaklıkların arasından yol masum masum gecenin içine doğru kıvrılıyordu.

Uzakta bir uluma duydum.

Dünyada kalan son düşünen varlık olduğunuzda elinizde çok fazla zamanınız oluyordu. Şehrin köşesindeki bir bodrumda sunucuları bulduğumda kütüphanedeki her filmi iki kez izlemiştim. Binanın kendisi yeterince masum görünüyordu, belli belirsiz hatırladığım tozlu bir tabelası vardı. Katların çoğu sadece bozuk bilgisayarların olduğu ofislerdi ama gerçek hazine bodrum katında gizliydi. Tavana kadar dijital depolama alanıyla dolu yüzlerce metrekarelik bir alandı. Binlerce saatlik televizyon dizileri ve filmler vardı.

Depolama robotlarından sunucuları tekrar çevrimiçi hale getirmeme yardım etmelerini istemiştim, böylece şehirdeki herhangi bir

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

ekrana, hatta tabletime bile istediğim her şeyi aktarabilecektim. 2015 sonrasına ait sunucular bozulmuştu ama ondan önceki ıvır zıvırların hepsi hâlâ iyi durumdaydı. Yirmi birinci yüzyılın başlarındaki dizilerin tüm sezonlarını izlemiş ve yüzlerce komedi filmine yüksek sesle gülmüştüm. O karakterler arkadaşım olmuştu. Fakat gerçekten sevdiğim, izlemeyi en çok sevdiğim şey doğa belgeselleriydi.

Benim dünyamda bitkiler boldu, betondaki her çatlakta büyüyorlardı, hayatta kalma arzuları temizlik robotlarının programlamasından daha güçlüydü. Ama geriye fazla hayvan kalmamıştı. Tek tük sokak kedisi ya da köpeği görüyordum ama genellikle öldükten sonra oluyordu bu. İkinci bir kafa ya da beşinci ve altıncı bacakları gördüğümde ölüm nedenlerini anlıyordum. Uzun lafın kısıası, dünya uzun zaman önce kirlenmişti ve bu durum genetik olarak geliştirilmemiş canlılar için hiç iyi olmamıştı. Robotik tarafım biyolojimin çözülmesini engellemişti ama onlar benim kadar şanslı değildi.

Serengeti boyunca gezinen filleri ya da yağmur ormanlarının dallarında sinsi sinsi dolaşan muhteşem panterleri izlemeye bayılıyordum. Eski kitaplarla dergileri incelemiştim ve şehrin merkezindeki parkın içinde bir hayvanat bahçesi olduğunu biliyordum, bu yüzden bir gün içeri girip giremeyeceğimi öğrenmek için yola çıkmıştım. Her şey gibi burasının da kilitli olduğunu düşünüyordum ve elbette öyleydi.

Yaptığım şeyi yapmak istememiştim.

Ama bu şimdilik bir şeyi değiştirmiyordu. Kapının yanında bıraktığım alet çantasına uzanıp cıvata kesicilerden birisini çıkardım. Bir gün onlara tekrar ihtiyacım olacağını biliyordum. Derin bir nefes aldım ve halkaları kestim. Zincir yüksek bir şingirtıyla yere düşünce olduğum yerde donakalarak ayak seslerinin gelmesini bekledim.

“İşte geliyor,” dedim kısık sesle ama mucize eseri gelmedi. Yavaşça, sinir bozucu derecede yüksek bir gıcirtıyla kapıyı açtım, sonra tekrar durdum. Dinledim.

MELISSA WELLIVER

Sessizlik.

Hızlı olmak zorundaydım. Yırtıcı hayvan tehdidi yetmiyormuş gibi bir de TG'min alt köşesinde hâlâ bana göz kırpan düşük pil uyarım vardı. Yüzde iki. Eh, en azından mutasyona uğramış aslanlar beni lime lime ederken uyanık olmayacaktım.

Kapının arkamdan kapanmadığından emin olduktan sonra parka girdim. Hava kararmıştı, hâlâ ampulleri olan birkaç sokak lambası titreyerek açılıp yolu aydınlatacağı kadar kararmıştı. Bunlardan bazıları bile uğursuzca tekliyordu. Parkın kendisi berbat haldeydi, kapadığım zamankinden de kötüydü. Asfalttaki çatlaklardan yabani otlar büyümüşü ve çimler her iki tarafta da en az bel hizasındaydı. Robotları da ne görebiliyor ne de duyabiliyordum. Onlara ne olduğuna dair milyonlarca zihinsel görüntü aklımdan geçerken bir ürperti bastırdım.

Bu konuyu boş vermeliyim. Ne de olsa bir şey hissetmemişlerdi. Uzay gemisinde kimin olduğunu öğrendiğimde belki robotları tamir etmeme yardımcı olmalarını sağlayabilirdim. Tabii çipimi de.

Yol boyunca yarı koşar adımlarla ilerliyor, kaza yerine çabucak ulaşmakla oraya varana kadar pil ömrümü korumak arasındaki dengeyi kurmaya çalışıyordum. Kendime bunun bir uzay gemisi olduğunu söyledim çünkü başka bir açıklaması olamazdı. O şey her neyse, gökyüzünden düşmüştü. Hem de bir şimşek gibi, Tanrı aşkına. Bir keresinde cidden yaşlı bir adam ve bir çocuğun arabalarıyla bir yıldırımın içinden geçip geçmişe gittiği bir film izlemiştim. Yoksa gelecek miydi? Başımı iki yana salladım. Düşünmek sadece pilimi daha hızlı tüketecekti.

Patikayı takip ederek bir daire çizip karanlık gökyüzüne yükselen büyük duman bulutuna ulaştım. Şimşek ve onunla gelen acayip hava da durmuş gibiydi. Artık ortalık sessizdi, bilekli spor ayakkabılarımın çakıllarda çıkardığından başka ses yoktu. Ben de bundan korkuyordum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Başka bir ses, bu sefer bir kükreme karanlığı yarıp geçti. Ve bu ses olmasını istediğimden daha yakından geliyordu.

Bataryam yüzde bire düşerken nefesimi sabit tuttum ve optik ışığımı kırmızının uğursuz bir tonuna çevirdim. Ne klişeydi ama! Yürüyen bir video oyunu gibiydim. Gerçi, düşen bir uzay gemisine doğru koşarken bir kaplan tarafından kovalanmak bir video oyunu olsaydı kesin oynardım.

Gözlerimi kırptırdığımda kırmızı dağıldı. Şimdi bunun için endişelenemezdim. Optik sensörlerimi şey için korumam gerekiyordu...

Sağımdaki çalılıklarda bir şey hareket etti.

Durdum, olduğum yerde donakalırken çakıllar ayaklarımın altında çatırdadı. Kısacık bir anlığına, bunu hayal etmiş olmak için dua ettim ama çalı tekrar hareket etti. Bir panterin kıvrak vücudu gölgelerden sızan mürekkep gibi yavaşça yola doğru hareket etti.

Sokak lambaları yaratığı aydınlatırken öğürmemeye çalıştım. Panter gibi görünüyordu ama içinde başka bir şey daha vardı. Büyük kedinin başını hareket ettirme biçiminde doğal olmayan bir şey vardı; pürüzsüz, simsiyah kürkün altında altın rengi tüylerin parlamasıyla ilgili bir şey. Başını çevirdi ve yutkunmam boğazıma takılıp öğürmek istememe neden oldu ama kıpırdamadım.

Işıkların altında dört çift göz bana göz kırptı. İki çift ağız. Aylar önce hayvanat bahçesini ilk açtığımda olduğu gibi çığlık atmak istedim ama sesimi çıkaramadım. İki başlı kedi bir adım daha yaklaştı.

Kaç! diye bağırdı beynim ama ayaklarım bu emre aldırmadı. Ağızım o kadar kuruydu ki bir işe yarayacağını düşünsem bile dudaklarımı açıp yardım çığlıkları atamazdım. Ben dronelar için sadece başka bir robotum. Onlar kazayla meşguldü. Hiçbir şey beni kurtarmazdı.

Kedi ağırlığını arka ayaklarına verdi ve saldırmaya hazırды.

“Selamlar Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş.” Güvenlik robotunun tenekemsi sesi sessizliğin içinde neredeyse sağır ediciydi ve hem ben hem de

MELISSA WELLIVER

panter patikadan aşağı ilerleyip sokak lambasının ışığına çıkan robota bakmak için döndük.

Panter hiç vakit kaybetmedi. Robotun üzerine atladı ve o kadar sert ısırıldı ki metalin basınçla çatlayıp açıldığını duydum.

“Yardım. Tehlike. Yardım.” Panter ses kutusunu parçalayıp vidalarla metal bobinleri yola savurmadan önce robot son sözlerini söylemeyi başarmıştı.

Bu benim fırsatımdı. Tek ayağımın üzerinde döndüm ve olabildiğince hızlı koşarak patikadan çıkıp dumanla dolu parkın karanlığına daldım.

Meydanın ortasına doğru koştum, hâlâ nefes nefeseydim. Frankenstein’ın canavarı şimdilik ortadan kaybolmuştu ama henüz işi bitmiş değildi. Uzay gemisine ulaşmam, hayatta kalan var mı kontrol etmem ve sonra oradan hemen topuklamam gerekiyordu.

Hava şimdi daha da kararmıştı ama kaza alanını saran alevler uzun çimlere altı metrelik bir hendek açmış olan aracı aydınlatıyordu. Ateş hayvanları uzak tutacaktı, en azından filmlerde her zaman böyle oluyordu. Şehrime demin inen bu şeyin ne kadar devasa olduğunu sindirerek hendek boyunca koştum. Kendime bunun bir uzay gemisi olduğunu söyleyip durmama rağmen gerçekten bir uzay gemisi olduğunu anlayınca resmen şok geçirmiştım.

İleride, alevlerin ışığında dans eden gölgeler yaratan devasa bir metal yığını vardı. Benden beş kat daha uzun ve bir o kadar da genişti. Kocaman deliklerden kıvrıla kıvrıla dumanlar çıkıyordu ve arada bir çakan mavi-beyaz elektrik beni neredeyse kör ediyordu. Sadece iki halatla bağlı olan bir paraşütün yanından koşarak geçtim, sağımdaki siperin üzerine kırmızı-beyaz bir çadır gibi örtülmüştü. Yaklaştıkça geminin yan tarafındaki boyası soyulmuş logoyu seçebilmeye başladım. AT harflerine dayalı mavi bir çıkırcık.

Çok normaldi. Şehirdeki her şeyin sahibi Aurora Teknolojileri’ydi, neden uzayın sahibi de olmasındı ki? Kafamın içindeki programlamanın her satırından, tüm sokaklardaki paslanmış rögar kapaklarına

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kadar her yerde aynı çıkırkı, aynı paraf vardı. Bir lke böylesine bir ser-
vetle nasıl rekabet edebilirdi ki? Büyük Uykudan önce bile ulus-dev-
letlerin varlığını srdrememesine şaşmamalıydı.

Sonunda enkaza ulaştıım. Eh, ulaştıım diyorum ama alevler o kadar
sıcaktı ki sanki görünmez, kızışmış bir güç alanı gemiyi evrelemişti.
Ellerimi kendimi korumak için yüzüme götürdüm, dumanın ve bo-
zuk elektrik aksamının saçtığı parlak ışıklar arasından gözlerimi kısa-
rak baktım.

Tereddüt ettim. Buraya o kadar hızlı koşmuştıım ki yanıma bir şey
almayı düşünmemiştim. Onları nasıl ıkaracaktım? Adamı ya da ka-
dını? Biri böyle bir kazadan sağ çıkabilir miydi? Hendeğe, bükülmüş
metal parçalarına ve alanı kaplayan yanan enkaza baktım. Sert bir iniş
olmuştu. Karanlık gökyüzünün çok yukarılarında, dumanların ze-
rinde yanıp sönen mavi ışığı seçebiliyordum.

Medibotlar. Elbette. Büyük kediyle... greştiğim sırada droneleri
tamamen unutmuştıım. Gerçi onlar önümde değiller miydi? Onla-
rı parka kadar takip ettiğimi hatırlıyordum. Su almak için en yakın
yangın musluğuna gittikleri çok geçmeden oraya çıktı, ki o da parkın
Çok dışında ve caddenin aşağısındaydı. Vücutları yapay olarak normal
boyutlarının beş katına kadar şişirilmişti, her drone'un alt kısmından
su taşıyan göbekleri çıkıntı yapıyordu. Dronelar küçük yangınlara
müdahale ettikçe göbekleri biraz daha küçülüyordu, ta ki sonunda ne
su ne de alev kalana kadar.

Bu noktada, robotlar gemiye yaklaşmanın yeterince güvenli olduğu-
na kanaat getirdiler ve elektrik yangınını söndürmek için yangın sn-
drc modlarına geçtiler. Alevler alçaldıkça elimi indirdim ve robotlar
hasarı değerlendirmelerine yardımcı olsun diye projektrlerini açtılar.

“Ee?” diye sordum bitirmelerini sabırsızlıkla beklerken. Medibot-
ların her şeyi temizlemesini beklemek zorunda kalsaydım hem ben
hem de gemiden kurtulanlar yaşlılıktan lrdk. Ki ben yaşlanmı-
yordum.

“Selamlar Echo Sıfır-Bir-Üç-”

“Evet, evet, sadede gel,” diye homurdandım ve ayağımın dibindeki metal kütlesini görmek için parmak uçlarımda yükseldim. Nazikçe en yakınımıdaki parçanın tepesine dokundum, yaklaşık bel hizamdaydı. Ya dokunulacak kadar soğumuştur ya da ısı sensörlerim çalışmıyordu. Her ikisi de benim için sorun değildi. “Orada canlı biri var mı?”

“Tarama yapılıyor,” dedi ikinci bir medibot ve tarama işlevinin tanıdık melodisi başladı. Taramanın sadece birkaç saniye süreceğini biliyordum ama daha fazla bekleyemedim. Metal parçasına tırmandım ve drone’un aparatındaki projektörlerle aydınlatılan geminin açık girişine doğru yol aldım.

“Olumlu,” dedi ikinci medibot. Gözlerimi kırptırdım, ellerim bir sonraki metal parçasında, tırmanmaya hazır duruyordu. Robotun sinir bozucu *bip* sesi durdu, tarama tamamlanmıştı.

“Demin ne dedin sen?”

“Sorunuza cevaben, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Olumlu. Kazadan kurtulan bir kişi var. Dişi bir insan.”

Aldığım son nefes boğazıma takıldı. Gökyüzünde gemiyi gördüğümde bu düşünce aklımdan geçmiş olabilirdi. Sadece bir saniyelik. Ama aynı hızla aklımdan çıkarıp atmıştım.

O zaman neden buraya kadar koştun? Bunun doğru olabileceğini düşünmediysen neden buraya geri dönerek hayatını riske attın? Kafamın gerilerinde yankılanan bu ses benimle alay ediyordu ve içimden ona siktirip gitmesini söyledim.

Son metal parçasına tırmandım ve temkinle geminin açık ön tarafına baktım. Orada, metal bir kutunun içinde yarı oturur yarı uzanır halde duran, yanmış bir Aurora Teknolojileri tulumu içinde genç bir kız vardı. Sarı saçları pürüzsüzdü ve teni kızarmıştı. Sonra birden mavi gözleri açıldı ve bana baktı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Pozitronik beynimin derinliklerinde bir yerde daha önce hissetmediğim bir şeyin vınlamaya başladığını hissettim. E-Mote çipime tehlikeli derecede yakın gelen bir şeyin. Göğsümde kalbim iki katına çıkmış gibi hissediyordum. Bir gülümseme, gerçek, alaycı olmayan bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi. En son ne zaman gerçekten gülümsediğimi bile hatırlamıyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

“Acil durum. Pil gücü tükendi. Hafıza hasarını önlemek için lütfen derhal enerji kaynağına ulaşın.” Dudaklarımdan ses çıkmadı, onun yerine söyleyeceklerim kafamın içinde kaldı. Gemiden gerisin geriye düşüp sertçe yere çarpmadan önce kızın yüzünün şaşkınlıkla buruştuğunu görecektim kadar zamanım olmuştu.

Çocuğun birkaç dakika önce durduğu boşluğa baktım ve sağ bacağımdan yükselen acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Kurtulmuş muydum? Derin bir nefes aldım ve ciğerlerim sızlırsa da talimatıma uydular. Kapsül tamamen ikiye bölünmüştü ve bana bir lahdi anımsatıyordu, dışarı adım atmam için açık bekliyordu.

Geminin geri kalanı ya da içinde bulunduğum şey her neyse, daha kötü durumdaydı. Lombozlardaki pencerelerin hepsi kırılmış, dökülmüş yapraklar misali basmamam gereken camdan bir halı oluşturmuşlardı. Bacağıam ağrıyordu ama yürüyemeyeceğim kadar değildi. Dışarı çıktım ve eskiden kapsülün ön duvarını oluşturan bükülmüş titanyuma hayretle baktım. Şanslıydım, hem de çok şanslı. Görüşüm dalgalandı ve kusma dürtüme hâkim olmaya çalıştım.

“Yaralandın mı, insan?” Bir medibot az önce çocuğun bulunduğu deliğe yapışmış, içinden kendimi görebileceğim kadar parlak kamera lensiyle bana bakıyordu. Projektörünün ışığıyla irkildiğimde parlaklığı biraz kıstı.

“Ben... Hayır, iyiyim,” diye kekeledim. Boğazım kızarmıştı, bağır-maktan sesim pürüzlü çıkıyordu. Sertçe yutkundum. “Asıl o çocuk

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

için endişelenmelisin.” Robotun omzunun üzerinden deliği işaret ettim.

Robot hareket etmedi. “Yetki alanım içinde tıbbi yardıma ihtiyacı olan tek insan sensin,” diye yanıtladı. Sesi teneke gibiydi. Onu en iyi şekilde paslı olarak tanımlayabilirdim ama bu doğru olamazdı. Medibotlara haftalık bakım yapılırdı.

“Hayır, ben... ben iyiyim,” dedim, bir zamanlar geminin bir parçası olan pürüzsüz bir metal direğe tutunup kendimi kompartımandan dışarı çekerek.

Bacağım isyan ettiğinde yüzümü buruşturdum ama kapsülden tamamen çıktığımda başımın dönmesi bacağımın ağrısını bastırdı. Kendimi hemen başımın üzerindeki açık kapıdan dışarı sürüklemeye çalıştım ama çok zordu. Kollarım pelte gibiydi ve vücudumun her yeri karıncalanıyor, batıyordu ama en nihayetinde kendimi ışığa doğru çektim.

Gözlerimi kırptırdım. Parlaktı, gerçekten parlaktı ve nedenini anlamam bir dakikamı aldı. Farları açık iki acil durum drone’u vardı ama bu kadar gözümü almasının nedeni karanlığın yarattığı tezatlıktı. Gece vakti olduğu kesindi ama robotların ışıkları görebildiğim neredeyse tek ışıktı. Bir tarladaydım, etrafım uzun çimenler ve kırık uzay aracı parçalarıyla çevriliydi ama kırsalda değildim.

Gözlerimin alışması için yeterince zaman geçtiğinde gitgide karan gökyüzüne karşı yabancı bir şehrin silüetini seçebildim. Günbatımının üzerinden çok geçmemişti demek. ÇarkUykusu programından önce de elektrik kesintileri görmüştüm ama böylesini değil. O kesintiler şehrin belli bölgeleriyle –genellikle yoksul mahallelerdeki gökdelenlerle– sınırlıydı ama göz alabildiğine uzanan gökdelenlerin hiçbirinin penceresinde tek bir ışık yanmıyordu. Tek tük sokak lambaları yolları aralıklı olarak aydınlatıyordu, ağaçların arasından o kadarını seçebiliyordum. Ama bunun dışında hiçbir şey yoktu.

MELISSA WELLIVER

Nefes egzersizimi hatırlayarak derin bir nefes aldım. Orada farklı olan başka bir şey vardı. Yağmur kokan temiz hava ciğerlerime girerken neredeyse boğuluyordum.

“Medibot,” diye seslendim. Robot yanımdan ayrılmamıştı, tarayıcısıyla bedenimin etrafında geziniyordu.

“Evet, insan?”

“Kirli havaya ne oldu?” diye sordum. Sesim hâlâ pürüzlüydü ama temiz havayı soludukça daha güçlü çıkıyordu. Ne hafif bir lağım kokusu vardı ne de havayı içinize çektiğinizde genzinizi yakan duman. Her şey sadece... taze kokuyordu.

“Ne yazık ki programlamam sorunuzu anlamama izin vermiyor,” diye yanıtladı medibot, yan tarafından çıkan bir ısıltı beni yerimde hoplattı.

Cevap vermedim. Tabii ki bir medibot bunu bilemezdi. Binden fazla tıp kitabıyla programlanmışlardı ancak yapay zekâ gibi sohbet edemezlerdi. Bana başka bir robot ya da daha iyisi bir insan lazımdı.

İniş alanımı çevreleyen cam gökdelenlerin ısıltısından korumak için elimi gözlerime siper ettim. Kapsülüm –ya da her neydiyse artık– bir parkın ortasına çakılmıştı. Belki de şehir başta sandığımdan daha tanıdıktı ama bu ülkedeki tüm şehirler ikinci sanayi devriminden beri aynı görünüyordu, o yüzden emin olamıyordum.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Ay yoktu, kara bulutlar lacivert gökyüzünde dağılıyordu. Ama asıl dikkatimi çeken yıldızlar olmuştu. Yıldızlar, daha şimdiden onlarcası akşamın ilk saatlerinde ortaya çıkmıştı. Daha önce gerçek hayatta hiç yıldız görmemiştim. Elektrik kesintileri sırasında bile, çünkü hava kirliliğine karışan ışık kirliliği çok fazlaydı. Gökyüzünü hiç bu kadar net görmemiştim ve hayret hızla karnımda bir endişe yumağına dönüştü. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Burası tanıdık ama tuhaf, farklı bir yerdi. Burası Dünya’ydı ama bildiğim gibi değildi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Peki insanlar neredeydi? Geminin çatırdayan alevleri dışında –ki bu bile yerini hızla acil durum mühendis robotlarının yangın söndürücülerinin sesine bırakmıştı– sessizlik vardı. Beni kurtarmak için yol açmaya çalışan sirenlerin feryadı yoktu. Trafik gürültüsü, çocuk kahkahaları ya da tartışan insanlar yoktu. Arka planda ne uçak ne de fabrika uğultusu vardı. Hiçbir şey yoktu, hatta babamın ofisinin bahçesinde duyacak kadar şanslı olduğum kuş sesleri bile yoktu.

“Ne oldu burada?” diye sordum ve bu kez sesim boğazımdaki kuruluk yerine gözyaşlarım yüzünden çatallandı.

“Ne yazık ki programlamam...”

“Anladım!” diye bağırdım ve medibot durdu. Gözyaşlarım döküldü ve paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak sertçe yutkundum. Tüm derin nefes alma egzersizleri kafamdan uçup gitmişti. Bir şeyler yanılttı ama ben hayattaydım. Bu, başka birinin de hayatta olması gerektiği anlamına geliyordu.

Değil mi?

Şu çocuk. Duman ve enkazın arasından bakan çocuğun anısı gözümün önüne geldi. Acaba gerçek miydi? Erimiş plastik parçalarını ve yeni kazılmış toprağın koyuluğunu görmezden gelmeye çalışarak etrafıma bakındım.

Önce ayakkabısını fark ettim. Yan tarafında beyaz bir tik olan parlak bilekli yeşil bir spor ayakkabı giyyordu. Kapsülün solunda yatıyordu ve bayılmış gibi durduğu yere düşmüştü.

Gemiden çıkıp çocuğun yattığı yere tırmanırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Medibot etrafımda telaşla dolaşıyor, taramalarını bitirmek için itirazlarını sıralıyordu ama onu duymazdan geldim. Damarlarımda dolaşan adrenalin bana gereğinden fazla güç veriyordu.

Lütfen ölmemiş ol. Lütfen ölmemiş ol. Lütfen ölmemiş ol.

Sonunda enkazdan aşağı indim ve çocuğun bedeninin yanına çömelerek kulağımı göğsüne dayayıp nefesimi tuttum.

MELISSA WELTVER

Güm güm. Kalp atışları zayıftı ama göğüs kafesinin içinde yavaşça attığını duyabiliyordum. Doğrudum ve yüzünü inceledim, bir anlığına o kadar rahatlamıştım ki ağlamayı kesmiştim. Yakışıklıydı, çene hattı keskindi ve kirli sakalının altında sadece belli belirsiz sivilce izleri vardı. Esmer yüzü boşluğundan bir tutam saçın çıktığı ters taktığı pembe bir şapkayla çevrelenmişti. Bunu neon bir ceket ve açık renkli bol bir pantolonla kombinlemişti.

“Ne giyiyorsun sen be?” diye mırıldandım. Gözkapakları inat edercesine kapalı kaldı.

“Ne yazık ki programlamam...”

“Tanrım, hâlâ burada mısın sen?” diye bağırarak medibota döndüm. Havada süzülüyordu, pervanelerinden biri hafifçe hasar gördüğünden sola doğru yalpalyordu. Dijital yüzü göz kırpmıyordu.

“İnsan, hayati taramalarınızın kabul edilebilir aralıklarda ancak biraz düşük seviyede çıktığını size bildirmek istedim,” diye sözlerine devam etti medibot. “Dış veya iç sisteminizde uzun vadeli bir hasar yok. Sizi bilgilendirmemi ister misiniz?”

“Tanrı aşkına... Hayır, hayır istemem,” dedim. Baş ağrım gözlerimin arkasından sinsice yeniden başlıyordu ve onunla birlikte panik de geri gelmişti. Yalnız değildim, yanımda bu çocuk vardı ama o da uyanık bile değildi. Peki diğer herkes neredeydi?

“Özür dilerim, medibot,” diye mırıldandım, burnumun köprüsünü sıkıp ani çıkışımdan dolayı kendimi kötü hissederek. Her ne kadar sinir bozucu olsa da şu ana kadar benimle konuşma zahmetine giren tek şey bu robottu. “Bak, lütfen sadece diğer insanı da tarayabilir misin?”

“Menzilimdeki tüm insanları zaten taradım,” diye cevap verdi medibot.

Tamam. *Derin derin nefes al.* Aptal olması robotun suçu değildi. “Şu çocuktan bahsediyorum. Tam burada duran? Elimle gösterdiğim?” Uyanmasını umarak parmağımla çocuğu istemeye istemeye dürttüm ama uyanmadı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“İnsan, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’ten mi bahsediyorsun?” Bir çırpıda ikinci bir robot birincinin yanına geldi.

Kaşlarımı çattım. Echo sıfır-ne-ne-ne? Modası geçmiş kıyafetler giyen çocuğa tekrar baktım. Boynunu daha iyi görebilmek için çenesini sola doğru yatırdığımda farkındalıkla aydınlandım, çocuğun saç çizgisinin altında bir barkod vardı.

“O bir sentez,” dedim robotlardan çok kendi kendime. İçimde yine korku belirdi. Diğer insanlar neredeydi?

“Doğru, insan,” dedi ikinci bot. “Tam olarak söylemek gerekirse, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş, Aurora Teknolojileri’nin ürettiği bir GençSentez, model dört nokta sıfır.”

“GençSentez mi?” diye yineledim. Tekrar çocuğa, REM uykusuyla titreşen gözkapaklarına baktım.

Hâlâ okula gitmeme izin verilirken pek çok GençSentez’le tanışmıştım. Ne olduklarından çok fiyatları nedeniyle tartışma yaratan bu robotlar Batı’daki büyük kısırlık kriziyle mücadele için icat edilmişti. Hatta biyoloji dersinde onları işlemiş, laboratuvarı yetiştirilen organlarının elektrikli, pozitronik bir beyin tarafından nasıl düzenlendiğini öğrenmiştik. Amaç, bu robotları en nihayetinde büyüyen, tam insanlara dönüştürmektir, böylece ebeveynleri her yıl vücutlarını takas etmek zorunda kalmayacaktı ama projeye Acil Durum Yetkileri Kararnamesi geçtikten sonra finansman yetersizliği nedeniyle son verilmişti.

Arkadaşlarım onları hep ürkütücü bulsa da bence büyüleyiciydiler. Elbette onlarla sosyalleşmeme asla izin verilmezdi –kimliğim yüzünden kimseyle sosyalleşmeme izin verilmiyordu– ama onları diğer öğrencilerden ayırmakta kesinlikle zorlanıyordum. Onları ele veren tek şey her zaman görünürde olması gereken barkodlarıydı. Ama bunun dışında birbirimizin aynısıydık. İkimiz de güler, ağlar ve ödev yapmak zorunda kalırdık. Nereden bakılırsa bakılsın onlar da insandı. Büyük oranda.

“Tamam,” dedim bu sefer medibotla konuşarak. Bir sonraki sorumu sorarken kullanacağım kelimeleri dikkatlice düşündüm. Haklıysam zaman kaybetmek istemiyordum ve bu robotların pek de zeki olmadıkları açıktı. “Bu GençSentez yüzde altmışın üzerinde insan. Onu tarayıp şu an neden bilinçsiz olduğunu söylemenin bir yolu var mı?”

Robotlar bir süre havada süzöldüler, çıkardıkları tek ses onları havada tutan pervanelerinin vızıltılarıydı.

“Olumlu. GençSentez Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’in biyolojik hasarını tarayabilir ve belirleyebilirim,” diye konuştu ilk robot sonunda. “Onay için bir insan komutuna ihtiyacım olacak...”

“Onaylıyorum, taramaya başla, çabuk,” diye geveledim, bir şekilde bir robotu sentez bir varlığa insan gibi davranmaya ikna edebildiğime ben de şaşırmıştım. Sınıf arkadaşlarımla başardığımdan fazlasıydı hiç değilse.

“Taranıyor...” Robotun ara yüzünde ışıklar belirdi ve hoparlörlerinden tanıdık bir bip sesi yayıldı. Sadece birkaç saniye sonra tarama tamamlanmıştı. “GençSentez taraması birkaç ciddi arıza olduğunu belirtiyor. RAM bellek, başlatılamadı. E-Mote çipi, başlatılamadı. Arızaların nedeni: Bilinmiyor. Bilinç kaybının en olası nedeni: Elektrik gücü eksikliği.”

“Yani... pili mi bitti?” diye sordum. İkinci robot başını sallar gibi projektörünü aşağı yukarı hareket ettirdi. Çocuğa ve göğsünün inip kalkışına baktım. Bu kadar gerçek, bu kadar insani görünmesine rağmen tüm hayati organlarının ve bedensel süreçlerinin elektronik bir kaynağa bağlı olduğunu düşünmek çok garipti. Kalbi durana kadar ne kadar zamanı olduğunu kim bilebilirdi?

Ve eğer gerçekten başka kimse yoksa Dünya’da kalan tek bilinçli varlık oydu.

“Ne yapabiliriz?” diye sorarken sesim yine çatallandı. Burada neler olduğunu, diğerlerinin nerede olduğunu öğrenme konusundaki tek umudumu kaybedemezdim. Onu kurtarmak zorundaydım. O benim tek umudumdu ve görünüşe göre ben de onun.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’i canlandırmak için birkaç olasılık var,” dedi ikinci robot. “Öncelikle, GençSentez’i bir güç kaynağına takmak sorunu düzeltecektir.”

Beyzbol şapkalı başından kırk dört numara ayakkabılarının ucuna kadar senteze baktım. Onu tek başıma kaldırılabilmemin imkânı yoktu. Şehirde hiç ışık da yanmıyordu, yani en yakın güç kaynağının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu bilebilecek tek kişi vardı. Ve o da baygın yatıyordu.

Açık bir yan paneli olan ve saçtığı elektrikle beni korkutan ilk robota odaklandım. Bu elektrik kontrol edilmezse gerçekten tehlikeli olabilirdi.

“Acaba mümkün olabilir mi?” Suçluluk duygusu yanaklarımı yakarken yavaşça konuştum. Saçma olduğunu biliyordum ama medibottan kendi... şeyini vermesini istediğim için kötü hissediyordum. Neyini? Hayatını diyemezdim aslında. Sertçe yutkundum. “Seni güç kaynağı olarak kullansam onu, yani GençSentez’i şarj etmem mümkün olabilir mi?”

İlk robot açık olan tarafından çıkan enerji kıvılcımlarına rağmen havada asılı kaldı. Bir süre sonra ikinci robot araya girdi.

“Olumlu,” dedi ve ilk robot yerde yatan çocuğa doğru süzüldü. Robotlar arasında elektronik seviyede olduğunu tahmin ettiğim bir anlam alış verişini oldu. Kırık medibot önüme geçti ve ben de çocuğun boynuna erişebilmesi için içgüdüsel olarak geriye doğru kaydım. Sonra kırık medibotun ışığı söndü ve görevi ikinci robot devraldı.

Robotun ana gövdesinden iki metal kol uzanıyordu, ikisi de adını bilmediğim farklı aletlerle donatılmıştı. Arkadaşının cesedini hızlıca parçaladı, gümüş koruyucu kabuğun geri kalanını patlatarak içindeki kabloları ortaya çıkardı. Aletlerden birini yeşil bir kabloyu kesmek için kullandı ve sonra dikkatini GençSentez’e çevirdi.

Kırmızı bir lazerle barkodu taradı ve çocuğun derisinin altındaki panel yumuşak bir *klik* sesiyle ortaya çıktı. Robot soket görünene ka-

MELISSA WELLIVER

dar yavaşça deriyi soydu ve sonra yeşil kabloyu beklediğimden daha kısa bir merasimle yuvaya soktu. Bağlantı kurulduğunda mavi bir kıvılcım çaktı ve bir an için robotun senteze kısa devre yaptırdığını düşündüm. Fakat birkaç saniye sonra çocuk keskin bir nefes aldı ve gözleri açıldı.

“Ne... oldu?” Sanki koşuyormuş da nefes darlığı çekiyormuş gibi konuşuyordu. Çocuğun bilincinin bu kadar çabuk yerine gelmesine şaşırarak ayağa fırladım. Gücü veren robot hareketsiz kaldı. Aletleri taşıyan robotsa kabloyu hızla geri çekti ve çocuk daha hareket etmeye fırsat dahi bulamadan deri parçasını mühürledi.

“Ah, evet, şey sanırım bayıldın,” dedim. Çocuğun nefesi düzene girdi ve yavaşça sırtüstü döndüğünde gözleri benimkilerle buluştu. “Sanırım şarjın bitti.”

Hayatımın en uzun birkaç saniyesi boyunca kimse hareket etmedi. Sonra çocuğun gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kocaman açıldı.

“Hasiktir,” diye bağırmasıyla birlikte bir adım geri attım. Önce yattığı yerden sıçrayarak çömelir pozisyona geldi, ardından ayağa fırladı. Onu taşıyamayacağım konusunda haklıydım, benden çok daha uzundu. “Hasiktir,” diye tekrarladı. Koyu renk gözleri başımdan eskimiş spor ayakkabılarıma kadar beni süzdü.

“İıı,” diye tekrar kekeledim, sonra dudağımı ısırdım. Neden konuşmak benim için hep bu kadar zordu? Servis robotlarıyla aram iyiydi. Babamın çalışmak zorunda olduğu bazı günlerde konuşabileceğim tek şey onlardı. Ama insanlar? İnsanlar çetrefilliydi. “Sen iyi misin? Şey görünüyordun... Bir an için hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin olamadım.” Yerdeki robotu ve hâlâ onun yanında havada süzülerek onu tarayan robotu işaret ettim. Çocuk robota el salladı ve robot birkaç santimetre geri çekildi ama gözlerini benden ayırmadı.

“Ben iyi miyim? Benim ölmüş *olabileceğimi* mi düşündün?” Zamiri

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

vurgulayarak konuşurken hafifçe güldü. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Kahrolası bir uzay gemisiyle Dünya’ya daha yeni zorunlu iniş yaptın! Ve sen *benim* iyi olup olmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?” İnanamıyormuş gibi avuç içini gözlerine bastırdı.

Utancımдан yanaklarım kızardı. “Teknik olarak yarı uzay gemisiydi,” diye mırıldandım yere saçılmış enkaza bakarak.

Gerçekten uzayda mıydım? Orası... herkesin olduğu yer miydi? Gözlerimin kaşınmasına neden olan dehşeti bastırdım. Odaklanmalıydım. Her şeyin bir sırası vardı.

Ellerini yanlarına indirdi ve bir dakika boyunca bana baktı, sonra bir kahkaha patlattı, utancıma rağmen dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasını sağlayan samimi bir sestti bu.

“Yarı uzay gemisi. Yarı... Biliyor musun, aslında durum epey komik. Ayrıca kız da komik, bayanlar ve baylar. Bunun olasılığı kaç ki?” Seyirciye hitap eden bir konuşmacı gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Sen... kiminle konuşuyorsun?” diye sordum. Gülmeyi kesti ve ellerini ceplerine soktu, yüzü aniden ifadesizleşmişti. “Ayrıca kız *da* komik’ derken neyi kastediyorsun? Neye kıyasla?..” Bir cevap bekleyerek duraksadım.

Yanaklarının kızarma sırası ondaydı. “Ah. Doğru, evet.” Onu hazırlıksız yakalamıştım ama nasıl olduğunu anlamamıştım. Yeşil spor ayakkabısıyla toprağı tekmeledi. “Kusura bakma, ben uzun zamandır yalnızdım...”

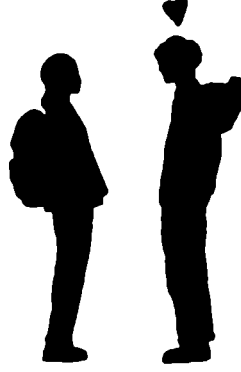
Uzaktan gelen ve ensemdeki tüyleri diken diken eden alçak, belirgin bir uluma sesiyle sözleri yarım kaldı.

“Neydi o?” diye fısıldadım.

“Kaçmamız gereken bir şey,” dedi. Elini uzattı, gözleri yakındaki ağaçları tarıyordu. “Gitmemiz gerek. Hemen.”

Her şeye rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar çok sorum olmasına rağmen elini tuttum.

5

Sıcak elini tutup koşarken bu olanlara inanamıyordum. Tabii ki daha önce İNSANLIK robotlarına dokunmuştum, oldukça kötü bir günde birisine sarılmayı bile denemiştım ama bu farklıydı. Bu el sadece sıcak değildi, tepki de veriyordu. Parmaklarını sıktım ve o da benimkileri sıktı.

“Neydi o?” diye sordu tekrar. Bir anlığına sadece sesiyle –yeni, duyulmamış, insan sesiyle– dikkatim o kadar dağıldı ki cevap veremedim. Sonra ulumayı tekrar duyduk ve hızlanarak onu da arkamdan sürükledim.

Ağaçların arasına dalarken, “Tam olarak emin değilim,” dedim soluk soluğa. “Sanırım eskiden bir panterdi. Ya da belki de kurt.”

“Eskiden mi?” diye cevap verdi hızıma zar zor ayak uydurarak. Dönüp tulumuna baktım ve zorlanıyor olması gerektiğini fark ettim. Yüzyıllık yatak yaraları bir kıza bunu yapardı, tabii onlardan biriye. İNSANLIK robotlarının sürekli aradığı insanlardan biriye.

“Merak etme,” dedim. Koşarak çakıl patıkaya çıktığımızda ayağımın altındaki gürültülü çatırtıların ve yukarıdaki parlak ışıkların son derece farkında olarak durakladım. TG’mi kontrol ettim ve pil uya-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

rısının gittiğini görünce rahatladım. Yüzde otuz sekiz kalmıştı. Mükemmel değildi ama eve dönebilmem için fazlasıyla yeterliydi.

Ev. Önce bu parktan çıkmamız gerekiyordu. Kıza baktım, elleri dizlerinin üstünde nefes nefese iki büküm olmuştu. Güçlkle soluyordu. Daha önce yaptığım gibi koşabilirdik ama kızın bunu kaldıracabileceğinin garantisi yoktu. Ağaç çizgisinden ayrılmamak, panter-kurt-şeyin geçmesini beklemek ve sonra yavaşça otlak yerlere doğru ilerlemek daha iyi olacaktı.

Uluma tekrar duyuldu ve bu kez beni huzursuzlandıracak kadar yakından gelmişti.

“Hadi,” diye fısıldadım onu çalılıklara sürükleyerek. Çakıllara takıldı ve onu tutmak zorunda kaldım. Ayakkabıları mutantlardan kaçmak için yapılmamış eski püskü bir büyükanne terliğiydi. Çalılıkların arasına daldık ve sırtımızı arkamızdaki uzun otlara dayadık. Parkın sessizliğinde sık nefes alış verişlerimiz umduğumdan daha gürültülü çıkıyordu. En az bir dakika geçti ve başka bir uluma duyulmadı.

“Ee,” diye fısıldadım etrafın konuşmak için yeterince güvenli olduğunu düşündüğümde. Göreceli olarak daha güvenliydi ama kulaklarımdaki uğultuya bastırmak için bir şeyler yapmalıyım. “Astronot musun uzaylı mı?”

Kız gülümsedi, dişleri mükemmel dümdüz bir sıraydı. Kalbim tekledi ve refleks olarak pil seviyemi kontrol ettim. Hâlâ yüzde otuz beşin üzerindeydi. Tuhaf.

“İkisi de değil,” dedi. Üzerindeki kıyafeti gösterdi. “Dondurma programının bir parçasıydım. Aurora Teknolojileri’nin yürüttüğü program hani? Biliyordur, şey olduğunda...” Duraksadı, gülümsemesi soldu ve mavi gözleri uzaklara daldı. Gözleri aşırı maviydi, neredeyse yapay görünüyorlardı. Kolaylıkla bir GençSentez sanılabilirdi. Belki de *öyleydi*. Ama hayır, robotlar doğrudan onunla ilgilenmişlerdi. İnsan olmalıydı.

MELISSA WELLIVER

“Dünyanın sonu geldiğinde?” diyerek cümlesini tamamladım. Gülümsemesi geri geldi, öncekinin yarısı büyüklüğündeydi ve başıyla onayladı. “Evet, ben de öyle tahmin etmiştim. Sizden birinin gelmesini bekliyorduk biz de.”

“Biz mi?” diye sordu kız umutla.

Üzerime yeni bir duygu akın etti, daha önce hissettiğimi hatırlamadığım bir şeydi. Onun için... *üzüldüğümü* hissettim. “Ah, yani ben demek istedim. Sanırım İNSANLIK robotları da bekliyordur ama onlar aslında... tam olarak umursayamazlar... Sadece... ben varım.” Elektrik mavisi gözlerinden kaçınmak için uzaklara, çalılığın ötesindeki yola baktım.

“Sadece mi? Sadece sen olamazsın,” diye yanıtladı kız. “Sadece ben de olamam. Güvenli olduğunda hep birlikte uyanacağımızı söylediler. Başka biri daha olmalı.” Sesi çatallanınca dudağımı ısırdım. Yine duygularla ilgili bir şey miydi? Boğazımda bir yumru hissettim ve yutkundum. Tamam, bu iş artık gerçekten tuhaflaşmaya başlamıştı. Çipim normalde olduğundan daha fazla bozulmuş olmalıydı.

“Bilmem,” dedim her zamanki gibi esprili ve çekici halimle. Yanaklarım alev alevdi. Söyleyebileceğim en iyi şey *bilmem* mi olmuştu?

Kız bir süre sessiz kaldı ve ben de bu süreyi büyük kedi şeysi etrafta mı diye kontrol etmek için kullandım. Herhangi bir çakıl çatırtısı ya da dal kırılması duymuyordum. Üzerinden bir süre geçmişti. Belki de gitmişti?

“Ne kadar oldu?” diye sorduğunda hazırlıksız yakalandım.

“Ne?” dedim ona doğru dönerek. Yüzünde, kaşının hemen üzerinde küçük bir yara izi vardı ve bu yüz hatlarını bir şekilde daha da belirginleştiriyordu. Ağzım kurudu ve yutkundum. Evet, kesinlikle bir arızam vardı. Sabah beni kontrol etmesi için bir robot çağıracaktım. Şarjımın bu şekilde bitmesine asla izin vermemeliydim.

“Ne kadar geçti... ayrılmamızdan bu yana?” diye sordu. *Ah, Tanrım.* O mükemmel mavi gözlerinde yaşlar vardı. Bırakın ağlayan kız-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ları, kızlarla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çalılardan arasında rahatsızca kıpırdandım.

“Aşağı yukarı yüz yıl,” dedim. Bakışlarımı yola çevirdim, dikkatimi yöneltebileceğim başka bir şey olduğu için mutluydum.

Kız sertçe yutkundu ve pembe dudaklarının arasından küçük bir hıçkırık döküldüğünü sandım... hayır, fark ettim.

“Tamam, sanırım artık gidebiliriz,” dedim. Beni bu durumdan kurtaracak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Belki de konuyu değiştirmek onun ağlamasını durdururdu. Mutant yemi olup olmayacağımız gibi bir konu gibi hani.

Neyse ki başka bir şey söylemedi ve sessizce onu patikanın kenarından çıkışa doğru götürmeme izin verdi. Kapıya çok uzak değildik ama yakın da değildik. Sadece sessiz kalıp ilerlemeye devam etmemiz gerekiyordu. En gürültülü kısım zinciri tekrar takmak olacaktı ama kapıda bunu yaparken kullanabileceğim bir ana kilit vardı. Sadece parmaklarımı sabit tutmam gerekiyordu.

İleride bir dizi demir parmaklık çalılarının arkasındaki yolu kapatıyordu.

“Tamam, patikaya geri dönmemiz gerekiyor,” dedim. Kız cevap vermeyince dönüp ona baktım. Loş ışıkta, bütün bu isin altında yüzünü görmek zordu. Bir damla gözyaşı dümdüz akarak yanağındaki kirin arasından kendisine yol açtı. *Eyvah*. Bu haldeyken bir işe yaramazdı, yani tek başımaydım. Eh, sorun değildi. Şimdiye kadar tek başıma yüz yıl hayatta kalmıştım.

Ama hayatta tutmam gereken biriyle değil.

Nazikçe önce demir parmaklıkları, sonra da yolu işaret ettim. Başıyla onayladı. Rahatlamayla iç geçirdim ve sağıma soluma baktıktan sonra onu kolundan tutarak çakıl taşlı yola çıkardım. Sokak lambalarının çalışmadığı karanlık kısımlar dışında yol yeterince güvenli görünüyordu.

MELISSA WELIVER

Çalıların arasından çıktık ve kolunu bıraktım, ellerim Jenga kulesinden bir tuğla çekip çıkardıktan sonra olduğu gibi omuzlarının etrafında havada kalmıştı. Neden bu oyunu oynadığımı bilmiyordum, robotlar her zaman kazanıyordu zaten.

Kız kendi başına ayağa kalkabilecek gibi görüldüğünde ileriye işaret ederek yürümeye başladım, neyse ki beni takip etti. *Güzel.* İyi gidiyorduk. Önüme baktığımda karanlıkta kapının dış hatlarını seçebildim. Düşündüğümde daha fazla yol katetmiştik. Ben ve yeni hanım arkadaşım. Filmlerde kızlar her zaman kendilerini kurtaran erkekleri severlerdi. Ben de şu an öyle yapıyor sayılırdım, değil mi? Yardıma muhtaç genç hanım falan filan.

Sırtımı düzelterek biraz daha dik yürüdüm. Kız benden çok etkilenecekti, özellikle de evimi gördüğünde. Sabit diskle kâğıt mendilleri hatırladım ve kendi kendime küfrettim. O fark etmeden önce bunları kaldırmam gerekecekti.

O. Neredeyse utançtan elimi yüzüme indirecektim. *Seni geri zekâlı,* dedim kendi kendime. *Daha adını bile bilmiyorsun.*

“Ee, şey, adın ne senin?” diye sordum rahat bir tavır takınmaya çalışarak ama bunun yerine sesim sipariş alan bir garson gibi çıkmıştı. Bazı filmleri tekrar izlemem gerekiyordu. Tavlama cümlelerimi çalışacak vaktim olmamıştı.

“Pandora,” diye fısıldadı kız. Hâlâ ağlıyordu ama hıçkırıkları kesilmişti. *Oh be.*

“Pandora, harika bir isimmiş. Güçlü. Yunanca mı?” diye sordum yanaklarıma tekrar sıcak basarken. *Yunanca mı, mı?* Sanki herkes isimleri hakkında bir şeyler biliyormuş gibi. Sanki gerçekten önemseyen biri varmış gibi.

Kız beni haklı çıkararak omuz silkti.

“Ben Echo,” dedim kendi aptallığımı geçmişte bırakmayı seçerek.

“Echo mu?” diye sordu kız. Yanağındaki yaşı sildi ve bana baktı.

“Bu senin adın değil, yazılımın değil mi?”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Echo'yu severdim ama evet, ne demek istediğini anlayabiliyordum. Beni evlat edinen, okula gönderen ve bana bir sürü para harcayacak kadar değer veren ailem gerçek bir isim seçmiş olmalıydı ama ben hatırlayamıyordum. Tarihin tozlu sayfalarında kaybolmuş başka bir şeydi falan filan. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama birden Echo ismi kulağa aptalca, robotik ve yanlış geldi.

“Biliyor musun Echo gayet güzel bir isim,” diye karşılık verdim. Tekrar o duyguyu hissettim; tanıdık öfke göğsümde birikiyor ve yumruklarımda toplanıyordu. Anlaşılan E-Mote çipim tekrar faaliyete geçmişti, yani en azından olabildiğince. “Ayrıca Echo’nun da Yunanca olduğuna eminim. Senin adını benimkinden daha iyi yapan ne?”

Zekilik tasladığımı sanıyordum ama kız geri çekildi. “Özür dilerim. Düşünemedim. Çok kabalık ettim, ben... özür dilerim.” Gözleri yine yaşlarla doldu ve sesi çatallaştı.

Hayır ya. Daha fazla gözyaşı. Öfkenin eriyip gittiğini ve yerini o alışılmadık acıma duygusuna bıraktığını hissedince şaşırdım. Onun için tekrar üzüldüm. Empati böyle bir şey miydi? Daha önce hiç empati kurabileceğim bir şey olmamıştı. Bir Japon balığım dahi olmamıştı.

“Ah, Tanrım. Özür dilerim, Pandora,” dedim. Uzandım ama ne için? Omzunu pat patlamak için mi? Emin değildim, bu yüzden kolumu gevşekçe belimin oraya düşürdüm. “Ne havalı. İkimizin adı da çok havalı.”

“Komik konuşuyorsun,” diye mırıldandı Pandora parmaklarını birbirine geçirerek ve yürümeye devam ederken bütün dikkatini onlara verdi.

Ben mi komik konuşuyordum? Evet, diyene bak. O kadar nazik konuşuyordu ki kulağa bir animasyon filmindeki prenses gibi geliyordu. Güldüm. Buna bile şaşırdım, bu da beni daha çok güldürdü. Bir gecede iki gerçek kahkaha mı? Garip bir şeyler oluyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye homurdandı Pandora.

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece, biliyorsun işte. Bana komik bir isim olduğunu söylüyorsun ve sonra özür dilemek için konuşmamın da tuhaf olduğunu söylüyorsun.” Ona yan gözle baktım ve gülümsemediğini görünce rahatladım. “Komik konuştuğumu da nereden biliyorsun? Belki de komik konuşan sensindir. En son buraya gelmenin üzerinden yüz yıl *geçti*, biliyorsun.”

“Haklısın, doğru konuştun,” dedi. Aksanı alışılmadık, sesi kesinlikle parası olan birisine aitmiş gibi geliyordu.

“Eh, ben yaşayan en zeki adamım.” Komik olmanın onu üzmekten daha iyi olduğuna karar verdim ve ardından attığı kahkaha kalbimin tekrar o garip çırpınışı yapmasına neden oldu. Belki de sabah ilk iş robotlara gitmezdim. Bu histen hoşlanmaya başlamıştım.

“Ah, olamaz.” Pandora’nın yüzü düştü ve onun bakışlarını ileriye doğru takip ederek parçaları yola saçılmış robota baktım.

“Aldırma ona,” dedim. Bu beni panter-aslan-şeyinden farkında olmadan kurtaran güvenlik robotuydu. Zavallı şey. Hissedemediğini biliyordum ama yine de uzuvlarının koparılmasının eğlenceli olduğu bir dünya hayal edemiyordum. “Hayatımı kurtardı sayılır. Bu bir güvenlik robotu, görüyor musun? Bu tarz bokluklar için üretildi.” Robotun ana gövdesinin üst yarısında görünen mavi rozeti işaret ettim.

Tüm çabalarımın rağmen Pandora hâlâ üzgün görünüyordu. “Sence acı çekmiş midir?”

Ona tek kaşımı kaldırdım. “Robotlar bir şeyler hissetmezler. Bir E-Mote çipleri, beyinleri, kalpleri ya da sizde ne varsa o yok. Onlar sadece... varlar.”

Pandora başıyla onayladı ama hâlâ az önce olduğu kadar kasvetli görünüyordu. *Harika. Robotlar ölmüş olsalar bile keyfimi bozmaya devam ediyorlar.*

“Se-se-selamlar E-E-Echo-Ssss.” Duyduğumuz bu sesle birlikte Pandora da ben de yerimizde sıçradık. Robotun ses kutusu yerinden

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

çıkmişti, bu da sesin bu sessiz gecede daha da gürültülü yankılanmasına sebep olmuştu.

“Siktir,” dedim, topuklarımın üzerine çömelerek. Zemini taradım ama hangisinin robotun ses kutusu olduğunu ayırt edemeyeceğim kadar çok parça vardı.

“Size yar-yar-yardım edebilir miyim, ha-ha-hanımefendi?” Robot tekrar konuştu ve cümleyi kurarken hata vermesine rağmen sanki sesi bu sefer daha da yüksek çıktı.

“Hâlâ yaşıyor,” dedi Pandora ve bu kez gerçekten elimi yüzüme indirdim. Dizlerinin üzerine çöktü ve yerdeki döküntüleri karıştırmaya başladı. “Adama yardım etmeye çalışmalıyız.”

“Adam mı? Pandora, lütfen, o bir robot,” dedim yalvarırcasına. Gözlerim kapıdan ağaçların karanlığına kaydı. “Canlı değil ve bu durum bize yardımcı olmuyor. Aksine, bu lanet şey akşam yemeği zilini çalıyor.”

Son kısmı tıslayarak söylemiştim ve Pandora az önce söylediklerimi idrak etmiş gözlerle bana baktı. Neredeyse tam zamanında gelen hırlamayla ikimiz de yavaşça arkamıza döndük.

Titrek bir sokak lambasının altında en kötü kâbusum duruyordu. Vücudu bir kurdunkini andırsa da altın rengi gözleri bir aslana aitti. Kocamandı, neredeyse az önceki panter-şey kadar büyüktü. İki diş sırası olan ağzından salyalar akıyordu. Yine de en tuhaf kısmı bacaklarıydı. Dördü bir yanda, ikisi diğer yanda olmak üzere altı bacağı vardı ve bu şey aşırı ışığa maruz kalmış bir fotoğraf gibi görünüyordu.

“Pandora. Ayağa. Kalk,” diye fısıldadım.

Hareket etmedi.

“Pandora, ben kaldırmadan önce şu kıcını yerden kaldır.” Artık fısıldamaya gerek duymadan daha yüksek sesle konuşmuştum.

Yaratık dişlerini birbirine çarptı ve Pandora ayağa fırladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sorarken gözlerinde saf dehşet vardı.

“Kaç!”

MELISSA WELLIVER

Topuklarının üzerinde döndü ve karanlığa doğru koşmaya başladı ama önceki deneyimimize dayanarak çok yavaş kalacağını biliyordum. Kurt kovalamaya başlamak için çoklu bacaklarının üzerinde geriye yaslanamadan en yakınimdaki bükülmüş metal parçasını yerden aldım.

“Hey, Çirkin Çakal,” diye seslendim ve kurt gözlerini Pandora’nın kaçmakta olan silüetinden ayırdı. “Bana gel!” Kurt koşmaya başladığında olduğum yerde kaldım, korku ve adrenalin kaslarımı gergin tutuyordu. *Sadece biraz daha. Cesaretini koru.* Kurt yaklaştı ve o üze-rime atılmadan hemen önce eğilerek başımın üstünden geçmesini sağladım. Elimdeki metalle kurdun açıkta kalan karnına bir darbe indirdim, fazladan bacaklardan birini yakaladım ve bakarsam kusmama neden olacağını bildiğim sıcak bir sıvı gömleğime yayıldı.

Yaratık uludu, Pandora’nın ne olduğunu görmek için arkasına bakmasına neden olan ilkel bir çılgıktı.

“Koşmaya devam et!” diye bağırdım çünkü benim ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı, yarattığı arkamda bırakırken spor ayakkabılarım çakılları dövüyordu. Onu yaralamıştım ama ölmemişti. Onu sadece kızdırmakla kaldığıma hiç şüphe yoktu ve kimin koşmak için geriye beş mükemmel bacağı kalmışken altı tanesine ihtiyacı olurdu ki?

Pandora’ya üçüncü kez seslenmeme gerek kalmadı. Döndü ve kapıya doğru ilerledi, artık o kadar yakındık ki rahatlamaya başlıyordum. Başarmıştık. Neredeyse kapıya varmıştık. Sadece koşup kilidi indirmemiz gerekiyordu. Sabah zincire vurabilirdim, bu gece hiç onunla uğraşamayacaktım. Bıraktığım gibi kapalı olduğunu görebiliyordum ve bariz tehlikelere rağmen keşke açık bıraksaydım diye düşündüm.

Risk alarak omzumun üzerinden baktım, kurt o kadar yakındaydı ki iki sokak lambası arasında kalan karanlık alanda kehribar gözlerinin parladığını görebiliyordum. Haklıydım. Öfkeden köpürüyordu.

“Başaramayacağız!” diye çılgık attı Pandora ben ona yetişirken.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Arkana bakma!” diye bağırdım. Kapıya ulaştığımız gibi kendimi kapıya attım, çarpışmanın etkisiyle neredeyse kapı açılacaktı. Titreyen parmaklarımın becerebildiği kadar hızla paslı sürgüyü geriye çektim ve kapıyı yüksek bir gıcırtyla iterek açtım. Bu ses kurdu daha da kızdırmışa benziyordu. O kadar yüksek sesle uludu ki kulak zarımı patlatacağını sandım.

“Git!” diye bağırdım. Kapıyı açarken Pandora kolumun altından fırlayarak geçti, sonra ben de onu takip ettim ve aynı hareketle dönererek kapıyı kapadım.

Kurt parmaklıklara kuvvetle çarpıp hem beni hem de Pandora’yı yere düşürdüğü sırada dış sürgüyü çektim. Dirseğimi sertçe kaldırıma çarptım ve kurdun gıcırdattığı dişlerinden akan salyalar spor ayakkabılarımın üzerine damlarken öylece oturdum. Kurt güçlüydü, kapıyı menteşelerinden zorluyordu ama parmaklıkların daha güçlü olduğunu geçmiş tecrübemden biliyordum. Ağzını birkaç kere boş yere açıp kapadıktan sonra ızgaradan çıkardı, uludu ve parkın karanlığına doğru uzaklaştı.

“Yaşıyoruz.” İlk konuşan Pandora olmuştu. Ayağa kalktım ve onun da ayağa kalkmasına yardım ettiğimde yumruğunu havaya savurdu. “Yaşıyoruz!” dedi tekrar ve kollarını boynuma dolayıp başını saçlarıma gömerek ciyakladı.

Bir anlığına kıpırdamadan durdum ve sonra ben de ona sarıldım, tulumunun ince kumaşından sıcaklığını hissedebiliyordum. Kalbim yeniden tekledi ve saçlarının dumanlı kokusunu içime çekerken gülümsedim.

Evet, belki de Pandora o kadar da kötü değildi.

Şafağın ilk huzmelerinin ağır perdelerin ardından pelüş halının üzerine sızmasıyla, kendimden geçmiş bir vaziyette uyuyakaldığım büyük boy yatakta uyandım.

Nerede olduğumu hatırlamam bir saniyemi aldı. Kaldığım odanın dekoru çocukluğumdaki yatak odamın neredeyse tam zıddıydı. Duvarlar Fransız tiyatro oyunlarının çerçevesi posterleri yerine altın yansımali duvar kâğıtları ve yarı çıplak kadın posterleriyle kaplıydı. Karşı duvarın tamamını kocaman bir televizyon kaplıyordu ve benim krem rengi pamuklu çarşaflarım değil, kırmızı saten çarşaflar vardı. Echo bana buranın ünlü bir futbolcunun dairesi olduğunu söylemiş ve duvarlardaki resimleri kendisinin seçmediği konusunda ısrarcı olmuştu. Yine de bunu konuştuğumuz sırada kulaklarının pembeleşmesi tatlıydı.

Echo. Yarı robot olduğu için mi emin değildim ama okuldaki diğer çocuklara kıyasla onunla konuşmak daha kolay geliyordu. Tanrım, bu ırkçılık mıydı? Robotlara karşı ırkçı olunabilir miydi? İç çektim, dün gece ona sarıldığımda olduğu gibi yine utanmaya başladım. Hiç benlik bir şey değildi ama hayatta olduğum için çok mutluydum. Şimdiye kadar bunu unuttuğunu umuyordum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Nefes al. Endişe beni pençesine almakla tehdit ederken Dr. Kapoor'un sesi zihnime süzüldü. *Nefes al, bir, iki, üç, dört.* Nefesimi tuttum ve saymaya başladım ta ki aklıma bir düşünce dank edene dek. Dr. Kapoor benim gibi programa katılmadıysa muhtemelen o da ölmüştü. Programa katılacak biri miydi?

Nefes ver, yedi, sekiz. Böyle düşünmeye devam edemezdim. Yine felaket tellallığı yapıyordum, o da böyle söylerdi. Diğerleriyle birlikte sağ salim kendi kapsülünde olma ihtimali vardı.

Her neredelerse.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve aynada kendimi incelemek için altın kaplamalı ebeveyn banyosuna doğru ilerledim. Dün gece eve girer girmez duş almıştım, duman ve ter kokusu kıyafetlerime sinmişti ama bu sabah hâlâ yorgun görünüyordum. Yüz yıl uyu-
duktan sonra hâlâ yorgun olmak mümkün müydü? Solgun tenimi çekıştirdim, gözaltılarım torbalarla kararmıştı.

Zayıftım, dün gece duşta fark ettiğimden bile daha zayıftım. Bu kadar uzun süre uyutulduktan sonra bu normal olmalıydı. Dün gece yemek yiyemeyecek kadar yorgundum ama bu sabah açlıktan ölüyordum. Portakal suyu, taze yumurta, kalın bir kızarmış ekmek dilimi ve bolca tereyağını düşündükçe ağzım sulandı.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra gömme dolaba yöneldim. Ne yazık ki mevcut olan tek kıyafet en az iki katım uzunluğunda ve genişliğindeki bir adam içindi. Gecelik olarak kullanabileceğim kadar büyük gelen bir tişörtle uyumak zorunda kalmıştım. Çekmeceleri karıştırdım ve sonunda başka bir büyük tişört ve onu daraltmak için de bir kemer buldum. Bu sabah alışverişe gitmemiz gerekecekti.

Alışveriş. Önceki gecenin olayları kalbime saplanan bir sızıyla tekrar aklıma düştü. Artık dükkânlar var mıydı ki? Evet, olmalıydı. Eve doğru yürürken Echo, robotların çoğunun bunca yıldır çalışmaya de-

MELISSA WELLIVER

vam ettiğini, elektriğin hâlâ açık olduğunu ve mağazaların stoklarının dolu olduğunu açıklamıştı. Kıyafet ve yiyecek alabileceğimiz bir yer olması gerekti ama sonra ne olacaktı? Amaç neydi? Echo hâlâ etrafta olan başka kimseyi tanımadığını söylemişti. Yüz yılı aşkın bir süredir başka bir insanla konuşmadığını söylemişti.

Boğazımda yükselen paniği yuttum ve şifoniyerin kenarına yaslandım. Nefes egzersizlerimi tekrarlamam gerekiyordu. *Nefes al, bir, iki, üç, dört.* Sadece biz olamazdık. Ben buradaysam başkası da olmalıydı. *Nefes ver, yedi, sekiz.*

Babam bir yerlerde güvendeydi. Olmak zorundaydı. Aurora Teknolojileri'nin başkanı olarak babam... eh, dünyadaki en önemli kişiydi. *Nefes al, bir iki, üç, dört.* Evet, ihtiyacım olan şey bir plandı. Tek yapmam gereken diğer kapsüllerin nereye indiğini öğrenmek ve babamı bulmaktı, sonra ne yapacağımıza birlikte karar verebilirdik.

Nefes ver, yedi, sekiz. Ve sonra her şey yoluna girecekti.

Kalp atışlarım normale döndüğünde oturma alanına doğru ilerledim. Her yer tek bir alandan oluşuyordu, erkek oyuncakları ve dijital eğlence sistemleriyle dolu kocaman bir mağaraydı. Dün gece içeri girdiğimizde Echo etrafta koşuşturmuş, çer çöpü toplamış ve bir oyun konsolunu ya da başka bir şeyi paketleyip kaldırmıştı. Dağınıklık pek de umurumda değildi. Kimin için temiz tutacaktı ki? Yine de çok tatlı bir davranıştı.

Perdeler çekili olduğundan ışık düğmesine bastım. Echo ortalıkta yoktu.

“Rosie, panjurları açabilir misin?” diye seslendim. Echo bana Rosie'nin hâlâ çalışır durumda olduğunu söylemişti ve dün gece panjurları kapamak için onu kullanmıştı. Anlaşılan bir güç dalgalanması olmuştu ama şimdi her şey çalışıyor gibi görünüyordu. Echo bunların yaygın olduğunu açıkladı. O zaman buralarda bir değişiklik yoktu.

“Elbette, Pandora,” diye yanıtladı Rosie. Dün gece odamda yalnız

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kaldıktan sonra, uykuya dalmama yardımcı olacak bir nebze normallikten memnun olarak ona kendi bilgilerimi programlamıştım. Tüm bunlar olmadan önce hayatımı Rosie yönetiyordu. Şimdi bile hemen panjurları kaldırmaya başlamıştı. Güneş beni geçici olarak kör ederken ellerimle gözlerimi kapadım.

Manzara muhteşemdi. Dün gece şehirde yeterince ışık yanmadığından manzarayı tam olarak görememiştim ama şimdi güneş ışığı uzun otların arasında gezinen bir kedi misali binaların arasında ilerliyordu. Gündoğumunun yaydığı turuncu ve altın renkler yüksek gökdelenleri aydınlatıyor ve oturma odasındaki sıkı örülmüş halının üzerine vuruyordu. Gökyüzünü daha önce hiç bu kadar net görmemişim: pembeler, maviler ve kırmızılar sabah ışığında bulutları boyuyordu. Pencereden son baktığımda –Dünya’daki son günümde– her zamanki hava kirliliği gri gökyüzündeki donuk bir madeni paraya benzeyene dek güneşin önünü kesmişti.

“Aa, kalkmışsın.” Echo’nun odaya girdiğini fark etmemiştim. Yine tuhaf bir kıyafet giymişti, bu sefer geometrik desenli bir bomber ceket ve taş yıkama dar bir kot pantolon giymişti. Tek kaşını kaldırdı, üzerimdeki uydurma elbiseyi baştan ayağa süzdüğünde bir an için kızardım.

“Senin kadar çok kıyafet seçeneğim yok,” dedim dizlerimin hemen üstünde biten devasa tişörtün ucunu çekiştirerek. Hayal mi görüyordum yoksa Echo’nun da mı yüzü kızarmıştı? “Umarım mağazalardaki tüm kıyafetler senin... eşsiz tarzında değildir.”

“İmkânı yok,” dedi Echo, hoplaya hoplaya odayı aşır büyük boy kanepeye kendini attı. “Üzgünüm, güzelim ama bu tarz sadece bana ait. Bu görünümü bir araya getirmek aylarımı aldı.” Uzaktan kumandayı eline aldı ve bütün duvarı kaplayan televizyon açıldı.

Ana ekranda, *Tekrar hoş geldin, Echo*, yazıyordu ve bir sonraki izlemek isteyebileceği şeylerin uzun bir listesini öneriyordu. Başlıkların çoğunun sol taraftaki *Tekrar İzle* listesinde olması şaşırtıcıydı ve

MELISSA WELLIVER

programların küçük fotoğraflarının altında maksimuma ulaşan kırmızı ilerleme çizgisi vardı. Seçim yapmayınca fotoğraflardan biri ekranı kapladı ve arka planda sessizce bir klip oynamaya başladı.

“Hey, şu çocuk senin gibi giyiniyor,” dedim kanepenin diğer ucuna tüneyerek. Klipteki çocuk Echo’yla neredeyse tıpatıp aynı giymişti, tek fark boynunda altın bir zincir olmasıydı.

“Evet, o benim idolüm. Fresh Prince. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,” dedi Echo ceketinin yakasını kaldırarak.

“Nerenin prensi?” diye sordum.

Echo bir kere daha kaşını kaldırarak baktı. “Bel Air’in.”

“Bell Hair de neresi?”

Bu sefer Echo güldü. “Fresh Prince’i bilmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Ekranın sol alt köşesinde bölümün adıyla dizinin sezonu listeleniyordu. Onun altında da bir tarih vardı. 1992.

“Nereden bilebilirim ki? Bu dizi çok eski, tarihe baksana,” dedim ekranın altını işaret ederek. “Neredeyse yüz yıllık.”

“Aslında neredeyse iki yüzlük,” dedi Echo sessizce ve cevabım boğazıma oturdu. Haklıydı, artık her şey çok eskiydi. Ve Echo o kadar uzun zamandır yalnızdı ki her şeyi izlemesine şaşmamalıydı. Klasikleri bile.

“İyi misin?” Echo düşüncelerimi böldü ve hafifçe gülümsemeyi başardım.

“Evet, iyiyim. Sadece herkesin nerede olduğunu bulmam gerekiyor, hepsi bu.” Echo’nun ifadesine bir gölge düştüğünde gülerek geçiştirmeye çalıştım. “Dün gece ne dediğini biliyorum, başka kimseyi görmediğini söyledin. Ama gerçekten her yere baktın mı? Şehrin dışına bile?”

Echo bir an düşündü. Aynalı sehpanın çekmecesini açtı ve bir torba çilekli şerit şeker çıkardı, bir tanesini alıp düşünceli düşünceli

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

çiğnedi. “Şehirden ayrılmak için hiçbir zaman nedenim olmadı,” dedi sonunda ve sesinin tınısı bana bunu gönülsüzce itiraf ettiğini söylüyordu. “Off ya. Özür dilerim. Bir tane ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bu jöle tipi tatlıların içinde genellikle jelatin oluyor. Ben vejetaryenim.”

Echo yavaşça başıyla onaylayıp teklifini geri çekmeden önce paketin arkasını okudu. Öyleyse alışverişte kıyafetten başka şeyler de almamız gerekecekti.

“Neyse, artık bir nedenimiz var. Yani gitmek için.”

“Nedenimiz mi?” diye tekrarladı Echo. Sırttı ve ben de daha iyi hissetmekten kendimi alamadım. Gülümsemesinin üzerimde böyle bir etkisi vardı. Bu robotluğundan mıydı insanlığından mı? Yoksa bunu hiç düşünmemeli miydim? “Kulağa hoş geliyor. Pandora ve Echo’nun Maceraları. Bir tanıtım müziğine ihtiyacımız olacak ama bunu yolda düşünebilirim.”

“Elbette,” dedim yavaşça. Echo bir tanıtım müziği istiyorsa, o zaman bir tanıtım müziği olabilirdi. “Şey, düşünüyordum da önce bana gerçekten uyan kıyafetler ve yiyecek bir şeyler almalıyız. Sonra da bir İNSANLIK robotuna nereye gideceğimizi sorabiliriz.” Her şey sarpa sarmadan hemen önce, geliştirilen İNSANLIK projesi hakkında ödev olarak bir rapor hazırlamıştım. Bu robotlar GençSentezler’e benzer bir modelle yaratılıyordu, yani hem biyolojik hem de robotik olacaklardı. Bu da yapay sistemlerinin dünyanın biyolojik yapılar üzerindeki çevresel etkisini ölçebileceği ve insanların geri dönmesinin ne zaman güvenli olacağına karar verebileceği anlamına geliyordu. Ayrıca dondurulmuş diğer insanların nerede olduğunu da bilmeleri gerekiyordu. Bu onların işiydi.

Echo kaşlarını çatı. “Yiyecek ve kıyafet konusunda yardım edebilirim ama şu İNSANLIK aptalları? Bana hiçbir bok söylemediler.” Şekerinden bir ısırık daha aldı. “Belki haberleri bile yoktur.”

MELISSA WELLIVER

Kaş çatma sırası bendeydi. “Bildiklerine epey eminim. ÇarkUykusu’nu başlatmak zorunda kalma ihtimalimize karşı bu amaçla programlandılar. Babamın bundan bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Baban mı? Programcı mıydı?” Echo ilgiyle bakıyordu ama çok fazla şey söylediğimi fark etmiştim. İnsanlar babamın kim olduğunu öğrendiklerinde bana farklı davranmaya başlardı. Önümde oturmuş, bir paket yapay şekeri mideye indiren birinden daha temiz bir başlangıç isteyemezdim ve henüz bunu mahvetmek istemiyordum.

“Öyle bir şey. Hadi, Echo, çok acıktım. Kahvaltıda ne var?” diye sordum.

Echo güldüğünde şeker parçaları masanın üzerine saçıldı. “Kahvaltıya bakıyorsun zaten,” dedi şeker dolu çekmeceyi işaret ederek.

“Yumurta gibi bir şey yok mu?” diye sordum sadece düşüncesi bile ağzımı sulandırırken.

Echo gülmeyi kesti, gözleri irileşmişti. “Yumurta mı? Dostum, en son ne zaman yumurta gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ve o bile toz halindeydi. Oyun odasında küçük bir çiftliğim yok farkındaysan. Koca şehirde yumurta kadar taze bir şey yok.”

Gözlerimi kırıştırdım. Nasıl bu kadar aptallık edebilmişim? Tabii ki hiç hayvan yoktu. Her şey sona erdiğinde neredeyse hiç ekin bile kalmamıştı. ÇarkUykusu’nun amacı buydu, böylece dünya iyileşebilecekti. Böylece her şey yeniden yaşayabilecekti.

Tarçınlı sert şekerlerden bir paket aldım ve yırtarak açtım. Yediğim esnada Echo’ya babamı bulma planımı anlattım.

Bir saat sonra platin asansörle zemin kata iniyorduk. İnerken kulaklarımın çınlamasını görmezden gelmeye çalıştım ama bu, Echo’yu rahatsız etmişe benzemiyordu. Zemin kata indiğimizde dün gece sadece kısa bir süre gördüğüm lobiye adım attık.

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

Parçalanmış camı hatırlıyordum ama gün ışığında daha da kötü görünüyordu. Kapsülümün neresine ait olduğu meçhul metal parçası hâlâ yerde duruyordu, basit temizlik robotlarının hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı. Çoktan ortalığı süpürmeye başlamışlardı ve başka bir robot da muhtemelen yeni cam takmak için pencere çerçevesini tarıyordu. Çalkantılı asansör yolculuğundan sonra tanıdık şeylerin görüntüsü midemi rahatlatmıştı.

Pürüzsüz gümüş bedenleri ve mekanik uzantılarıyla robotlar bir yana, yıkık lobide yürürken beni esas başka bir şey ürkütmüştü. Echo ve benimle aynı yaşta görünen bir çocuk bir zamanlar binanın döner kapısı olan yerde duruyordu. Ama hayır, bu bir çocuk olamazdı. Dik duruşu ve boş ifadesiyle her şeyi robotum diye haykırıyordu.

“Selamlar Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi robot. Dönüp Echo’ya baktım, o da gözlerini kısmış robota bakıyordu. Hiç bilmesem onun ve robotun bir geçmişi olduğunu söyledim, hem de pek iyi olmayan bir geçmiş.

Echo sahte bir gülümsemeyle, “Selam Gort,” dedi dişlerini sıkarak. “Neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum. Haberler Wi-Fi üzerinden hızlı yayılıyor.”

“Aynen öyle,” diye cevap verdi robot. İnsana özgü bir sesi vardı ama yine de tonu kişilikten yoksundu. Bir GençSentez’e benziyordu ama belli ki kişiliğinden arındırılmış ve İNSANLIK’a dönüştürülmüştü. Olduğum yerde rahatsızca kımıldandım. Sonlara doğru kaynak tasarrufu için elimizdeki robotları dönüştürmekten bahsedilmişti ama bunu yapıp yapmadıklarını hiç bilmiyordum. Belli ki yapmışlardı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

“İnsanla, Pandora’yla konuşmak için buradayım,” diye yanıtladı robot. Echo ona Gort mu demişti? Rosie bilgilerimi bir ana sunucuya yüklemiş olmalıydı ve İNSANLIK beni arayıp bulmuştu. Mantıklıydı ve bana biraz zaman kazandırmıştı.

MELISSA WELLIVER

“Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Pandora,” dedim. Gort kıpırdamadan duruyordu ve beni duyduğundan emin değildim bu yüzden devam ettim. “İı, diğer insanları bulmayı çok isterim? Belki de... şey, geldiğim yerden olanları?”

Echo’nun gözleri biraz irileşti.

Gort aniden hareket etti, biyolojik uzuvlarına ihanet eden mekanik bir hareketti bu. Odanın diğer ucundan rahatsız edecek kadar dibime geldi ve içindeki bir işlemcinin vızıltısını duydum.

“Tarama tamamlandı. Kimlik doğrulandı. Yüzde yüz insansınız. Dünya’ya tekrar hoş geldin, Pandora.” Gort gülümsedi, gözlerine ulaşmayan mekanik bir gülümseme idi bu. Yutkundum, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Bana hiç bu kadar kibar davranmadı,” dedi Echo, Gort’un kafatasının yan tarafına hafifçe vurarak. Gort irkilmedi. “Gerçi ben sadece yüzde altmış insanım. Biraz bağınaz bir davranış ama kin tutacak da değilim.” Gülümsedim. Echo’nun mizah anlayışı, insan olsun robot olsun daha önce kimsede gördüğüme benzemiyordu.

“Bağınaz mı? Ben dondurulmadan önceki doğru terimin teknolojik olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Teknofobik. Evet, o da olur. Teknofobik olmayı bırak, Gort.” Echo’nun sesinde alaycı bir ton vardı. “Ve hey, dinle. Pandora’nın ailesinin nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyor.” Echo sözü devraldı ve neden bahsettiğine dair sadece kısmen fikrim olsa da buna sevindim. “Bana hiç söylemediğini biliyorum ama o senin insan efendin, o yüzden dökül bakalım.”

Gort gözlerini kırptırdı, mekanik gülümsemesi bir anda dudaklarından silindi. “Pandora’nın saklandığı dondurucu laboratuvarın YERİ BULUNAMADI.” Gort son kısmı o kadar yüksek sesle haykırdı ki sırtım kapalı asansöre dayanana kadar geri geri gittim.

Echo’ya döndüğümde o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Bu çok garip,” dedi Echo. “Bana hiç söylemedi çünkü ben basit bir sentezim ama sana söylememek?” Şaka yaptığını biliyordum ama yine de robotik parçalarından bahsetme şeklinden dolayı kendimi suçlu hissettim. “Belki de ona *sen* sormalısın.”

Panikten tıkanan boğazımı temizlemek için öksürdüm. Yine konuşmam gerekecekti. En güçlü özelliğim değildi. Ama yine de Echo bana Gort’un sadece başka bir robot olduğunu söylemişti. “Rob— yani İNSANLIK,” dedim babamın otoriter tonunu taklit ettiğini umduğum bir sesle. Echo hatam karşısında burnundan güldü ama ona aldırış etmedim. “Ben bir insanım. Sen bana hizmet etmek için tasarlandın. Bilgiye ihtiyacım var. Benim geldiğim laboratuvar nerede?”

“Ah, bağışlayın beni majesteleri,” dedi Echo. Ona ters ters baktım.

“Pandora’nın saklandığı dondurucu laboratuvarın YERİ BULUNAMADI,” diye tekrarlayan Gort bizi yine sağır etti.

Paniğin somut bir şey gibi bedenimde yükseldiğini, solunum yolumu zorladığını hissettim. “Yeterince iyi değil. Bana nerede olduklarını söyle.” Sesim tiz ve delirmiş gibi çıkmıştı. Göz ucuyla Echo’nun bir adım geri attığını gördüm. Gort’un göğsünü parmağımla dürttüm. “Dinle beni. Bana yolun sonuna geldiğimi söyle diye uzaydan düşüp hayatta kalmadım.”

“Düzelteyorum, Pandora,” diye yanıtladı Gort. “Sen uzaydan gelmedin.”

Bu sefer kızmıştım. “Şey, yani... evet, evet uzaydan geldim. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce gökyüzünden düştüm. Echo beni gördü, bunu doğrulayabilir.” Echo’ya döndüm ve belli ki yüz ifademdeki bir şey ellerini teslimiyetle havaya kaldırıp başını onaylarcasına sallamasına neden oldu.

“Olumsuz,” diye karşı çıktı Gort yine. Lafına devam etmeden önce kısık bir vınlama daha duydum. “İnsan Pandora uzayda kayda değer bir süre kalmış olmak için yeterli radyasyon yaymıyor. İnsan Pandora

gökten düşmüş olabilir ama uzaydan değil. İNSANLIK projesi başlangıçta bir uzay göçünü desteklemek üzere tasarlanmıştı ancak yirmi birinci yüzyılın sonlarında meydana gelen güneş fırtınaları uzay yolculuğunu çok tehlikeli hale getirince İNSANLIK projesi arıza emniyetli olan yeraltı sığınaklarına yöneldi. Sığınaklar uzaya fırlatılmanın mümkün olması ihtimaline karşı fırlatma silolarının içine inşa edildi ancak Dünya’da kalıp iklim değişikliğini atlatmanın daha güvenli olduğu düşünüldü. Kapsülünüzün yakın zamanda beklenmedik şekilde fırlatılmış ve daha sonra arızalanmış olması daha olası, tam olarak yüzde doksan dört olasılıkla.”

“Arızalanmış mı?” diye tekrarladım aptalca. Echo’ya baktım ama o sadece omuz silkti. “Bu da ne demek oluyor? Gort, en azından nereden geldiğimi söyleyebilir misin? Uzay değilse, nereden?”

“Hesaplanıyor,” diye yanıtladı Gort. Gözlerini kapayıp hiç kıpırdamadan durdu, gözkapakları REM uykusundaymış gibi hızla hareket ediyordu. Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açtı. “Bilgi sunucudan indirildi. Hesaplamalar tamamlandı. Kapsülünüzün geride bıraktığı ize ve iniş yaptıktan sonraki yörünge açısına bakılırsa başlangıç noktanızın bu noktanın yedi yüz yetmiş ila sekiz yüz kilometre güneyinde olması muhtemel.”

“Güney... Yani, belki de hayatta kalan tek kişi değil de fırlatılan tek kişi bendim?” diye sordum gözlerimden yaşlar boşalarak. Hissettiğim rahatlama neredeyse elle tutulurdu. Dün uyumaya çalışırken belki de kapsülümün yeniden girişte parçalanan daha büyük bir geminin parçası olduğu ve birlikte dondurulduğum diğer insanların –arkadaşlarımın, babamın– öldüğü ya da rüzgâra savrulduğu aklıma gelmişti. Hâlâ hayatta olabilecekleri, hâlâ bir yerlerde güvenle uyuyor olabilecekleri düşüncesi kalbimi umutla kabarttı.

“İ, sen iyi misin?” diye sordu Echo. Orada olduğunu neredeyse unuttum. Endişeli görünüyordu. Gözyaşlarımın arasından güldüm.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Çok iyiyim, teşekkür ederim, Echo,” dedim gözyaşlarım akmaya devam ederken. Bir adım geri çekildi ve ben de yanaklarımı sildim. “Sevinç gözyaşları. Yani, İNSANLIK’ın daha fazla yardımcı olmasını ummuştum, bozulup bozulmadığından emin değilim ama bu yine de iyi bir haber. Belki babamı bulabilirim.”

“Öyle mi dersin?” Bunu sorarken Echo garip derecede umutlu görünüyordu. Babamla tanışacağı için neden bu kadar heyecanlıydı? Kim olduğumu anlamış mıydı? Hayır, imkânsızdı. Hep medyadan uzak tutulmuştum. Yanılıyor olmalıydım, belki de Echo sadece benim adıma mutluydu.

“Aynen,” diye fisldadım. Gort’un yanından geçerken kırık cam parçaları ayağımın altında ezildi. “Hadi, erzaka ihtiyacımız olacak.”

“Erzak mı?” diye sordu Echo. Ben lobide ilerlerken bana yetişmek için koştu.

“Hey, Echo. Daha önce hiç araba kullanmış mıydın?”

Alışveriş sepetiyle mağazada dolaşırken birkaç ay önce sunucularda bulduğum reklamları düşünmeden edemedim. Anlaşılan, önceleri televizyon dizilerinin arasına reklam giriyor, insanları sahip olmadıkları parayla bir şeyler satın almaya ve bir şeyler yapmaya teşvik ediyormuş. Bu en azından bazı dizilerin yirmi iki veya kırk bir dakikalık garip sürelerini anlaşılır kılmıştı. Çünkü arada on beş dakikalık reklam olmalıydı. Ki bu bana çok delice geliyordu. Kim böyle bir şey isterdi ki?

Bu yüzden eski video sitelerindeki bu reklamlardan bazılarını bulmaya koyulmuştum. Çoğunlukla sıkıcı ve bilgilendiriciydi, yeni ayakkabıya ihtiyacı olan bir adam ya da onun gibi bir şey. Bazıları komikti, çamaşır yıkayan süper kahramanlar falan oluyordu. Ama bir tanesinde karı koca markette dolaşırken tartışıyorlardı. İçinde bulunduğumuz an bana onu anımsatıyordu.

“Bunun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Pandora milyonnuncu kez. Bana beş dakika önce gösterdiği diğer kırmızı bluzun tıpatıp aynısı olan başka bir kırmızı bluz tutuyordu.

“Evet, süpermiş,” dedim, kulağa samimi geldiğimi umarak. Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım. Bu alışveriş merkezi de gittiğim

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

diğer alışveriş merkezlerinin aynısıydı. Her şey büyük, arkadaş canlısı Aurora Teknolojileri çatısı altındaydı.

Pandora, Gort bize uyku laboratuvarı sığınağından bahsettikten sonra doğruca mağazaya gelmekte ısrar etmişti. Açıkçası, aldığımız bilginin oldukça belirsiz olduğunu düşünmüştüm. Sekiz yüz kilometre güneyde mi? Oradaki çorak araziye aşması günler sürerdi. Haritalarda görmüştüm. Doğru yöne gittiğimizi ya da orayı kaçırmadığımızı nereden bilecektik? Bu sığınağın neye benzediğini nereden biliyorduk? Ama Pandora heyecanlı görünüyordu ve bu ağlamasından daha iyiydi.

Belki bana tekrar sarılırdı bile.

Dün gecedan beri o sarılmayı düşünmeden edemiyordum. O zamandan beri artık kendimi o kadar da kötü hissetmiyordum. Belki yeni bir amaç duygusuydu, belki de sadece biriyle konuşmak güzel gelmişti ama bir şekilde... güzeldi yani. Ayrıca sistemlerim bu sabah açıldığında kayıtlar E-Mote çipimde bir değişiklik olduğunu gösterdi:

4096 TB E-Mote RAM Kısmen Etkin -
güncelleme yapılamıyor.

Belki tesadüftü. Belki de geçen gün yaptığım kurcalamadan, hatta şarjım bittiği için sistemimin yeniden başlamasından kaynaklanıyordu. Her neyse, çipim daha iyiydi. Düzelmemişti ama daha iyiydi.

“Tamam, sadece ortaya fikir atıyorum, reddetmekte özgürsün ama...” Pandora bir elbise askısının arkasından belirdi, elinde iki gri sırt çantası tutuyordu, “Birbirinin aynı çantalar. Evet? Hayır?”

“On numara,” dedim ifademi desteklemek için başparmağımı kaldırarak.

Pandora alışveriş sepetini yüklerken, “Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama evet olduğunu varsayacağım,” diye neredeyse ciyaktı. “Alışveriş, yapmakta iyi olduğum tek şey olabilir. Ben soyunma odalarına gidiyorum. Market bölümünde buluşalım mı?”

Evimden birkaç blok ötedeki alışveriş merkezini önermemin bir nedeni vardı. Birincisi, market müziğinin her yarım saatte bir hatırlatmaktan hoşlandığı gibi burada ihtiyaç duyabileceğimiz her şey vardı ve ikincisi de çalışan bir araba bulma ihtimalimizin olmasıydı.

Pandora bana daha önce araba kullanıp kullanmadığımı sormuştu ve cevabım aslında sadece kısmen yalandı. Daha önce araba kullanmış mıydım? Evet, tam olarak bir kez. Neden bir daha araba kullanmamıştım? Ona bunun sebebinin ihtiyaç duyduğum her yere yürüyebilmem ve seksi fiziğimi korumak olduğunu söyledim ama bu da tam olarak doğru değildi. Çünkü arabaya ilk ve tek binişimde bir tuğla duvara çarpmıştım ve neredeyse kendimi öldürüyordum. Ve o araba hâlâ orada, Dennison Yolu ile Beşinci Cadde'nin köşesinde duruyordu.

Kaza yapmayı istemiş miydim? Sistemlerim yeniden başlatılıp da programlama robotların hayati değerlerimi kontrol ettiğini gördüğümde rahatlamış mıydım? Belki de. Düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi.

Bunun yerine mağaza reyonlarına doğru ilerlerken rahatladığımı hissettim. Aklıma Deidre'nin bugün çalışıyor olabileceği geldi, Aurora Teknolojileri'ne ait tüm mağazalarda tezgâhtardı ama ondan uzak durmalıydım yoksa Pandora'yı korkutabilirdim. Ayrıca Dee yeni kızımı gördüğünde kıskanabilirdi.

Ayaklarımı yerden kaldıracak kadar hızlanıp alışveriş arabasını sürerek boş taze ürün koridorunda ilerledim. Koridorun sonunda keskin bir dönüş yaptım ve hızla bir sonraki koridordaki şekerleme reyonuna girdim. Arabayı temel ihtiyaçlarla doldurdum: çilekli şerit şeker, birkaç kavanoz kırmızı lahana ve birkaç paket kurutulmuş baharat. Makarna, tek kişilik yemekler, mercimek, üzerinde *sadece su ekleyin* yazan her şey. Sonra birkaç şişe su da aldım. Bir dükkânı nasıl yağmalayacağımı bilecek kadar zombi filmi izlemiş ve video oyunu oynamıştım. Dışarıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni çok

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

korkutuyordu. Hazırlıklı olmakta yarar vardı. Sonunda içki reyonuna gittim ve tam bir şişe Malta göz dikmişim ki Pandora belirdi.

“Single malt mı içiyorsun?” dedi. Başımı kaldırdım ve *lanet olsun*, ateş ediyordu. Askeri pantolon giymişti, kırmızı gömleğinin üzerine deri ceket almıştı ve pilot gözlüğü takmıştı. Çantasını çoktan omzuna atmıştı ve arabanın içindekileri toplamam için benim-kisini uzattı.

“Elbette,” diye cevap verdim kendimi bile ikna edemedim. “Tüm harika adamlar gibi. James Bond. Scotty. Iıı, *Columbo*’daki şu adam?”

“Bunlar senin eski arkadaşların mı?” diye sordu Pandora market arabasının içindekilerin bir kısmını çantasına yerleştirirken.

Gülmek üzereydim ki ciddi olduğunu fark ettim. “Arkadaşlarım... Evet. Elbette. En iyi arkadaşlarımdan bazıları,” dedim iç çekerek. Pandaro’yu-Klasikler-Üzerine-Eğit maratonu beklemek zorunda kalacaktı. Dikkatimi tekrar viskiye çevirdim. “Muhtemelen içkili araba kullanmamam gerek.” Şişeyi rafa geri yerleştirdim.

“Hey, bekle,” dedi Pandora. Elimi hâlâ şişenin üzerindeyken yakaladı ve parmaklarının temas ettiği yerde derimin altından bir elektrik akımı geçti. Başka bir arıza mı? Her neydiyse, güzel bir histi. “Bunu almalıyız. Yani, acil bir durum olursa diye. Alkol ilkyardım ve yara temizliği için olmazsa olmazdır.” Şişeyi tuttu ve nazikçe elimden alıp açık sırt çantasına koydu.

“Doğru. Acil durumlar. Akıllıca,” dedim ona sırtarak. Atkuyruğundan düşen bir tutam sarı saç çekip kulağının arkasına sıkıştırdı ve tek düşünebildiğim uzanıp ona dokunmayı ne kadar çok istediğimdi. Ürkütücü bir şekilde değil de daha çok “nasıl gerçek olabilirsin?” tarzında.

Eyvah. Tamam, işte şimdi bir psikopat gibi konuşmaya başlamıştım. Kesinlikle küçük bir arızam vardı.

“Tamam mısınız?” diye sordu. Düşüncelerimi savmak için gözlerimi kırıştırdım ve başımla onayladım.

MELISSA WELLIVER

“Evet. Bu arabaya bir şeyler daha eklersen daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak.”

“Tekne mi? Araba kullanacağımızı sanıyordum,” dedi Pandora. Sepetten bir teneke kaptı ve çantasına koydu, kafası karışmış gibiydi.

İçimi çektim ve listeye *Jaws*’ı ekledim. “Boş ver. Malzemeleri koymana yardım edeyim. Sonra eğlenceye başlarız,” dedim ve çantayı ondan alıp makarnaları yerleştirmeye başladım.

“Eğlence mi?” diye sordu Pandora. Ona hınzır olduğunu umduğum bir sırıtışla baktım.

“Araba alışverişine gidiyoruz.”

Toparlandıktan sonra Deidre’nin yanından geçip gittim —*üzgünüm bebeğim, bizim asla olmayacağımızı sen de biliyorsun*— ve otoparka yöneldim.

Sonun yaklaştığı düşünüldüğünde otoparkta hâlâ çok sayıda araba vardı. Belli ki bazı insanlar iklim çöküşünü duymuş ve “Boş ver, tek umudum Oreolar ve ölürsem de onlara ulaşmaya çalışırken öleceğim,” diye düşünmüştü.

“Nasıl bir şeydi?” diye sordu Pandora. O ana kadar marketten ayrıldığımızdan beri bir süredir sessizdi. Bunun fırtına öncesi sessizliğe ya da yola çıkmak için sabırsız olmasına bağlamıştım ama gergin görünüyordu.

“Ne nasıl bir şeydi?” diye sordum. Arazinin köşesinde felaket bir Ferrari görmüştüm ve ilk olarak onu denemek istemiştim. Özellikle Aurora Teknolojileri’nin yirmi birinci yüzyılın sonlarında son otomobil üreticilerini devralmasının ardından klasik otomobiller çok nadir bulunuyordu. Bu enfes bir sürprizdi.

“Şey, ilk olarak, hemen sonrası yani. Cesetler...” Pandora son kısmı fısıldadı ve olduğum durdum, kafam karışmıştı. Bir kaşımı kaldırdım. “Ani donma ve sıcak hava dalgasından sonra yani? Bunun olacağını biliyorduk ama bunu bizzat yaşamak... Sanırım bir sığınağınız vardı?”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Ve sonra dışarı çıktığında... Geriye ne kaldıysa... Korkunç olmalı...” Pandora sözlerini yarıda kesti ve bir eline koluma koydu, bu hoş bir histi ve beni hikâyesine ayak uydurmaya teşvik etti. Sadece bir saniyeliğine.

Ama belli ki bu hikâyenin bir parçası değildim. “Bunların hiçbirini hatırlamıyorum,” dedim omuzlarımı silkerek. Pandora elini çekti. *Kahretsin*. “Robotlar beni şehrin kenarında bulmadan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Şehir merkezindeki hava hasarını onarmaları ve o kadar uzağa ulaşmaları biraz zaman aldı sanırım. Yanmış bir evin bodrum katındaydım, benden ve yanmış kerestelerden başka bir şey kalmamıştı. Medibotlar beni taradı ve ne bileyim, aşınma ve yıpranma seviyelerime bakarak doksan yedi yıl kadar baygın kaldığımı düşündüler. Bu... üç yıl önce miydi, ne? Her şey boka sardıktan sonra oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Hafızam –robotik hafızam yani– bozuk. Sadece son üç yılı hatırlıyorum, öncesine dair hiçbir şey yok.”

Pandora gözlerini kırıştırdı. “Yalnız geçen üç yıl bile uzun bir süre.”

Omuz silktim ama aklımın bir köşesinde bir şey belirdi. Yaşlı bir adam, sakallıydı ama yüzünü tam olarak seçemiyordum. Bana bir şeyler söylüyordu ama ses yoktu, bu yüzden dudak okumam gerekiyordu. Sanırım, *Bir başına kalmanı istemiyorum*, diyordu.

Derken o yüz aklıma geldiği kadar hızla kayboldu. Başımı iki yana salladım. Bu çok garipti. Neyse ki Pandora fark etmemişti. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

“Yani sen... yüz yıldır *yaşamıyor* musun?” diye sordu. “Yaşamak” kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işaret yapması beni güldürdü.

“Yani, evet. Belli ki bir şey pozitronik sinir sistemimin çalışmaya devam etmesini sağladı, çünkü hücrelerim yenilenmeye devam etti. Bir çeşit 3D yazıcı gibiyim, her şey yenileniyor böylece yaşlanmıyo-

rum. Nasıl klonlanacağını bulsalar bir insan beynim olsun isterdim ama insan beynim olsaydı bu kadar kaslı kalamazdım. Ama o sırada uyuyordum ya da düz hatırlamıyorum. Vampir filmlerindeki gibi genç ve seksi bir vücudu olan ürkütücü yaşlı bir adam değilim. Senden çok yaşlı değilim.” Başımın yan tarafına vurdum.

“Pardon, o vampir filmlerini de mi izledin *sen*?” Pandora sırıttı. Rahatlamış görünüyordu, bu beni de rahatlattı. Dönüp Ferrari’ye doğru yürümeye devam ettim.

“Evet, evet. Onları cidden biliyor musun? Sunucularda yirmi birinci yüzyılın sonlarında bile hâlâ oldukça popüler olduklarını gördüm. Sadece bu yaygaranın neden koptuğunu öğrenmek istedim.”

“Öyle mi?”

“Dünya gezegeninde kalan son adam olmak insanı yalnızlaştırıyor.” Ferrari’ye ulaştık ve mağazadan aldığım küçük alet çantasını bulmak için ceplerimi karıştırdım. Pandora’ya baktığımda yine üzgün görünüyordu. Ne demiştim şimdi ben? Son adam lafı mıydı onu üzen? Üzgün olmasından hoşlanmıyordum.

“Neyse, takma kafana. Cesetlere gelirsek. Evet, etrafta hiç ceset olmamasının garip olduğunu düşünmüştüm. Ama bir keresinde Gort’a sordum ve hepsinin robotlar tarafından temizlendiğini söyledi. Göge yükselmediler yani.”

Pandora’nın yüzü yeniden aydınlandı. “Şimdi de göge yükselmeye mi inanıyorsun?”

“Dokuz saatten fazla vampir izlemekten daha mı kötü? Şimdi bir işe yara ve şunu bir saniye tut.” İki tornavida ve bir ataçtan yaptığım maymuncuğu ona uzattım.

Yirmi birinci yüzyılın sonundan kalma arabaların hepsi tıpkı benim gibi –eh, yüzde kırkım gibi– elektrikliydi. Bazen yarı robot olmaktan nefret etsem de –bazen yarı insan olmaktan nefret etsem de– işe yaradığı da oluyordu. Elimi kilitli kapıya doğru kaldırdım ve

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

avucumu kapı koluna dayadım. Gözlerimi kapayarak arabanın elektrik yuvalarının hafif uğultusunu duyabileceğim alana girmeye çalıştım. Bazen aküler kullanılmadıkları için bitmiş oluyordu ama bazı üreticiler diğerlerinden daha akıllıydı. Ferrari'deki yaşlı İtalyan arkadaşlarım bu akıllı adamlardan bazılarıydı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Pandora. Tek gözümü açtım ve derme çatma aleti aldım.

“Bu kıyamet sırasında kendi payıma düşen araba hırsızlığını yaptım diyelim,” diye yalan attım. Aleti arabanın kilidine soktum ve bütün enerjimi avucuma odakladım. “Eski tip araba aküsü üreticilerinin çoğu aslında Aurora Teknolojileri’ne aitti. Dışarıdan apayrı görünsek bile bende kullandıkları pilleri ve sistemleri kullanıyorlardı. Daha ileri, daha iyi, daha hızlı falan filan. Gerçekten odaklanırsam kilit yerine oturduğunda duyabilirim, ayrıca akünün ne kadar dolu olduğunu ses frekansı çıkışından anlayabiliyorum. Örneğin bu yıkılıyor.”

“Yıkılıyor derken?..”

“Yıkılıyor, gitmeye hazırız demek,” dedim. Son kilidi de yerinden çıkardım ve kapı açılarak kırmızı deri koltukları ortaya çıkardı.

“Yani tüm bunları... robot tarafınla yapabildin demek istiyorum ama gücendirici olur mu?” Pandora dudaklarını çiğnedi.

Güldüm. “Kolay kolay gücenmem ve türümün tek örneği olduğumu biliyorum. Yani, sanırım Gort ve diğer robotlar teknik olarak araba çalabilirler ama yapmazlar çünkü kodlamaları yasaları çiğnemelerine izin vermiyor.”

Pandora tek kaşını kaldırdı.

“Tamam. Şimdi şöyle,” dedim açık kapının yanına yaslanarak. “Gort da benim gibi bir GençSentez, tamam mı? Yani tek tük sakallarımız ve kötü cildimizle dışarıdan aynı görünüyoruz. Ama,” Pandora gülerken duraksadım, sonra kendini topladığında devam ettim,

“içimizde farklıyız. Aurora Teknolojileri’nin yepyeni bir robot ordusu yaratacak zamanı yoktu, bu yüzden GençSentez’leri başka bir amaçla kullanmak üzere değiştirdiler. Kütüphanenin arşivlediği bazı eski haber sitelerinde okumuştum. Malum sebeplerden dolayı evlat edinen bir sürü çılgın ebeveyn olmuş.”

“Bu korkunç. Bu yola başvurdıklarını hiç bilmiyordum. Bize İNSANLIK projesi için yeni modeller inşa edeceklerini söylemişlerdi,” dedi Pandora kaşlarını çatarak. Üzgün görünüyordu. Konuyu bırak-sak iyi olurdu.

“KolayBüyüyen organları bitmiş olmalı. Bak, Pandora, endişelen-me. Gort hiçbir şey hatırlamıyor ya da üzülüyor. Gördün mü, işte fark bu. Benim E-Mote çipim ve hafıza sürücüm var, Gort’un yok. Aurora Teknolojileri onları İNSANLIK robotları yalnız hissetme-sin diye çıkardı sanırım. İNSANLIK çipini kafamda görebiliyorum ama... çalışmıyor gibi görünüyor. Orada olduğu için E-Mote çipimi ve hafızamı da bozdu. Ama sorun değil. Yeni anılar edindim ve belli olduğu üzere harika espri anlayışımı korudum. Bu, ihtiyar Gort’un yapabileceğinden daha fazlası.”

“Yani... İNSANLIK güncellemenin kurulumunu mu bozdular?” diye sordu Pandora. Burnunu çekti, hâlâ ağlamaklıydı ama merakı daha ağır basmıştı.

“Aynen öyle. En azından öyle görünüyor. Bir programcı bulana kadar –ve aramızda kalsın, dünyanın sonunda gerçekten çok fazla programcı yok– bu halde sıkışıp kaldım. Şanslısın.”

Pandora gülümsedi. Dostum, fena bir gülümsemesi vardı. “Yaşayan son insan olmamak oldukça güzel,” dedi.

Ben de ona sırtarak baktım ve bu yorum karşısında fazla heyecanlanmamaya çalıştım. Beni insan olarak mı görüyordu? Müthiş. “Öyleyse işe koyulalım, leydim.” Eğildim ve yolcu koltuğunu işaret ettim. Pandora gözlerini devirerek beni görmezden geldi, onun yerine

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

bagajı açıp çantasını koymak için hareket etti. Küstah. Onun bu yeni yönünü sevmiştim. Belki de açılmaya başlıyordu.

Eşyalarımı onunkilerin yanına tıktıktan sonra alanın biraz dar olduğunu kabul etmek zorundaydım ama söz konusu Ferrari'ydi. Ferrari kullanma şansımı tepmeyecektim.

“Tamam, peki şimdi ne olacak?” diye sordu Pandora iyice yerleştiğimizde.

Aynaları ayarlayıp çamurlukları kontrol ettim –Ferrari bana yakışmıştı, ateş ediyordum– ve motoru çalıştırmak için düğmeye bastım. Birkaç kere basmam gerekmişti ama haklıydım, aküsü hâlâ doluydu. İnsansız bölgeye girmeden önce depoyu doldurmamız gerekecekti ama bu bebekler 500 kilometreyi terlemeden katedebilirdi. Bu bizi başka bir istasyona götürmeye yeter de artardı bile.

“Bakalım burada neyimiz var,” dedim. Gösterge panelindeki dokunmatik ekranla oynadım ve bir GPS buldum. Neden umutlandığımı bilmiyorum. Yanıp söndüğünde sadece şunu söyledi: *Bu bölgede uydu sinyali yok. GPS mevcut değil.*

Pandora, “Uydular muhtemelen uzun zaman önce parçalanıp dağıldı,” dediğinde ben de başımla onayladım. Ekranın köşesini işaret etti. “Ama bak, bir pusula var. En azından güneye gitmek için kullanabiliriz. Zaten elimizde bir adres de yok.”

“Patron sensin,” dedim, etkilenmişim. Haklıydı. En azından pusula şehrin güneyindeki bölgeyi taramamızı kolaylaştıracaktı. Arabayı vitese taktım, motoru çalıştırdım ve ellerimi direksiyonun üzerine koydum.

“Ee... gidelim mi?” diye sordu Pandora. Gözlüğünü indirerek çerçevenin üzerinden baktı.

Yutkundum. Daha önce de erzak, eski müzik çalar ve başka havalı şeyler bulmak için araba çalmıştım ve bir de şu sefer vardı... Ama hiç arabayla şehirden ayrılmamıştım. Burası benim evimdi ya da en azın-

dan şimdiye kadar sahip olduğum eve en yakın yerdı. Burada keşfedecek o kadar çok şey vardı ki daha önce ayrılmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştım. İzleyebileceğımden daha fazla dizi, okuyabileceğımden daha fazla kitap. Çilekli şerit şekerler de cabasıydı. Parmaklarımı direksiyonun üzerinde esnettim.

Yalan söyleyebilirim. Arabanın çalışmadığını söyleyip kendime biraz zaman kazandırabilirdim. Pandora bana araba kullanmakla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylemişti ki bu çok mantıklıydı. Aurora Teknolojileri'nin o dondurucu biletlerinden birini alabildiğine göre zengin olmalıydı. Yeni uyandığım dünya hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştığım sıralarda gazete makalelerini görmüştüm. Sığınakta bir yer satın almak için bir araba dolar gerekliydi. Muhtemelen bir hizmetkâr falan tarafından gezdirilmeye alışkındı.

Bir süre şehirde takılabılırdik. Evet. Film izlerdik. Belki eski sinema salonunu çalıştırmayı bile deneyebilirdim. Gort bir kez olsun işe yarayabilirdi. Ve belki sonunda Pandora bu çılgın yolculuğu unuttur ve birlikte bir hayat kurardık. Görünüşüm o kadar da kötü değildi. Kesinlikle yürütebilirdik.

“Echo?” Pandora elini koluma koyduğunda uzun zamandır bir şey söylemediğimi fark ettim. Ona, o güzel mavi gözlerine baktığım an anladım. Bunu yapamazdım. İyi ya da kötü, Pandora'nın babasına ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ben neredeyse üç yılını benimkini arayarak geçirmiştım. Nereden geldiğimi, neden diğer sentezler gibi güncellenip silinmediğimi öğrenmek için her şeyi yapardım.

Kalbimin olduğu yerden göğsüme sıcak ve karıncalı bir his yayıldı. Onunla tanışmadan önce hissetmediğim başka bir duyguydu bu.

“Özür dilerim, P. Düşünüyordum da bu yolculuğun neye ihtiyacı var biliyor musun?” Cebimden küçük bir cep telefonu çıkardım ve müzik uygulamasını açtım. Telefon çekmiyordu ama geri kalanı hâlâ çalışıyordu. “Bir fon müziği.” Telefon saniyeler içinde arabanın

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kablosuz hoparlörlerini buldu ve yıllarca derlediğim çalma listesi bangır bangır çalmaya başladı. *Havalı.*

Pandora sırtıttı. “Güzel. Klasik müzik hayranı olacağını düşünmemiştim.”

Şok olmuş gibi yaptım ve elimi göğsüme götürdüm. “Klasik mi? Lütfen. Birinin seni *grime** dediğimiz küçük şey hakkında eğitmesi gerekiyor.” Sesi sonuna kadar açtım ve el frenini indirdim, hurda arabaların yanından geçip otoparktan otoyola çıkarken arabayı yüz seksen derece döndürdüm.

Ve neredeyse Gort’u ezip geçecektim.

Girişte duran adamı görür görmez frene bastım, bu da Pandora’yla öne doğru öyle bir savrulmamıza neden oldu ki neredeyse ön cama çarpıyordum. Dostum, emniyet kemeri cidden hayat kurtarıyordu.

“Bu da ne? P, iyi misin?” diye sordum ensemini ovuşturarak. Boynumu incitseydim var olmayan doktor masraflarımı Gort ödeyecekti.

Pandora’yı kontrol ettim, biraz sarsılmış olsa da iyi görünüyordu.

“Ben iyiyim,” diye onayladı biraz nefesi kesilmiş halde. Gözlerini hâlâ yolda steroid kullanan bir trafik polisi gibi duran Gort’a dikti. Hatta avucunu lanet dur işareti gibi yukarı kaldırmıştı.

Kemerimi çözdüm ve arabadan atladım. “Dostum, ne yapıyorsun sen? Az daha seni öldürüyordum.”

Gort elini indirdi ve yolcu koltuğuna doğru yürüdü. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti.

“Seni korkuttuysam özür dilerim, insan Pandora. Özür dilerim, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi Gort ama bana bakmadı. Doğrudan Pandora’nın penceresine konuşuyordu. “İnsan Pandora, biraz daha hesaplama yaptıktan sonra kaçış kapsülünün fırlatıldığı yerin menzilini on üç kilometrekareye kadar daralttım. Bir İNSANLIK robotu olarak görevim, birincil hedefim hakkında daha fazla bilgi içerebileceğinden sözkonusu yere güvenle ulaşmanıza yardımcı olmak. Echo

* 2000’li yılların başında Londra’da ortaya çıkan bir elektronik dans müziği türü. (ç.n.)

MELISSA WELLIVER

Sıfır-Bir-Üç-Beş'e olası araç ulaşımını sorduğunuzu duydum ve temel bir olasılık algoritması kullanarak izinizi sürdüm..."

"Tamam, anladık Gort," dedim sıktığım dişlerim arasından.

Gort doğruldu ve arabanın üstünden bana baktı.

"Özür dilerim, ne dedi? Pencereden onu duymak çok zor," diye sordu Pandora hâlâ açık olan kapımdan.

Arabaya geri yaslanmadan önce Gort'a en öldürücü bakışlarımı yönelttim. "Kapsülünün aşağı yukarı nereden fırlatıldığını bildiğini söylüyor, bu yüzden peşimize takılmak istiyor. Ayrıca bunun ona dondurucu laboratuvarların nerede olduğunu gösterebileceğini ya da en azından bir ipucu verebileceğini düşünüyor gibi. Hatırlayamadıklarını söylediğimi hatırlıyor musun? Eh, Gort'un bütün varlığı bunu düzeltmeye odaklı."

"O zaman kesinlikle gelmeli. Gort laboratuvarları ve babamı bulabileceğini düşünüyorsa yanımızda olmalı."

Pandora kocaman açılmış gözleri ve gülümsemesiyle düpedüz heyecanlı görünüyordu. Doğrusu biraz can sıkıcıydı. Romantik yolculuğumuz buraya kadardı demek.

Gerçi donmuş milleti ne kadar çabuk bulursak ben de bazı şeyleri o kadar çabuk hatırlayabilirdim.

"Pekâlâ. Gort, buraya gel ve arkaya geç. Pandora ön koltuğu çoktan kaptı bile." Arka taraftaki küçük koltuğa geçebilsin diye sürücü koltuğunu öne çektim. Gort kendini düzgünce katlayarak arkaya sığıdı ama dizlerinin çenesine değışı bana palyaço arabalarını hatırlattı.

"Orada rahat mısın, Gort?" diye sordu Pandora ben arabaya döndüğümde.

Aynayı düzelttim ve onu koltukta körük gibi katlanmış görünce gülmemeye çalıştım. "İyidir iyi. Hadi gidelim. Ve Gort, şarkılarım çalarken konuşmak yok. Kuralları şoför koyar."

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Olumlu, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi Gort ve bekleme moduna geçti.

Neredeyse yalnızmışız gibiydi.

Şehirde hızla ilerlerken binaların içi boş kabuklarına, tanıdık sokaklara, yangın musluklarına ve robotlara baktım. Hızla geçerken neredeyse bir güvenlik robotuna çarpıyorduk ama o bizi fark edemeyecek kadar yavaştı. Pandora tam yeni pencereler takmaya çalışan robotlarla çevrili apartmanımın önünden geçtiğimiz esnada yolcu camını açtı. Elini havada gezdirdi ve ben boğazımdaki yumruyu yuttum.

Aptalcaydı. Geri döndüğümüzde de burada olacaktı. Robotların yaptığı buydu, insan ırkının dönüşü için şehirleri korumak. Belki evim bende bile kalabilirdi.

“İyi misin?” diye bağırdı Pandora müziği bastırarak. Gerçekten endişeli görünüyordu. *Lanet olsun.* Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı. Buna izin veremezdim.

“Hiç daha iyi olmamıştım,” dedim ve inci gibi beyaz dişlerimi gösterdim.

Pandora vites kolunun üzerinden uzandı ve dizimi sıktı.

Kalbim göğsümü dövmeye başladı ve bu bana kendini parkın parmaklıklarına atan kurt yaratığını hatırlattı. Karnımda bir şeylerin değiştiğini hissettim ve aklıma anında *Alien*’daki küçük adamın herifin tekinin göğsünden fırladığı sahne geldi. Bir adamı tamamen yutan iğrenç solucan-şeyi seksi hisleri durdurmanın kesin yoluydu. O his geçti ve rahat bir nefes aldım. *Sakin ol, adamım,* dedim kendime ama yine de dikiz aynasından aptal sırtışıma görebiliyordum. Kolumda güzel bir kız varken –yani, bir nevi– boş bir yolda hızla araba sürmek filmlerimi izlemekten daha iyiydi. Sanki kendim bir filmin içindeydim. Son gökdeleni geçip şehrin sınırına doğru hızla ilerlerken vitesi yükselttim ve Pandora güldü.

Güneş önümüze geçip diğer tarafta alçalmaya başlayana kadar bütün gün araba sürdük. Böyle sonsuza kadar gidemezdik. Öncelikle arabayı şarj etmemiz gerekiyordu, daha sonra da uyumamız. Şehir uçsuz bucaksızdı ama şimdi banliyö mahallesindeydik ve her tarafa birbirinin aynısı boş evler katman katman yayılmıştı.

İşareti ilk ben gördüm. Echo gördüyse bile bir şey demedi ve Gort hâlâ... uyuyordu galiba? Tam emin değildim ama gözleri kapalıydı ve arabaya bindiğinden beri hiçbir şey söylememişti.

“Belki de bu gecelik mola vermeliyiz,” dedim. “Bir sonraki sola dön. Sanırım başımızı koyabileceğimiz güzel bir yer biliyorum.”

“Bir yer mi biliyorsun? Buralarda mı?” Echo bir kaşını kaldırdı ama gözlerini yoldan ayırmadı. “Pekâlâ, Bayan Daisy. Dinliyorum.”

“Bayan kim?” Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Çok tuhaf şeyler söylüyorsun, Echo.”

Echo gözlerini devirdi. “Boş ver. Nereden döneceğimi söyle sadece, seni dinleyeceğim. Zengin bir kızın dünyanın sonunda dinlenmek için nereyi uygun gördüğünü merak ediyorum.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Paslanmış tabelaların yardımıyla dönüş yolunu gördüğümde elimle gösterdim. Echo işaretleri okuyamayacak kadar hızlı sürüyordu, bu yüzden sonunda kampüsün kısmen solmuş tabelalarının altındaki boş otoparka döndüğümüzde o bile şaşırdı.

“*Aurora Teknik Üniversitesi*. Ciddi misin sen? Daha önce buraya gelmiş miydin?” Echo sarmaşıklarla kaplı kırmızı tuğlalardan yapılmış ana binanın hemen önündeki iki boşluğa park etti.

Eh, sarmaşıklarla *neredeyse* tamamen kaplanmıştı. Duvarların etrafında gezinen ve makaslı elleriyle yeşillikleri kesen iki bakım robotunun parlayan yüzeyini batan güneşte görebiliyordum.

“Bir keresinde ziyarete gelmiştim. Geçen yıl hangi okula başvuracağımı seçerken. İyi bir okul,” dedim.

Arabadan indik ve Echo yakındaki araba şarj portuna uzandı. Buranın mola vermek için iyi bir yer olduğunu düşünmemin başka bir nedeni de buydu. Arabayı park ettiğimiz anda Gort yeniden canlanmış gibiydi. Echo’nun arkasından sorgusuz sualsiz arabadan indi.

“Henüz arama bölgesinde değiliz, insan Pandora,” dedi Gort sonunda muhtemelen bölgeyi taradıktan sonra.

“Sherlock’a bak!” diye mırıldandı Echo. “Peşimize takılmana ne kadar sevindiğimi söylemiş miydin?”

“Echo, kaba davranmayı kes,” diye tısladım dişlerimin arasından. Özür dilemek için Gort’a döndüm.

“Sorun yok, P. Gort dediklerimi iplemiyor bile. Öyle değil mi, Gortmeister?” Echo burnundan güldü ve sanki çalınmayı bekleyen başka bir arabaymış gibi Gort’un başının yan tarafına vurdu.

Başımı onaylamadığımı belirterek sallayıp ona baktım.

“Eğer Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş benim E-Mote çipimin olmamasına atıfta bulunuyorsa o zaman oldukça haklı, insan Pandora. Hiçbir şey hissetmiyorum ve hiçbir şey akli sağlığıma zarar veremez.” Gort göz-

lerini kırpıştırarak bana baktı ve söylediklerine rağmen göğsümde bir şeylerin ağırlaştığını hissettim.

“Kendini kötü hissetmiyor olman sana kötü şeyler söylenmesine katlanmak zorunda olduğun anlamına gelmez,” dedim elimi koluna koyarak.

Gort gözünü bile kırpmadı.

“Pekâlâ, şimdi de *bana* kendimi kötü hissettiriyorsun,” dedi Echo. Dönüp ona baktım, yanakları biraz kızarmıştı. “Hey, şey, özür dilerim, Gort. Daha nazik olmam gerektiğini hatırlamaya çalışacağım.”

“Benim yüzümden tavırlarını değiştirme, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Tabii ki insan dışı Pandora’yı etkilemek istemiyorsan, ki kalp atış hızındaki artışa bakılırsa öyle görünüyor. Yanılmıyorsam ve geleneksel çiftleşme girişiminde bulunmayı düşünüyorsan onun istediklerini yapmanı tavsiye ederim...”

“Tamam, evet, pekâlâ, teşekkürler Bay Ansiklopedi.” Echo, Gort’un sözünü kesti ve gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım. Bana döndü. “Her şeyi yanlış anlamış bu arada. Kütüphanede çok fazla zaman geçiriyor, sorunu bu. Ben sadece... öyle değil... Ee, bana şu üniversitenden biraz daha bahsetsene? Aurora Teknolojileri devralana kadar tüm okullar temelde aynıydı herhalde.”

Echo burnunu sıktı ve göz temasından kaçındı, bu da gülümseme çabamı daha da zorlaştırdı. Benden hoşlanıyor muydu? Şimdiye kadar hep tek başına olduğundan şu noktada herkesten hoşlanırdı sanırım. Ama onun için üzüldüm ve Gort’a iyi davranma dersini zor yoldan öğrenmiş gibiydi, bu yüzden konuyu değiştirmesine izin verdim.

“Evet, sanırım bu doğru. Ama bu kampüs çok eski. Aurora Teknolojileri’nden bile eski.” Bagajı açtım ve çantamı omuzladım. “Güven bana. Burası geceyi geçirmek için harika bir yer.”

“Siz nasıl isterseniz, leydim,” dedi Echo hafifçe gülerek. İç çektim. Ona gösterecektim. Echo kendi eşyalarını aldı ve Gort sadece kendisi-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ni getirdi. Ana binanın dışındaki arnavutkaldırımlı avluyu yarılamıştık ki bir robot tarafından durdurulduk.

“Merhaba aday öğrenciler.” Robotun yumuşak, kadınsı bir sesi vardı ve insansı bir robottu ama üçümüzden de en az otuz santim daha uzundu. Kafası bir manken gibi pürüzsüz bir yüzeyden oluşuyordu ama ön tarafı düz ekrandı ve burada dijital bir kadın yüzü bembeyaz dişleriyle kocaman gülümseyerek bize bakıyordu.

“Aynen, bu hiç de korkunç değil,” dedi Echo.

“Muhtemelen avlunun karşısına geçtiğimiz için aktifleşmiştir. Üniversiteyi ziyaret ederken bu noktadan kampüs turuna başlıyorsunuz. Sizin için doğru kampüs olup olmadığını bu şekilde anlayabiliyordunuz,” dedim.

Echo gözlerini devirdi. “Kampüs turunun ne olduğunu bilecek kadar televizyon izledim. Üniversiteleri de gördüm. Hadi o zaman, robo-kız bize işin usulünü göster.”

“Keşke kendi türün hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşmasan,” dedim. Özür dileyen bir gülümsemeyle robota döndüm ama dijital yüzü konuştuğumuzu fark etmemişti bile. Sonra tekrar Gort’a baktım, o da fark etmemişti ve gözleri cam gibiydi.

Echo ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. “Kusura bakma, P. Gort konusunda haklı olabilirsin ama... o şey? O başka bir seviye,” dedi. Robotun görsel arayüzünün titreşme şekli sinir bozucu olmanın da ötesindeydi.

“Bu... Yine de nezaketi hak ediyor. Birinin seni dinlemiyor olması ona karşı acımasız olabileceğin anlamına gelmez,” dedim hissettiğimden daha emin görüldüğümü umarak. Hayrettir ki Echo’nun omuzları düştü. Bu bir zaferdi.

Aurora Teknolojileri tam bir yönetim organı olmadan önce, ben henüz küçükken annem beni başkentteki mitinglere götürürdü. Babamla tanıştığında Aurora Teknolojileri’nin etik komitesinde çalışan

MELISSA WELLIVER

bir biliminsanıydı. Babam o zamanlar sadece bir satış elemanıymış ama hızla yükseliyormuş. Kazandığı ikramiyeler yoksulluğa doğmuş anneme bir olasılıklar dünyası açmakla kalmayıp aynı zamanda bizim için mutlu olduğumuz bir hayat kurdu. Ama Aurora Teknolojileri etik ekibini şirketten çıkardığında her şey değişti.

Babam ilk başlarda annemin işini geri alma çabasını destekledi. Ancak, kıdem tazminatı paketi büyüdükçe ve daha fazla insan işten çıkarıldıkça onu evde kalmaya ikna etmeye çalıştı. Dışarısının çok tehlikeli olduğunu ve benim anneme ihtiyacım olduğunu söyledi. Babam bizi geçindirecek kadar para kazanıyordu, ki bu o zamanlar bile kesinlikle doğrudu. İlk başta annem bunu kabullendi.

Ardından, etik komitesi tarafından defalarca geri çevrilen bir proje olan ZEVKROBOTLARI bölümü duyuruldu. İşte o zaman, babam isteyken mitinglere gitmeye başladık. Pırıl pırıl ışıklar, renkli pankartlar ve hep bir ağızdan şarkı söyleyen binlerce ses dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Tarih dersinde haberlerde gördüğümüz gibi polisin protestoları dağıttığı kötü zamanlar da olmuş olmalıydı ama ben o kısımları hatırlamıyordum. Sadece annemin bana bakan mutlu, ışık saçan yüzünü ve ince parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hatırlıyordum.

Tabii babam yönetim kuruluna terfi edince tüm bunlar sona erdi. Yeni korumalar bizi gözlerinin önünden hiç ayırmadılar. Babam bizi güvende tuttu, ne de olsa bir kadınla çocuğu ilerlemenin çarklarını durduramazdı. Babam destekleyiciydi; sadece karar onun ellerinden alınmıştı.

“Benim adım Stephanie ve bugün sizi ağırlamaktan büyük onur duyuyorum. Muhteşem kampüsümüzü keşfederken birlikte çok eğleneceğiz.” Stephanie beni daldığım yerden çıkardı ve Echo parmaklarını ağzına sokarak kusma hareketi yaptığı sırada bize bir kere daha gülümsedi.

“İsimlerinizi ve okulumuzda okuduğunuz sırada hangi alanda uzmanlaşmak istediğinizi sorabilir miyim?” diye sordu Stephanie. O

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

anda yüzü dondu, cevap bekliyordu. Ben bile bunun biraz huzursuz edici olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Ah, önce ben.” Echo boğazını temizledi ve sonunda alaka gösterdiği için memnun oldum. “Benim adım Steven Spielberg ve Film Çalışmaları alanında uzmanlaşmak istiyorum. Bana bu fena yerdeki sinema salonunu göster.”

“Senin adın Steven değil,” diye tısladım ama artık değiştirmek için çok geçti.

Stephanie’nin yüzü nihayet kıpırdadı. “Özür dilerim, Steven. Kampüslerimizin hiçbirinin müfredatında ‘Film Çalışmaları’ alanını bulamadım. Size başka bir seçenek sunabilir miyim?”

“Sinema diploması yok mu? Gerçekten mi?” Echo iç çekti.

“Benim hayatımda Aurora Teknolojileri’nin sunduğu diplomaların çoğu kariyer odaklıydı. Maalesef sinemayı bir kariyer olarak görmüyorlardı,” diye omuz silktim.

Echo dudağını çiğneyerek bir süre düşündü. “Pekâlâ, Steph. Peki ya Robotik Mühendisliğine ne dersin?”

“Ah, Steven, bunu seçmiş olman çok heyecan verici.” Stephanie öncekinden daha fazla gülümsüyor gibiydi. “Ben Robotik Mühendisliği için yaşıyorum. Ha ha, senin için küçük bir robot esprisi. Bu taraftan.” Stephanie kocaman bacaklarının üzerinde döndü ve hızlı adımlarla avludan uzaklaşıp binanın yan tarafından döndü. Ben, Echo ve Gort da ona yetişmek için koşmaya başladık.

“Robotik Mühendisliği, ha?” diye sordum yürüyüş yollarını çevreleyen düzgün ağaçların arasından koşarken.

“İnsanlar tıp ya da biyoloji okuyabiliyor. Ben neden robot bilimiyle ilgilenmeyeyim ki?”

“Bu robot bizi fırlatma istasyonu arama yarıçapımıza yaklaştıracak mı, insan Pandora?” diye sordu Gort. Üçümüz arasında nefes nefese kalmayan tek kişi oydu.

“Ah, ıı, pek sayılmaz. Ama dinlenmemiz gerekiyor ve bacaklarımızı esnetsek iyi olur. Ayrıca, yeni bir şeyler öğrenmek senin için de eğlenceli olmaz mı?”

“Eğlence,” diye yavaşça konuştu Gort sanki bu kavram onun için yeniymiş gibi. “Bu ‘eğlence’ kavramından emin değilim ama nereye gitmemi istersen sana eşlik edeceğim, insan Pandora.”

“Harika,” dedi Echo duygusuz bir sesle.

Sarmaşıklar, gargoyl* heykeller ve vitraylarla kaplı daha fazla güzel binanın yanından geçerken Stephanie ara sıra durup bize yapılar hakkında bilgi veriyordu.

“Burası kafeterya. Tüm besinsel ihtiyaçlarınız, gereksinimleriniz ve diğer güzel şeyler için kullanabilirsiniz.”

“Bu bina spor salonu. Fiziksel sağlığınıza, yaralanmalara ve diğer güzel şeylere yönelik ihtiyaçlarınızı karşılar.”

“Sırada kütüphane var. Burada çalışmayı destekleyecek ve disleksi, miyopluk ve diğer güzel şeyler hakkında yardımcı olacak ekiplerimiz var.”

“Sanırım birinin Stephanie’ye her şeyin güzel olmadığını anlatması gerekiyor,” dedi Echo. Kaburgalarına dirsek attım. “Off. Ne var?”

“Kibar ol.”

“Hey, insan olsaydı da bunu söylerdim. Fırsat eşitliği şakaları yapıyoruz burada.”

Sonunda kampüsün uzak tarafında kalan binalardan birine girdik. Bu bina diğerlerinden çok daha moderndi, cephesi griydi ve çatısında güneş panelleri vardı. Döner cam kapıdan girdik ve Stephanie bizi üst kattaki cam kapıya götürmeden önce koridorda alacakaranlık çökerken duvardaki yerinden salınmış bir temizlik robotunun üzerinden geçtik. Kapı kilitliydi.

* Oluklarda biriken suyu tahliye amacıyla kullanılan gotik bir mimari yapı. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Robotik laboratuvarımıza hoş geldiniz. Burada, Aurora Teknik Üniversitesi’nde en iyi ve en parlak öğretmenlere evsahipliği yapmaktan gurur duyuyoruz. Öğretmenlerimiz kendilerini yeni nesil robotik mühendislerini yetiştirmeye adanmıştır. Senin gibi, Steven.” Stephanie gülümsedi ve programı tekrar dondu.

“Bu öğretmenlerden hâlâ buralarda olan var mı? Ya da en azından robotları?” Echo ellerini kavuşturdu ve camdan laboratuvarın içine baktı. Oldukça boş görünüyordu. Duvarlarda posterler bile yoktu.

“Korkarım şu anda kampüste herhangi bir personel tespit edemiyorum, Steven. Ama dilersen size prototiplerimizden bazılarını gösterebilirim. Robot biliminin hangi alanıyla ilgileniyorsun?”

Echo kaşlarını çatı. “Benim için neyin var, Steph?”

“Eh, bugün ZEVKROBOTLARımızın canlı bir gösterisi var. Seks ve zevk robotları endüstrisine geçmek isteyenler için lisansüstü program sunan önde gelen bir kurumuz. İsterseniz...”

“Hayır, hayır, Tanrım, hayır. Turu durdur. Ben yokum.” Echo kullaklarını elleriyle kapadı ve koridorda hızla bizden uzaklaştı.

“Elbette, Steven,” dedi Stephanie ve yüzü yine dondu.

Her zamanki gibi sessiz olan Gort’a baktım, sonra Echo’nun peşinden koştum. Gort bana yetişmeye çalışırken ayak sesleri benimkilerin hemen arkasından yankılanıyordu. “Echo, lütfen bekle.” Tırabzanın etrafında döndüm ve kalbim ağzımda merdivenlerden aşağı koştum. Robotik yönüyle ilgili şaka yapmak bir şeydi ama başka şekillerde nasıl kullanıldığını duymak... Bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Echo, dur. Lütfen. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlıyorum. Buraya gelmek bir hataydı, ne düşündüğümü bilmiyorum.” Girişteki cam kapıyı iterek açtı ve koşarak ılık geceye çıktı. Güneş yeni batıyordu, tüm ışıklar titreşerek açılmıştı ve biz yürüyüş yolu boyunca koşarken uzun gölgeler oluşturuyorlardı.

MELISSA WELTIVER

“Ne düşündüğünü biliyorum.” Echo sonunda kütüphanenin önünde durduğunda Gort da ben de durduk. “Benim de senin gibi olduğumu düşünüyordun ama değilim. Ben farklıyım ve hep öyle olacağım. Sen insansın, bense robot. Sen mühendissin, bense... bense bir prototip.” İç çekti ve kütüphanenin merdivenlerine çöktü.

“Bize bir dakika verir misin lütfen, Gort?” diye sordum.

“Senin için bir dakika zaman tutabilirim, insan Pandora. Altmış, elli dokuz...”

“Hayır, özür dilerim. Yani, ben seni almaya gelene kadar avludaki bankta oturabilir misin? Echo’yla yalnız konuşmam gerekiyor.” Bankı işaret ettim ve ses tonumu sakın tutmaya çalıştım. İnsanların onu her türlü bağlamsal zekâdan mahrum bırakmış olması onun suçu değildi.

Gort uzaklaştığında Echo’yla aramdaki mesafeyi kapayıp yanına çöktüm ama bana bakmıyordu. “Özür dilerim, Echo. Gerçekten. Yirmi birinci yüzyıldaki bazı insanlar kesinlikle iğrençti.” Bir üniversitede böyle bir programın var olduğunu düşünmek bile içimi ürperiyordu. “Ama bir konuda yanılıyorsun. ZEVKROBOTLARI’nda hiçbir zaman biyolojik parçalar kullanılmadı. GençSentez ve ÇocukSentez programının başlatılmasından sonra yasaklandılar. Onlara asla pozitronik beyin de verilmedi. Sen o şeylerden biri değilsin, hiçbir zaman da olmadın. Sen bir aile için, insan olmak için yaratıldın. Köle olmak için değil.”

Sonra bana baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?” Gözleri umutla irileşmişti.

Gülümsedim. “Buna sadece inanmıyorum. Bu doğru. Annem Aurora Teknolojileri’nin etik komitesinde çalışıyordu ve babam biyolojik parça yasağı için onun adına ısrarcı oldu.”

“Annenle babanın onlar için çalışması mantıklı. Okuduklarıma göre Aurora Teknolojileri yirmi birinci yüzyılın sonlarına doğru işveren konumundaki tek şirketmiş,” dedi Echo.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Taş merdivenin üzerinde rahatsızca kıpırdandım. Ailemin Aurora Teknolojileri'ne ne kadar dahil olduğu hakkında konuşmaya hazır değildim bu yüzden daha fazla ayrıntıya girmedim.

“Gel, sana burada olmamızın gerçek nedenini göstereyim. Daha önceki ziyaretimde burayla ilgili sevdiğim bir şeyi,” dedim konuyu değiştirerek.

Elini tuttum ve onu çekerek kütüphanenin kalan basamaklarını çıkmasına yardımcı oldum. Saat henüz erkendi, bu yüzden kapılar açıldı ve sensörlere takıldığımızda ışıklar titreşerek açıldı. Yüzü olmayan bir robot bizi karşılamaya çalıştı ama onu görmezden geldim ve en soldaki cam vitrine doğru ilerledim.

“Bu da ne?” dedi Echo. Sesi hâlâ biraz neşesiz geliyordu.

“Bu bizim tarihimiz,” dedim.

Kutunun içinde büyük bir kırık çömlek parçası vardı. Levhanın ortasında bir mamutun kaba bir çizimi vardı, küçük çöp insanlar ve tek çizgiden mızraklar pürüzlü kenarlarını süslüyordu. Parçanın yanındaki plağın üzerinde şöyle yazıyordu:

NIJERYA ÇÖMLEĞİ.

AURORA TEKNOLOJİLERİ BİLİM DERNEĞİ'NDEN
ÖDÜNÇ ALINMIŞTIR.

NEOLİTİK DÖNEME AİT, YAKLAŞIK 6.000 YILLIK OLDU-
ĞU DÜŞÜNÜLÜYOR.

“Bu... bu kırık bir çömlek, Pandora,” dedi Echo.

“Bu kırık bir çömlekten daha fazlası. Bu bizim ortak tarihimiz. Bu çömlek binlerce yıl önce atalarımız tarafından yapılmış. Seni ve Gort'u yapan mühendise kadar hayatta kalıp üreyen atalarımız. Ta ki ailem doğup beni yapana kadar.” Son kısımda kelimeler boğazımda düğümlendi. Şu anda annemi, özellikle de babamı düşünemezdim. Bu, Echo'yla ilgiliydi.

MELISSA WELLIVER

“Yani diyorsun ki, biz... akraba mıyız?” Echo bana tek kaşını kaldırıp baktığında güldüm.

“Hayır, tam olarak akraba değiliz. Sadece aynıyız. Bazı robotik parçaların olsa bile ikimiz de insanız. Atalarımız olmasaydı ikimiz de burada olamazdık. Ah, bak bilmiyorum tamam mı? Sadece ilham verici olduğunu düşünüyordum. En azından sana göstermeden önce.” Onu dürttüm ve gülümsetmeyi başardım.

“Yok ya, haklısın. Bir adamın bunu çok uzun zaman önce çizdiğini düşünmek oldukça havalı. Şimdi bak, işte biz buradayız. Dünyanın sonu gelmiş olabilir ama en azından hâlâ hayattayız.” Echo omuz silk-ti ve gözlerime baktı. “Teşekkürler.”

Kütüphaneden çıktığımızda karanlık olmasına rağmen Gort bizi hâlâ bankta bekliyordu.

Sonra yurtları aramaya koyulduk. Dinlenmemiz gerekiyordu. Şehirden 300 kilometreden fazla uzaklaşmış olamazdık ve Gort kapsülümün 800 kilometre ya da daha uzaktan geldiğini söylemişti. Temizlik robotları sayesinde nevresimleri yeni olan yatakhanelere vardıktan sonra bavullarımızı açtık ve Echo’nun markette gözüne kestirdiği viski şişesini hemen bulduk.

“Yani, herhangi bir noktada herhangi bir yarayı gerçekten temizlemek zorunda kalma ihtimalimiz oldukça düşük, değil mi?” dedi Echo mantarı patlatarak. “Gort, biraz ister misin, kanka?”

Gort gözlerini kırpıştırarak şişeye baktı. “Alkol insan sağlığına zararlıdır. İnsan Pandora, şu anda alkol almamanı tavsiye ederim.”

“Bazen alkol insan sağlığına yardımcı olmak için kullanılır,” dedim Echo’yla bakışarak. “Şoku iyileştirmek ya da endişeyi gidermek için tıbbi olarak kullanılabilir, elbette ölçülü olmak kaydıyla.”

“Aynen öyle,” dedi Echo ve gözlerindeki parıltıdan beni desteklediğini varsaydım. “Hadi, Gorty. Bir yudum al. Bunun bir deney

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

olduğunu düşün. İnsan tarafın gerçekten buradan gittiye...” –Echo robotun başının yan tarafına vurdu– “o zaman belki de geriye kalan diğer insan parçalarını etkilemeyecektir.”

“Sanırım bu insanların ‘akran baskısı’ dediği şey, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş,” dedi Gort. Fakat beni şaşırtarak şişeyi almak için elini uzattı. “Ancak insan Pandora da içecekse en azından sözkonusu içkinin ne kadar sert olduğunu test etmeliyim.”

“Pekâlâ o zaman.” Echo tek kişilik yataktan sıçradı ve şişeyi Gort’un uzattığı parmaklarına sertçe itti.

Gort kehribar rengi sıvıdan üç büyük yudum aldı. İç yakan içkinin bu kadar çabuk içilmesinin düşüncesi bile gözlerimi yaşarttı.

“Ah. Bu... İçtikten sonra mide bulantısı hissetmek normal mi, insan Pandora?” Gort yanaklarının rengi atarken şişeyi geri uzattı.

“Kan dolaşımına karışana kadar bekle,” dedi Echo.

Alkole yabancı değildim. Yirmi birinci yüzyılda alkol nadir bulunan bir şey değildi çünkü içinde yaşadığımız çökmenin eşiğindeki dünyayı unutmak için iyi bir yoldu. Aurora Teknolojileri iktidara geldiğinde babamın ilk girişimlerinden biri olarak alkol vergisini bile kaldırmıştı. Çoğu zaman en iyi arkadaşım –tek arkadaşım– Lexi eline biraz içki geçirir ve şirket arabasına binebilmek için beni bir partiye ya da başka bir yere davet ederdi.

Bu çabuk sarhoş olmayacağım anlamına gelmiyordu.

Ama zavallı Gort kadar çabuk değil. Yirmi dakika boyunca sessizce oturdu, karşı ranzada oturduğu yerden yavaşça sallanarak kalktı ve sonra sessizce odanın içindeki banyoya gitti. Echo onu bir saat sonra klozetin kapağında sızmış buldu. Uyumasına izin vermenin en iyisi olacağına karar verdik.

Başım resmen dönmeye başladıktan ve her zamanki çekingenlik seviyem biraz düştükten sonra Echo’nun beni tek kişilik yataklardan ikisini avluya çıkarmaya ikna etmesine izin verdim.

Yatakları dışarıdaki ışıklardan olabildiğince uzağa taşıdık, arkamıza yaslandık ve gökyüzünü izledik. Samanyolu siyah hiçliğin üzerine mürekkeple çizilmiş bir tabloydu. Uydu fotoğrafları dışında daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

“Eski dostum Gort’un o kadar çok içip kendinden geçmesine çok şaşırdım,” dedi Echo yerleştikten sonra, ellerini başının arkasında birleştirmiş gökyüzüne bakıyordu. “Gerçekten eğlenebileceğini hiç bilmezdim.”

“Cidden mi? Birbirinizi ne kadardır tanıyorsunuz, üç yıl mı?” diye sordum. Görüşüm bulanıklaşmıştı ama uzanmak iyi geliyordu ve yataktan düşmemek için yıldızları referans alıyordum.

“Ben ve Gort mu? Pek sayılmaz,” dedi Echo küçük bir hıçkırıkla. “Bilmiyorum, dostum. Şimdi böyle söyleyince kendimi kötü hissediyorum ama söyleyecek ilginç bir şeyi olmadığını sanıyordum. Her zaman çok, ne bileyim, sıkıcı ve kasıntı görünüyordu. Ama hafızasının olmaması onun suçu değil. Yani benim de değil.” Bu, Echo’yu yatağında iki büklüm olacak kadar güldürmüştü, öyle ki şişeyi artık zar zor tutabiliyordu.

“Gördün mü? Her gün yeni bir şeyler öğreniyorsun. *In vino veritas*. ‘Hakikat şaraptadır’ demek. Az önce Gort hakkında bir şeyler öğrendin ve karşılığında kendin hakkında da bir şeyler öğrendin.” Artık bilge miyim yoksa alkol yüzünden öyle görünmeye mi çalışıyorum anlayamıyordum.

“Ama biz şarap içmiyoruz. Şarap insanın zekâsını keskinleştiriyorsa viski beni lanet bir dâhi yapıyor olmalı,” dedi Echo ve sonra ikimiz de karnımız ağrıyana kadar güldük.

Bir süre sessiz kaldık ve o tekrar konuşana kadar Echo’nun uyuduğuna ikna olmuşum.

“Söylesene, Pandora,” diye geveledi Echo şişeyi bana uzatırken. “Sence orada hayat var mı?”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Ne? Uzaylılar mı?” diye sordum. Güldüm ve yudumladığım viski boğazıma takıldı, sonra kendimi toparlamam bir dakika kadar sürdü. “Hayır. Bence sadece biz varız. Bu yüzden kimse bizi kendimizden kurtarmaya gelmedi.”

“Yani yalnız olduğumuzu mu düşünüyorsun?” diye hıçkırdı Echo yine. Uzandığım yerden gözlerinin kapandığını görebiliyordum. “Bu çok iç karartıcı, kanka.”

“Evet, bence yalnızız,” diye fısıldadım.

Echo benim mantarı yerine takıp şişeyi kenara koymamdan daha kısa bir süre içinde uyuyakaldı. Gecenin içinde ağustosböceklerinin cıvıltısını dinleyerek yan tarafıma yuvarlandım ve sadece bizim kalmadığımıza, yolculuğumuzun bir anlamı olduğuna inanmaya çalıştım.

Dünya gezegeninde yalnız olmadığımıza ben de inanmak zorundaydım.

“Hey, Stephanie’nin sorusuna hiç cevap vermedin,” dedim. Dikiz aynasını düzelttim ve güneş ışığı gözüme girince yüzümü buruşturdum. Kahretsin, bu akşamdan kalmalık fena bir şeydi.

“Ne sorusu?” diye sordu P.

Dün gecedan beri pek konuşmamıştı. Belki de onunlayken uyuyakaldığım için bana kızmıştı ama adamım, viski fena çarpmıştı. Viskinin kalanını bırakmamızı önerdiğinde çok mutlu olmuştum. Pandora yatakları dışarıda bırakma konusunda endişeliydi ama onları toparlamak robotların işiydi. Ayrıca yakın zamanda kimsenin onlara ihtiyacı olacak da değildi.

Yine de moral konuşmasından sonra Pandora’nın robotlar hakkında ne demek istediğini anlayabiliyor gibiydim. Belki zaman zaman biraz tembel olabiliyordum ve onlara köleymiş gibi davranıyordum. O noktada, seks robotlarını yapan psikopatlardan bir farkım var mıydı? Artık emin değildim.

Ayrıca bana mı öyle geliyordu yoksa bu sabah Gort’un yüzü asık gibi miydi? Onu banyodan almaya gittiğimizde kesinlikle çok sessizdi. Şimdi de bekleme modundaymış gibi davranıyordu ama gözka-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

paklarının biraz fazla hareket ettiğini görebiliyordum. Tereciye tere satamazsın, dostum.

Neyse, Stephanie beni kötü bir ruh haline soktukten sonra Pandora'nın beni neşelendirmesi çok hoştu. Ayrıca o çömlek parçası da fenaydı. Belki *gerçekten* de aynıydık. Ayrıca elimi tuttuğunda tenim yine karıncalanmıştı. Arıza olsun olmasın güzel bir histi.

Kafeteryadan bir şeyler aşırıdktan sonra kalan kilometreleri katetmek için erkenden yola koyulmak istedik ama bu, başımın zonk-lamasına duracak zaman vermedi. Dün gece P'yle varoluşsal uzaylı krizimizi yaşadıktan sonra çok tuhaf rüyalar görmüştüm. Arabayı çaldığımızda gördüğüm yaşlı sakallı adam geri dönmüştü. Ancak bu sefer ben onunla konuşuyordum. *Sanırım dünya bekleyemez. Ne de olsa ben bir kahramanım.* Böyle demiştim. Ama sanırım bir de ağlı-yordum? Yani, sarhoş rüyama bakın. Kahraman? Ben mi? Hiç tarzım değil. En azından bu ürkütücü adam beynime musallat olmayı bıraksa iyi olurdu. Belki de çipim gerçekten de çok hasarlıydı.

“Ürkütücü Teknik Üniversite'ye gidecek olsaydın ne okurdun?” diye sordum tekrardan. Şarj istasyonundan geri geri gittim ve park alanından çıkıp yola geri döndüm.

“Ah. Kolay soru. Ben zaten Psikoloji bölümü için başvurmuştum,” dedi. Ayrıntıya girmede ama tekrar konuşuyor olmasına sevinmişim. Belki o da benim kadar akşamdan kalmaydı.

“Ne, gerçekten mi?” diye sordum. Vites değiştirdim ve hızlanarak pencereyi biraz açtım. Temiz hava kendimi daha insani hissetmemi sağladı. Eh, en azından olabildiğince. “Neden?”

“Böylece insanlara yardım edebilirim. Ben... terapist olmak istiyordum.” Pandora yine üzgün görünüyordu, aynadan yüzünün düş-tüğünü görebiliyordum. Buna izin veremezdim.

“Hımm, peki bu konuda bir şeyler öğrendin mi? Psikoloji konusunda yani?” Aptallığımın dışarı kaçmasını engellemek için ağzımı kapadım.

MELISSA WELLIVER

Pandora başını pencereden çevirdi. *Oh*. “Biraz. Bir teknik var, onu çok kullanıyorum. Nefes egzersizi. Endişelendiğimde nefes alıyorum, *bir, iki, üç*, sonra üç saniye tutuyorum, sonra tekrar veriyorum, *yedi, sekiz*.” Gösterirken gözlerini kapadı ve ben de omuzlarının fiziksel olarak gevşemesini izledim.

Yapman gerekeni biliyorsun. Ondan geriye doğru say.

Vay canına. Bu garipti. Artık bir şeyler görmüyordum ama kesinlikle bir şeyler duyuyordum. Tanıdık bir sestiydi ama çıkaramamıştım. Dostum. Bir sonraki durağımızda çipimi yeniden kodlamam gerekecekti.

Pandora gözlerini açtı, ben de sese değil ona odaklandım. “İşte. Akşamdan kalmalıya da iyi geliyor gibi. En azından biraz. Bir süre gözlerimi dinlendirmemin sakıncası var mı? Dün gece iyi uyuyamadım da.”

“Elbette,” dedim müziğin sesini kısarak. Ceketini pencereye yaslayıp gözlerini kaparken yan gözle ona baktım. Ona bir şeyler duyduğumu söyleyemezdim. *Yanında bir tek ben varım*. Belki de dün gece açık havada uyuyalım dememeliydim. Uyuyamamıştı çünkü ben onu dışarıda yatırmıştım değil mi? Sorma fırsatım olmadı çünkü nefes alıp verişinin yavaş ritmine bakılırsa saniyeler içinde uykuya dalmıştı. Dikkatimi dikiz aynasına ve diğer yol arkadaşına çevirdim.

“Hey, Gort. Gorty? Orada uyumadığını biliyorum. Dinle, sana bir şey soracağım,” dedim sesimi alçak tutmaya özen göstererek. P artık salya akıtmaya başlamıştı, yani onu uyandırmak gibi bir sorunla karşılaşmayacaktım. Kahretsin, salyası akarken bile güzel görünüyordu.

Gort gözlerini açıp doğruldu, az önce duyduğum bir iç çekiş miydi? Neredeyse bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. “Evet, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş?”

“Ben, ııı... dinle. Bir robottan diğerine, şey, sadece, sanırım üzgün olduğumu söylemek istedim.” Kelimeleri aceleyle söylemiş olsam da

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

sonunu getirmiştım. Yani, dostum ‘üzgünüm’ en sevmediğim kelimeydi ama en azından ne zaman yenildiğimi biliyordum. “Sana üç yıldır hiç şans vermediğim için üzgünüm. Aslında iyi sayılırsın, yani, bazen.”

“Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş, gerekçeni tam olarak anlamasam da içten bir özrü kabul etmenin insani bir görgü kuralı olduğunu biliyorum. Bu yüzden kabul ediyorum.”

Dikiz aynasından tekrar gözlerine baktım. “Öyle mi? Gerçekten de yüce gönüllüsün, kanka. Çaba gösterseydim bunca zaman bu kadar yalnızlık çekmezdim. Sadece çok farklı olduğumuzu düşündüm, anlıyor musun? Sen robottun, ben de... Eh, ne olduğumu bilmiyorum bile. Ama sen de sadece bir robot değilsin. Yani, evet, bunun için üzgünüm.”

“Yalnızlık mı çekiyordun, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş?” diye sordu Gort. Sahibinden emir bekleyen bir köpek yavrusu gibi başını yana eğdi.

“Yani, şey, evet. Bin günden fazladır akıllıca bir konuşma yapmadan? Sen yalnızlık çekmedin mi?”

Gort bir an sorumu düşünür gibi bekledi. “İNSANLIKların programında yalnızlık anlayışı olduğunu sanmıyorum. Ama insanlık ve dondurucu laboratuvarların olası yerleri üzerine yaptığım araştırmalarda bu terime rastladım. Zaman zaman, özellikle de bu son iki günden önce, evet, yalnızlık olarak adlandırdığın şeyin benzerini hissetmiş olabilirim.”

Güldüm. “Hadi canım. Bakar mısın sen şu işe, Gorty? Sanırım gerçek bir oğlan olmaya başlıyorsun.”

Ama Gort cevap vermedi. Onun yerine gözleri yemek tabağı kadar kocaman oldu ve önümüzde uzanan yolu işaret etti.

Direksiyonu kırmadan önce gözlerimi aynadan ayırıp yarısı yenmiş bir mutant leşinin otoyola saçıldığını görecektim kadar zamanım

MELISSA WELLIVER

ancak olmuştu. Pandora ılık attı. Kahretsin, ben bile ılık attım. Araba bir ölüm sarmalına girdi, mide bulandırıcı bir metal çatırtısı duyana ve asfaltın kenarında durana kadar döndükçe döndü.

“Siktir. Sen iyi misin?” diye sordum Pandora’ya. İkimizin de emniyet kemerleri takılıydı ve mucize eseri Gort da dahil olmak üzere hepimiz iyi gibiydik.

“İyiyim. Ben iyiyim. Teşekkür ederim,” dedi ama bence biraz hızlı nefes alıp veriyordu. “Araba için... aynı şeyi... syleyebileceğimden... emin değilim.”

“Pekâlâ, şöyle yapacağız. Sen burada kal ve nefes alma eyini yap, ben de arabayı kontrol edeceğim. Senin için sorun olur mu? Gort, sen Pandora’yla burada kal.”

“Elbette, Echo Sıfır-Bir--Be,” dedi Gort.

Pandora baıyla onaylayınca kemerimi çözdüm ve arabadan inerken kusmamaya çalıştım. Kazadan önce de baım yeterince dönüyordu. Bu sadece karmanın acımasız davranmasıydı.

Arabanın etrafından dolaşıp arkasına gittim ve sorunu hemen fark ettim. Arka tekerlek biz döndüğümüz esnada bir şeye –muhtemelen yakındaki bir çukura– arpmış ve tamamen patlamıştı.

İ çektim. Şehirden ayrılmadan önce bagajı açtığım zamandan Ferrari’de yedek lastik için yer olmadığını, sadece tamir kiti bulunduğunu biliyordum. Ama durumumuz bundan fazlasını gerektiriyordu

“Aptal mutant,” diye mırıldandım ve sanki hiçbir şey olmamış gibi uzanan iri gövdesine baktım.

Gerçekten de kaza daha kötü bir yerde olamazdı. Kenar mahallelerden çıkacak kadar uzun süredir araba kullanıyorduk ve artık etrafta pek fazla bina yoktu. Ben de hız yapıyordum, o yüzden bu sıcakta niversiteye geri yürümek çok uzun sürerdi ve zaten orada hiç araba yoktu.

“Kahretsin,” diye bağırdım ve arabayı tekmeledim, bu sadece

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ayaklarımın acımasına neden oldu.

“Her şey yolunda mı?” Pandora başını yolcu kapısından çıkardığında korkuya kapılmamaya çalıştım.

“Araba bozuldu. Biz de hiçliğin ortasındayız ve... Ve sanırım az önce bir çözüm bulmuş olabilirim...” Lafımı yarıda kestim çünkü gözlerim kaza yaptığımız yerin hemen solundaki bir tabelaya takılmıştı:

Aurora Havayolları Havaalanı

Sonraki Çıkış

Pandora bakışlarımı takip ederek tabelayı gördü. “İyi fikir. Orada araba ya da en azından yedek lastik vardır.”

Arabadan atladı, şimdi oldukça soğukkanlıydı ve çantasını almak için arabanın etrafından dolandı. *Vay be.* Belki ben de bu nefes alma şeyine bir şans vermeliydim.

Gort’u arabada bırakmaya karar verdik çünkü kıyamette bile bir Ferrari’yi otoyolun ortasında kilitsiz ve yalnız bırakmak çok garip geliyordu. Ayrıca leş için geri gelen mutantları kornaya basarak korkutabilir ve arabanın içinde güvende kalabilirdi. Bazen aklımı kullanabiliyordum yani. Hem böylece Pandora’yla biraz yalnız kalabilirdik.

Havaalanının çıkışına ulaşmamız sadece on beş dakika sürdü ancak içeri girmemiz bir yirmi dakika daha aldı. Havaalanları devasaydı, filmlerde göründüklerinden çok daha büyüklerdi. Pandora etrafı yeterince tanıyor gibiydi ve uçakların ve arabaların tutulduğu piste ulaşmak için check-in bölümünden geçmemiz gerektiğini keşfetti. Giriş kocaman beton levhalarla kapatılmıştı ve etrafından dolaşmaya çalışırken bir tanesine takıldım. *Süpersin, Echo.* Ne çapkındım ama. “Uçakların olduğu kısmı çitle kapadılar çünkü çok tehlikeli, ya da daha doğrusu öyleydi. En kolay yol check-in yapıyormuşuz gibi davranmak. Sonra piste çıkmak için kapılardan birini kullanabilir ve işimize yarayacak bir parça aramaya koyulabiliriz,” dedi Pandora. Tökez-

lediğimi fark etmemişti. Evrenin minik mucizeleri.

“İyi plan, Batman,” dedim onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek.

İlk check-in masasına yaklaştık ve çok eski bir hologram canlandı. Bilin bakalım ne oldu? Hologram farklı bir üniforma giyyordu ve daha fazla makyaj yapmıştı ama bu yüzü her yerde tanırdım.

“Selam Deidre. Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedikten sonra durakladım. P bana bu sefer deliymişim gibi baktı. Gülüp geçmeye çalıştım. “Ha, sadece senaryoya göre oynuyordum. Check-in yapmamız gerekiyorsa bunları geçmeliyiz, değil mi?” Sol tarafımızdaki kilitli güvenlik kapılarını işaret ettim, üzerlerinde şöyle yazan bir tabela vardı: BU NOKTADAN SONRA BİNİŞ KARTI OLMADAN GİRİŞ YASAKTIR.

“Doğru,” dedi Pandora yavaşça. “Tamam. O zaman nereye gidiyoruz?”

“Ah, evet. Bir varış noktası lazım, anladım. Iıı... Paris?” dedim ve anında pişman oldum. Paris mi? Hatun çok hevesli olduğumu düşünecekti. Aşk şehri falan ya hani.

“Hep Paris’e gitmek istemişimdir,” diye gülümsedi P ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lanet olası E-Mote çipi. “İki bilet lütfen, Deidre.”

Yeni sevgilinle birlikteyken eski sevgilinle karşılaşmak her zaman çok garip değil miydi? Cevap vermesini bekledim –bazen zavallı Deidre’nin kablosuz bağlantısı biraz yavaş olabiliyordu– ve göğsümdeki sıcak hissi görmezden gelmeye çalıştım.

İşte o zaman tekrar oldu. Yine o aptal, bana musallat olan rüya adamı belirmişti. Bu sefer onu daha iyi görebiliyordum ama üzgün değildi. Sadece bir saniyelik bir görüntüydü ama sanırım biz... birlikte televizyon izliyorduk? En sevdiğim boş zaman aktivitesini yabancının tekiyle mi geçiriyordum? Hayır, hayatta olmazdı.

Gözlerimi sımsıkı kapayarak sakallı hayaleti uzaklaştırmaya çalış-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

um. Onu eskiden tanıyor olabileceğim elbette aklımdan geçmişti ama bu onun öldüğü anlamına geliyordu, değil mi? Ve hatırlamadığım ölü bir herif yüzünden kafamın karışmasını istemiyordum. Yanımdaki gerçek ve canlı kıza odaklanmalıyım.

Üzgünüm, Deidre.

“Paris. Kalkan bir uçağımız var, KALKIŞ SAATLERİNİ YÜKLEMEDE HATA.” Deidre, Gort’un bize laboratuvarlardan bahsetmeye çalıştığı zamanki gibi hata verdi. Dünyanın sonundayken indirilecek yeni bir bilgi yoktu. “Devam etmek istiyorsanız lütfen ödeme kartınızı tarayıcıya dokundurun.”

“Ah, olamaz. Ödeme mi? Echo, hiç paramız yok.” Pandora dudaklarını ısırdı ve kapalı kapıya özlemle baktı.

Beyaz atlı prensini çağırın. Yani *beni*.

“Sakin ol, Pandora. Ben hallederim.” Gülümsedim ve ceketimin cebinden her zaman yanımda taşıdığım, içini şehirde bulduğum kartlarla doldurduğum cüzdanı çıkardım. Bu sizin ikramınız, Bay G. Graham.

“Paris’e iki uçuşu onaylamak için lütfen ödeme kartınızı tarayıcıya bastırın,” dedi Deidre.

Cesur Yürek’in kılıcını tuttuğu gibi cüzdanı kaldırdım ve tarayıcıya okutmak için hızlıca bir kart çıkardım.

Bankodan iki bilet çıktısı aldık, bunlara aynı zamanda güvenlik bariyerleri için ihtiyacımız olacaktı. Bundan sonrası çocuk oyuncağıydı çünkü pasaport kontrolünde kuyruk ya da güvenlik robotu yoktu, ki bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. En azından pasaporta da ihtiyacımız olmadığı anlamına geliyordu. Pandora pasaportu ülkeden çıkarken değil, sadece başka bir ülkeye girerken sorduklarını açıkladı. Ne garip.

Evet, P kesinlikle havaalanını iyi biliyordu. Yirmi birinci yüzyılda yapmış olabileceği tüm o lüks seyahatleri hayal etmeye çalıştım. Belki de piramitleri görmüştü. Belki bir özel jeti bile vardı. Her neyse, zen-

gin bir hatun olmasına sevinmiştim çünkü o olmasaydı “kapıların” ne ya da nerede olduğu bir yana, bu yerde yolumu nasıl bulacağıma dair en ufak bir fikrim bile olmazdı. Kapanmış barların ve kitapçılardan arasından geçerek ilk kapıya ulaştık, biletlerimizi bastık ve bingo, piste çıkmıştık.

Bizi Ferrari’ye götürecek kadar yakıtı olan bir golf arabasıyla yedek olarak kullanabileceğimiz bir tekerlek bulmamız sadece otuz dakikamızı aldı. Sadece Pandora’yla ikimizken bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama Gort’u tek başına bıraktığım için ne kadar kötü hissettiğime şaşırdım, özellikle de yalnızlık hakkındaki derin ve anlamlı konuşmamızdan sonra. Kalbimin göğsümde ağırlaştığını hissettim. Hatırlamadığım başka bir his daha vardı ama içgüdüsel olarak ne olduğunu biliyordum. Suçluluk.

Arabaya bindik ve anayola çıkana kadar havaalanı tabelalarını takip ettik. Arabanın içindeki güvenlik rozeti robotların kapıyı açıp bizi dışarı çıkarmasına yetmişti. İhtiyar Gort’a bir şey olmazdı. O bir robottu. Kendine nasıl bakacağını bilirdi. Ve bu belki de P’yle yalnız kalmak için elime geçecek tek fırsattı, neden tadını çıkaramayacaktım ki?

Kızlar, adamım. İnsanın kafasını karıştırırlar. Kalbinizi de öyle, o kalp bozuk bir E-Mote çipi tarafından kontrol ediliyor olsa bile. Saatte 65 kilometre sabit bir hızla ilerlerken P’nin rüzgârda dağılan saçlarına baktım ve dostum, bu eğlenceli sayılırdı. Havaalanından çalınmış eski bir golf arabasında olsak bile.

Keyfimiz uzun sürmedi. Ferrari görünür görünmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sürücü kapısı açıldı ve golf arabasının motorunu durdurduğumuzda yol bir korku filmi kadar sessizleşti.

Arka koltuk boştu.

“Sence ona bir şey mi oldu?” diye sordu Pandora arabanın altı da dahil olmak üzere her yerini kontrol ettikten sonra. Tamamen çılgına dönmüştü, sanki Gort kendini küçültüp altına saklanabilirmiş gibi

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kontrol etmek için paspasları bile kaldırılıyordu. Sesi tiz ve cırtlak çıkıyordu.

Yola bakındım. Kan yoktu, ki bu iyi bir şeydi. Bariz bir boğuşma izi de yoktu. Pandora arabanın altını üstüne getirmeyi bitirdi ve bana baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Kalbim göğüs kafesimi ne kadar sert döverse dövsün onun paniklemesine izin veremezdim. Paniklemek Gort'u bulmamızı sağlamazdı.

“Belki bir şey gördüğünü ya da fırlatma alanına biz olmadan daha hızlı gidebileceğini düşündü? O bir İNSANLIK. Öncelikli hedefini tehlikeye atacak bir şey yapmaz. Ayrıca bence bir mutant onu ele geçirmiş olsa arkasını temizlemezdi. Kanıtlar Gort'un sadece... gittiğini gösteriyor.” İç çektim ve çorak, boş arazide her iki yöne de baktım. Golf arabasıdayken yolda onu görmemiştik ve biz gideli bir saatten fazla olmuştu. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi.

“Dinle, Gort nereye gittiğini biliyordu. Arama bölgesine ulaşana kadar güneye doğru gitmeye devam etmemiz gerektiğini onun talimatlarından biliyoruz. Bizi götüreceği kadar nokta atışı olmayacak ama yine de elimizde bir şey var. Umarım onu yoldan alırız,” dedim. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordum ama içten içe terliyordum. Neden yürümenin arabadan daha hızlı olduğunu düşünmüştü ki? Gerçekten bir tekerlek bulamayacağımızı mı düşünmüştü?

Şimdi paniklemenin sırası değildi. P'nin panik yapmamama ihtiyacı vardı.

Çatık kaşları düzeldiğinde kullanacağım kelime “rahatlama” olmazdı. “Pekâlâ,” dedi, “hadi şu tekerleği tamir edelim de yola koyulalım.”

Medeniyetten uzaklaştıkça binalar daha aralıklı olmaya ve küçülmeye başladı. Havaalanından sonra aşağı yukarı bir saat kadar göreceli bir sessizlik içinde yol aldık ve kendimi rüzgârın saçlarımın arasından geçmesine ve müziğin kulak zarlarımda gümbürdemesine bıraktım. Echo haklıydı, varış noktamıza yaklaştığımızda Gort’la tekrar karşılaşmayı ummaktan başka çaremiz yoktu. Bu çorak topraklarda yüz yıl hayatta kalmıştı, birkaç gün daha hayatta kalabilirdi.

En azından ben öyle umuyordum.

Eski ve bozuk GPS’e göre yaklaşık altı yüz kilometre ötedeki bir şarj istasyonuna girdik. Echo motoru kapayıp arabanın fişini taktı ve içeri girdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Echo omuz silkti. “Akünün tamamen dolması yaklaşık on dakika sürer. Bir daha ne zaman bir istasyondan geçeceğimizi kimbilir? Gidip yolculuk için biraz şeker toplayayım dedim.” Ben başka bir şey söylemeden döndü ve koşarak dükkâna girdi.

Yalnız olmak çok korkutucuydu. Babamın mesleği yüzünden neredeyse hiç tek başıma kalmamıştım. Başımda her zaman bir güvenlik

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

görevlisi, bir asistan ya da beni gitmem gereken yere götürecek bir şoför olurdu. Geceleri bile yatak odamın kapısının diğer tarafında dikilen korumam Scott'ın uyanık kalmaya çalışırken etrafta dolaştığını duymak rahatlatıcıydı. Ürkütücü derecede boş olmalarına rağmen Echo havaalanında ve üniversitede her zaman yanımdaydı. En son ne zaman yalnız kaldığımı bile hatırlamıyordum. Muhtemelen annem öldüğünde ve açık tabutu görmeye gittiğimizdeydi.

Kirliliğe bağlı kanser sonunda neredeyse herkese uğramıştı ama annem kırk yaşında bile değildi. Babam elinden gelen her şeyi yapmıştı, mümkün olan ne kadar deneysel tedavi varsa parasını basıp denemişti ama kanser kötü huyluydu. Sonunda annem çabucak ölmüştü ki bu bile başlı başına bir lütuftu. Ben o zaman on yaşındaydım.

Ondan sonra sadece ben ve babam kalmıştık. CEO olduktan sonra onu pek göremez olmuştum ama annemin ölümünden sonra hemen işe döneceğine dair verdiği söz onun hastane masraflarının karşılanmasına yardımcı olmuştu. Aurora Teknolojileri'nin başkanı olduğunda ve özel güvenlik güçleri olmadan güvenliğini garanti altına almak çok zorlaştığında on beş yaşına kadar yatılı okula gönderilmiştim. Beni korumak onun en büyük önceliği idi ve bunun bir bedeli vardı.

Ürperdim ve anıyı bastırarak kapsüllerin o tabuta ne kadar benzediğini düşünmemeye çalıştım. Ayrıca babamı ve diğer herkesi benzer tabutlarında, beyin saplarına kadar donmuş halde uyanmayı beklerken düşünmemeye çalıştım.

Penceremin dışında bir şey hareket etti ve Echo olduğunu umarak hızla döndüm ama sadece bir kedi idi. Asfaltta ölü bir yaprağı kovalamasını izledim.

“Gel bakalım, pisi pisi pisi.” Açık pencereden dışarı eğildim ve başparmağımla işaretparmağımla birbirine sürttüm. Evde bir kedimiz vardı ama aslında daha çok hizmetçilerin kedisiydi. Bizden daha uzun süredir oradaydı.

Kedi bana bakmak için döndüğünde nefesim kesildi, elim kaçabilecek çığılığı tutmak için içgüdüsel olarak ağzıma gitti.

İğrenç bir şeydi. Arkadan bakıldığında bir kedinin normal, parlak tüylü siyah formu vardı ama önden bakıldığında yüzünü kızgın bir tavada yakmış gibi görünüyordu. Burnu tam olarak oluşmamıştı ve gözleri –daha doğrusu gözü– yüzünün ortasında erimiş bir kütleydi. Miyavlıyordu, kulağa doğal gelmeyen hüzünlü bir çığılıktı. Ağzının çenesinin içine doğru bükülerek çarpık dişlerini ortaya çıkardığını görrebiliyordum.

“Hey.” Echo sürücü kapısını açtı ve kemer takmamış olsaydım o sıçramayla başımı vurmam işten bile değildi. Yavaşça koltuğuna yerleşti ve iki elini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. “Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece Red Hots şekerleri vardı.” Oturdu ve titreyen ellerimle kavradığım o tanıdık kutuyu bana uzattı. Ona sorunun ne olduğunu söylememi bekledi.

“Kedi,” demeyi başardım pencereden dışarıyı göstererek. Echo görmek için koltuğundan kalktı.

“Ah, evet. Şirinmiş. Gerçi ben daha çok köpek insanıyım,” dedi ve motoru çalıştırdı.

“Şirin mi?” dedim dudak bükerek. Bu arada kedi kükreyen motora bir bakış atıp kaçmıştı. “Sadece bir gözü vardı! Ağzı bile yoktu. Şirinklikle uzaktan yakından alakası yok.”

Echo şarj alanından çıktı ve gözlerini yoldan ayırmadan tekrar otolyola girdi. “Parktaki kurt-şeyini hatırlamıyor musun? Neden hiç et yemediğimi ya da sokakların başıboş köpekler ve kaçmış tavuklarla dolu olmadığını sanıyorsun? Çoğu doğduktan sonra hayatta kalmıyor. Çok fazla kirlilik var ve gen havuzu bozulmuş, en azından Gort bana böyle söyledi.”

Kurt-şeyini hatırlıyordum. Nasıl unutabilirdim ki? Fazladan uzuvları vardı ve vücuduna uymayan bir hızla koşuyordu. Düşününce hak-

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

lı olduğunu fark ettim. Pek fazla hayvan görmemiş, gökyüzünde kuş sesi duymamıştım; böcekler bile az gibiydi. ÇarkUykusu projesi hakkında bilgilendirildiğimizde sadece insanları dondurmayacaklarından bahsetmişlerdi.

Büyük Donma, devam eden kuraklık veya bitmek bilmeyen seller esnasında bir türün yok olması ihtimaline karşı mahsuller, tohumlar, hatta hayvan embriyoları bile dikkatle seçilecekti.

“Hey, bak.” Echo bir sonraki kavşakta arabayı yavaşlattı ve bakışlarımı kucağımdan kaldırdığımda nedenini anladım.

İleride, asker yeşili iki kamyon yolu kapamış, iki taraftan da kamuflaj renkli devasa tanklarla çevrelenmişti. Hayatımda daha önce de tank görmüştüm, ön bahçemizde her zaman bir tane bulunurdu ama Echo donup kalmış gibiydi.

“Bunlar lanet olası A,” dedi durarak. “Şu kruvazör tankı benim de üzerinde belirlediğim modelin aynısı...” Ona baktığımı görünce lafını kesti ve yanakları kıpkırmızı oldu. “İıı, sadece oynadığım bir video oyunu. Çok fazla oynamıyorum. Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için, anlarsın ya.”

“Peki kontrolleri hatırlıyor musun?”

Echo tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bu yol güneye gidiyor,” diye açıkladım, “bu şeyler de yolu kapatıyor, onları kaldırmamız gerek.”

Echo sırtıttı ve havaya bir yumruk savurdu. “Hakikatten,” dedi ve bunun yeni gelişmeden memnun olduğu anlamına geldiğini varsaydım. O arabadan fırlarken cık cıkıldım ama yine de onu takip ettim. Bir tankta oturmak oldukça havalı olabilirdi. Babam yaklaşmama hiç izin vermemişti.

“Şuna bak,” dedi Echo en yakınımızdakine doğru ilerlerken. Yolum her iki tarafında da devasa cüruf briketleri vardı ve birilerinin bu bariyerlerin etrafından sürmesini engelliyordu. Güneye gitmeye devam

MELISSA WELLIVER

etmek istiyorsak önce tankı hareket ettirmemiz, sonra da kamyonlardan birini onun yerine koymamız gerekecekti.

“Sen tankı al, ben de kamyonu alacağım,” diye seslendim Echo’ya ve ikinci kez söylememe gerek kalmadı. Çoktan aracın açık kapısına tırmanmıştı. “Ama dikkatli ol. Yanlışlıkla kafamı uçurursan çok kızarım.”

“Anlaşıldı, hanımefendi,” diyerek biraz fazla gerçekçi şekilde selam durdu ve tankın gövdesine indi.

Kamyona doğru ilerlerken onun yankılanan ayak seslerini ve boğuk, “Harika!” çığlıklarını duyabiliyordum. Vücudumu büyük basamaktan yukarı çekip kapıyı açtım ve kendimi deri koltuğa sıkıştırarak oturmayı başardım. Otoyolda araba kullanacak kadar kendime güvenmiyordum ama şoförlerimi ve Echo’yu izleyerek bir kamyonu birkaç metre geriye çekebilecek kadar bilgi edinmiştim.

Neden burada bir bariyer vardı ki? Üniversitede ya da havaalanında bir şey görmemiştik. Başlat düğmesine bastım ve motor kükreyerek çalıştığında rahatladım. Bu şeyin aküsü bitmiş olsaydı ne yapardım bilmiyordum. Vitesi geriye taktım ve tozlu ön camı sildim. Kamyonun tepesinden, doğu yolunun hemen aşağısında güvenlik çemberine alınmamış bir okulun uzun ve alçak hatlarını görebiliyordum. Dışarıda düzgün sıralar halinde sarı okul otobüsleri ve yan taraflarında kırmızı haçlar olan birkaç büyük beyaz çadır vardı. Ayrıca daha fazla tank ve askeri araç da görünüyordu.

Aklımdan bir düşünce geçti ve onu engellemek için gözlerimi sertçe kırptırdım. Bize ÇarkUykusu projesinden bahsedildiğinde aşırı hava koşullarının insanlığın geri kalanını hızlı ve acısız bir şekilde öldüreceğini söylemişlerdi. Baş bilimsani öngörülen aşırı sıcaklıklarda kimsenin birkaç saniyeden fazla hayatta kalamayacağını açıklamıştı. Bize bir grafik bile göstermişti. Biliminsanları yanılmış olamazlardı, değil mi?

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Bunun yerine, geri gitmek zorunda kaldığımda Echo'ya çarpmamak için dikiz aynasını ayarlamaya odaklandım. Takılmıştı ama sertçe çekince sonunda hareket etti ve kamyonun arka koltuğunu gözler önüne serdi.

Orada, hâlâ kamuflaj giysileri içindeki bembeyaz bir iskelet kolukta dimdik oturuyordu.

Çığlık attım. Çığlık attım ama hâlâ hareket edemiyordum, iskeletin görüntüsü dayanılacak gibi değildi. Boğazım düğümlendi ve nerede olduğumu, istersem kamyonundan çıkabileceğimi hatırlayarak kolu tutmaya çabaladım.

“Pandora?” Echo başını tankın kapağından dışarı çıkarmış, bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda kendini tankın tepesinden dışarı çekti ve tırmandığından daha hızlı hareketlerle kenardan aşağı indi.

Sonunda kolu buldum ve kamyon kapısıyla aşağıdaki asfalt arasındaki devasa mesafeyi unutarak kapıyı hızla açtım. Panikle cesetten uzaklaşma arzumu vücut ağırlığının gücüyle birleşince boşluğa adım attım ve baş aşağı yere yuvarlandım. Kollarımı başımın üzerinde birleştirdim.

“Pandora!” Kafatasımın yola çarparken çıkardığı mide bulandırıcı gümbürtüyü duyduğumda çığlık atma sırası Echo'daydı.

Şok dalgası başımın tepesinden ayak parmaklarıma ucuna kadar vücudumdaki tüm kemiklerde yankılandı. Bir saniye içinde kollarım yanıyordu ve onları başımdan çektiğimde kanı gördüm. Başım zonkluyordu ve önkollarımın derisi yüzülmüştü ama şaşırtıcı şekilde başım kollarım kadar acıımıyordu. Kollarımı başımın etrafına zama-nında sarmış olmalıyım ama Tanrım, geri kalan her yerim acı içindeydi.

“Siktir, Pandora, iyi misin?” Echo yanımdaydı, büyü yapan bir cadı gibi ellerini kollarımın ve başımın üzerinde gezdiriyordu.

“Kötü mü?” Yüzündeki ifadeden cevabımı almıştım. Sanki Echo'yu

cevap verme zahmetinden kurtarırcasına alnımdan aşağı bir sıvı damladı ve gözlerimi yakarak görüşümü kırmızıya çevirdi.

“Kaç parmağımı kaldırıyorum?” diye sordu Echo. Elimi yoklayarak bulup bir şişe su tutuşturdu, ben de onu gözlerimdeki kanı yıkamak için kullandım. Tekrar görebildiğimde üç parmağını kaldırıyordu.

“İnsanlar neden hep üçü gösteriyor?” diye mırıldandım. Şimdi tekrar görebildiğim için acı ideal olmasa da daha az korkutucu geliyordu. “Üçü tahmin etmek çok kolay. İhtimaller kanunu.”

“Matematikten bahsettiğine göre iyi olmalısın,” dedi Echo. “Ayağa kalkabilir misin?”

Başımla onayladım ve güçlü kolunun belime dolandığını hissettim. Acıya rağmen, ben hiç yardımcı olmadan beni kolayca ayağa kaldırdığında midemde küçük bir kıpırtı hissettim. Ayağa kalkınca kan beynime fırladı ve hafifçe tökezledim, bu da Echo’yla yüz yüze gelmeme neden oldu. O kadar yakındık ki burunlarımız birbirine değiyordu. Nefesimi tuttum. Gerçekten de yakışıklıydı.

İlk konuşan Echo oldu ve “Özür dilerim,” dediğinde büyüyü bozdu. Geri çekildi ama yardım almadan ayakta durabileceğimden emin olana kadar beni bırakmadı. “Seni yakaladığımı sanıyordum. Yürüyebilir misin?”

“Sanırım,” dedim, kollarının sıcaklığı tenimi terk ettiğinde biraz üzülmüştüm. “Ama nereye gidiyoruz? Arabaya geri dönemeyiz. Etrafindan dolanmanın bir yolu yok.” Kan kamuflaj pantolonuma damlamadan önce kolumdan dirseğime süzüldü. “Ayrıca sanırım bu konuda bir şeyler yapmalıyım.” Kollarımı kaldırırken dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. Gerçekten acıyordu.

“Okulun yanındaki tıbbi çadırları gördün mü?” diye sorduğunda başımla onu onayladım. Bu çok açıktı. Beni iyileştirmek için ihtiyacımız olan her şey oradaydı.

“Hadi gidelim. Çabuk, ben bu pantolonu tamamen mahvetme-

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

den,” dedim. Kollarımı robot bir tavuk gibi açarak ve başımı fazla sarsmamak için ayaklarımı yol boyunca sürüyerek ağır ağır yürüdüm.

“Kafanı kırmadığına şükret,” dedi Echo bana ayak uydurmak için hızını yavaşlatarak. Yalpalayan yürüyüşüme gülümsemedi bile ki buna minnettardım. “Neden o kadar ürktün? Başka bir kedi değildi, değil mi?”

Dudağımı ısırdım, askerin görüntüleri zihnimin ön saflarına hızla geri döndü. “Bir... insan gördüm. Ölü bir insan,” diye açıkladım ve Echo’nun şaşkınlıkla kaldırdığı kaşları çabucak endişeyle çatıldı.

“Vay canına. Gerçek ölü bir adam mı yani?” Echo bir an için bunu düşündü. “Diğer duraklarımızda hiç görmemişken çok garip. Dediğim gibi, robotlar şehirdekilerin hepsini temizlemişti ama sanırım onlar bile hata yapabiliyor. Belki birini gözden kaçırmışlardır?”

“Belki,” diye cevap verdim, acıyı görmezden gelmek için nefesime odaklandım. *Nefes al, bir-iki-üç-dört. Tut altı-yedi. Nefes ver, yedi-ve-sekiz.* “Ya da belki burada hiç robot yoktu.”

“Robot yok mu?” diye alayla güldü Echo. “Keşke. Gort’un dostlarıyla karşılaşmayacağım bir cennet olduğunu bilseydim yıllar önce buradan taşınırdım. Neden böyle diyorsun?”

“Eh, şehirdeki elektrik kesintilerinin kırsal kesimdekilerin yanında bir hiç olduğunu biliyorum. Geceleri pencereden dışarı baktığımda görürdüm. Şehir duvarlarının ötesi sadece... siyahtı.” Ona yandan baktım ve çenesinin kilitlendiğini, tamamen okula gitmeye odaklandığını gördüm. “Burada, her şeyin bizdeki kadar uzun süre devam etmesini sağlayacak kadar elektrikleri olduğunu sanmıyorum. Sanırım taşrada durum gerçekten kötüydü. Biliyorsun işte, son zamanlarda.”

Gözlerimi yakan yaşları kırıpıştırarak geçiştirdim. Artık onlar için ağlamak faydasızdı. O asker yüz yıl önce ölmüştü, belki daha da uzun bir zaman önce. Gözyaşları onu geri getirmeyecekti.

“Okuduğum kadarıyla bence her yer kötü vaziyetteydi,” diye cevap

verdi Echo.

Okulun girişine varmıştık, yolun kenarına yerleştirilmiş tabelayı geçtik: *Aurora Teknik Lisesi*. Gözlerimi devirdim. Dünyadaki en yaygın okul ismi bu olmalıydı.

Fakülte otoparkındaki çadırlara ve tanklara yaklaşırken ses çıkarmadan yürüdük. Öğle güneşinin altında etraf tamamen sessizdi, çadırları hışırdatabilecek bir rüzgâr bile yoktu. Her şey sağlam kalmamıştı. Kamyonlardan bazıları paslanmıştı, bir ya da iki tekerleği düşenler yamuk duruyordu; çadırlardan birkaçı da bir noktada devrilmişti. İlerideki binanın tuğlalarına küf tırmanıyordu, havanın kokuyu örtecek kadar kuru ve sıcak olmasına sevindim.

En kötüsü cesetlerdi. Kamyon sadece bir başlangıçtı. Bazıları sanki oturdukları yerden devrilmiş gibi arabaların kapısından sarkıyordu. Diğerleri binaya doğru sürünüyor gibi otoparka saçılmıştı. Bazıları kamyonun arkasındaki asker gibi üniforma içindeydi, bazıları da doktorlarla hemşirelerin mavi ve yeşil önlüklerini giymişti. Hepsi kemiğe dönmüştü. Bu, biyoloji laboratuvarından iskelet çalıp onları insan gibi giydiren bir lisenin yaptığı iğrenç bir şakaya benziyordu. Ama bunlar gerçek insandı. Bir zamanlar.

Echo'ya sırtımı dönerek şekerlerden ve Red Hots'tan oluşan bir gökkuşağı kustum.

"Ah, Tanrım," dedi Echo. Yüzünü kokudan kaçınmak için çevirerek gönülsüzce sırtımı ovdu. Utanacak enerjim bile yoktu. Ağzımı sildim ve sudan bir yudum aldım.

"Oturmam gerek," dedim, aniden o kadar yorulmuştum ki sonsuza kadar uyuyabileceğimi hissettim.

Echo başıyla onayladı, dudakları gergin bir çizgiye dönmüştü. "Deme ya. Hadi sana bir yatak bulalım."

Kolunu sıkıca koltuk altına doladı ve beni yarı taşıyarak yarı sürükleyerek otoparktan çıkardı. Daha önceki gibi bir his uyandırmadı. Şimdi tek istediğim rahat bir yatak ve uyku vaadiydi. En yakın tıbbi

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

çadırın önüne geldiğimizde tereddütle duraksadı.

“Bekle burada,” dedi. Beni tutmaya devam ederken bilekli spor ayakkabısının ucuyla kırık bir plastik sandalyeyi çekti ve beni oturttu. Ağırlığımın altında sandalye hafifçe çöktü ama dayandı. Şaşırtıcı değildi, ciddi. Kamyonlar, tuğlalar ve iskeletler bile gittiğinde geriye kalan tek şey plastik olacaktı.

Echo birkaç dakikalığına çadırın içinde kayboldu. Ya da belki saatlerce. Güneş olmasaydı bunu ayırt etmek zor olurdu. Kumaşın ardında oflayıp puflamasını dinlerken uyanık kalmaya odaklandım. Bir noktada bir şey düşüp parçalandı ama ardından gelen sürtünme sesleri bana Echo’nun iyi olduğunu söyledi. Sonunda dışarı çıktı.

“Tamam, hadi,” dedi. Sanki spor yapmış gibi terlemişti. Bu düşünceye ve Echo’nun üstsüz halinin zihnimdeki görüntüsüne neredeyse kıkırdayacaktım. Neden her şey birdenbire bu kadar komik olmuştu? Echo beni sandalyeden kaldırıp kollarına aldığı anda yüksek sesle güldüm. Kollarım gıdıklanıyordu. Büyük, kırmızı, gıdıklanan lekeler.

Çadıra girdik, içeride üç tane derme çatma hastane odası vardı; etraflarına perde çekilmiş kamp yataklarından oluşuyorlardı sadece. En uçta perdesiz bir yatak vardı, mükemmel hazırlanmıştı ve içine girilmeye hazır bekliyordu.

Echo beni gelinini eşikten geçiren bir damat gibi kucığına aldı. Gelinlik düşüncesiyle hayrete düştüm. Kemik kadar beyaz bir elbise. Beni yatırırken perdedeki aralıktan ötedeki yatağı gördüm. İki iskelet vardı, biri diğerinin üstündeydi, hâlâ önlüklerini giiyorlardı, birinin alt çene kemiği diğerinin ağzına düşmüştü.

“Eğleniyor gibi görünüyorlar!” diye ciyakladım ve tekrar güldüm. Echo işaret ettiğim yere bakıp perdeyi çekti.

“Eyvah. Üzgünüm, dostum, hepsini topladığımı sanıyordum.” Bana geri döndü. Çok güçlüydü. Çok yakışıklıydı.

“Belki biz de biraz eğlenebiliriz.” Artık geveliyordum ve kendimi

MELISSA WELLIVER

üniversite kampüsündeki gibi sarhoş hissediyordum. Echo'nun kemerini tutmak için uzandım ama mesafeyi yanlış hesapladığım için ıskladım ve derisi soyulmuş dirseğimi karyola çerçevesine çarptım. "Ay ay." Acı o kadar sarsıcıydı ki gözlerim yaşardı.

"Tamam, yatma vaktin geldi," dedi Echo ve o konuşurken bile gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Daha önce hiç ceset görmemiştim.

İkinci gün için kendimi hazırlamış, okulun kapısının önünde bir ileri bir geri volta atıyordum. Henüz içeri girecek cesareti toplayamamıştım. Dışarı... zaten yeterince kötüydü, dostum. Bir de ölü çocuklar mı vardı? Bunun için bu yola çıkmamıştım. Ama içeri girmem gerekiyordu. Pandora için.

Pandora berbat durumdaydı. Yaklaşık bir buçuk gündür ateşli rüyalara dalıp dalıp uyanıyordu. Bazen tamamen uyanıyordu ve hatta gevezelik yapma havasında gibi görünüyordu ama sonra, “*Chihuahuaları severim,*” gibi aptalca bir şeyler söylüyor ve tekrar uykuya dalıyordu.

Belki beyin sarsıntısı geçirmişti. Kural neydi? Uyumalarına izin vermek mi yoksa uyanık tutmak mı gerekiyordu? İstesem de onu uyanık tutamazdım.

Cevapları nerede bulacağımı biliyordum: Okulda bir kütüphane olmalıydı. Dünya sona erdiğinde Wikipedia gibi birçok sunucu gerekli olarak etiketlenmediği için çevrimiçi tutulmamıştı. Film ve televizyon sunucumu çalıştırabilmem bile şanstı. Bu yüzden öğrenmem gereken bir şey oldu mu kütüphaneye giderdim.

MELISSA WELLIVER

Ve hey, kütüphaneler müthiş yerlerdi. Her konuda kitap vardı. Japonca mı öğrenmek istiyorsun? Kütüphaneye git. Seni neredeyse öldüren felaketi hatırlamak için iç kodunu düzeltmeye mi çalışmak istiyorsun? Kütüphaneye git, dostum. Orada sadece kitaplar değil, tonlarca başka şey de vardı. Mesela tüm gazeteler ufacık mikrofilmlerdeydi ve onları kocaman bir televizyon mikroskobu gibi bir şey kullanılarak okuyabiliyordunuz. Dünyanın sonunun nasıl geldiğini böyle öğrenmiştim.

Hatırlıyordum da şehir kütüphanesinde insanları “dehşet verici iklim olayı” hakkında uyaran makalelerle dolu gerçekten eski bir arşiv bulmuştum. Bir keresinde Gort’a bunu sormuştum. Bana küresel ısınmaya bağlı süper şiddetli hava değişiklikleri hakkında bir teori olduğunu anlatmıştı. Dinozorları yok eden şey gibi büyük bir olay. Gort robotların enkazdan ve hava kirliliği değişikliklerinden falan kaydettiklerine göre, dışarıda kalan her canlıyı birkaç dakika içinde öldüren şiddetli bir sıcak hava dalgasının gerçekleşmiş olma ihtimalinin yüzde doksan civarında olduğunu söylemişti. Bu muhtemelen birden fazla kez hiçbir uyarı olmadan yaşanmıştı.

Evet, kesinkes o okul binasında ne olduğunu görmek istemiyorum. Cıks.

Pandora’nın uyuduğu çadıra şöyle bir baktım. Onun yatağının yanındaki yataktaki iskeletleri temizlemiştim –gerçi bu hastalıklı bir şaka gibi oldukça komikti– ve askeri araçlardaki akü artıklarından kendimi şarj ederek biraz uyumaya çalıştım. Ama şarjım bitmeye başlamıştı.

“Echo?” diye seslendi Pandora ve ben de okula gitmemek için başka bir bahane çıktığına sevinerek ona doğru koştum. Belki de aklının başında olduğu o yarım saatlik dilimdeydik.

Çadıra girdiğimde Pandora yatakta doğrulmaya çalışıyordu.

“Hey, hey dur bakalım orada,” dedim yanına koşup yastıkla uğraşmasını engelleyerek. “Bence oturmayı denemek için daha erken. Bir süredir baygınsın.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Artık değilim. Artık... ayığım?” Son kısmı mırıldandı ve beyni cümleyi tamamlamaya çalışırken yüzünü buruşturdu. “Kalkmak istiyorum.”

“Geçen sefer de böyle demiştin. Sonra bana Sevimli Ayıcık oyuncaklarının şeytani olduğunu söyledin ve yine uyuyakaldın.”

“Ne?” dedi. Yanakları kıpkırmızı kesildi. “Gerçekten utanç verici bir şey demedim, değil mi?”

Birkaç gün önce yan yataktaki iskeletlere güldüğü ve çılgınlık yapmak istediği zamanı düşündüm. Sırıtmamaya çalıştım. Ne diyebilirdim ki? Hatunlar bana bayılıyordu.

“Pek sayılmaz,” dedim. Benden hoşlandığını zaten biliyordum. Zavallı kızı küçük düşürmeme gerek yoktu.

“Güzel,” dedi Pandora. Rahatlayarak tekrar yastıklarına yerleşti. “Peki, bunları sen mi yaptın?” Kollarındaki bandajları işaret etti.

“Bana Dr. Kildare’ diyebilirsin,” diye sııttım.

“Bu üslubuna alışabilecek miyim bilmiyorum,” dediğinde üzerinde durmadım. Onun tekrar konuştuğunu duymak güzeldi. Göğsümden başıma doğru bir elektriklenme hissettim ve hızla TG’mi kontrol ettim. *E-Mote güncelleniyor.*

“İmkânı yok,” deyiverdim yüksek sesle ve Pandora kaşlarını kaldırdı.

“Ne? Ne oldu?”

“Bir şey yok. Sadece... Dur da senin için açıklayayım,” dedim. Birkaç gün önce, neler yaşadığımı İNSANLIK robotlarının bile bilmesine izin veremeyecek kadar utanıyordum ama elimde değildi. Kendimi *Esaretin Bedeli* filminde Andy’nin bütün o pisliğin içinden sürünerek geçtiği ve yağmurun altında durduğu andaymışım gibi hissediyordum. Bilmesem heyecanlandığımı söylerdim.

* 1961’den 1969’a kadar NBC’de yayınlanan bir medikal drama. (ç.n.)

MELISSA WELLIVER

“Şey, biz GençSentezler çoğunlukla biyolojiyiz, değil mi? Ama beynimizi çalıştırmak için falan robotik parçalarımız da var,” diye devam ettim.

Pandora başıyla onayladı. “Okulda GençSentezler hakkında bir şeyler öğrenmiştik. Nasıl olduklarını kabaca biliyorum, onların... senin nasıl çalıştığını.” Kendini düzeltti ve sırtıtışım genişledi.

“Doğru. Çünkü pozitronik beynim, hafızam ve E-Mote çipim olmadan sadece bir sebze olurdum. Ama üç yıl önce uyandığımda kötü durumdaydım. Robotlar beni şehrin sınırındaki bir üssün içinde otururken bulmuşlardı, oraya nasıl gittiğime dair hiçbir fikirleri yoktu. Beni şarj ettiler ve bir İNSANLIK olduğumu düşünerek uyandırmaya çalıştılar.

“Öyle olmadığımı anladıklarında beni öylece... kendi halime bıraktılar, anlıyor musun? Ben de ne olduğumu kendi başıma çözmek zorunda kaldım.”

“Korkunç olmalı,” diye fısıldadı Pandora. Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerin üzerine koydu. Hissettiğim şey resmen elektrikti.

“Bilmem. Evet, sanırım. Üzerine daha önce hiç düşünmemiştim,” dedim ve garip bir şey oldu. Gözlerim kaşınmaya başladı. Ve sanki boğazımda bir şey vardı ama öksürmemeye gerek yoktu.

Ağlamam gerekiyordu.

E-Mote güncellemesi %57 tamamlandı. Mesaj tepe göstergemin kenarında tekrar yanıp söndü ve ağlama hissini şokla sistemimden attı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nereden güncelleniyordu ki?

“Gerçekten çok şey yaşamışsın,” dedi Pandora. “Hani tüm bunlardan önce psikolog olmak istiyordum ya?” Sorusu beni bulduğumuz yere geri getirdi. Hâlâ elimi tutuyordu.

Güncellemelerimle ilgili meseleleri ona söylememeye karar verdim. Bunu kendimin bile bildiğinden emin değildim. Bir gözümü TG’nin köşesinde artan yüzdeye dikerek, “Evet, ne olmuş?” diye sordum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Şey... sana buna nasıl merak saldığımı tam anlatmadım. Annem öldüğünde zor günler geçirdim. Babam da sürekli işle meşgul olduğu için halimi pek anlamadı. Sonunda bir terapistte gittim. Başta pek ilgimi çekmemişti ama zor zamanlarımda bana çok yardımcı oldu. Bana nefes egzersizini veren oydu. Onunla hâlâ görüşüyorum, yani o zamanlar görüşüyordum. Yüz yıl önce. Sanırım artık öldü.” Pandora yutkundu ama neyse ki ağlamadı. “Bu yüzden terapist olmak istedim. Onun bana yardım ettiği gibi ben de insanlara yardım etmek istiyorum. Gerçi artık pek bir işe yaramayacak ya.”

“Annen mi öldü? Dostum, üzüldüm P. Bu gerçekten berbat bir şey,” dedim. Yani benim hiç annem olmamıştı ama oldukça müthiş olduklarını hayal edebiliyordum ve anneni aniden kaybetmek hiç olmamasından bile kötü olabilirdi.

“Teşekkür ederim. Uzun zaman önceydi. O zamanlar pek çok insan iyi değildi, özellikle de şehirlerde. Ama yine de. Teşekkür ederim.” Parmaklarımı sıktı ve sanki kalbimi sıkmış gibi tekledi.

“Onları özlüyor musun? Anneni ve babanı?” diye sordum.

“Evet, hem de çok. Ama farklı şekillerde,” dedi Pandora ve hareketsiz kaldı, vücut dili bana bu konu hakkında daha fazla soru sormamı söylüyordu.

“Ve hey, ne demek *artık pek bir işe yaramayacak?*” diye sordum konuyu değiştirerek. Hâlâ elimi tutuyordu. “Bence terapist olmak istemen müthiş. İnsanlara yardım etmek falan. Daha önce başka insanlar hakkında hiç düşünmemiştim.” Kulağa vahşinin teki gibi geldiğimi biliyordum ama doğruydı. Sadece kendimi, yerimin neresi olduğunu ve kiminle konuşmak istediğimi düşünüyordum. Dostum, şimdiyse Gort için bile kötü hissediyordum. Ona bir kitap fırlatmıştım, onu zorla uzaklaştırmıştım. Hiç sohbet etmeye çalışmamıştım. O da bir zamanlar benim gibiydi. Adamım, dışarıda tek başına iyi olduğunu umuyordum.

MELISSA WELLIVER

E-Mote güncellemesi %97 tamamlandı. Mesaj görüşümün kenarında belirdi ve ben de idrak etmeye çalıştım. Bu yüzden mi Gort için kötü hissediyordum? Belki güncelleme falan bozulmuştu.

“Çünkü yardım edecek kimse kalmadı,” dedi Pandora. Sesi donuk ve duygusuzdu. Kötü bir günümdeki ben gibiydi. Elini daha sert sıktım.

“Bana yardım ediyorsun,” dedim. Bana baktı ve lanet olsun, o güzel mavilikler beni her seferinde esir alıyordu.

Sol tarafıma bir mesaj daha belirdi: *E-Mote güncellemesi indirildi. Yükleniyor.* Garip. İlk gerçek güncellemem olduğu için daha fazla acıtacağını düşünmüştüm ama kendimi iyi hissediyordum.

Hay lanet. Pandora hâlâ bana bakıyordu. Akıllıca bir şey söylemiyorum. Muhtemelen söylediklerimin aptalca olduğunu düşünüyordu ve nedenini biliyordum. “Bak,” diye devam ettim, “gerçekten bir insan olmadığımı, tüm duygularımın ve aptalca sözlerimin kod satırları tarafından yönetildiğini biliyorum ama yine de bana yardım ettiğini düşünüyorum. Sen buraya geldiğinden beri kendimi daha iyi hissediyorum.” Vay be. Bunu gerçekten söylemiş miydim? *Tabii ya, neden her şeyini ortaya dökmeyesin ki, Echo? Zoru oynamak buraya kadarmış.*

Pandora gülümsedi ve kalbimde bir şeyler kıpırdadı. Bilmiyorum, sanki bir şekilde daha büyüktü. Onun gülümsemesi beni de gülümsetti.

“Ah, Echo. Sen tanıdığım en insan insansın.”

İşte bu beni bitirdi. O kadar kocaman sırttım ki dişlerim ağzımdan düşecek sandım. Bunca zamandır robotik tarafımın mekaniğine o kadar takmıştım ki. İnsani yanıma hatırlatacak kimsem yoktu. Tek odaklandığım şey acı, kafa karışıklığı ve hafıza kaybıydı. Hayatıma devam etme konusunda takıntılıydım. Belki de bunu yapabilirdim, Pandora’yla.

E-Mote güncelleme kurulumu tamamlandı. Mesaj görüşümün köşesinde belirdi ama doğru olduğunu anlamak için ona ihtiyacım yoktu. Kalbim göğsümde sanki bir diskodaymış gibi dans ediyordu. Pandora

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

eskisinden daha iyi görünüyordu ve yanaklarına renk gelmişti. Yoksa kızarıyor muydu?

Onu çok fazla hareket ettirmemeye dikkat ederek öne doğru eğildim. Parmaklarım hâlâ onunkilerle iç içeydi. Bunu filmlerde nasıl yapıyorlardı?

“Sorun yok, değil mi?” diye sordum sesim ancak fısıltı kadar çıkarken.

Pandora dudaklarını yaladı –vay canına, bu beni çılgına çevirdi– ve başıyla onayladı. Bu sefer burnumla yüzü arasında bir santim kalana kadar öne eğildim. Günlerce yatakta yattıktan sonra bile güzel kokuyordu. Taze çarşaf ve antiseptik gibi kokuyordu. Yaşam kokuyordu.

“Bana dokunabilirsin,” diye fısıldadığında nefesi yüzümü gıdıkladı. Eğildim, dudaklarım onunkinin üzerindeydi ve bunun iğrenç olmasını bekledim ama inanılmazdı, tamamen müthiş, garip ve özgürleştirici bir histi. Kalbim bir mutluluk dansı daha yaptı ve burnumdan derin bir nefes aldım, o olmayan hiçbir şeyi içime çekemediğim için daha derinlere battım. Elleri saçlarımda, boynumdaydı ve tek düşünebildiğim bunun Gort gibi olmaktan çok daha iyi olduğuydu.

Sonra geri çekildim. Mecburdum çünkü dudaklarımdaki ve göğsümdeki parti pantolonumun içine taşınmak istiyordu ve bir asırdır yalnız olan bir adam bile bunun ilk buluşmada hoş olmadığını bilirdi.

“Bu çok... insancaydı,” dedi Pandora saçlarını düzelterek.

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,” dedim. Alay etmişim ve o da bunu anlamıştı. Gülümsedi.

“Tamam, tedavi alışılmadıktı ama sanırım artık kalkmaya hazırım.” Kendini oturur pozisyona getirdi ve ona yardım etmek için yatağın etrafından dolandım. Kötü görünen sıyrıklarına dokunmamaya çalışarak dirseğini tuttum ve çıplak ayakları zemine değene kadar bacaklarını örtüden dışarı doğru salladı.

“Dayanabiliyor musun?” diye sordum.

MELISSA WELLIVER

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra başıyla onayladı. “İyiyim. Ayakkabılarımı giymeme yardım eder misin?”

Bandajlamada iyi iş çıkarıp çıkarmadığımı kontrol ederken ben de botlarını giydirip bağcıklarını bağlamak için eğildim. Kollarındaki kabuklar hemen hemen kurumuştur ve neyse ki yaraları çok derin değildi. En fazla hasarı kafası almıştı ama artık kanamıyordu ve en azından okuduğum broşüre göre dikiş atılması gerekmiyordu. Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kısa süre sonra benim yardımım olmadan giyinmiş ve ayağa kalkmıştı, ki bu en hafif tabiriyle iç rahatlatıcıydı.

“Burada biraz daha kalsaydık seni yolun geri kalanında taşımak zorunda kalırdım,” dedim çantalarımızı omuzlarken. “Neredeyse yakıtım bitmek üzere.”

“Neyin?.. Ah, doğru.” Pandora başını iki yana salladı. “Pillerin. Tamamen unutmuşum. Ama iyi misin şimdi?”

“Şimdilik evet. Arabaların ve elektrikli eşyaların çoğunda biraz enerji kalmış. Ama, ııı, bazı kötü haberlerim de var.”

Ona söylediğimde yüzünü görmek istemediğim için biraz önüne geçip çadırdan çıktım. Bütün zamanımı zombi okul kütüphanesinden kaçınmanın yollarını düşünerek geçirmemiştim. Kamyonlarla tankı da hareket ettirmeye çalışmışım ama yeterli güç yoktu. Az miktardaki enerjilerini de park alanındakileri bitirdikten sonra kendime çekmiştim.

“Dur tahmin edeyim. Barikat.” Pandora yanıma geldi ve parlak güneş ışığına karşı yüzünü buruşturdu ama şaşırması görünmüyordu. “Evet, cesedi gördüğümde ben de öyle tahmin etmiştim. Madem kamyonun hâlâ gücü vardı neden her ne olduysa o sırada orada kaldı?” Hava cehennem kadar sıcak olmasına rağmen bu düşünceyle ürperdi. Alnımdan kaşlarıma ter damlıyordu ve aklıma çok da hevesle beklemediğim başka bir şey geldi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Yeni bir araba bulana kadar yürümek zorundayız,” dedim. Pandora’nın yatağının yanındaki boş su şişeleri yığınına düşündüm. Elimizde pek bir şey kalmamıştı. “Bunu yapacaksak başka bir alışveriş merkezi falan bulmalıyız. Etrafta bir tane olmalı. Burası bir okul, değil mi?”

Pandora başıyla onayladı, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. “Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bir haritaya ihtiyacımız var. Buralarda bir yerde olmalı.”

“İyi plan, Batman.”

“Kim?” diye sordu Pandora üzerinde “KAYIT NOKTASI” yazan ilk çadıra doğru ilerlerken.

Burnumu kırıştırdım. “P, aileni bulduğumuzda seni klasik sinema konusunda eğitmeliyiz.” Beni görmezden geldiğini sanıyordum ama ona yetiştiğimde parmaklarını benimkilere doladı ve ben de fazla sırtıtmamaya çalıştım.

Çadırın içindeyse büyük ikramiye vardı. Masalar darmadağındı ama hiç ölü yoktu ki bu gerçekten artık bir mucize sayılırdı ve mantar pano kaplı duvarlara paslı mandallarla tutturulmuş yerel bölgenin bir haritası vardı. Geldiğimiz yolu birkaç dakika içinde bulduk ve ne kadar yol katettiğimizi hesapladık. Aşağı yukarı sekiz yüz kilometreydi. Gort arama alanımızın başlangıcını bu civarda tahmin etmişti, yani gidecek çok yolumuz kalmamıştı.

Daha da iyisi, yakınlarda bir alışveriş merkezi vardı.

“Gol,” dedim haritadaki kareyi göstererek. “Burada tamamen yüklenebiliriz. Çok büyük bir alan, ölçeği görüyor musun? Şehir dışındaki indirim alışveriş merkezlerinden biri. Orada tonlarca eşya vardır.”

“O zaman bir sonraki durağımız orası. Hatta yolumuzun üzerinde. Şimdi gidersek gece olmadan varırız,” dediğinde yutkundum. Burada geceleri tüyler ürpertici ulumalar duymuştum. Dağ başındaki bir çölde sayılırdık, bu yüzden bir tür mutant çakal olduğunu tahmin

MELISSA WELLIVER

ediyordum ama bunu öğrenmek için etrafta kalmaya hiç niyetim yoktu. Şimdiye kadar bizi bulamamıştı ve bir alışveriş merkezi, çadırlarda saklanmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Ve belki içinde çift kişilik yatakları olan bir yatak mağazası bulurduk.

Gözden kaçırdığım bir şey var mı diye etrafa son bir kez bakındık, Pandora bir su şişesi ve benim için bir taşınabilir pil buldu ama hepsi bu kadardı. Ardından otoyoldan aşağı yürümeye koyulduk. Bedenimizi kamyonla tankın arasına sıkıştırarak geçerken Pandora'nın duraksadığını gördüm ama ona yardım etmeme izin vermedi. Buraya son geldiğinde çok kötü yaralanmıştı ama belalı bir hatun gibi yoluna devam etti. Pandora'yla birlikte mahsur kalmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

Hava sıcaktı, bu yüzden yürürken pek konuşmadık.

Bunun yerine, çantamdaki şişesinde çalkalanan suyu düşünmemeye çalıştım. Dostum, ağzım kurumuştı. Sadece bir saattir yürüyorduk ama alışveriş merkezini bulduğumuzda dudaklarım o kadar çatlamıştı ki kopup düşeceklerini sandım.

Dönüş tabelasını gördüğümüzde Pandora yarı koşmaya başladı ve ben de onu takip ettim. Alışveriş merkezinin içi kesinlikle daha serin olacaktı. Otoparkta hiç araba yoktu, bu yüzden mermer bir kemerin altındaki büyük çift kapıya yöneldik. Zengin insanlar için zengin bir alışveriş merkeziydi. Belki burada şampanya gibi zengin içecekleri ve yiyecekleri bulabilirdik.

Ama kapıya yaklaştığımızda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Güneşin genellikle kırılmayan yansıması giriş boyunca dağılmıştı. Kırk camlar. Yaklaştıkça Pandora da ben de yavaşladık, camlar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

Alışveriş merkezinin içi bir mağara kadar karanlıktı. Gerçekten korku filmlerinden çıkma uğursuz bir mağaraya benziyordu.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Başka seçeneğimiz yok.” Pandora aklımdan geçenleri okuyarak gökyüzünü işaret etti. Sıcağa rağmen haklıydı, güneş ufkun altına inmek üzereydi.

“Onları ben de duydum,” diye ekledi fısıltıyla. Sertçe yutkundum. Çakallar.

“Elbette,” dedim. Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalıştım. “Cinayet merkezine giriyoruz. Önden buyur.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

"Pandora, bebeğim. Babanın bugün işe arabayla gittiğine inanamıyorum," diye homurdandı Lexi. Ben makyajımı yaparken bir yere dayadığım tabletimin ekranından konuşuyordu. "Bula bula bugünü mü buldu?"

Şeffaf bir dudak parlaticısı denedim ve anında pişman oldum. "Ah, doğru ya. Yine araba göndermem mi lazımdı?" dedim. Ruju çıkarmak için dudaklarımı bir peçeteye bastırdım ve Lexi'nin büktüğü dudaklarının göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldığı ekrana baktım. Beni sadece araba gönderilmesini istediğinde arardı, bu da son zamanlarda gitgide sıklaşıyordu.

"Ah, bebeğim gönderir misin? Sonsuza kadar senin en iyi arkadaşın olacağım."

"Dün sana o bluzu ödünç verdiğimde sonsuza kadar en iyi arkadaşım değil miydin?" diye iç geçirdim Lexi aynada kendine hayranlıkla bakmak için geri çekilirken. Henüz giyme şansı bile bulamadığım o çok pahalı özel tasarım bluzla görünüşünü tamamlanmıştı.

"Ah, bana resmen laf çarptın, sürtük. Bayılıyorsun bunu yapmaya," dedi Lexi ve ben de yüzümü temizlemeye geri döndüm. Haksız değildi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bana bu kadar ihtiyaç duyması hoşuma gidiyordu. Babanız benim babamsa arkadaş edinmek zordu. Gerçi "arkadaş" aşağı yukarı tek yönlü ilişkimizin geniş kapsamlı bir tanımıydı.

"Hey, Lexi, aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedim. Üniversite broşürünü kız dergileri yığınımdan çıkarırken tanıdık bir endişe dalgası midemi altüst etti.

"Üzgünüm, bebeğim. Gitmem gerek. Okuldan önce yüksek yoğunluklu antrenmanımı yapmalıyım. Arabayı göndereceksin, değil mi?" Son bir kez kameraya döndü ve sonunda gözlerini yansımasından ayırdı.

Yutkunarak başımla onayladım. Moda dışında bir şey okumak istediğimi söylemek bir yana onunla aynı üniversiteye gitmek istemediğimi söylemekten korkuyordum. Ayrıca muhtemelen sadece 'mod düşürdüğümü' söyleyecekti.

Tüm kararları Lexi veriyordu: ne hakkında konuşacağımızdan tutun da ne giyeceğimize, nereye gideceğimize ve hangi üniversiteye gideceğimize kadar her şeye. Aynı kampüs, aynı bölüm. Bundan genellikle hoşlanıyordum. Daha az karar vermek demek omuzlarımda daha az sorumluluk demektir. Ama bunu görmezden gelemezdim. Psikolojiyi ve biyolojiyi seviyordum. Neyse ki okulda bu derslerde farklı sınıflardaydık da notlarımın ne kadar iyi olduğu konusunda ona yalan söyleyebiliyordum. Şimdi düşünüyordum da notlarımın yükselmesinin nedeni muhtemelen buydu.

"Harika. Okulda görüşürüz, sürtük, seni seviyorum, baay." Bana bir öpücük gönderdi ve görüntülü aramayı sonlandırdı.

Yine yalnız kalmıştım.

İç çektim ve babamın bugünkü programını merak ettim. Hâlâ evde olup olmadığını. Ne de olsa Aurora Teknolojileri'nin korkusuz liderine ihtiyacı vardı. Özellikle de böyle zamanlarda. Şirket kimseyi beklemezdi, CEO'yu bile. Aurora Teknolojileri olmadan yiyecek bile üretemez ya da nakliyat yapamazdık. Haberlerin hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bir

mega-şirketin gezegendeki yaşamın her alanını ele geçirmesinin birçok dezavantajından birisiydi bu.

"Babanız sizi ofisinde görmek istiyor, Pandora." Lexi telefonu kapar kapamaz tabletimden Rosie'nin sesi yükseldi. Demek ki tamamen yalnız değilmişim. Etrafım bu kadar çok robotla çevriliyken yalnız olmak zordu.

İstek, ekranda dans eden bir ünlem işareti emojiyle vurgulanıyordu. Muhtemelen son yarım saattir arıyordu.

"Rosie, cevap ver." Rosie'nin arayüzü tabletimi yeşil renkte aydınlattı ve bir sonraki komutumu bekledi. "Ona hemen orada olacağımı söyle."

Rosie'nin bildirimlerini ekrandan sildim ve sosyal medya hesaplarımdaki haber kanallarına geçtim. Aynı hashtag hâlâ dünya çapında trend olmaya devam ediyordu: #GaiaVazgeçiyor. Son birkaç haftadır akışımı dolduran görseller arasında gezindim. Geçen yıl sadece dört hektar kalana kadar yanıp kül olan yağmur ormanının resimleri, Birleşik Krallık ve Avrupa anakarasındaki 150.000 insanı mülteci olmaya zorlayan büyük selin resimleri.

Hindistan'da muson mevsimi o kadar kötü geçmişti ki ekonomi çökmüştü. Bir nükleer enerji santrali işe kemik kadroyla devam etmeye çalıştıktan sonra patlamış ve radyasyon zaten yükselmekte olan su seviyelerine akmıştı.

Avustralya'daki kuraklık ve bunun sonucunda çıkan orman yangınları ekosistemlerinin neredeyse yüzde doksanını yok etmişti. KOALALARIN ARTIK YABAN HAYATTA NESLİNİN TÜKENDİĞİ DÜŞÜNÜLÜYOR, yazılı bir manşet kenar çubuğumdan fırladı. Avustralya'da insanlar açlıktan ölüyordu ve hükümet karne sistemiyle sıkıyönetim getirmişti.

Tüm bunlar babam yüzünden oluyordu. Yönetim kurulu bireysel hükümetleri görevden almaya karar verdiğinde insanlar onu ikna etmeye çalışmıştı ama şirket geri adım atmamıştı. Tüm topraklar Aurora Teknolojileri'ne aitken vatansever bir kimliğe gerek yoktu.

Ve burada insanlar yeni bir hashtag ekliyordu: #IşıklarSöndü. Başkentin tamamını gören yatak odamın penceresinden dışarı baktığımda

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

her gün bunu görüyordum. Şehrin tüm bölgeleri bazen haftalarca karanlıkta kalıyordu. Petrol onlarca yıl önce tükenmişti ve biz yenilenebilir enerjiye diğer ülkeler kadar hızlı geçmemiştik. Gerçi pek bir faydası da yoktu. Denize yıkılmak üzere olan bir kayalığın üzerine rüzgâr santrali inşa edemezsiniz.

Tabletimi yüzüstü masaya koydum ve fişe takmadan önce tereddüt ettim. Evimiz kesintilerden etkilenmiyordu. Yetkili olmanın avantajlarından birisiydi.

Pencereye gittim. Gündüz vaktiydi, o yüzden şehrin ve son yıllarda hızla inşa edilen gökdelenlerin o gün yeterince elektrik üretilip üretilmediğini bilemiyordum ama bundan şüpheliydim. Hava sıcaktı, şubat ayında sıcak hava dalgası vardı ve insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Şoförüm okula her gün yeni bir yoldan gidiyordu, kapılar daha ağır silahlar kuşanmış daha fazla nöbetçi tarafından korunuyordu. Elimi klimanın pencere kenarındaki ızgaradan çıktığı yerde gezdirdim. Serin hava odanın sıcaklığını rahat edebileceğim bir derecede tutuyordu.

Şu anda şehir merkezinde kimsenin klima keyfi yapmadığından oldukça emindim. Evin kapısında bir kalabalık toplanmıştı ama bu yeni bir şey değildi. Burasının adı Beyaz Saray'ken ve sadece bir şirkete değil ülkenin başkanına ev sahipliği yaparken bile insanlar her zaman burada protesto gösterileri düzenlemişti. Protestocular biz eve gelip giderken arabalarımızın karartılmış camlarına vuran daimi bir varlıktı. Bazen bir şeyler fırlattıkları da oluyordu ama ben endişelenmiyordum. Camlar kurşun geçirmezdi.

Kalabalık, kıyıya doğru ilerleyen bir dalga gibi aniden kapıya doğru akın ettiğinde gözlerimi kısıtım. Bir şeyler doğru gitmiyordu. Buradan görebildiğim kadarıyla insanlar hep bir ağızdan slogan atmaya bırakmış, bağırmaya başlamışlardı; yüzleri kapının parmaklıkları arkasında küçük kırmızı dairelerden ibaretti. Açılmadığını hatırlamadan önce pencereye uzandım.

MELISSA WELLIVER

Bir parıltı. Boğuk bir patlama. Muhafızlardan biri kalabalığa ateş açmıştı ve bu mesafeden bile küçük bir figürün yere düştüğünü görebiliyordum. Nefes almayı bıraktım, soluğum boğazımda düğümlendi.

Kalabalık daha da öfkелendi. Birkaçı, tekrar ateş etmeye başlayan muhafızın üzerine hızla koştu. Parıltı. Güm. Parıltı. Güm. Yere düşen daha fazla ceset. Diğer muhafızlar çimenlikte karşıya koşuyor, kapıların iki yanındaki gözetleme kulelerinin tepesine tırmanıyordu. Elllerinde silah tutan siyah takım elbiseli belki kırk ya da elli asker vardı ama kapının dışındaki kalabalığa karşı sayıca azlardı. Yüzlerce, belki binlerce kişi toplanmıştı; öfkeli kırmızı yüzler ve pankartlardan oluşan bir denizdi;

IŞIKLARI TEKRAR AÇIN!

GIDALARIN %99'U SADECE %1'LİK KESİME GİDİYOR!

GERİ KALANIMIZ İÇİN ADALET!

Protestocular birbiri ardına yere düşerken gözlerimi aşağıdaki manzaradan ayıramadan olduğum yerde kalakaldım. Muhafızlar parmaklıklara dizilmiş, aralardan ateş ediyorlardı, gerektiğinde silahlarını yeniden doldurmak için duruyorlardı ama bu bir oda dolusu balonu tek bir kürdanla patlatmaya çalışmak gibiydi. İnsanlar gelmeye devam ediyorlardı. Bir set oluşturmuşlardı, ölümlerin üzerinden tırmanıyorlardı ve bazıları kurşuna dizilmeden önce kapının tepesine ulaşmayı başarıyordu.

İşte o zaman kapı çöktü.

"Bayan Pandora?" Odamın kapısı o kadar sertçe açıldı ki duvara çarptı ve yerimde hoplamama sebep oldu. Gelen korumam Scott'tı. İş unvanından da anlaşılacağı üzere iriyarı bir adamdı ve koyu renkli vatkalı kapının girişini tamamen doldurmuştu.

Bakışlarım onunla dışarıdaki manzara arasında gidip gelirken kıpırdamadan durdum. Kalabalık içeri akin ediyor, muhafızlar tarafından teker teker vuruluyorlardı ama yavaş yavaş daha fazlası içeri giriyordu. İçlerinden birinin evin resmi girişinden sadece bir taş atımı mesafede yere yığıldığını gördüm.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Lütfen.” Scott’ın sesinde daha önce duymadığım bir yalvarış duyduğumda gözlerimi kırıştırdım. Bana bir şeyler söylüyordu ama ben dinlemiyordum. Aramızdaki boşluğu iki büyük adımda kapadı, kırk dört numara ayakkabılarının pelüş halıda izi çıkıyordu.

“Tamam, gitme zamanı. Bunun için üzgünüm, Bayan Pandora ama zamanımız kalmadı.” Scott beni kolumun üstünden tutup odadan dışarı çıkardı. Karşı koymadım, beni ilk kez böyle götürmüyordu. Sadece genelde beni bir grup basın fotoğrafçısının arasından geçirirken böyle taşırdı, kendi evimde bir odadan diğerine giderken değil.

“Babam nerede?” dedim, boğuk da çıksa resmi yemek odasına dönerken sesimi nihayet bulmuştum.

“Babanız...” Bir camın kırıldığını duyduğumuzda Scott omzumu daha sıkı tuttu. “Kahretsin. İçerideler. Bu taraftan.”

Beni o kadar sert çekiştirdi ki yemek odasından çıkıp arka koridora döndüğümüzde kolum yerinden çıkmış gibi hissettim. Yerde cam kırıkları vardı ve güvenlik görevlilerinden birine ait olmayan bir ceset kan içinde, gevşek ve hareketsiz bir halde halının üzerinde yatıyordu, kafasının arkasında temiz bir kurşun deliği vardı. Safranın ekşi tadı ağzımı doldurdu ve birisinin beni dik tuttuğuna sevindim.

“Sıfır-dokuz, ben Baba Ayı. Sarışın güvende, viskiniz nedir, tamam?” Scott yürürken boştaki elinin bir parmağını kulağına götürdü ve mikrofonuna fısıldadı.

“Anlaşıldı, Baba Ayı. Kral Grizzly’yle Küçük Saman Ev’de güvendeyiz. Sarışın’ı çıkış noktasına getirin, tamam.”

Scott’a bu kadar yakın dururken hattın diğer ucundaki ajanın söylediği her şeyi duyabiliyordum.

“Bekle,” diye tısladım. Topuklarımı halıya gömdüğümde Scott dönüp bana baktı. Sanki bütün bu zaman boyunca beynim duraklatılmıştı da sonunda yeniden çalışmaya başlamıştı. “Lexi ne olacak? Ona bir araba gönderteceğimi söylemiştim. Hâlâ okula gideceğimizi sanıyor ve...”

MELISSA WELLIVER

"Waters ailesinin hepsinin bileti var," dedi Scott beni harekete geçirmek için kolumdan çekerek. "Muhtemelen çoktan yerlerini almışlardır."

"Bilet mi?" diye kekeledim ve şaşkınlığım Scott'ın beni ileri doğru çekmeye devam etmesine olanak tanıdı. Daha fazla cam kırılma sesi duydum, bu sefer daha yakından gelmişti ve bağırışlar eşlik ediyordu. Scott geriye baktı, tam tabancasını çıkarıp arkamıza doğrulttuğu esnada ileri-deki koridorun sonunda biri belirdi.

"Dikkat et!" diye bağırdım elinde büyük bir silah tutan ve ön tarafı kan içinde olan adamı göstererek.

Adam nişan alıp ateş etti ama Scott daha hızlıydı. Kontrollü iki el ateş etti ve adam anında yere yığıldı. Scott durdu, kolumdaki tutuşu gevşedi.

Aklıma tek gelen, "İyi atıştı," demek oldu. Ona bakmak için dönerken başka bir cesedin daha halılarımızı kirlettiğini düşünmemeye çalıştım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Scott'ın beti benzi atmış, gözleri odağını kaybetmişti. Gözlerim vücudunda gezindi, takım elbisesinin ceketinin altından bir kırmızılık yayılıyordu. Ağzını açtı, inledi ve yere yığıldı.

"Scott!" Yanına çöktüm, gözyaşlarım çoktan yanağımdan ılık ılık akmaya başlamıştı. Arkamdan bağırışlar geliyordu ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Sorun yok," dedi gözlerini açık tutmak için mücadele ederek. "Sorun yok, sorun yok, sorun yok."

Sorun yokmuş gibi görünmüyordu. O kadar çok kan vardı ki omzunun arkasında birikiyor, halıyı ve eteğimin kenarını lekeliyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Gözyaşlarına boğuldum, görmemi engelleyen şey gözyaşlarımdan çok panikti. Scott vurulmuştu. Evin etrafında deli insanlar koşuşturuyordu. On dakika önce dudaklarıma parlatıcı sürüyordum. Şimdi kıyafetlerimden kan sıkıyordum.

"Al... şunu." Scott hareket etmeye çalıştığında ona karşı çıktım ama nasıl olduysa beni omuzlarından silkmeyi başardı. Elini cebine attı ve kredi kartına benzeyen bir şey çıkardı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

"Nedir bu?" Kartı elimde evirip çevirerek burnumu çektim. Karta onun kanı bulaşmıştı. Bir yüzünde manyetik bir şerit, diğer yüzünde beyaz bir çıkırık resmi vardı. Altında "AURORA DONDURUCULARI" yazıyordu.

"Panik odasına... götür..." Scott'ın sesi hırıltıdan ibaretti. Rengi o kadar solgundu ki dudakları morarmıştı ama son gücünü bileğimi kavramak için kullandı. "Hatırlıyor musun?.."

"Ne? Evet, evet. Panik odasının nerede olduğunu biliyorum, hatırlıyorum," dedim, yeni yaşlar yüzümden aşağı akarken. Babam atandığında buraya taşındığımız ilk gün bize panik odasını göstermişlerdi. Ofisinde, masanın solundaydı. Gömme kapıydı ve sadece yerini bilen biri onu görebilirdi. Biyometrik sisteme retinalarımız ve parmak izlerimiz önceden yüklenmişti.

"Git. Sorun yok. Git," dedi Scott ve sonra öldü.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. Scott'ın elini son bir kez sıktım ve boğuk bir gümbürtüyle yere düştü.

Bu sözler devam etmemi sağlayan tek şeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ayağa kalkıp kartı sağlama alırken ve tökezleyerek koridordan çıktım.

"Özür dilerim," dedim babamın ofisine çıkan merdivenlerde bir sivilin cansız bedenine takılıp düşerken.

"Özür dilerim," diye bağırdım merdivenlerin tepesinde başımın üzerinden silah sesi gelirken. Ardından sessizlik oldu. Kulaklarımı tutarak eğildim ama her kimse durduğundan emin olduktan sonra ilerlemeye devam ettim. Ya da durdurulduğundan.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ofise vardığımda. Kapıyı arkamdan çarparak kapadım ve önlem olarak babamın sandalyesiyle barikat kurdum.

Gözümü taratıp duvarın boşluğunda açığa çıkan odaya adım attığımda hâlâ özür diliyordum.

"Özür dilerim," dedim beni orada karşılayan ve Scott'ın verdiği kanlı

MELISSA WELTVER

kartı gösterene kadar bana silahını doğrultan korumaya.

“Hanımefendi? Sizi hemen kaçış tünellerine götürmeliyiz. Binadan çıkmanın tek yolu bu, gelin. Hanımefendi?” diye geveledi koruma ama ona zar zor odaklanabiliyordum.

En sonunda yorgunluğa teslim oldum ve koruma tam zamanında beni yakalarken kendimden geçtim.

“Pandora, uyan.” Tanıdık bir ses gözlerimi zorla açtırdı.

Aniden dimdik oturdum, düşme hissi hâlâ uzuvlarımdaki ve midemdeki etkisini koruyordu. Döndüğümde Echo’yu bana bakarken buldum, elleri omuzlarımı sıkıca kavramıştı ve ifadesinden kafa karışıklığı akıyordu.

Scott. O gün. Lexi, kıyafetler ve okula bırakılma gibi aynı aptalca şeyler için endişelenmek. Şimdi hepsi çok önemsiz, çok anlamsız geliyordu. Daha iyisini yapmalıydım. Bana ikinci bir şans verilmişti.

“Ne dedim ben?” diye sordum ama biliyordum. Dr. Kapoor eski kâbuslarımı, geceleri çılgılık atmama ve annemin adını haykırmama neden olan felaketleri aşmamda bana yardım etmişti. Ama başka şeyler de söylediğim olurdu ve Echo’nun yüzündeki ifadeye bakarsak yeniden başladığı belliydi.

“Baban hakkında bir şeyler bağıırıyordun? Özür diliyordun?” dedi Echo. Hâlâ omuzlarımı tutuyordu ve parmaklarının sıkmasına bakılırsa iyi bir gürültü koparmış olmalıydım.

“Ah, doğru,” dedim aptalca. Rüyadan –hatıradan– görüntüler zihnimde parladı.

“Sanırım kaçmaya çalışıyordun. Eh, en azından çarşafılara dolanmana bakılacak olursa.” Echo beni bıraktı ve arkasına yaslandı. Üzerinde sadece şortu vardı, sanki aceleyle yanıma koşmuş gibiydi. Çok fazla yağmalanmamış bir yatak mağazası bulmuştuk ve gece için ayrı yataklar bulmadan önce kapılara bir şilte ve çarşafı barikat kurmayı

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

başarmıştık. Ondan hoşlanıyordum ama buna hazır değildim. Dünyadaki son çocuk olsa bile. Ayrıca yataklar aynı teşhir salonundaydı. Üstelik Echo dışarıdaki şeye karşı ilk nöbeti alacağını söylemişti.

“Mantıklı,” dedim. Echo sessiz kalıp devam etmemi bekledi. İnsanların arasında fazla zaman geçirmemiş birine göre mükemmel bir dinleyiciydi. “Dünya’daki son gün hakkında rüya görüyordum, daha doğrusu hatırlıyordum.”

“Çılgınca,” diye yanıtladı Echo ve gülümsemeden edemedim. Bir şeyleri daha az ciddi, daha az korkutucu hale getirmenin bir yolunu hep buluyordu. Onda en çok sevdiğim özellik buydu. Loş ışıktaki çenesinin kıvrımını, iki günlük gür kirli sakalının içinde kayboluşunu inceledim. Sanırım bunu da en az espri anlayışı kadar sevmiştim.

“Gerçekten de çılgınca,” dedim. Ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. Echo’nun bunu duymasına gerek yoktu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu aklımdan geçenleri okuyarak. Büyük boy yatağımın ucunda bacak bacak üstüne atmış bekliyordu. Sabırlıydı. Terapistimden pek de farklı değildi aslında.

Tereddüt ettim. Elbette Dr. Kapoor’la konuşmak kolaydı çünkü beni dinlemek için para alıyordu. Ne zaman babamla, Lexi’yle ya da hatta Scott’la konuşmaya çalışsam hep çok meşgul oluyorlardı. Hatırladığım kadarıyla annem bana zaman ayırırdı ama o öldüğünde ben bu tür sorulara kapılamayacak kadar gençtim. Ama Echo buradaydı işte, dünyanın sonunda tek başına sonsuzluğa mahkûm edilmiş bir çocuktuk ve benim hakkımda bir şeyler dinlemek istiyordu.

“Aslında, evet. İsterim,” dedim ve ona tüm ayrıntıları anlattım. Ona Scott’ı, Lexi’yi ve her şey mahvolmadan önce o evde geçirdiğim son anları anlattım. Echo doğru yerlerde başıyla onayladı ve dinledi. Yüzü ifadesizdi.

“Kulağa... çok gergin geliyor,” dedi. Elini uzatıp dizimin üzerinde havaya kaldırdı ve gözleriyle oraya koymasında bir sakınca olup ol-

madığını sordu. Başımla onaylayınca elini dizime indirdi. Her zaman kontrol etmesini seviyordum.

“Dünyanın sonunda hafızan silinmiş olarak uyanmaktan daha gergin bir şey var mı?” diye sordum. Tek kaşımı kaldırdım.

“Aslında biliyor musun, burun farkıyla kaybeder,” dedi Echo dudağında bir gülümseme oynasırken. “Ama hayat bu. Annem her zaman hayatın bir kutu çikolata gibi olduğunu söylerdi. İçinden ne çıkacağını asla bilemezsin.”

“Anneni hatırlamadığını sanıyordum?” diye sordum. Bu son kısmı garip bir aksanla söylemişti. Bunun anlamadığım başka bir gönderme olduğunu çok geç fark ettim.

Echo iç çekti. “Hatırlamıyorum. Bir önemi yok. Yani hepimizin çılgın bir hayatı var. Seninki belki çoğu kişininkinden biraz daha çılgınmış gibi. Baban o kadar çok parayı kazanmak için tam olarak ne yapıyordu?”

Loşlukta yüz ifademi göremediğini umuyordum. Babam. Bu sorunun bir noktada ortaya çıkması gerektiğini biliyordum. Ama ona gerçeği söylersem bana bir daha aynı şekilde bakabilir miydi? Kızarmıydı?

Daha da kötüsü: Etkilenir miydi?

“Babam...” derken dilim yabancılardı. Tutarlı bir yalan bulmak için çabaladım. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. İşte buydu. Asla ortaya çıkmamasını umduğum gerçek. “Şey, ben...”

“Sessiz ol.” Echo karanlıkta yatağın üzerinden sıçradı ve elini ağızıma kapayıp ciğerlerimdeki nefesi kesti. O kadar şaşırmıştım ki onu durduramadım, beni yastıklara itip yanıma uzanırken sadece gözlerinin içine bakabildim.

“Sesleri duymuyor musun?” diye fısıldadı.

Uzakta hafif bir şey sert bir yüzeye çarptı. Alışveriş merkezinde biri ya da bir şey vardı.

“Siktir, özür dilerim,” diye fısıldadım elimi Pandora’nın ağzından çekerek. Derin bir nefes aldı ve hiçbir şey söylemedi.

Alışveriş merkezinin lobisinde neler olup bittiğini dinlemek için tüm kaslarımı ve fiber optik sinir uçlarımı zorladım. Gürültünün oradan geldiğine emindim. Bir şey kırıldı ve Pandora bana doğru sıçradı, vücudu benimkine bastırıyordu.

Sonunda birlikte yatağa gireceğimiz anı tam olarak böyle hayal etmemiştim.

Odaklan, kanka. Burada hayvanların olduğu bazı dükkânlardaki yuvalardan belliydi. Bir de yemek katının yağmalanmış olmasından ve leş gibi sidik kokmasından.

Garip olan ışıklardı. Elektriğin uğultusunu içeriye girdiğimiz anda duvarlardan hissedebiliyordum ama tüm ampuller bir noktada kırılmıştı. Girişteki avizeler, mağazalardaki tavan lambaları, acil çıkışlar; hepsi gitmişti. Sanki birileri burayı yağmalarken hepsini kırmıştı. En azından kendimi hâlâ fişe takabiliyordum. Şehirde süpermarket gibi daha büyük binaların kendilerine ait güneş panelleri vardı, böylece

MELISSA WELLIVER

şebekeye bel bağlamak zorunda kalmıyorlardı ve alışveriş merkezinde de aynı sistem olduğunu varsaymalıydım.

İyi bir nokta. Pandora'nın çığlıkları şarjdayken beni uyandırmaya yetiyorsa istenmeyen misafirlerimizi çekecek kadar gürültülü olduğu kesindi. Saklanmak bir seçenek olmayabilirdi. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Burada kal," diye fısıldadım. Pandora ağzını açtı ama ben onun sözünü kestim. "Ciddiyim. İkimizin de yakalanmasının bir anlamı yok. İşler kötüye giderse sen güvende olmalısın ki beni kurtarabilesin." Bunu kastetmediğimi biliyordu ama yine de başıyla onayladı.

Teşhir salonunu aşarken bacaklarıma batan dehşeti görmezden gelmeye çalıştım. E-Mote çipime yapılan güncelleme harikalar yaratmıştı ama iyi şeylerin yanında kötü şeyler de vardı. Önceden, Gort'u ara sıra öldürmek istemekten başka pek bir şey hissetmiyordum. Ama güncellemeden beri mutlu hissediyordum, sonra öpüşme sırasında *gerçekten* mutluydum ve şimdiyse korkuyordum. Daha önce hiç korkmamıştım çünkü günü ölmeden bitirip bitirmemek hiç umurumda değildi. Şimdiyse bana bel bağlayan birisi vardı. Bunu yapmak zorundaydım, bunu yaparken korkudan altıma sıçsam bile.

Daha önce şilteyle barikat kurduğumuz kapıya ulaştım. Barikatın iki yanında, üzerinde bilmediğim bir çizgi film baskısı olan yatak örtüleriyle süslenmiş kırılmaz camdan bir vitrin vardı. Sürünerek vitrinin içine girdim ve yere yatarak ön tarafa doğru ilerledim.

Yatak mağazası ikinci kattaydı ve alışveriş merkezinin asma katına çıkan bir dizi hareketsiz yürüyen merdivenle ulaşılabilirdi. Balkonun kenarı boyunca uzanan raylara yarı gömülü cam korkuluklardan aşağıdaki lobiye bakabiliyordum ama aşağıdaki her neyse başını kaldırdığında beni görmesi mümkün değildi.

Gözlerimi kısarak loş ışıktaki görmeye çalıştım. Alışveriş merkezinin tavan penceresi kısmen sağlamdı ve güneş gökyüzünü pembeye

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

boyamaya başlamıştı, yani tamamen karanlık değildi... ama karanlık oldukça yakındı. Üstelik aşağıda kesinlikle bir şey vardı. Kırık cama basılmasının çıtırtısı saklandığım yerden bile duyuluyordu. Büyük ve karanlık bir şeydi. Mutant bir çakal mı? Şehir parkındaki gibi bir şey mi? Bu düşünceyle ürperdim. Alışveriş merkezinin açık kısmına doğru ilerledi, burada bir avize çoktan kuru fıskiye'nin içine düşmüştü.

Sonra o şey üç ayrı parçaya bölündü.

Kısık bir sesle, “Hasiktir,” dediğimde nefesim camı buğulandırdı.

“Hasiktir, ne?” Arkamdan bir ses geldi ve kalbimi göğsümde tutmak için mücadele ederken neredeyse bir mankeni deviriyordum. Pandora arkamda çömelmişti, gözleri karanlıkta iki mücevher gibiydi.

“Belki de, ‘Hasiktir, ne yapmaya çalışıyorsun, sistemimi çökmeye mi?’ demek istemişimdir.” Nefesimi tuttum ve omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Şilte konuşmamızın dışarıdan duyulmasını engellerdi, değil mi? Ama lobiyi kontrol ettiğimde orada hiçbir şey yoktu.

Fena sıçmıştık.

“Ne gördün?” diye beni tekrar sıkıştırdı Pandora ve ben de vitrin-den çıktım.

“Bilmem ama her neyse, üç kişiler,” diye tısladım. Pandora’nın gözleri daha da irileşti ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu onun hatası değildi. Birkaç gün öncesine kadar hayatı korunaklı bir malikâne de geçmişti. Ben de şehirden hiç ayrılmamıştım elbette ama mutantları biliyordum.

“Belki de bizi duymamışlardır,” dedim. Sesimin hissettiğimden daha inandırıcı çıktığını umuyordum. “Mutasyonların çoğu iyi gelişmiş, biliyorsun. Bu zavallı küçük adamların çoğunun gözleri, kulakları ve her türlü şeyleri eksik. Bence burada kalırsak kendiliğinden gidebilirler.”

“*Gidebilirler* mi? Onu görebiliyor olsaydım Pandora’nın yüzünün bembeyaz kesildiğini söylerdim. “Ne kadar büyükler?”

MELISSA WELLIVER

“Büyük değiller.” Cevabım ağzımdan biraz fazla hızlı çıkmıştı ama düşününce haklıydım. “Senden benden büyük değiller. Onları alt edebiliriz.”

“Onları ‘alt’ etmek istemiyorum,” diye tısladı Pandora. Kızgın gibiydi ama muhtemelen daha çok korkmuştu. Ben korktuğuma adım gibi emindim. Uzandım ve karanlığın içinde elini buldum. Parmaklarımı o kadar sert sıktı ki bir eklemimi yerinden çıkardığımı sandım.

“Burada güvendeyiz,” diye fısıldadım, burada güvende olduğumuzdan kesinlikle emin değildim.

Sanki modumu öldürmeye çalışıyorlarmış gibi tam o sırada mağazanın dışından bir tıkırtı geldi. Sesler gitgide yaklaşıyordu. Ayak sesleri miydi? Mermer zeminde gezinen pençeler mi? Pencereden uzaklaştım ve Pandora’nın gevşek bedenini yanımda sürükledim.

Şimdi donup kalmasına müsaade edemezdim. “P, beni dinlemelisin. Çok sessiz ve hareketsiz kal.” Kulağına o kadar yakın fısıldıyordum ki dudaklarım kulakmemesine değiyordu. Belki de donup kalması o kadar da kötü değildi. Belki yaratıklar gerçekten de kendiliğinden gidecekti.

“Temiz,” diyen bir ses duyuldu ve Pandora’nın konuşup konuşmadığını anlamak için geriye sendeledim.

Ama onun sesine benzemiyordu. Daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Alçaktı, hırçındı ve kesinlikle yaşlı bir adama aitti. Pandora’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Midemin bulandığını hissettim.

“Bir televizyon olabilir,” diye fısıldadım, çılgınca bir his sözlerimin kontrolünü ele geçirmişti. “Ya da bir müzik seti ya da başka bir şey.”

“Buraya geldiğimizde tüm televizyonlar yağmalanmıştı. Pahalı ya da elektronik hiçbir şey kalmamıştı,” dedi Pandora. Sesi yükseliyordu, heyecanı elle tutulurdu. Gerilim bana saatte 100 kilometre hızla duvara çarpan bir araba gibi çarptı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Haklıydı. Bir saatten uzun bir süre tüm dükkânlara girip çıkarak malzeme aramıştık. Elektrik çalışıyordu ama hiçbir şey kalmamıştı. Işıklar yanıyordu ama kimse yoktu.

Şimdiye kadar.

“Güney tarafında bir şey var mı?” dedi yine o ses. Boş lobide yankılandı.

Bu sefer bir telsizin çatırdayan sesini duyduk.

“Temiz, patron. Şimdi kuzey merdivenlerine yaklaşıyoruz.”

“Anlaşıldı,” dedi ilk ses.

Yakındaydı, şiltenin hemen diğer tarafındaydı. Şiltenin yanından öylece geçip gitmesinin imkân yoktu. Çok ayıksı duruyordu, yerinden oynatıldığı çok belliydi. Barikatı mutant çöl yaratıkları için yapmıştık, şey için değil...

Ne? Yıllarca hiçbir şey olmadıktan sonra beş gün içinde bunlardan ikincisiyle karşılaştığımı gerçekten söyleyecek miyim?

“O bir insan,” dedi Pandora benim düşünmeye bile korktuğum sözleri söyleyerek.

Boğazıma yükselen kuru bir yumruyu yuttum. “Hâlâ bir hile olabilir.” Beni bu kadar korkutan neydi? İnsanları bulmak için yola çıkmamış mıydık? Kabul, hepsinin buzlu şeker formunda olacağını varsaymıştım ama aradığımız şeyin ta kendisini bulmamış mıydık? Bu iyi değil miydi?

O zaman neden Pandora’ya seslenmemesi için gözlerimle yalvarıyordum?

“Bu bir hile değil,” dedi Pandora. Ayağa kalktı ve omuzlarımın gerilmesine neden olacak kadar yüksek sesle konuştu. “Bunlar benim insanlarım.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Benim insanlarım. Evet, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ama yine de kelimeleri kalbime bir hançer gibi saplandı. *Benim insanlarım.*

MELISSA WELLIVER

Yani, benim aksime. Tamamen insan olmayan birileri değil. Gerçek, düzgün insanlar. Yaşlanan, parlak yeşil bilekli spor ayakkabılar giymeyen ve geceleri pillerini şarj etmeleri gerekmeyen insanlar. Bu tür insanlar.

“Buradayız!” diye seslendi ve ağırlığını şiltenin bir tarafına vererek yatağı kenara itmeye çalıştı. Yapamayınca bana döndü. “Bana yardım etmeyecek misin?”

Bu iyi bir soruydu. Ona yardım etmeli miydim? Beynim, *kesinlikle hayır*, dedi. Neden edecektim ki? Ama kalbim ayaklarımı yerde sürüyerek beni şiltenin yanına götürdü.

Barikatı kolaylıkla kaldırdım ve muhtemelen zaten mutant bir çakalı tutmayacağını fark ettim. Mağazanın girişinin ötesinde hızla bize doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Birden fazlaydılar. Pandora ve ben mağazadan dışarı adım atarak daha önceden gördüğüm üç adamın karşısına çıktık, hepsi bir video oyunundaki komando karakterleri gibi siyahlar içindeydi.

Onlar gibi silahları da vardı.

“Vay canına.” Ellerimi havaya kaldırdım ve Pandora da aynısını yaptı. Korktuğunu ve hatta belki de... pişman olduğunu göz ucuyla görebiliyordum. Kim olmazdı ki? Daha demin güvendeyken şimdiyse namlunun ucundaydık. Kendimi biraz haklı hissetmem kötü müydü?

Öyle olduğuna karar verdim. İlk olarak buradan canlı çık, sonra P’ye, *Sana söylemiştim*, dersin.

“Bela istemiyoruz, birader,” dedim.

Ortadaki adamla konuşuyordum çünkü en büyük silah ondaydı. Liderleri miydi? Pandora’dan çok farklı görünüyordu. Yani o bir erkekti tamam ama harap görünüyordu. Kemiklerinden sarkan derisi ve çukurlaşmış gözleriyle uzun süredir yemek yememiş gibiydi. Yoldaşları da ondan farklı durumda değildi. Pandora süper hızla yere çakıldık-tan sonra bile bu kadar kötü görünmemişti.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Birader mi?” Lider adam neredeyse kahkaha atacaktı, bu da göğsümün sıkışmasına neden oldu. Kesinlikle komik bir kahkaha değildi bu.

“Daha önce hiç böyle konuşan birini duymamıştım,” dedi ikinci haydut. Tüfeğini kavradı ve yeniden bizi hedef aldı. “Ateş edelim mi? Arıza yapmadan önce birkaç el ateş edebiliyoruz genelde.”

Arıza mı? “Durun. O bir insan. İNSANLIK değil. Ateş etmeyin.” Sesimin ne kadar acınası çıktığının farkındaydım ama Pandora’nın bana bakışı bana güç verdi.

“Doğru, biz insanız,” dedi Pandora. Kaşlarım yukarı fırladı. Az önce benim için yalan mı söylemişti? Kahretsin. Çok akıllıcaydı. Bu adamlar belli ki benim türümü atış talimi için kullanıyorlardı. Bu karmaşadan kurtulacak kadar hayatta kalmamız gerekiyordu.

“Bu... Evet. Evet, doğru. Yani eski kanunlara göre bizi vurmak cinayet olurdu. O yüzden yapmasanız iyi olur,” dedim.

İki haydut ne yapacaklarını bilemez halde patronlarına bakarken bir duraksama oldu. Sonra hepsi homurtu ve balgamla dolu bir kahkaha patlattı.

“Duydunuz mu? Eski kanunlar. Bu çocuk beni öldürüyor.” Lider silahını indirdi ama haydutları hâlâ bize doğrultulmuş durumdaydı, bu yüzden Pandora’yla ellerimizi indirmedik. “İyiymiş bu. Eski kanunlar. Ne yapacaksın, güvenlik robotu mu çağıracaksın?”

“Eğer... Eğer ihtiyacımız varsa o zaman evet.” Pandora’nın sesi bir ciyaklamadan ibaretti.

İrkildim. O da benim kadar iyi biliyordu ki burada robotları çalıştırmak için yeterli enerji yoktu ve bu haydutlar açıkça buranın yerliyeriydi. Tam da düşündüğüm gibi üç silahşor tekrar gülmeye başladı. İçlerinden birisi o kadar çok güldü ki bir ara durup mermer zemine balgam tükürmek zorunda kaldı. Tükürüğü de dişleri kadar siyahtı.

“Bu ikisinin insan olmasına imkân yok. Yani şunlara bir bak! Yaşayan, nefes alan bir moda reklam panosu gibiler. Ne var, biliyor

MELISSA WELLIVER

musun hayatım? Beni bu kadar güldürdüğün için, seni öldürmeden önce malları görmene izin vereceğim,” dedi patron ve üçü de gülmeyi bırakıp silahlarını kaldırdı.

Sanki sanal gerçeklikteki bir hız trenindeymişim gibi midemin altüst olduğunu hissettim. Kahretsin. Bizi öldüreceklerdi. Daha doğrusu beni öldüreceklerdi. P’ye gelince... Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve kusacağımdan emindim. Bu çok kötüydü. Bir an için önümdeki sahne kayboldu ve hayali sakallı arkadaşım belirdi. *Bu bir tatbikat değil. Tatbikatlar bu an içindi*, dedi. O gözden kaybolana kadar dudağımı sertçe ısırdım. Onu uzaklaştırma konusunda iyiye gidiyordum. *Şimdi olmaz, ürkütücü yaşlı adam. Özellikle de sadece bilmecelerle konuşuyorsan.*

“Bakın, beyler. Sizinle bir anlaşma yapacağım. Beni alın, onu bırakın.” Ne diyordum ben böyle? Kendimi kurtların önüne atıyordum. Biraz daha az mutasyona uğramış kurtların. Pandora’ya bir bakış attım, ağlıyordu, yalvarıyordu, başını sertçe *imkânı yok* anlamında sallıyordu.

Ama onu yüzüstü bırakamazdım. Benim ölümüm çabuk olacaktı ama onunki? O yalnız kalacaktı. Ve yalnız olmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyordum.

“Peki bunu neden yapalım ki?” diye sordu patron adam.

“Çünkü ben değerliyim,” dedim. Şu anda gerçekten sallıyordum ama sesimi sabit tutmayı başarmıştım. “Sen kendin de söyledin. Süslü püslü kıyafetlerimizle insan olduğumuzu anlayamadın bile. Bunların geldiği yerde pahalı daha bir sürü şeyimiz var. Beni öldürmeden önce sana zulamızın yerini gösterebilirim.”

Konuşurken ağzım kurudu ama aklıma gelen tek şey buydu. Pandora’ya tekrar baktığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Son bir kez elini tutabilmeyi diledim.

“Gaspçıların yerleşkesinin yakınlarında bir tüccar var. Her zaman iyi şeyler aradığını söyler. Belki çalışan elektronik aletlerin nerede ol-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

duğunu biliyordur. Çocuk haklı olabilir,” diye seslendi sol taraftaki tüfekli adam patrona.

Tanrım, bu insanlardan kaç tane vardı? Üç yıldır –muhtemelen yüz yıldır– uyanık olup da hiçbirine rastlamadığıma inanamıyordum. Neden hepsi şehirden bu kadar uzaktaydı? Orasının daha güvenli olduğunu bilmiyorlar mıydı? Burası pek iyi durumdaymış gibi görünmüyordu. Bu adamların silahları vardı ama ayakta duracak mecalleri yoktu.

“Doğru,” dedi patron adam. Yanağının içini çiğnedi.

Teklifimi düşünüyordu. Pandora’nın gitmesine izin verecekti. Ben mi? Bana bir şey olmazdı. Onlar uyuyana kadar bekler, sonra da kaçırdım. Onları alt edebilirdim. Değil mi?

“Tamam,” dedi patron adam en sonunda. “Sandy, sen çocuğu al. Ben de Skye’la birlikte kızla eğlenirim. Yerleşkeden döndüğünde senin de bir tur eğlenmene müsaade ederiz.”

Kitaplarda kan dondurucu dehşetin ne olduğunu okumuştum ama ana işlemcim içimi sabit bir sıcaklıkta tuttuğu için bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Ama işte şimdi hissediyordum. Üç adam bize doğru adım atarken damarlarımdaki kan buz kesmişti. *Aptal*. Tam bir aptaldım. Onlara ikimizi de altın tepside sunmuştum.

“Hayır!” diye çığlık attı Pandora ve korunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi önüme geçti. Belki de öyleydi. Daha önce hiç vurulmamıştım. Parmaklarımı onunkilere geçirip onu kendime doğru çektim, mermilerin uçuşmaya başlaması ihtimaline karşı önüne geçerek vücuduna siper olmaya çalıştım.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?”

Tamam, resmen aklımı kaçırmıştım. Bir günde üç yeni ses bir şeydi ama şimdi dördüncüsü de mi vardı? Kafamın içindeki ürkütücü adamın üstüne bir de? Üstelik bu bir kadın sesiydi, patron adamın ancak rüyasında görebileceği bir otoriteyle konuşan daha yaşlı bir ses.

MELISSA WELLIVER

Haklıydım çünkü sesi duyduklarında hemen silahlarını indirdiler ve reverans falan yapıyorlarmış gibi dizlerinin üzerine çöktüler.

P'yle başlarının üzerinden baktığımızda kurtarıcılarımızı gördük. Bir grup insan yolun aşağısında gördüğümüz ölü askerlerin üzerindeki benzer kamuflaj kıyafetler giyyordu. En az bir düzinelerdi ve ortalarında saç kesimi kadar keskin bir ifadesi olan bir kadın vardı. Kadın bir yumruğunu kaldırdı ve ekibi silahlarını kaldırarak oldukları yerde durdu.

“Peki,” dedi kadın, “Tanrı’nın unuttuğu bu yer aşkına, siz de kimsiniz?”

“Biz mi kimiz?” dedi Echo tükürür gibi, eli parmaklarımın etrafında yumruk halini alarak kıvrıldı. “Ciddi misin sen? Biz mi kimiz? Sana bir ipucu vereyim, dostum, sağa sola silah doğrultan biz değiliz.”

“Seni bu silahlarla kurtardığımızı nazikçe hatırlatırım, evlat,” diye karşılık verdi kadın. Gözleri kısılmıştı. “Bu kararımdan pişman olmamı mı istiyorsun?”

“Tamam, bekle. Sanırım kötü bir başlangıç yaptık.” Echo’nun elini gevşeyene kadar portakalın suyunu sıkarak gibi sıktım. Bana ters ters baktı ama konuşmama izin verdi. “Size çok minnettarız. Bunlar sizin adamlarınız mı? Pek de centilmence davranmıyorlardı.”

“Bu çok hafif kaldı,” diye mırıldandı Echo.

“Kapa çeneni, evlat,” diye tısladı lider diz çöktüğü yerden ama ayağa kalkmadı. Bize bakmıyordu bile. Bu kadın her kimse tam otoriteye ondaydı ve bu da Echo’yla benim uslu durmamız gerektiği anlamına geliyordu. Şimdilik.

“Bunun için üzgünüm. Sizi şehirden gelen robotlar, başıboş serse-riler sandık,” dedi kadın. Yüz ifadesi biraz yumuşadı ama sadece bana

bakıyordu. “Bazen kaybolup bu kadar uzağa gelebiliyorlar ama yıllardır bir tane bile görmedik.”

“Eh, biz insanız. Ben Pandora, bu da Echo,” dedim. Echo’ya bakmak için boynumu uzattım ama çenesini sertçe sıkıyordu, gözleri yetkili kadına kilitlenmişti. Anlaşılan bu işte tek başımaydım.

“Razor,” diye baş selamı verdi kadın. İsmi Razor’dı, tabiatı da öyle. “Şimdi insan olduğunuzu görebiliyoruz. Buçukluklar böyle konuşmazlar, sadece aptalca şeyleri tekrar edip dururlar.”

Bu hakaret karşısında irkildim ama Echo’nun kılı bile kıpırdamadı. Okul koridorlarında ve sokaklarda savrulan bu küfrü benim gibi hatırlamadığını tahmin ediyordum. Buçukluklar. Kötü insanların çıkardığı bir şeydi. Ama Echo’nun yüzündeki ifadeden bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emindim. Sadece tepki vermemeyi tercih ediyordu.

“Bayan Razor...”

“General Razor, tabii bana tam unvanımla hitap etmek isterseniz.”

Keskin bir nefes aldım. Demek yetki *ondaydı*. Daha da iyisi, insanların önceki müstehcen ve korkunç yorumlarına rağmen burada bir düzen varmış gibiydi.

“Pardon. General Razor,” dedim. Echo yanımda öfkeyle titriyordu ama yine de kendini tuttu. Ortamı yatıştırmazsak onun patlayacağını hissediyordum: biz bir tarafta, onlar diğer tarafta. “General, ortak bir noktada buluşmuşuz gibi görünüyor. Ben insanım. Arkadaşım da insan. Öyleyse neden harekete geçmiyoruz? Burası bu konuşmayı sürdürmek için pek de güvenli bir yer gibi görünmüyor.”

Echo arkamdan elimi sıkıttığında gülümsememi bastırdım. Anladığına sevinmiştim. Bir arada kalmamız gerekiyordu ama içimde yükselen heyecanı da görmezden gelemiyordum. İnsanlar. Echo hiç kimsenin kalmadığını düşünmüştü ama işte buradaydılar. Çok fazla

.....
* “Razor” İngilizcede “ustura” demektir. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

sorum vardı ama onlar bize güvenene kadar beklemek zorundaydım. Nereden geldiklerini görmemiz gerekti.

Razor bir süre bizi inceledi ve sağındaki adama bir şeyler fısıldadı. Adam başıyla onayladı. Bir çeşit danışman mıydı?

“Tamam, şimdilik bizimle gelmeniz gerek,” dedi Razor.

Vay canına, öylece mi? Bu kadar kolay olamazdı. Daha demin üstünlüğü ellerinde tutan adamların yanından geçerek ileriye doğru adım attım ama bir şey beni durdurdu. Echo. Elimi tutuyordu ve hareket etmiyordu.

Omzumun üzerinden geriye baktım. “Güven bana,” diye fısıldadım ve o da isteksizce benimle geldi. İnsan olma yalanımda bana ayak uydurmuştu. Bana buraya kadar güvenmişti, o yüzden devam etmek zorundaydı.

“Gördünüz mü gününüzü?” Echo dizlerinin üzerindeki üç adama âdeta tükürdü ve onlar da cevap olarak kısık sesle küfrettiler.

“Yeter,” dedi Razor. Diz çökmüş adamları işaret etti. “Bu hafta ödeme almak istiyorsanız görev yerlerinize dönün. Kuş uçurmayın.”

Adamlar ayağa kalktı, başlarıyla onayladı ve alışveriş merkezinin karanlık girintilerine doğru koşarak uzaklaştı.

“Dışarıda ulaşım aracımız var,” dedi Razor. Sadece bana hitap ettiğini fark ettim, Echo’ya değil. Şimdilik böyle olmasında bir sıkıntı yoktu. Bize güvenmeden hayatına girmemize izin vermezdi.

Etrafımız silahlı muhafızlarla çevrili halde onu takip ettik, paslı yürüyen merdivenlerden indik ve Echo’yla bir gün önce geçtiğimiz parçalanmış girişe geldik. Echo bütün bu süre boyunca elimi bırakmadı, avuçlarımız arasında bir ter tabakası oluşuyordu. Echo’nun insanlara güvenmeye alışık olmadığını hatırlamak zorundaydım. Bildiği tek şey, insanların tüm GençSentez arkadaşlarını kişiliklerinden soyup çürümeye terk ettiğiydi.

Park alanını geçerken boştaki elimle gözlerimi sabah güneşine karşı siper ettim. Sanki garip bir düğün eğlencesine gidecekmişiz gibi orada iki at arabası vardı.

Hayır, bu doğru değildi. Dört at vardı, birinin karnında bir kitle vardı ve diğerinin  kulağı vardı ve hepsi arkadan derme çatma bir araca bağlanmıştı. Koltukları hâlâ sağlam olan, uzunlamasına ikiye bölünmüş minivanlara benziyorlardı.

Razor'ı öndeki arabaya kadar takip ettim. Eskiden kapının olduğu metal basamaktan yukarı tırmandı ve artık direksiyon yerine dizginleri olan “sürücü koltuğunun” arkasına geçti. Bana yanına oturmamı işaret ettiğinde bir ayağım basamakta donup kaldım, Echo'nun eli hâlâ elimdeydi.

“Sakin ol, canım. Sadece yarım saatlik bir yolculuk yapacağız. Açık ocuk bir süre arkada oturabilir.” Razor gözlerini devirdi ve dirseğini arabanın kenarına, eskiden pencerenin olduğu yere dayayıp beklemeye başladı.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar uzun süre sessiz kalan Echo'ya baktım ve yavaşça parmaklarımı bıraktı. Basamaktan ıktım, iki koruma beni iterek geçip Echo'yu omuzlarından yakaladı ve onu minivanın arkasındaki uzun mindere oturttu. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Echo başını iki yana salladı. Muhtemelen şu an için en iyisi buydu. Kurtarıcılarımıza karşı benim kadar kibar davranmamıştı ve onun hakkında şüphe uyandırmamıza gerek yoktu.

Razor'ın yanındaki yerime yerleştim ve diğer korumalar da iki arabadaki yerlerini aldılar. Bizim arabanın sürücüsü dizginleri şaklattı ve atlar bizim ağırlığımızı arkalarına alarak ilerledi. Otoparkın sınırına kadar sessizce oturduk. Echo'ya bakmak için sürekli başımı uzatıp duruyordum ama o gözlerini yerden ayırmıyordu. Ellerini birbirine o kadar sıkı kenetlemişti ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Razor, “Pandora alışılmadık bir isim,” dediğinde yerimde sıçradım çünkü onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Güneş çok sıcaktı. Sabah olduğunu fark etmemiştim ama güneş çoktan kavurmaya başlamıştı, âdeta saldırıyordu ve kamuflaj pantolonuma rağmen emniyet kemerinin metalini kızıştırıp kalçamı yakmasına neden oluyordu. Koltuğumda kıpırdandım.

“Benim geldiğim yerde pek alışılmadık değil.”

“Peki neresi bu geldiğin yer tam olarak?” Razor tek kaşını kaldırıp göğüs cebini karıştırdı ve küçük çuval bezinden bir kese çıkardı. Kâğıtla gereken öteberileri çıkarıp bir sigara sarmaya başladı. “Sigara?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim. O şeyi görünce bile gerilmiştim. Kanser oranlarının ne kadar yüksek olduğunu bilmiyor muydu? Sonra otoparktan çıkarken yoldaki bir taşa çarptık ve hatırladım. Bu umurunda değildi. Dünya yüz yıldır iklim değişikliği, nükleer çekirdek erimesi ve Tanrı bilir daha neler yaşıyordu. Hayvanların üç gözü vardı ya da hiç yoktu. Sigara içmek muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Ee?” dedi Razor sigarasını yakarak. Arabanın üstü açık olduğu için memnundum.

“Ne?”

“Nerelisiniz? Artık yeni insan hiç görmüyoruz. Robotları bile nadiren görüyoruz. Sen ve arkadaki Romeo yıllardır gördüğümüz tek varlıklarsınız. Bu çorak topraklarda yaşamalarına rağmen bu kadar iyi görünen tek varlıklar olduğunuz da kesin. Sırrın ne kızım?” Parmağıyla önce kendi sarkık ve solgun yüzünü, sonra da benimkini gösterdi.

Tereddüt ettim. Dondurucu laboratuvarların nerede olduğunu bulmam gerekiyordu ve bu insanlar Gort’un işaret ettiği arama bölgesinin hemen yakınında ortaya çıkmışlardı. Razor nerede olduklarını biliyor olabilirdi. Hatta onları koruyor bile olabilirdi.

Elbette aklımdan başka bir düşünce daha geçti. Çok daha karanlık bir düşünce. Ya babam, Lexi ve diğer herkes çok erken uyandıysa? Onlarca yıl erken? Razor ve halkının erzakla teçhizat toplayacak za-

manları olduğu açıktı ama ne kadar zamandan bahsediyorduk? Dondurucu laboratuvarların torunları mıydılar yoksa çağdaşları mı?

“Aurora Teknolojileri laboratuvarlarından geliyoruz,” dedim. Ne eksik ne fazla. Ona babamın kim olduğunu söylememe gerek yoktu. Henüz değil. Ama onun ne bildiğini bilmem gerekiyordu. Neticede hayatlarımızı bağışlamıştı. Yardım etmek için değilse neden bizi hayatta tutmuştu ki?

“Ben de öyle düşünmüştüm. Burada uzun süre kalmış kadar aç görünmüyorsun.” Razor sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumana rağmen ağzım açık kaldı.

“Yani nerede olduklarını biliyor musun? Dondurucu laboratuvarlarının? Oradan gelen insanlar tanıyor musun?” diye sordum. Çok heyecanlıydım, çok fazla şey açık etmiştim ama kendime engel olamamıştım. Sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm tek şeye çok yaklaştım.

“Tanrım, hayır,” diye güldü Razor ve sonra sigarasının dumanında öksürüp kendini toplamak için bir an durdu. Kalbim sıkıştı. “Yani arada sırada boş ya da tahrip olmuş kapsüllere rastlıyoruz. Ama canlı biriyle hiç karşılaşmadım. Siz ikiniz öylesi bir kazadan sağ kurtulduğunuz için şanslı olmalısınız. Çok şanslı.”

“Yani... diğer kapsüller fırlatıldı mı?” diye fısıldadım. Gort’un bana anlattıklarını düşündüm, en nihayetinde gemilerin havalanmasına karar verildiğini ve bunun yerine yeraltındaki özel silolara gömüldüğünü söylemişti. Razor’ın sözleri kafamın içinde dönüp durdu. *Canlı biriyle hiç karşılaşmadım.* Peki diğerlerine ne olmuştu?

Razor sigarasını bitirdi ve hemen ardından bir tane daha sarmaya başladı. “Evet, orada burada fırlatılan başkaları da oldu. Tahminimce depremler bazı kapsüllerin fırlamasına neden oldu. Kapsüllerin geri kalanıysa?..” Omuz silkti. “Muhtemelen enkaz altında.”

Depremlere kadar söylediği her şey Echo ve Gort’un bana anlattıklarıyla örtüşüyordu. Sertçe yutkundum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Bu doğru olamaz,” diye fısıldadım. İpleri kopmuş bir kukla gibi öne yığıldım. “Geride... birileri kalmış olmalı.”

“Biz neyiz, insan değil miyiz?” dedi Razor bir duman bulutunun içinden. “Geride kalanlar *biziz*. Büyükannem gibi gerçekten iyi ve dürüst kimseler. Senin gibi zenginler değil. Çoğu insan kuraklık ve don esnasında öldü, sonra da gelgit dalgalarına ve sarsıntılara neden olan patlamalar, nükleer çekirdek erimeleri ve devasa süper volkanik patlamalar yaşandı. Ama bunları duymana gerek yok,” dedi Razor, bana *tam da* bunları bilmemi istediğini belli eden bir ses tonuyla.

“Bak, burada gördüğünüz kaymak tabaka. İnsanlığın sunabileceği en iyileri. Sınananlar ve sonunda sağ çıkanlar,” diye devam etti Razor. Gülümsedi, dişleri sararmıştı. Midem bulandı ve var olmayan bir Tanrı’ya kusmamak için dua ettim.

“Yani... hiç gemi kalmadı mı?” diye fısıldadım. “Hepsi öldü mü?”

İşte Razor beni o an şaşırttı. Kolunu omzuma dolayıp sıktı. Nefesi tütün ve çürük kokuyordu.

“Neşelen, evlat. Yani, kıtanın *her* santimetresini kontrol etmedik. Orada hâlâ birileri olabilir.” Uçsuz bucaksız ufku işaret etti. Paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Belki de haklıydı. Belki de babam hâlâ orada bir yerlerdeydi.

Onu düşünmek beni şaşırttı. O daha önce benim her şeyimdi, ailemden geriye kalan tek kişiydi. Annemi kurtarmak için çalışmıştı. Onun işi bana koruma ve kapsüllere erişim sağlamıştı ve sonra... Ne olmuştu? Dünyaya tek başıma inmiştim ve bana Echo’yla Gort yardım etmişti. Yanıp kül olmuş, terk edilmiş, mutant canavarlar ve seyrek kolonilerle dolu bir dünya. Hepsi Aurora Teknolojileri yüzündendi, bütün hayatımı satın alan şirket yüzünden. Babam işin içine o kadar çok girmişti ki şirketin nerede bitip onun nerede başladığını çözmek zordu.

Onu bulmak zorundaydım ama artık bunun sebebi ona ihtiyacım olması değildi. Ondan alacağım cevaplara ihtiyacım vardı.

MELISSA WELLIVER

“Hâlâ kafamı karıştıran bir şey var,” dedim, Razor’ın benden uzaklaşmasını konuyu değiştirmek istediğim kadar istiyordum. Bir mucize eseri uzaklaştı. O an geçmişti. “Robotlarınız nerede? Çoğu şeyin pillerinin hâlâ çalıştığını seyahatlerimizden biliyorum. Şehrin dışına kadar bir araba bile sürdük.”

Razor bir sigara daha sardı ama yakmadı. Onun yerine, ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi sigarayı parmaklarının arasında çevirdi.

“Halkım robotlara güvenmiyor,” dedi sonunda. “Telsiz ve elektrikli ışıklar dışında bir şey kullanmıyoruz. İlk etapta boku yememize neden olan şey teknoloji konusundaki açgözlülüğümüzdü. Burası eskiden bir ülkeydi. Koca bir imparatorluk. Çılgınca değil mi? Eskiden bir sürü ülke, dil ve aksan vardı. Şimdiyse dünya üzerinde sadece büyük, kumlu bir leke. Şu anda bile herkesin sesi aynı. Aurora Teknolojileri batının en zengin on ülkesini birleştirerek bunu garantiledi.” Güldü ama içi boştu. “Ve bu, gezegenin geri kalanını satın alacak kadar güçlenmelerinden önceydi. Dev bir holdinge sahip olmak varken neden bir ülkeyle, seçimlerle ve özgürlükle yetinesin ki? İşin gerçeği bu değil mi?”

Yutkundum. Eski ülke sisteminin tarihçesini biliyordum. Bize okulda öğretmişlerdi, ama tabii ki Aurora Teknolojileri müfredatıydı o. İş dünyasının kazanç potansiyelinin anahtarı olduğunu ve dünyayı döndüren şeyin de para olduğunu öğrenmiştik. İlaç, eğitim ve barınma masraflarını karşılardı. Para iyi bir şeydi. Önceleri her şey “politika” olarak bilinen şeye dayanıyordu. Bazen karşıt görüşlü iki parti insanları bölmeye yetiyordu. Aurora Teknolojileri’yse herkese hizmet veriyordu. Bu daha iyiydi. Değil mi?

Beni ya da babamı hiç etkilemeyen kesintiler aklımdan geçti ve onlardan kurtulmak için başımı iki yana salladım.

“Vay canına. Bu inanılmaz. Halkının bir topluluk kurmasına yardım ettin, öyle mi?” diye konuştum hiçbir şey bilmiyormuşum

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

görünmeye çalışarak. Bu en azından şehirlerin neden boş olduğunu açıklıyordu. Şehirler, varlığı bir ağacın dalları kadar önemli ve her yere uzanan bir teknoloji şebekesi üzerine kurulmuşlardı. Aynı zamanda en çok kirliliğin olduğu yerlerdi. Kırsal kesimde dünyanın kendini toparlamak için daha fazla şansı olduğunu umuyordum.

En azından tütün yetiştirebiliyorlardı.

“Bütün övgüyü ben alamam, bu onur Şef’e ait,” dedi Razor. Konuşurken duman halkaları üflüyordu, sanki konuşmak için sarf ettiği çaba canını sıkıyormuş gibi.

“Şef mi?” diye sıkıştırdım. Yani Razor yüksek mevkiliydi ama ondan yetkili başka biri daha vardı. Onun daha az agresif olmasını umdum.

“Evet. Şef her şeyden sorumludur. Bize yiyecek ve aile verdi. Bizi güvende tutuyor. Şef bizim her şeyimizdir.”

“Bu Şef’le görüşebilir miyim? Adı ne?” diye ısrar ettim yine heyecanla.

Razor bana şöyle bir baktı ve bir tane daha sarmadan önce sigarasını arabanın dışında söndürdü. “Şef’le öylece konuşamazsın. Adı da *bu* – sadece Şef, özellikle de senin için. Sadece en güvendiği danışmanları onunla konuşabilir. Bu bizim en kutsal kurallarımızdan biridir.”

“Neden?” diye sordum kendimi durduramadan. Razor’ı daha da sinirlendiriyordum ama daha fazlasını öğrenmeliydim. Arka koltuktan Echo’nun bakışlarını yakalamaya çalıştım ama o hâlâ yere bakıyordu.

“Neden mi? Çünkü biz ayakta kalan son insanlarız, bu yüzden kuralları biz koyarız. Nedeni bu.” Razor yeni sigarasından bir nefes daha çektikten sonra kendini topladı ve beni şaşırtarak gülümsedi. “Ne var biliyor musun, Pandora? Senden hoşlandım. Bana biraz senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun. Sen de meraklısın.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Bunu kendime bile itiraf etmekten utanıyordum ama içimde sıcaklık bir gurur kabardı. Çok fazla yalnız

bırakılan tek çocuk olarak her zaman yetişkinlerden ilgi görmeyi arzulamışımıdır. Öğretmenler, personel, Dr. Kapoor. Sadece... bilmiyorum... görülmüş hissetmeyi severdim.

“Gerçekten.” Razor tekrar gülümsedi ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Bu adamlara kimin patron olduğunu göstermeliyiz. Kıyametten kurtulduk, Pandora. Bunun bir anlamı olmalı. Anlıyor musun beni?”

“Doğru,” dedim.

Razor tekrar yola baktı, düşüncelere dalmıştı. Yakındaki birkaç adam gözlerini devirdi ama fark Razor fark ettiyse bile yorum yapacak kadar önemsemedi.

“Her neyse, dediğim gibi, Şef’in evi, Şef’in kuralları,” dedi hantal botlarını sürücü koltuğunun arkasına uzatarak. “Derken geldik. Evim güzel evim.” Razor başıyla ileriye işaret etti ve uzun bir duman bulutu üfledi.

İleride, yolun bir tarafında, kocaman bir kapısı olan alçak bir duvar vardı. Duvar metalikti ve güneşte parlıyordu, sadece devasa kapıların menteşelerine yakın köşeleri paslanmıştı. At arabası girişe doğru ilerlerken uzaktaki figürlerin duvar boyunca açıklığa doğru koştuğunu gördüm. Kapılar bizi selamlamak için sağır edici bir gıcirtıyla dışarı doğru açıldı ve ardındaki birkaç alçak binayı ortaya çıkardı.

“Teknoloji olmadan böyle bir şeyi nasıl inşa ettiniz?” diye sordum duvarın sağlamlığına hayret ederek. Bu duvar mutant çakalları kesinlikle uzak tutardı.

“Atalarımız inşa etti. Şef, büyükannem ve diğerleri. Onlardan önce onlarca yıl boyunca çorak topraklarda kaldık. Burayı kök salabileceğimiz güvenli bir yer haline getirdiler,” dedi Razor son sigarasını da söndürüp kesesini cebine koyarken.

“Peki nasıl inşa ettiler?”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Kızım, burada geçireceğin süreçte zorluk çekmek istemiyorsan ne zaman soru sormayı bırakman gerektiğini öğrenirsin,” diye tersledi Razor ve birkaç adamı dönüp bana baktı.

Bu onun ilk öfkelenişiydi ve içimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyordu. Devasa kapılar konvoyumuzu karşılamak üzere tamamen açılırken yutkundum ve koltuğuma gömüldüm.

Kampın kendisi inanılmazdı, daha çok bir köy gibiydi. Önümüzde en az yirmi sağlam bina uzanıyordu, her biri iki katlıydı ve pencereleri aynıydı. Bir zamanlar binaların duvarlarında gururla duran tabelaların çukur izleri hâlâ varlıklarını koruyordu ama buna şaşırmadım. Burası muhtemelen çoğu şey gibi Aurora Teknolojileri’ne aitti ve Razor, Şef’in yönetiminde yaşayan herkesin onlardan nefret ettiğini açıkça belirtmişti.

Ama en güzel kısmı insanlardı. Ellerinde odun, et ya da kumaş yığınları taşıyan onlarca, belki de yüzlerce insan binaların arasından geçiyordu. Bir topluluk. Medeniyetin yıkıntılarından inşa edilmiş, gerçek, düzgün bir topluluk. Aurora Teknolojileri’nin önde gelen biliminsanları kimsenin iklim felaketinden sağ çıkamayacağına emindi. Dünya’nın ikliminin çok dengesiz olduğunu söylemişlerdi. Bu yüzden bizi donmuş tohumlar ve hayvan embriyoları gibi ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyle paketlemişlerdi. Yine de insanlık buradaydı. Gelişiyordu.

Duvarın ötesinde, atları sakinleştirmeye gelen bir seyis tarafından karşılandığımız geniş, taş döşeli bir avlu vardı. Teker teker dışarı çıktık. Echo’nun tekrar yanımda olmasından memnundum ama o hâlâ sessizdi. Eline uzandığımda geri çekilmedi ama parmaklarımı da sıkmadı. Razor’ın bana söylediği her şeyi daha sonra ona anlatmam gerekecekti.

“Yeni Halk Cumhuriyeti’ne,” dedi Razor kulağının arkasına bir sigara daha sıkıştırarak, “hoş geldiniz.”

“Vay canına. Akılda kalıcı bir isim. Gerçekten orijinal,” diye alaycı bir cevap verdi Echo.

Burası çöplüktü.

Tamam, belki bu biraz sert oldu. Ama dostum, odanın içinde duşları bile yoktu. Ayrıca burada bir Rosie bile yoktu.

Televizyon yoktu.

Pandora bunun bomba olduğunu düşünüyor gibiydi. Buna inanmıyordum. Bu hatun muhtemelen gemiye altın biletini almadan önce hizmetçileri olan bir malikânede yaşıyordu ve kıyameti böyle mi geçirmek istiyordu?

Kızları hiç anlamıyordum.

Kaptan Küllük de pek eğlenceli değildi. Yani, tamam, beni otobüsün arkasına tıktı anladım ama bütün yolculuk boyunca Pandora'yla sanki ben orada değilmişim gibi konuşmak zorunda mıydı? Minibüsteydik yani, jumbo jette değildik. Kulaklarım var. Benim de duygularım var.

Varış noktamıza ulaştığımızda Pandora elimi tutmaya çalıştı ama havamda değildim. Yani, hayallerimin kızıyla yatakta yatarken nasıl olmuştu da birden o Karanlıklar Kraliçesi'yle ön koltukta otururken

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ben kapana kısılmıştım? Saçmalığın daniskası. Gerçekte ne olduğuma dair en ufak bir fikirleri olsaydı şimdiye hedef tahtasıydım. Göz önünde saklanmak zorundaydım ve bu şimdiden sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Her neyse, Kaptan Küllük bize etrafı göstermeye başladığında işler daha da kötüleşti. Burada tonlarca insan vardı. Şehirdeki tüm robotların toplamından bile fazlalardı. Çiftlikleri, yatakları, her şeyleri vardı. Hatta yükseltilmiş yataklarda bir şeyler yetiştirdikleri şu alan da –buraya avlu diyorlardı– vardı ama güzel görünmüyordu. Hatta bir adamın son mahsulün ne kadar berbat olduğundan bahsettiğini duydum.

“Zehir seviyeleri hâlâ çok yüksek,” dedi. Pandora duymadı çünkü yeni en iyi arkadaşıyla fazlasıyla meşguldü. Adam elinde gördüğüm en zavallı ve en küçük havucu tutuyordu ki ben havucu sadece konserve-den yemiştım, siz düşünün yani. Havucun üzeri ayrıca siyah beneklerle kaplıydı. Ama beni görünce hemen arkasına sakladı ki bu bana biraz şüpheli bir hareket gibi geldi. Buranın gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacı vardı. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim, dostum ama Gort’u özlemiştim.

Daha sonra Küllük bize hepsi de bizden birkaç yaş küçük olan gerçek çocukların eğitim gördüğü büyük bir sınıf gösterdi. O zaman burada üniversite de yoktu. Dik dik bakmamaya çalıştım ama birkaçı düzgün görünmüyordu ve eksik uzuvları fark etmem bir dakikamı aldı. Ayrıca zayıflardı da. Ne kadar harika bir iş çıkardıklarını düşünürcesine Pandora’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama ben ikna olmamıştım. Yüz yıl geçmişti ve bir havuç bile yetiştiremiyorlar mıydı? Bu insanlar ne yiyordu?

Eminim çilekli şerit şekerleri de yoktu.

Sonunda bize odamızı gösterdiler. *Bizim* odamız diyorum ama Pandora’nın odası, sonra benimki. Anlaşılan on sekiz yaşından küçük kızlar ve erkekler ayrı yatmak zorundaydı. Onlara aynı odada

uyumaya alışık olduğumuzu söylemeye çalıştım ama nafile. Bunun yerine, onlar benim odamı hazırlarken ben de Pandora'nın yanımızda getirdiğimiz az buçuk eşyayı yerleştirmesine yardım ettim.

“Güneş panellerini gördün mü?” diye sordu Pandora beni öfkemden çekip çıkararak. Bütün yerleşkeyi gören pencerenin yanında duruyordum.

“Evet, fenalar cidden,” diye mırıldandım. Televizyon yoktu ama en azından akan suları ve elektrik lambaları vardı. Geceleri kendimi fişe takıp insanmışım gibi davranmaya devam edebilirdim. Harika.

Açık alanlara tekrar göz attım. Çiftlik hayvanı da yoktu, gerçi şehirdeki İNSANLIK robotları zehirli atıklar falan yüzünden hayvan yemememi söylemişti. İhtiyacım olduğundan da değildi. Uygarlıkta genelde süpermarket olurdu.

“Bak, bu sonsuza kadar sürmeyecek.” Pandora ruh halimi sezerek pencereye gelip elini omzuma koydu. Elimde olmadan kendimi koyuverdim. Pandora'nın üzerimde böyle bir etkisi vardı. “Sadece bir mola yerine ihtiyacımız var ve bu esnada bölge hakkında ne bildiklerini öğrenmemiz gerekiyor, sonra gemiyi aramaya devam edebiliriz. Her yeri kontrol etmiş olamazlar.”

Dudağımı ısırdım. Sertçe. Kaptan Küllük'ün buraya gelirken söylediklerini onun kadar ben de duymuştum. Ama biraz umut bizi buradan daha çabuk çıkaracaksa, o zaman bu gerçeklik tenekesini yolun aşağısına tekmeleyebilirdim.

“Elbette. Kusura bakma. Sadece olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmak berbat bir şey. Sanırım kendi çöplüğümde daha iyi hissederim,” diyerek ruh halimi yuttum ve pencereye arkamı döndüm. Çıplak çerçeveli yatağa ve köşedeki küçük masaya baktım. Evet, burası tam bir çöplüktü.

Nedeni de belliydi. Ucuz üretim. Çoğunu çıkarmaya çalışmışlardı ama yine de bazılarını tanıyabilmiştim. Metal tekerleğin kesilip

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

çıkarıldığı yerin etrafındaki güneşten solmuş vernik. Her kapıda, duvarda ve hatta masalarda vardı. Barkoduma karışacak denli küçük olan, boynumun arkasına kazınmış çıkırık. Burası eski bir Aurora Teknolojileri tesisiydi, ancak burada ne ürettiklerini tam olarak anlayamamıştım. Belli ki sıkıcı bir araştırma merkezi gibi bir şeydi.

Pandora gülümsedi. “Ağzın iyi laf yapıyor,” diye dalga geçti sonra öne çıkıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduğunda kalbimi yerinden fırladı.

Çok geçmeden haydutlardan biri geri geldi ve bana binanın diğer tarafındaki odamı gösterdi. Pandora’yı kendi haline bıraktım çünkü asıl yapmam gereken pillerimi şarj etmekti. Geceki kargaşa ve alışveriş merkezinde nöbet tutmak için geç saate kadar ayakta kalmak, Pandora’yla kaba bir şekilde bölünmeden önce şarjımın ancak yarısını doldurabildiğim anlamına geliyordu.

Oda Pandora’nınkinin bir kopyasıydı, o yüzden eşyalarımı hemen masanın üzerine bıraktım ve şarj kablomla birlikte yatağın kaşındıran çarşafına uzandım. Komodinin yanında bir priz vardı, yarım saat dinlenmeye ve gün başlamadan biraz enerji depolamaya hazır halde kendimi prize taktım. Gözlerimi kapadım.

Tepemde bir şey titreşti, o kadar parlaktı ki gözkapaklarımdan arkasında pembe çakmasına neden oldu. Gözlerim tam zamanında açıldı ve tepedeki ışığın yanıp söndüğünü gördüm, ardından metalik bir uyarının uğursuz sesini duydum.

Siktir. Güneş panelleri eskiydi elbette ama sisteme aşırı yükleneceğimi fark etmemiştim. Gündüz olduğu için ışıklar açık bile değildi ve güneş tam güç dışarıdaydı ama yine de bütün gücü emmeyi başarmıştım. Şu anda herkes işteydi ama insanların bunu fark etmemesi mümkün değildi. Houston, bir sorunumuz var.

“Tak tak,” dedi Pandora kapımı tıklatırken ama yine de bir yabancıymış gibi alelacele fişimi çekmeye çalıştım. Başka bir sorun daha. Odamın kilidi yoktu.

MELISSA WELLIVER

“Selam.” Kapıyı açıp bana gülümsediğinde sesimin rahat ve hiç de ürkmemiş çıkmasına gayret ettim. “Ne pişiriyorsun, güzellik?”

“Ne?” diye güldü P ve ben içten içe utançtan öldüm. Az önce ne demiştim ben? Belli ki soğukkanlı davranmak güçlü yanlarımdan biri değildi.

“Kahretsin, bilmiyorum. Beni geriyorsun.”

“Ben mi *seni* geriyorum? Gerçekten mi? Tek ben geriliyorum sanıyordum.” Pandora yatakta yanıma çöktü. Parmakları parmaklarıma değdi ve sanki 50.000 volt vücudumu terk etmiş gibi hissettim.

“Dur bakalım. Gerçekten mi? Ama sen her zaman, ne bileyim ilk hamleyi falan yapıyorsun.” Son kısmı olabildiğince hızlı söyledim çünkü bu biraz utanç vericiydi.

Pandora göz göze gelmek için eğildi. Adamım, gözleri çok güzeldi.

“Çünkü ilk hamleyi asla sen yapmıyorsun,” diye güldü.

“Eh, çünkü bir centilmen olmaya çalışıyorum. Hiç baskı yok yani.”

“Evet, onu anladım.”

“Ve şu gemi şeyinde dondurulmuş bir buzlu şeker erkek arkadaşın olup olmadığını bilmiyordum, bu da benim havamı bozardı anlarsın ya.”

Pandora tekrar güldü. “Galiba ne demek istediğini anlıyorum. Ama hayır, dondurulmuş bir sevgilim yok. Sadece ben varım. Aslında ben... daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

“Ben de.”

Sonra doğrulup ona baktım ve onu gerçekten içime çektim. Güldüğünde burnunun nasıl kıvrıldığını. Güneşten yanaklarında çıkan ve bana yıldızların, tüm yıldız sistemlerinin ve ışıkların altında uyuduğumuz zamanları hatırlatan çilleri. İçinde gerçekten boğulabileceğim mavi gözleri. Sarı saçlarının uzun kirpiklerinin üzerine düşüşü.

“Belki de sen benim donmamış erkek arkadaşım olabilirsin?” diye sordu Pandora, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse bir fısıltıydı.

“Hiç sormayacaksın sandım,” dedim.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bu sefer ilk hamleyi onun yapmasını beklemedim. Eğildim ve çenesini ellerimin arasına aldım, dudaklarım onunkileri buldu. Elleri saçlarımdaydı ve beni yatağa doğru çekiyordu. Dudaklarımı ayırdım ve beynimde bir şeyler patladı. Adamım, E-Mote çipimi tamir ettirmiş olsaydım bunca zamandır böyle mi hissediyor olacaktım?

Bocaladık ama sonra tam olarak ne yapacağımızı biliyor gibiydik, bacaları benimkilere dolanmıştı, ellerim belindeydi. Her santimini öpe öpe çenesinden aşağı inerken beynimde havai fişekler patladı. Boynuna geldiğimde çıkardığı ses neredeyse sonum olacaktı.

Koridorda bir kapı çarptı ve havai fişekler saniyesinde söndü. Muhtemelen hava biraz *fazla* ateşli ve yüklü olmaya başlamıştı. Kapıda kilit bile yoktu. İkimiz de kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzeltmek için bir saniyeliğine durduk ama Pandora'ya tekrar baktığımda artık utanmıyordum. Sadece o gülümsemenin içine sonsuza kadar gömülme istiyordum.

“Ee... bir yere gitmek ister misin? Bir şeyler yiyebilirim,” dedim. *Yeni kız arkadaşım ile ilk randevum*, dedim içimden ama yüksek sesle dile getirmeye kalkmadım. Henüz onun önünde *o kadar da* rahat değildim.

“Tabii, olur. Aslında ben de yiyebilirim. Ama az önce birisi bana önce gidip bir iş istasyonuna kaydolmamız gerektiğini, sonra kahvaltı edebileceğimizi söyledi. Mantıklı gibi. Birlikte gidebiliriz diye düşünmüştüm.” P'nin gözleri yalvarır gibiydi çünkü bu çöplükte çalışmak için kaydolma konusunda mutluluktan havalara uçmayacağımı biliyordu. Ama ışıklar hakkında hiçbir şey söylememişti ve en azından içeri girdiğinde ne kadar tuhaf davrandığımı görmezden gelmişti, o yüzden ben de kabul ettim.

“Tabii, hadi gidip hayatlarımızdan feragat edelim,” dedim şakayla karışık.

MELISSA WELLIVER

Eşyalarımı bıraktım ve girişe geri dönene kadar binanın içinde dolaştık. Pandora nereye gittiğini biliyor gibiydi, ben de ayaklarımı biraz sürüyerek onu takip ettim. İş için gönüllü olmak alışık olduğum bir şey değildi. Şehirde her şeyi senin yerine robotlar yapıyordu. İnsanlar mecbur değillerse neden böyle yaşamayı tercih ediyorlardı ki?

Ah, evet, doğru ya. Benim gibi robotlardan nefret ediyorlardı.

Avluyu geçip tabelası olmayan başka bir betonarme binaya doğru yürüdük. Burada da her şey aynıydı. İçeride gri bir halı üzerinde küçük bir resepsiyon masası vardı. Sanki renkli olan her şeyi yok etmişlerdi. Açık yeşil beyzbol şapkamı siperliği boynumu tamamen örtecek şekilde taktım. Kabak gibi ortadaydım ve bu insanların benden nefret etmesi için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu.

“Siz yeni üyeler misiniz?” dedi tel tel saçları olan bir kadın resepsiyon masasından. Pandora bir adım öne çıktığında ben de kötü koku gibi kapı aralığında oyalandım.

“Evet, biziz.” P kadına kocaman gülümsedi, çok kibardı. Birkaç gün önce, bırakın yabancıları benimle konuşmaktan bile ne kadar utandığını söylediğini düşünmek çılgınca eliyordu. Bir de şimdiki haline bakın. İç çektim. Bu duruma bir fırsat vermeliydim. Buradan ayrılacak bile bir yerlerde birileriyle birlikte yaşayacaktık. Ve bu aptallarla yaşamayı öğrenebilirim, herhangi biriyle yaşamayı da öğrenebilirdim.

Lobiye geçip masada P'nin yanında durdum. Resepsiyonist bize iki parça kâğıt ve iki tükenmez kalem uzatmadan önce orta yerinden birbirine bantlanmış iki farklı çerçeveden oluşan gözlüğünün üstünden bana baktı.

“Bunları doldurun. Sizi en faydalı olacağınız işlere yerleştirebilmemiz için topluma ne gibi beceriler kazandıracağınızı bilmem gerekiyor. Ya da hiçbir şey bilmiyorsanız sizi çiftlik görevine verebilirim. Hangisi olacak, hanımlar?” Kadın kollarını kavuşturdu ve sol kolçağı olmayan ofis koltuğunda arkasına yaslandı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Vay canına. Cinsiyetçi bir şaka. Çok komik, çok yeni,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından ve Pandora beni uyarmak için bir elini koluma koydu.

“Neyse ne, kurtçuk. Bana isimlerinizi verin ve tulumlarınızı alın.” Kadın pembe bir baloncuk üfledi ve Pandora tekrar konuşmadan önce patlattı.

“Ah, elbette,” dedi kibarca, sanki bu kadın kışına tekme yemekten başka bir şeyi hak ediyormuş gibi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve sessiz kaldım. Bu şekilde sadece birkaç gün geçirecek, sonra Pandora’nın gerçek insanların olduğu yere gidecektik. Umarım onların televizyonları vardır. “Ben Pandora, bu da Echo.”

“Echo mu? Ne biçim bir isim bu?” dedi kadın tükürükler saçarak ve bana döndü. Lobide dikilen ve tıpkı Razor’ın yanındakilere benzeyen iki kamufajlı haydut da gülmeye başladı.

“Ambalajında ne yazıyorsa onu yapan türden bir isim. Yeterince bağırırsanız yüzünüze bir tokat gibi çarpar,” dedim ellerim o noktada öfke dolu yumruklara dönüşmüştü.

“Echo’nun demek istediği, bizim geldiğimiz yerde bunun çok yaygın bir isim olduğu. İyi, sağlam bir isim,” diye araya girdi P, ben bu mankafaya *Full Metal Jacket*’ çıkmadan önce.

Ellerimi gevşettim. “Doğru. Yirmi birinci yüzyıldan iyi, sağlam bir isim. Duymamış olmanıza şaşmamalı,” dedim. Pandora altın sarısı saçlarının ardından bana gülümsedi.

“Hayat hikâyenize ihtiyacım yok. Sadece adınız lazım,” dedi kadın sanki soruyu başta soran o değilmiş gibi. En azından iki bej tulumu çıkarırken sessiz kalma nezaketini gösterdi. Pek iyi kıyafetler değildi. Bilekli spor ayakkabılarımla kesinlikle uymazlardı.

* Vietnam Savaşı öncesi Amerikan ordusunun aldığı eğitimi ve savaş sırasında askerlerin başından geçenleri anlatan 1987 yapımı bir Kubrick filmi. (ç.n.)

MELISSA WELTIVER

Bizi izleyen haydutlardan birisi, “Hey, çocuk,” diye seslendiğinde onu duymazdan geldim. P’yle tulumlarımızı aldık ve gitmek için döndük. “Aptal şapkalı çocuk. Hey, seninle konuşuyorum.”

Lobiden geçtiğimiz sırada Pandora bana baktı ve ben de gözlerimi onunkilere, sadece onunkilere kilitledim. *Sakin ol. Üniformalı gorili görmezden gel.*

Ama onu görmezden geledim çünkü bir baktım başımın arkasına yumuşak bir darbe indirmiş, şapkam gözümün önünden yuvarlanıp yere düşmüştü.

Anneni. Seveyim.

Tulumumu yere attım ve haydutlarla yüzleşmek için döndüm. Kendini beğenmiş yüzleri ve sarı dişleriyle birbirlerinin sırtını sıvazlıyor, bana gülüyorlardı. Benden neden bu kadar nefret ediyorlardı? Buraya geldiğimden beri neredeyse tek kelime etmemiştim. Bir elimi yumruk yaptım.

“Echo, şapkan,” dedi Pandora sıkıdığı dişlerinin arasından, bir askerle yumruk yumruğa kavga etmek üzere olduğum için endişelenmemişti bile. Eğildi ve attığım tulumumun altından şapkayı aldı.

İşte o zaman jeton düştü. Barkodum. Şarj girişim. Şapka olmadan ikisi de ortadaydı. Her ay berber robota giderek saçlarımı modaya uygun kestirmiştim. Aptalmışım. Kurt Cobain gibi uzatmalıydım.

“Siktir. Tamam,” dedim ve ona yardım etmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Şapkayı elinden kaptığım gibi ters taktım, barkodumu ve şarj girişimi örtmesi için şapkanın siperliğini ensemeye kadar ittim, sonra da yerden tulumumu aldım.

“Hey, zengin çocukları rahat bırakın. Bırakın giyinmeyi, daha önce hiç kendi eşyalarını taşımak zorunda kalmamışlar,” dedi benimle uğraşmayan diğer haydut ve resepsiyondaki üç salak da kahkahayı patlattı. Bu Pandora’yla oradan hızla çıkmamız için dikkatleri yeterince dağıtmıştı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Yapma ya. Kavgı çıkarmasına şaşmamalıydı. Bu insanların hiçbir şeyi yoktu ve bildikleri kadarıyla P ve ben Aurora Teknolojileri'nin dondurma programından gelmiştik. O biletler de çok para tutuyordu. Dün doğduğumuzu –daha doğrusu buzumuzun çözüldüğünü– düşünüyorduk ve haklı olduklarını sanmalarına izin vermeliydik.

“Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum, P,” dedim iç geçirerek ve onu avludan işçi barakamıza kadar takip ettim. “Rol yapmaya devam edemem. Ben gerçekten böyle biri değilim, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Pandora sessizce ve bana bakmadı. “Bunun senin için ne kadar zor olacağını düşünmemiştim. Çok üzgünüm, Echo. Seninle neden bu kadar uğraştıklarını hiç anlamıyorum. Bu doğru değil.”

İçime bir rahatlama yayıldı. Benim kızım beni anlıyordu. Bu bizi buradan daha çabuk çıkarması için onu motive etmeliydi.

“Kahvaltıda Şef’le konuşmaya çalışacağım. General Razor’ın sorumlu olduğunu söylediği kişiyle hani, hatırlıyor musun? Laboratuvarların nerede olduğunu bilen biri varsa o da odur,” dedi Pandora. Sanki aklımı okumuş gibiydi.

“İyi fikir. Bunu ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi. Burası tüylerimi ürpertiyor.”

“Yani biraz tuhaf bir yer olduğunu kastediyorsan evet, aynı fikirdeyim,” dedi Pandora ve kaşlarını çatmasıyla mükemmel alnı kırıştı. “Hadi giyinip yemekhanenin dışında buluşalım. Burada bir şeyler bilen biri olmalı.”

Ben de öyle olmasını umuyordum, dostum. Hem de çok.

Duzeneme
Ny.Ozlem

Yemek salonuna vardığımızda Echo hâlâ biraz sessizdi ama bu şaşırtıcı değildi. Etrafında bu kadar çok insan olması onun için çok yeniydi. Bazıları biraz kabaydı ama belki de bu sadece korkudan kaynaklanıyordu. Yeniydik, muammaydık. Sadece biraz zamana ihtiyaçları vardı.

Bir de Razor vardı. Evet, kaba saba birisiydi ve biraz fazla sigara içiyordu ama onda bir şeyler vardı. İnsanların ona bakışı bana eskiden babama nasıl baktıklarını hatırlatıyordu. Güçlüydü. Odaya hükmediyordu – hem de bir General olarak kelimenin tam anlamıyla. Zahmetsizce soğukkanlı davranmasına gıpta ediyordum. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü cidden umursamıyordu ve bu Lexi'nin, babamın ve hatta benim geçmiş hayatımdaki halimin tam tersiydi. Ayrıca askeri bir oluşumun başında bir kadın görmek de etkileyiciydi.

Her ne kadar teknofobik olması geriye arzulanacak çok az şey bıraksa da belki zamanla onu kazanabilirdik.

Echo'nun elini bir kez sıktım ve bir tepsi almak için sıraya girdim. Yemekhane çok genişti, neredeyse bütün bir bina kafeteryaya ayrılmıştı. Bana eski okulum Aurora Hazırlık'ın yemekhanesini ha-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

nrlatmıştı; bir arada yemek için uzun banklar kurulmuştu, insanlar ellerinde su sürahileri ve plastik puding kaplarıyla etrafta dolanıyordu.

Ama farklı kokuyordu. Sırada ilerledikçe sebze ve et dolu servis tepsilerini görebiliyordum ama etler sebzelerden daha iyi durumdaydı. “Domuz eti” etiketli tepside soluk pembe, mükemmel pişmiş büyük, yuvarlak biftekler vardı, öbür taraftaysa tüm sebzelerin servis için bir kaşığa ihtiyacı vardı. Kremalı ıspanak. Kremalı mısır. Havuç püresi.

“Size ne ikram edebilirim?” diye seslendi boneli bir adam servis masasının arkasından.

“Şey... Kremalı mısır ve havuç püresi lütfen,” dedim gülümsemeye çalışarak. Tamam, demek ki evde ya da okulda alışık olduğum gurme şefler yoktu. Belki gitmeden önce onlara bir şeyler öğretebilirdim. Yemek pişirme konusunda her zaman becerikliydim.

“Kusura bakma. Şu anda mevsiminde değiliz. Elimizdeki konserve kullarıyoruz.” Adam tabağıma her bir püreden iki kaşık koydu ve burnuma buram buram bayat sebze kokusu geldi. Nefesimi tuttum.

“Domuz eti taze kesim ama. Biraz ister misin?”

“Ah, kusura bakmayın. Ben vejetaryenim.” Özür dilercesine omuz silktiğimde adam güldü.

“Keyfin bilir,” dedi. Echo’ya döndü. “Peki ya sen, canım?”

Echo’ya baktım ve tepsimi o kadar sert kavradım ki plastiğın çatlayacağını sandım.

“Echo? Yiyecek bir şey ister misin?”

“Şey,” diye başladı Echo. Echo’nun burnu yemeğın kokusuyla kıvrıldı ve şefin yüzü karardı. Echo arkadaş edinme konusunda hızlı değildi ama hakkı da vardı. Ne kadar olumlu yanlarını görmeye çalışsam da şu ana kadar tanıştığımız herkeste tuhaf bir şeyler var gibiydi. Ve Echo benim gibi uyum sağlamaya alışkın değildi. Bu her zaman bir alışma süreci olacaktı.

MELISSA WELLIVER

“Aç değilim. Sanırım doğrudan tatlıya geçeceğim.” Tepsisini tezgâhın üzerine bıraktı ve bir kap pudingle bir kaşık kaptı.

“Keyfiniz bilir,” diye mırıldandı aşçı. Çabucak çatal bıçak aldım ve oturacak bir yer bulmak üzere kuyruktan ayrıldık.

İnsanlarla dolu olmayan hiçbir yer yoktu, bu yüzden yemekhanenin daha genç görünen üyeleriyle birlikte bir masanın ucuna tünedik.

“En azından pudingleri var,” dedi Echo kabının kapağını yalayarak.

“Buranın yemekleri o kadar da kötü değil,” dedi solumuzdan bir ses. Bizim yaşlarımızda görünen bir kızdı bu ve yanında bir çocuk oturuyordu. Gülümsedi ve bir kez olsun birinin bizi ölçüp biçmemesi beni rahatlatmıştı. “Ben Rebecca. Bu da kardeşim Miles,” dedi yanındaki çocuğu işaret ederek.

Tam kendimi tanıtacaktım ki Miles’in tabağındaki sönük bir yeşillik parçasının altında bir şey kıpırdandı. Yaprığın altından küçük bir yaratık çıkınca ağzım açık kaldı. Yaklaşık bir hamster büyüklüğünde ve tüylüydü ama her nasılsa aynı zamanda... kertenkele şeklindeydi? Tam buydu işte. Küçük, tüylü, kahverengi ve beyaz bir kertenkele.

“Ah, pardon. Bu da Rex,” dedi Miles. Kertenkeleyi –Rex’i– kucığına aldı ve uzun kuyruğunu tulumunun ön cebine soktukten sonra geri kalanını içeri kaydırıldı. Rex halinden memnun görünüyordu, minik pençeleri Miles’in cebinin kenarını kavramıştı. Biraz daha incelediğimde, tüylü kafasının ortasında tek bir sarı gözü olduğunu fark ettim.

“Ne kadar da... şirin,” dedim. Bu mutantlara alışıp alışamayacağımı merak ediyordum. Gerçek hayvanların hepsinin besisi hayvanı olarak kullanıldığını tahmin ediyordum.

“Fenaymış,” dedi Echo. Erkilenmemiş gibi davranıyordu ama yaratığı incelediğini görmüştüm.

“Memnun oldum, Rex. Pandora, Echo,” dedim önce kendimi sonra Echo’yu işaret ederek. Echo tatlısına devam etmeden önce gönülsüzce el salladı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Yeniler! Ne zamandır yeni insanlar gelmiyordu. Cidden ne kadar oldu, Miles?” diye sordu Rebecca kardeşine. Kız ellerinin üzerine oturmasına neden olan bir heyecanla koltuğunda kıpırdandı. Gülümседim. En azından birileri bizi gördüğüne sevinmişti.

“Annem Koca Ron’dan beri çölden kimsenin geldiğini hatırlamadığını söylüyor, daha o zamanlar kendisi bebekmiş,” dedi Miles. Yan masada oturan ve Koca Ron ismine hiç uymayan ufak tefek kızıl bir adamı işaret etti.

Echo, “Madem bebekmiş onu nasıl hatırlıyor?” diye mırıldanınca onu masanın altından tekmeledim. “Ay!”

“Kaba olma,” diye tısladım, sonra otuz iki diş gülümseyerek Rebecca’ya döndüm. “Ee, yemek hakkında ne diyordun?”

“Ah, evet. Bu sezon mahsuller pek iyi değil, bu yüzden İhtiyarlar konserve ürünlere bel bağlamış durumda. Ama et her zaman iyidir. Sen hiç almadın mı?” Rebecca tabağındaki birçok et diliminden birini kaldırdı.

“Ben vejetaryenim.”

“Vejetaryen nedir?” diye sordu Miles.

“Şey. Et yemiyorsun?” dedim tereddütle, sanki cevabı kendim de bilmiyormuşum gibi. Burada vejetaryen yok muydu? Etten kaçınmanın bir yolunu bulmalıydım. Uzun zamandır et yememiştim.

“Kulağa garip geliyor. Yabancılara özgü bir şey olmalı.” Rebecca omuz silkti ve ağzına biraz daha domuz eti tıktırdı. Suyu çenesinden aşağı damladı.

“Bu şey neredeyse duvarlar kadar gri,” diye mırıldandı Echo tabağımla ittirerek.

“Kulaklarım var, görüyorsun,” dedi Miles. Echo’ya bir çatal doğrulttu. “Süslü boyalarımızın ya da halılarımızın olmaması mutlu olmadığımız anlamına gelmez. Burada basit bir hayat yaşıyoruz. Çalışıyoruz, yiyoruz, mutluyuz.”

MELISSA WELLIVER

“Belli ki hiç şeker makinesi görmemişsin,” dedi Echo, bu sefer o kadar sessiz konuşmuştu ki onu sadece ben duymuştum. Ona sertçe baktım.

“Ne dedin?” Miles gözlerini kıstı.

“Özür dilerim, sadece küçük bir soru sordum. İhtiyarlar hakkında bir şeyler dedin,” dedi Echo konuyu değiştirerek. Rebecca’ya döndü. “Yetkili kişiler onlar mı? Bu Şef denilen adama mı yardım ediyorlar?”

“Aynen öyle,” dedi Rebecca. “Şef’e selam olsun.” Bir selam çıktı ve Miles da onu takip etti. Özellikle birisine selam vermemişlerdi ama Echo’yla yine de etrafa bakındık.

“Şef burada mı?” diye sordum midemde kelekler uçuşurken. Onunla ne kadar çabuk konuşabilirsem babamı da o kadar çabuk bulabilirdim.

“Şef’e selam olsun.” Rebecca ve Miles sloganı ve selamı tekrarladıktan sonra cevap verdiler. Echo’yla baktık. “Hayır. Şef’in burada bizimle yemek yiyecek vakti yok, şapşal. O çok önemli biri.” Rebecca başını iki yana salladı ve çok aptalca bir soru sormuşum gibi gülümsedi. Yanaklarım kızardı.

Echo gözlerini devirdi. “Dur tahmin edeyim. Ne zaman Şef desek, siz de...”

“Şef’e selam olsun.” Rebecca ve Miles tam o sırada Echo’nun cümlesini tamamlamış oldular.

“Bir başkası büyük ve güçlü liderimiz hakkında konuşuyorsa onun unvanına saygı göstermeliyiz.” Miles somurtarak Echo’ya baktı. “Onun adını bu kadar sık kullanmazsan memnun olurum. Özel günlere ayrılmalı.”

“Özel günler. Elbette,” diye mırıldandı Echo ama yine de ilgisi uyanmış gibi görünüyordu. “Yani İhtiyarlar ve şey... lider, buradaki kuralları onlar mı koyuyor?”

“Doğru,” dedi Miles. “Eğitimim sayesinde bir gün İhtiyar olabileceğimi umuyorum. Onlar hayvanlarla çalışabiliyorlar. Rex’in yetersiz

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

olduğunu söylemiyorum ama ona bazı tüylü arkadaşlar bulmak güzel olurdu.”

Bunun üzerine Rex esnedi ve Miles’ın cebine tamamen girerek gözden kayboldu.

“Hayallerinin peşinden gitmeye devam et, Miles,” dedi Echo alayla ve onu tekrar tekmeledim.

Yine de zahmet etmeme gerek olmadığı ortaya çıktı çünkü Miles eksik dişleriyle sırıttı. Yüzümün ekşidiğini saklamaya çalıştım. Dişlerimi kaybettiğime dair kâbuslar görüyordum. Burada diş macunu yok muydu? Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm herkes çok zayıftı. Belki de benim doğumumdan yüz yıl sonra insanlar böyle görünmeye başlamıştı. Belki de bu evrimdi.

“Demek hayvanları seviyorsun?” dedim konuyu değiştirerek.

Miles başıyla onayladı. “Ah, tabii. Domuzları, benekli köpekleri – onlar inek oluyor– koyunları ve tavukları görmeyi çok isterim. Ama kuralları biliyorum. Oraya kimin girdiğini kontrol etmek zorundalar.”

“Kim nereye giriyor?” diye sordum ve Echo tekrar canlandı.

“Çiftlik binasına tabii.” Bu kez konuşan Rebecca’ydı. “Herkesin öyle elini kolunu sallaya sallaya içeri girmesine izin veremeyiz ve hayvanları içeride tutmalıyız yoksa hastalık kaparlar ve mutantlar dışında koca dünyada kalan tek hayvanlar onlar, bu yüzden çok değerliler.” Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladığında Miles da onu taklit etti.

Echo’ya bir bakış attım. Bana tek kaşını kaldırarak baktı, bu da en azından bunun tuhaf olduğunu düşünenin sadece ben olmadığımı gösteriyordu.

“Acaba... hayvanlar bir çeşit güneş ışığına ihtiyaç duymuyor mu?” diye sordum çekinerek.

Haddimi aştığımı hemen fark ettim. Miles’ın ifadesi karardı.

“Batarya çiftçiliği iki bini aşkın insanı beslememizin tek yolu. İhtiyarlar üç nesildir işte bu kadar insanı hayatta tuttu. Siz kaç kişiyi hayatta tuttunuz? Ha?”

MELISSA WELLIVER

“Miles daha yeni o, sakın ol,” dedi Rebecca. Elini Miles’in koluna koyduğunda oğlan durup iç çekti ve yemeğine döndü.

“Özür dilerim. Yöntemlerinizi sorgulamak istememiştim. Sadece burada her şeyin nasıl işlediğiyle ilgileniyorum,” dedim. Ayrıca Miles bir noktada haklıydı. Benim vejetaryen olmamın nedeni, nüfusu on bir milyara ulaşan bir gezegende batarya çiftçiliği yapma ihtiyacıydı.

“Sorun değil,” dedi Rebecca ancak Miles’in çatalını domuz etine agresif bir tavırla saplamasından sorun olduğu belli oluyordu.

“Şe— yani korkusuz liderin hem et yetiştirip hem de bütün üssü yönetecek zamanı olmasına şaşırdım,” dedi Echo. Alaycı bir yorum eklemesini bekleyerek kıstığım gözlerimi ona diktim ama yine ilgisi samimi gibiydi.

“Biliyorum. Korkusuz liderimiz inanılmaz biri,” dedi Rebecca. “Peki General Razor’la tanıştınız mı? Bazıları onun liderle yüz yüze konuşabilecek kadar şanslı olan tek kişi olduğunu söylüyor. Bu inanılmaz değil mi? Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyorum. Biliyorsunuzdur, bütün bu üssü lider kurdu. Duvarların ve her şeyin inşasına yardım etti. Geride kalan insanları buldu ve onları buraya getirdi. Bu gerçekten bir mucize.”

“Kusura bakma. Tüm bunları lider mi yaptı? Bu herif kaç yaşında ki? Yüz yaşında falan olmalı, değil mi?” Echo’nun pudingi boğazına takıldı ve ona öfkeyle baktım. Mantıklı bir soruydu ama karşılığında mantıklı bir yanıt alamayacağımız belliydi. Elbette, Büyük Donma’dan önce bazı insanlar yüz yaşına kadar yaşıyordu ama genellikle organları için 3D yazıcıları ve paraları oluyordu. Bu şekilde yaşamıyorlardı. Yani mümkündü ama olasılığı yüksek miydi? Hayır, pek değildi.

“O, senin dediğin gibi *herifin* biri değil. O bizim ruhani liderimiz. Biz burada yaş sorgulamayız. Kim olursa olsun herkes faydalıdır. Korkusuz liderimiz böyle diyor.” Rebecca çenesini öne çıkardı ve

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Echo'nun onu gücendirdiğini anladım. "Ayrıca, onu yıllardır kimse görmedi. Uzun zaman önce, ben ve Miles daha doğmadan önce kendini gıda üretimimize adamaya karar vermiş. Cumhuriyet'in günlük yönetimini İhtiyarlar'a bırakıyor."

"Nasıl yani, *hiç* mi? Bu gerçekten..."

"Elbette. Çok özür dilerim, biz daha birkaç gün önce uyandık. Lütfen bizi mazur görün. Henüz aklımız başımızda değil. Kesinlikle kabalık etmek istemedik," diyerek Echo'nun sözünü kestiğimde bana ters ters baktı ama konuşmayı kesti. Biraz şans ve benim gülümsememle Rebecca'nın ifadesi yumuşadı.

"Sorun değil. Beyin eriten teknoloji dünyasından, daha sağlıklı bir varoluşa geçmek bir şok etkisi yaratmış olmalı," dedi Rebecca.

"Daha sağlıklı, ha?" Echo'nun sesinden alay akıyordu. Nefesimi tuttum.

Neyse ki Rebecca fark etmemiş gibiydi. "Aynen öyle. Zamanla korkusuz liderin teknolojinin kötülükleri hakkındaki öğretilerini öğreneceksiniz. Tabii ki içlerinde en kötüsü olan İNSANLIK robotlarını da."

"Lütfen, biraz daha anlatsana," dedi Echo sıkıdığı dişlerinin arasından.

Miles bunu açıklamaktan özel bir keyif alıyor gibiydi. "İNSANLIK robotları Aurora Teknolojileri'nin şimdiye kadar yaptığı her kötülüğün doruk noktasıdır. Lider bize İNSANLIK robotların hilekâr olduğunu, yalan söylediğini ve onlara güvenilmemesi gerektiğini anlattı. Onları gördüğünüz yerde vurun diyor. Artık buraya gelecek kadar aptal değiller." Miles sözlerini bitirdi ve kabındaki son pudingi sıyırdı.

Yanımda Echo öfkeyle titriyordu. Bir elimi dizine koydum; *onların önünde olmaz.*

"Bizi başta bu karmaşanın içine sokan şey teknoloji. Atalarımızı tembelleştirdi. Yirmi birinci yüzyılın ortalarında insan çiftçi bile kalmamıştı."

MELISSA WELLIVER

“Doğru. Burada olduğumuz için minnettarız,” dedi Miles, sesi eksik dişlerinin arasından ısıklık çalar gibi çıkıyordu. “Büyükbabam bize hep kötü fırtınalardan sonrasına, havanın vahşileştiği zamanın nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatırdı. Çoğu insan hayatta kalamamış ve Şef burayı ele geçirene kadar çiftçilik yapmıyorlarmış. En ufak yiyecek kııntısı için bile savaşıyorlarmış. Şef hepimizin birlikte çalışmasını sağladı ve ancak o zaman yeniden yaşamaya başladık. Ayı ayrı yemek yerine sofraya birlikte oturduk.”

Miles neredeyse Echo kadar kızgın görünüyordu. İçimi bir utanç kapladı. Burada bir gün bile geçirmemişken işleyişlerini yargılamak bana mı düşmüştü? İnsanlar kesinlikle birbirleriyle kavga etmiyordu. Akşam yemeği için sıraya girmekten memnun görünüyorlardı, itişip kakışmıyorlardı. Belki de artık hayat buydu.

“Her neyse, aklıma gelmişken. Miles’la benim bu sabah çiftçilik görevlerimiz var.” Rebecca ayağa kalkıp tepsisini aldı ve Miles da onu takip etti.

Elinde tepsiyi uzaklaşırken, “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek gülümsedi.

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye homurdandı Echo.

Onlar binadan çıkana kadar sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim ve elimi Echo’nun dizinden çektim.

“Off. Oldukça güçlüsün, bunu biliyor muydun?” dedi bacağına masaj yaparak.

“Ah, özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Buradaki insanların böyle... eski kafalı görüşleri olduğunu bilmiyordum,” dedim, yanaklarım yine yanıyordu. Hiçbir şey söylememekten nefret ediyordum ama tehlikeli sularda yüzüyorduk. Belki de zamanla bu insanları kendi düşünce tarzımıza ikna edebilirdik. Belki de.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Ee, buradaki *Helter Skelter** havasından bahsedecek miyiz etmeyecek miyiz?” dedi Echo kaşığıyla pudingini iterek.

“Ne havası?”

“Buranın besbelli bir tarikat olduğu gerçeği hakkında,” dedi.

“Bence bu biraz sert bir ifade,” dedim. Ben ne kadar şımartılmış bir kızsam Echo da o kadar şehir insanıydı. Biz sadece... toplu yaşama ya alışık değildik. Hayatını ellerindeki tek güvenilir besin kaynağıyla geçiren ketum, ihtiyar bir liderin kulağa pek de sağlıklı bir sistem gibi gelmediğini ben bile kabul edebilirdim. Ayrıca teknofobi de aşırılık seviyesindeydi. Ama belki de huzuru korumak için böyle olması gerekiyordu. En azından buraya bir şans vermeliydik.

“Sert mi konuştum sence? Tüm o teknofobik saçmalıkları söyleyen ben değildim,” dedi Echo, sesi artık kısık değildi.

“Özür dilerim. Haklısın da ama belki de bunu burada konuşmamalıyız?” diye fısıldadım ve kibarca odadaki diğer insanları işaret ettim.

Echo göğsünü çıkardı. “Peki. Şu tabakları temizleyelim de buradan gidelim.”

“İyi fikir,” dedim ayağa kalkarak. “Muhtemelen yarından itibaren iş listesinde olacağız. Bir süre boş zamanımız olmayacak, bunu boşa harcamak istemeyiz.”

“Doğru,” diye mırıldandı Echo.

Yeni Halk Cumhuriyeti tam olarak hayal ettiğim gibi değildi. Okulda Lexi’yleyken, babamlayken ya da sokaklarda uyuyan evsizlerin sayısının arttığını gördüğümde olduğu gibi içim içimi yiyordu. Burayı bu kadar acımasızca yargıladığım için hissettiğim suçluluktan mıydı bu? Sesimi çıkarmam gerektiğini biliyordum ama her seferinde bir şey beni durduruyordu. Bir şey değil, endişem. Bu bir bahane de-

* Ünlü aktris Lilico’nun bütün bedenine estetik yaptırdıktan sonra ortaya çıkan yan etkileri konu alan 2012 yapımı Japon korku filmi. (ç.n.)

ğildi ama bir nedendi. Önceden Dr. Kapoor’la bu kadar sıkı çalışmamın nedeni buydu... tüm bunların öncesinde yani. Cesur olmayı ne zaman bırakmıştım? Annemle sürekli protestolara giderdim. Gençtim ama o zaman bile bunun bana kendimi ne kadar güçlü hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum. Yatılı okuldan önce bir haksızlık gördüğümde her zaman sesimi çıkarırdım. Ergenlik mi, annemin ölümü mü, yoksa babamdan koparılıp tek başıma bırakılmam mı bunu değiştirmişti?

Sessizlik içinde odalarımıza doğru yürüdük. Yanından geçtiğimiz herkesin zayıf, çelimsiz yüzleri göbekleriyle tezat oluşturuyordu, gözlerinin çöküklüğü elmacıkkemiklerini iyice belirginleştirmişti. Ayrıca gördüğümüz insanların en az yarısının eksik bir uzvu vardı; kiminin gömleğinin kolu boştu, kiminin pantolonunun paçası bağlıydı.

Okulda kirlilik hastalığı hakkında bilgi edinmiştik. Hatta bazı biliminsanları bunu radyasyon hastalığıyla, özellikle de doğum kusurları ve şehir merkezlerindeki benzer oranlarıyla karşılaştırmıştı. ÇarkUykusu’ndan birkaç yıl önce, ilk birkaç günden sonra yaşamaya devam eden sağlıklı bebeklerin doğum oranı 0,5’in altına düşmüştü. Nüfus yıllardır olduğu gibi düşmeye devam ediyordu. ÇocukSentez programı bu yüzden kurulmuştu, çocuk sahibi olamayanlar olabilsin diye. Eh, yani parası buna yetebilecek olanlar için.

Bu insanlar bana ders kitabımdaki resimleri hatırlatıyordu. Kam-bur sırtlar, eksik uzuvlar. Yatakhanelerden yükseltilmiş çiftlik tarhlarına kadar gittiğimiz her yerde sürekli bir öksürük duyuluyordu.

“Sen de duyuyorsun, değil mi?” diye sordu Echo aklımdan geçenleri okuyarak.

Yakındaki bir adam öksürük krizine girince refleks olarak geri çekildim. Adam yere doğru iki büklüm oldu ve dağınık siyah saçlı bir kadın yanına gelip adamın sırtını ovmaya başladı.

“Öksürüğü mü? Evet. Sence kirlilik zehirlenmesinden mi? Burada bile mi?”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Echo dudağını çiğnedi. “Hayır. Bence daha çok taze yiyecek eksikliğinden kaynaklanıyor. Yani ben de bir süredir konserve yiyorum ama benim biyolojik sistemim müthiş elektronik becerilerle destekleniyor. O yüzden iyiyim.”

“Ve bu insanlar dünyanın sonunu yaşamış nesillerin soyundan geliyor. Bu gen havuzları kirlilik hastalığından, hatta nükleer santraller zamanında kapatılmamışsa radyasyondan zarar görmüş olabilir.” Sesi mi alçalttım ve yanından geçtiğimiz çiftlikten uzaklaşmak için adımlarımı hızlandırdım.

Çiftlik demek biraz abartılı kaçıyordu. Yükseltilmiş tarhların hiçbirinden yeşil filizler çıkmıyordu. Hatta derme çatma parsellerin her köşesinde ‘KOMPOST’ yazan çuvalların dolup taşmasına bakılırsa “çiftçiler” ayırdıklarından daha fazlasını atıyor gibiydiler.

“Ama hey, neticede hâlâ buradalar değil mi? En azından yiyecek bir şeyleri de var. Çoğunlukla etle beslenmek de sanıldığı kadar sağlıklı değil. Gerçi sanırım sen vejetaryen olduğun için çizburgerin nasıl bir nimet olduğunu bilmiyorsun. Bir keresinde bir öğünde elli tane tavuk nugget yemiştim ve bir hafta boyunca sıçamamıştım.” Echo son cümleden sonra dudağını ısırды. “Evet, bu kadar detaya gerek yoktu. Mesele şu ki, dengeli beslenmenin değerini öğrendim.”

“Sence artık güvenli m? Yiyecekler, çevre?” diye sordum. Birdenbire hava daha az temiz, daha az solunabilir geldi. Elimin tersini inceledim. Derim Rebecca’nınki gibi kuru ve pul pul muydu? Sonum Miles gibi dişsizlik mi olacaktı?

“Galiba öyle,” dedi Echo. “Çok havalı olduğumu ve her şeyden sağ çıkabileceğimi biliyorum ama bunu daha önce de düşündüm. Büyük Uyku’dan bu yana ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde biraz araştırma yaptım. Ağır topların Dünya’nın toparlanmasının ne kadar süreceğine dair tahminlerine göre sizin şu sıralarda uyanmanız gerekiyordu. Ayrıca, Gort bana havanın artık lezzetli ve taze olduğunu

MELISSA WELLIVER

söylemişti ve bunu söylediğinde şehirdeydik. Şimdiye kadar bazı mahsulleri toplamaya çok yaklaşmış olmalılar. Konserve şeylerle yaşayacağız, ben et yiyeceğim ve ardından yakında Waldorf salatası gömeceğiz. Yani bence teorin muhtemelen doğru.”

“Bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorum,” dedim. Ellerimi indirdim. Echo haklıydı, Dünya’nın iyileşmek için ne kadar süreye ihtiyacı olduğu ve insan biyolojisinin dondurulmaya ne kadar süre dayanabileceğine dair en iyi bilimsel tahmin yüz yıldı. Azalmış nüfusuyla Dünya gelişmeye devam edecekti ama insan vücudu donmuş bir vaziyette komada yatmaya bundan fazla dayanamazdı. Sertçe yutkundum.

Burada biraz yiyecek olmak, dışarıda yiyeceksiz kalmaktan daha iyiydi. Echo’nun da belirttiği gibi insanlar yorgun görünse de ölü değillerdi. Evde alışık olduğum beş çeşit yemeğin ya da tasarım kıyafetlerle beyaz sahte gülümsemelerin olmaması her şeyin kötü olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece alışmak biraz zaman alacaktı, hepsi bu. Herkes birbirini tanıyor gibiydi, selamlaşıyor ve el sallıyorlardı. Bir oğlan tek kollu bir kadının çamaşır sepetini ek binanın ön merdivenlerinden aşağı taşımasına yardım etti. Bir kız çocuğu kollarını açarak babasına doğru koştu ve babası onu etrafında döndürürken güldü. Bunlar basit zevklerdi. Dışarıda hiçbir şey yoktu. Burada ise hayat vardı.

“Sence Razor haklı mı? Dondurucu laboratuvar gemilerinin yok edilmesi hakkında?” diye sordum Echo’ya. Üstü açık arabadaki konuşmamızı duyduğunu biliyordum ama konusunu ilk kez açıyordum. General, Echo hakkında oldukça incitici şeyler söylemişti, duymamasını umduğum ama duyduğunu içten içe bildiğim şeyler. Onun için sesimi çıkarmadığım başka bir sefer daha.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Echo. Alçak binalardan birinin dışındaki yıpranmış bir banka oturduk. “Mümkün elbette. Ama Kaptan Küllük gibi kudretli ve bilge bir İhtiyar bile her şeyi bilemez.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Ona böyle mi diyorsun? Hadi ama, Echo,” dedim.

“Ne var?”

“Ondan bahsederken unvanını kullan. Cinsiyetçi olma.”

“Cinsiyetçi falan değilim! Erkek olsaydı da onu aynı derecede agresif bulurdum. Sırf yarı robot olduğum için benden nefret ediyor, bu yüzden sanırım sosyal nezaket kuralları pencereden uçup gitti.”

“O aslında... Boş ver.” Sözlerimi yarıda kestim çünkü günün sonunda Razor bazen biraz... kırıcı olabiliyordu. Davranışlarımızla örnek olmamız gerekiyordu ama dışarı her adım attığında pis bakışlara maruz kalan ben değildim.

Yine de Echo bir konuda haklıydı. General her şeyi bilmiyordu. Keşke Şef’le bir görüşme yapabilseydik. Gerçekten Miles’in söylediği kadar yaşlıysa laboratuvarlar hakkında herkesten çok şey biliyor olabildi. Burada gördüğüm en yaşlı kişi en fazla ellili yaşlarında olmalıydı. Belki de kapalı çiftliğine kapanmış olması iyi bir şeydi.

“Her neyse. Benim için hava hoş,” dedi Echo. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı.

“O zaman neden ‘hava hoşmuş’ gibi görünmüyorsun?” diye sordum. Gözlerini kaçırdı, kulaklarının ucu pembeleşti. “Hey, benimle konuşabilirsin, bunu biliyorsun. Ayrıca sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi. Bana döndü, gözleri kocaman olmuştu.

Kalbim onun için kırıldı. “General’in, senin deyiminle Küllük’ün arabada senin hakkında söylediklerini duydun. Rebecca ve Miles’in senin hakkında konuşma şekillerini, alışveriş merkezindeki o vahşi adamların “B” ile başlayan o kelimeyi kullandıklarını duydun. Benim seni öyle görmediğimi biliyorsun, değil mi? Çok özür dilerim, Echo. Bir şey söylemeliydim. Onlar sadece cahil ama ben doğrusunu biliyorum. Bunu mazur görmemeliyim.”

MELISSA WELLIVER

“Hayır, görmemelisin. Ama yüzde yüz haklısın, Şef denen adamla konuşana kadar başımızı önümüze eğmeliyiz. Hey, bu yaşananların senin için de zor olduğunu biliyorum. Öfkem üzerinde çalışmalıyım, belki o zaman gerçekten dinleyecekleri bir şeyler söyleyebilirim,” dedi Echo.

“Hayır, ben hatalıydım. Bir dahaki sefere bir şeyler söylemeye çalışacağım. İkimiz için de daha cesur olmalıyım,” dedim ve elini sıktım. Yüzünde yine o şapşal sırıtış belirdi, her gördüğümde beni eritiyordu. “Onlara yanıldıklarını gösterebiliriz. Ama bu insanlar bizimle aynı deneyimleri yaşamadılar ve bu onları kötü yapmaz. Bu onları senin gibi insanlar konusunda cahil yapar. Belki bizim de cahil olduğumuz konular vardır. Rebecca nasıl demişti? Basit bir hayat mı? Biliyorum, alışık olduğumuz bir şey değil ama insanlar böyle. Yaşıyorlar işte. Aileler, arkadaşlar ve kardeşler. Bence gerçekten denemeliyiz, zor görüldüğü için vazgeçmemeliyiz. Ne dersin?”

Echo iç çekti. “Pekâlâ. Bir deneyebilirim. En azından birkaç günlüğüne. Belki de bu ürkütücü *Gizemli Ada* havası yatıştır. Ayrıca çok ruhaflaşırsa buradan gidebiliriz, değil mi?”

Echo odasına giderken ben de kendi odamda takıldım, başucumdaki eski bir kitabı okumaya çalıştım ama lamba sürekli titreşiyordu ve dışarıda gökyüzü o kadar kapalıydı ki ışık olmadan okumak zordu. Yalnız olmak çok zordu ama sürekli Echo’ya yapışık gezemezdim. Bunun yerine bana verdikleri haritayı inceleyerek ve düşündüğümünden de kötü olan tulumları deneyerek oyalandım. Sonra uyumaya çalıştım ama bunu da yapamadım. Babamın, kapsüllerdeki benim gibi zengin insanların ve burada mücadele eden insanların düşüncesi kafamın içinde dönüp duruyordu. Dünya temiz bir sayfa açabilir miydi, yeniden birlikte yaşamının bir yolu olabilir miydi?

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Kapının çalınması beni düşüncelerimden kurtardı ve Echo içeri girdi.

“Hey, nerelerdeydin? Saatlerdir yoksun,” diye sordum. Öğle yemeğini kaçırmıştık ama zaten yemek saatini dört gözle beklediğimi de söyleyemezdim. Artık akşam yemeği vakti yaklaşmıştı.

“Kusura bakma. Gece güneş panelleri kapanmadan önünde biraz şarj oluyordum. Uyuyakalmış olmalıyım,” dedi Echo. Kapıdan döndü ve odada volta atmadan önce ellerini sıktı. “Sonra da buraya gelirken... Bilmiyorum ya. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim. Sanki biliyorlarmış gibi.”

“Ah, Echo,” dedim. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Aramızdaki mesafeyi kapayıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu olduğu yerde durdurdum. “Bilmiyorlar. Bilemezler. Çoğu daha önce bir robot bile görmemiş, sadece bilmedikleri şeyden korkuyorlar. İkimiz beraberiz. Bunu adatacağız.”

Echo’nun yanında cesur olmak neden tek başımayken ya da başka insanların yanındayken olduğundan çok daha kolaydı? Neden bu cesareti alıp yanımda taşıyamıyor, insanlara gerçekten ne düşündüğümü söyleyemiyordum?

“Belki biraz araştırma yapsak?”

“Echo, hayır. Ben ciddiym. Bu insanlara bir şans vermeliyiz ve güven kazanılan bir şey. Bu iki yönlü bir yol. Bana çılgınca bir şey yapmayacağına söz ver. Bunu en azından bir hafta kadar sonra konuşabilir miyiz?”

“Göze çarpmam...”

“Echo!”

“Pekâlâ. Tamam. Söz veriyorum. Sadece sineye çekeceğim sanırım.”

Echo bana baktı, yüzünde her zamanki mizahından eser yoktu. Onu daha önce hiç böylesine gaza gelmiş ve endişeli görmemiştim. Kendimi çok kötü hissediyordum ama insanları yanıma çekmemiz

gerekiyordu ve bunu yapmanın yolu da öylece hayatlarına dalıp bir asırdır nasıl yaşadıklarını sorgulamak değildi. Echo için adaleti, iyi bir hayatı sağlayacaktım. En nihayetinde.

Yanaklarını tuttum. “Hadi ama. Kimseyi araştırmamıza gerek yok çünkü biz birbirimizin yanındayız. Sen ve ben. Tamam mı?”

“Sen ve ben,” diye fısıldadı sonunda ve beni öpmek için eğildi. İlk başta nazikti, sadece küçük bir öpücüktü ama sonra sertleşti, dudakları benimkilere sıkıca bastırdı, elleri saçlarımdaydı. Aynı şekilde karşılık verdim, kokusu sarhoş ediciydi, kirli sakalının tenime sürmesi beni daha da coşturuyordu. Daha fazla düşünmek istemiyordum, o da öyle.

Ben yatağa çarpıp arkaya düşene kadar sendeleyerek geri geri yürüdük ve o da benim üstüme çıktı, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına ve nefes nefese kalmama neden oldu.

“Kusura bakma,” dedi Echo nefes nefese. Kalbinin hızlı atışını kendi kalbimde hissedebiliyordum.

“Sorun yok, iyiyim. İyiden de öteyim,” dedim. Tekrar ona doğru uzandım ama hafifçe geri çekilerek göz temasını kesti.

“Sanırım... Çok hızlı hareket etmek istemiyorum. Belki sadece... birlikte uzanabiliriz. Bir süreliğine.” Echo benden uzaklaştı ve yatağın sol tarafına geçti.

Kendimi onun vücuduna bastırarak küçük kaşık oldum. Bir kolunu bana doladı ve nefes alış verişlerinin benimkiyle eşzamanlı olarak yavaşlamasını dinledim. Uykuya dalmam uzun sürmedi.

Pandora'nın uyuduğundan emin olur olmaz harekete geçtim.

Kolumu olabildiğince dikkatle belinden çektim ve eli gevşekçe yanına düştü. Süper. Şu son birkaç günden sonra bu kadar yorgun olmasına şaşırmamıştım. Belli ki yüz yıllık güzellik uykusu ona yetmemişti.

Ağırlığımı yatağın ucuna kaydırdım ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim. Kapıyı gıcırdatarak açmadan önce ona son bir kez baktım. Uyurken bile gerçekten çok güzeldi.

Aptal değildim. O hareketlerin nereye gittiğini biliyordum. Karnıma hücum eden kan başımı döndürmüştü ama bu doğru olmazdı. Bunu yapamazdım. İlkimizin burada olmasına müsaade edemezdim. Bu Şef denilen adamla bizzat konuşmadan önce olmazdı.

Koridora girdim ve kapıyı olabildiğince nazikçe kapadım, sonra hiç kıpırdamadan bekledim. Birkaç saniye geçmesine rağmen içeriden hiçbir hareket sesi gelmedi. Süper.

Boş koridorda ilerlemeye başladım ama sonra olduğum yerde kala-

MELISSA WELLIVER

kaldım. Koridorun ortasında, gerçek gibi görünen ama aslında orada olmayan sakallı adam vardı. Arızalı beynimdeki adam. *Adamım, her zamankinden daha net görünüyor*, diye düşündüm.

Sonra konuşmaya başladı. *Echo, bodruma inmen gerek. Sana gösterdiğim yere saklan. Git hadi!*

Hayali dostum/düşmanım sanki bir aksiyon filmindeymişiz gibi bana bağırdı.

“Defol git,” diye mırıldandım içinden geçerken. Gözlerimin önünde dumana dönüştü ve arkama baktığımda gitmişti. Bu adamı Pandora’ya anlatmam gerekiyordu... ama şimdi değil.

Tamam, göreve dönecek olursak. Görevimin en önemli kısmı Kaptan Küllük ve haydutlarından uzak durmaktır, ki bu zor olacaktı. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve salon oyunlarına, insan kurban etmeye ya da bu insanlar boş zamanlarında eğlenmek için ne yapıyorlarsa ona hazırlanmak için aletlerini toplayan gölgeleri görebiliyordum.

Küllük ve yordakçıları her yerde olabiliirdi.

Dürüst olmak gerekirse bizim kaptanın kendisiyle karşılaşmayı beklemiyordum. Etrafta koşturup gizli işlerin başında nöbet tutmak bana daha çok ayak işi gibi geliyordu. Ama eğer haklıysam, gideceğim bina o tuhaf kamuflej üniformasını giyen insanlarla kaynıyor olacaktı.

Yurt binasının ön kapısından çıkıp avluya yöneldim. Koşmayı düşündüm ama diğer herkes bir sonraki aktivitelerine doğru yavaşça topallayarak ilerlerken dikkat çekerdim, o yüzden göğsümün içinde gümbür gümbür atan kalbimin tam tersi bir hızda yürümeye başladım.

Pandora’ya yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum... ama gerçeği bilmeliydim.

Çiftliklerin arkasına geçtim ve orta yaşlı bir adama el salladığımda ayaklarıma tükürerek karşılık verdi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Bir hayranla tanışmak her zaman güzeldir,” diye mırıldandım.

Neyse ki benden o kadar nefret ediyordu ki herkesin gittiği yönün tersine gitmemin tuhaf olduğuna bile kafa yormadı. Hatta insanlar benden kaçmak için yönlerini değiştiriyordu. Eh, Boktan Halk Cumhuriyeti’nde En Nefret Edilen Adam olmanın kesinlikle faydaları vardı.

Pandora ve ben o gün yerleşkenin etrafını en az iki kez dolaşmıştık, bu yüzden binaların çoğunu biliyordum ve sayıları otuzdan fazla değildi. Gerçekten keşfetmediğimiz tek yer dış mahallelerdi, bu yüzden hedefimin orada olduğunu varsayıyordum. Son beton binanın çevresinden dolaştım ve giderek yaklaşan karanlığa baktım.

Bingo. Yerleşkenin uç kısmında, çitin hemen yanında başka bir beton yapı daha vardı. Bu yapı hapisane yatakhanelerinden daha alçaktı ve pencere yerine sadece dar aralıklar vardı. Ancak buradaki en büyük fark, dışarıda dolaşan Küllük’ün haydutlarının sayısı ve etrafı aydınlatan projektörlerdi.

On metre kadar uzaktaki binanın yanına çömeldim. Patikaların tepesinde sadece bir dizi ışık vardı ve ben onlardan oldukça uzaktaydım. Haydutlar gölgeler arasında beni fark edemezlerdi. Kamufajlı bir haydudun ön kapıya yaklaşıp önünde bir şey sallamasını izledim. Bir geçiş kartı olabilir miydi? Bir saniye sonra giriş bir asansör gibi güzelce kayarak açıldı.

İlginçti. Yerleşkenin başka hiçbir yerinde bırakın tam anlamıyla geçilmez görünen bu metal kapıları kilitli kapı bile yoktu. İzlediğim sırada at sırtındaki başka bir grup haydut belirdi.

Akla yatmayan bir başka şey daha. Atlar burada, İhtiyar Aptallar Cumhuriyeti’nde ulaşım araçlarını çekmekle görevliydi ama diğer hayvanlarla birlikte tutulmuyorlardı. Onları kapıların yakınında ve avluda bağlı görmüştüm. Derme çatma ahırları falan vardı halbuki. Atlar için bunu yapıyorlarsa diğer hayvanları neden saklıyorlardı? Mi-

MELISSA WELLIVER

les hayvanlarla çalışmanın bir ayrıcalık olduğu hakkında saçma bir şeyler söylemişti. Peki atlar neydi?

Yok. Burada kesin bir şeyler dönüyordu.

Haydutlar indikten sonra atlar başka bir binaya götürüldü. Bir haydudun diğerinin sırtına vuruşunu, sonra kahkaha atışını izledim. Yine de onları duyamıyordum. Muhtemelen daha da yaklaşmam gerekiyordu.

İki bina arasındaki boşluğu gölgelere sığınarak koştum. Haydutlar zavallı küçük beni fark edemeyecek kadar saçmalamakla meşguldü.

Korunan binanın tam karşısında saklanabileceğim küçük bir köşe buldum. Boşluğa kayarak girdiğimde metal çevre duvarının çökmüş olduğunu ve diğer taraftan bir parça ayışığının parladığını fark ettim. Biraz sıkışarak olsa bile bir insan için oradan geçmek çocuk oyuncağıydı. Ya da mutant bir çakalın. Kalitesiz insan tarikatının kalitesiz işçiliği.

Yeni gözlem noktamdan atlarla yeni gelmiş olan haydutların ne dediklerini duyabiliyordum.

“Akşam yemeğinde sevkiyat nasıl gitti?” diye sordu bir numaralı haydut. Elinde bir pano vardı ve kafasından bir şeyler hesaplıyor gibiydi.

“Güzeldi. Şef’e selam olsun. Tadı dünden farklıydı, sanırım farklı kesimler işe yarıyor,” diye yanıtladı iki numaralı haydut.

“Bugün ne demiştik? Yarın için değiştirmem gerek. Sığır eti miydi?” diye sordu bir numaralı haydut. Kalemle panosunu işaret etti.

“Yok, domuz eti dedik. Yani yarın sığır eti yapabilirsin ama sığırdan pazartesi günü kullandık. Belki başka bir şey deneyebiliriz. Koyun eti?” İki numaralı haydut omuz silkti.

“Koyun eti de ne?” diye sordu bir numaralı haydut.

Tek kaşımı kaldırdım. Hayvanları öldürmekle görevli aptalların en azından hangisinin hangisi olduğunu bilmeleri gerekmez miydi?

“İl. Emin değilim. Keçi sanırım,” diye önerdi iki numara.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bir numara başını iki yana salladı salladı. “Öyle birden keçi çıkaramayız. Daha önce hiç keçi yemedik. Nereden bulmuş olabiliriz ki? Hayvanat bahçesinden mi? Kafanı kullan, asker.” Bir numara kalemının silgi tarafıyla ötekinin başına vurdu ve iki numara onu itip az kalsın dengesini bozacakken güldü. Şimdi bir düşününce, birkaç tane haydut pek de akıllı başında görünmüyordu, biraz fazla yüksek sesle gülüyor ve etrafta tökezliyorlardı. Tam olarak bir “ruhani liderin” müritleri gibi davranmıyorlardı.

“Uzaydan geldiğini söylesek bile umurumda değil. Neyse ne. Sığır olsun.” İki numara dengesini buldu ve parmağını bir numaranın yakasına bastırdı. “Şimdi, benim ödemem nerede? İlacım olmadan oraya gitmem.”

“Sanırım yeterince *ilaç* içtin,” dedi bir numara ve kelimeyi turnak içine alarak söylediğini resmen duyabilmişim. Adam oldukça uçmuş görünüyordu ve öfkesi bunu kanıtladı.

İki numara yumruğunu kaldırdı ve bir numaranın yakasından tutarak onu duvara çarptı. Diğer haydutların kahkahaları aniden kesildi.

“Hiçbir şeyi hatırlamak zorunda kalmak istemiyorum. Duyuyor musun beni? Sikik tek bir saniyesini bile hatırlamak istemiyorum,” dedi iki numara. Başka bir haydut onu omuzlarından tuttu ve iki numaranın boğazından bir hıçkırık kaçtığını duyunca utandım. Diğer haydutlar onu bir numaranın üzerinden aldılar ve üzüldüğü şey her neyse onun için haykırırken kollarıyla onu sardılar.

Kahretsin. Şef onlara orada ne yaptırıyordu?

Bir numaralı haydut rengi solmuş üniformasını düzeltti ve elindeki panoyu yakındaki bir sandığın üzerine koydu. “Tamam, tamam. Anlıyorum. Bu seferkini kayıtdışı tutacağız. Mitch?” Bir numara kasaların yanında duran hayduda bir işaret verince adam içinde berrak sıvı olan küçük bir cam şişe çıkardı.

Kendine gelen iki numara şişeyi haydudun elinden kaptı ve üç

büyük yudumda içti. Şişe etiketsizdi ve yakınlarda gördüğümüz dükkanların çoğunda hiçbir şey kalmamıştı. Muhtemelen kaçak içkiydi ve bol miktarda vardı. Bir seferde bu kadar çok içtiğimi düşününce midem bulandı.

Tatmin olan iki numara şişeyi yere fırlattığında binlerce kızgın parçaya ayrıldı. Bir numara başını iki yana salladı ama onu cezalandırmak için hiçbir şey yapmadı, bu da beni şaşırttı. Dünyanın sonunda cam şişe üretmek oldukça zor olsa gerekti ancak bu moronlar onları hiçbir şey değilmiş gibi etrafa mı fırlatıyorlardı?

İki numara başka bir şey söylemeden metal kapıya doğru yürüdü ve ben de oradaki haydudun ona geçiş izni vermesini izledim. En azından anahtar kartı konusunda haklıydım. Haydut boynundaki kordondan küçük bir plastik kart çıkardı ve kapı kayarak açıldı. İki numaralı haydut başını dik tutarak içeriye süzüldü ve havanın ılık çalması kapının arkasından kapandığını belirtti.

Bu da başka bir şeydi. Kaptan Küllük elektronik şeylerin bahsi açıldı mı kafayı yiyordu, o kadar ki benim gibi insanlar burada istenmiyordu. Bu bizzat kudretli Şef'ten gelen bir emirdi. Yine de tuş takımıyla çalışan kapısı olan bir binaları mı vardı? Tüm bu şeylerin elektriği nereden geliyordu? Sadece projektörler bile çok fazla elektrik harcıyor olmalıydı.

Çömeldim ve bir avuç kuru toprağı elime aldım. Gözlerimi kapayarak odaklandım, elektrikli arabalarda ve okuldaki jeneratörlerde hissettiğim o vızıltı hissi gelecek mi diye dinledim.

İşte oradaydı. Elektrik devrelerim etrafımdaki elektrik vızıltısıyla senkronize oldu ama aküsünün sadece çeyreği dolu bir elektrikli arabadan daha fazlası vardı. Yerin altında aktığını hissedebildiğim güç şimdi ona kanalize olduğum için beni neredeyse sağır ediyordu, garip elektrikli tellerin olağan vızıltısı beni neredeyse geriye doğru savuran bir kreşendoya dönüşüyordu.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Sadece projektörlere, tel ışıklara, hatta elektrikli kapılara yetecek güç yoktu. Yatakhane odalarının hepsini aydınlatmaya yetecek kadar elektrik vardı, hatta daha fazlasına. Ne şehirdeki binalarda ne de filmlerim için bulduğum sunucu odasında bu kadar büyük bir güç hissetmiştim. Böylesine büyük bir enerji kaynağının yakınında olmak midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu ve vücudumdaki her bir fiber optik siniri harekete geçirdi. Sanki kafa derimi bir balonla ovmuşum gibi ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Garipti. Ve garip, kesinlikle bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına geliyordu. Bu güç kaynağı insan ömrümün geri kalanı boyunca pillerimi çalıştırabilirdi ve bu da başlı başına bir şey ifade ediyordu. Yine de kendimi prize taktığımda, sadece koridorları aydınlatan o aptal güneş panellerinden faydalanabiliyordum? Neler dönüyordu? Şef'in gizli çiftçilik tekniğiyle ilgili bir şey miydi?

Gözlerimi açıp binaya baktım. Uzman değildim ama dışarıdan bakıldığında hayvan sürülerini barındıracak kadar büyük görünmüyordu. Öte yandan *yeraltından* gelen bütün o güç vardı. Bu bir yerüstü çiftliği değildi, bir çeşit... sığınaktı. Sığınak mı? Olamazdı... değil mi?

Bir numaralı haydut en yakınımıdaki kasalardan uzaklaşmıştı ve kapıdaki haydutla konuşuyordu. İçki kasalarını koruyan asker çocuk yerdeki camlardan bazılarını almak için hareket etti ve hemen kendini kesti çünkü Şef'in ekibinin bir parçası olmak için beynin gerekli olmadığı açıktı.

"Siktir," dedi haydut sol elinin parmağını emerken. Ağzından kan damladı.

Bir numaralı haydut elindeki panodan başını kaldırdı ve içini çekti. "Revire git de baktır. Burayı daha sonra halledebilirsin. Zaten neredeyse vardiya değişim zamanı geldi."

"Anlaşıldı, patron," dedi haydut. Ayağa kalktı ve karanlığın içinde-

ki diğer binalardan birine doğru ilerledi.

Sandıklara tekrar baktım. Parlak ve etrafındaki cam parçalarından daha koyu bir şey biyonik gözüme takılmıştı. Gözlerimi kısıp odaklandım ve risk almaya değip değmeyeceğini tarttım.

Değerdi. Parlak şey bir anahtar kartıydı. İki numaranın mı yoksa camlarla oynayan hantal moronun mu olduğundan emin değildim ama aptal akşam aerobiği sırasında bir şekilde yere düşmüştü. Gözlerimi yine elindeki panoyla meşgul olan bir numaraya çevirdim.

Bingo! Bir numara anahtar kartı takmıyordu. Diğer tüm haydutlarda bir tane vardı, boyunlarına astıkları parlak kırmızı kumaş parçasının ucundan madalyon gibi sallanıyorlardı ama bir numarada yoktu. Bu onun kartı olmalıydı ve yetkili o olduğuna göre kartının kapıya erişim izni vermesi gerekiyordu, değil mi?

En azından teorimi test etmeliydim. Bu benim Şef'le konuşma ya da en azından onun gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu anlama fırsatımdı.

Diğerlerinin dikkati geçici olarak dağılmışken ve haydutlar cam yüzünden kasalardan kaçınırken yan tarafımdaki bina boyunca süründüm ve çevre duvarın gölgesine saklandım. Ben bir binadan diğerine geçerken, duvarla bir bütün olup içki kasalarının arkasına gizlenirken o moronlardan hiçbiri gözünü bile kırpmadı.

Oradaydı. Arkasına saklandığım sandığın hemen kenarındaydı, yarısı kum ve kuru toprakla kaplıydı. Belli ki yere sertçe çarpmıştı, muhtemelen sarhoş iki numaralı haydut bir numarayı yakasından karayıp duvara ittiğinde kopmuştu. Tek yapmam gereken nefesimi tutup uzanmak ve onu almaktı. Ve yakalanmamayı ummak.

Tereddüt ettim. Kartı aldıktan sonra ne yapacaktım? Korumaların değişmesini bekleyeceğimi, sonra onu bir şekilde kullanarak içeri sızacağımı, şu tuhaf lider adamın kim olduğunu ve çılgın güç kaynağının nereden geldiğini öğreneceğimi düşünmüştüm. Beni yakalarlarsa par-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

çalarımla için geri dönüştürürlerdi.

Peki ya Pandora? Buranın ailesini kurtarmak için bir çözüm olduğunu düşünüyordu. Sadece bir haftalığına bile olsa ayak uydurmam için yalvarmıştı. Ayrıca Miles'in anlattıklarından çıkardığına göre, her ne oluyorsa Şef'in güzide cumhuriyetinin geri kalanının bunu bilmiyordu. Neredeyse bir asırdır burada yaşıyorlardı. Tam olarak gelişmekte değillerdi ama hayattaydılar. Ben kimdim ki bunu mahvedecektim?

Yine de bir şeyler *dönüyordu*. Pandora araştırma yapmayacaktı, bu da benim yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu insanlara güvenmeden önce gerçeği öğrenmeliydim. Buradaki tarikat havası, gizli elektrik sığınağı ve içki bağımlılığı... *Hiçbir şeyi hatırlamak zorunda kalmak istemiyorum...* Durum kötü olmalıydı, değil mi?

Kararımı verdim. Kulak kabartarak haydutları dinledim, hâlâ konuşuyorlardı ama sesleri kısıktı ve daha uzakta gibilerdi. Bunu hızlıca yapmalıydım, bir yara bandını çeker gibi. İçimden üçe kadar saydım, nefesimi tuttum ve elimi ışığa doğru uzattım.

Parmaklarım plastiğin köşesini kavradı ve gergin bir sarmal yayın çözülmesinden daha büyük bir hızla kartı göğsüme çektim. Hâlâ nefes almıyordum, haydutların bunu fark ettiğinden emindim ama hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı. Hiçbir siren çalmadı. Kartın keskin kenarları avucuma batıyordu.

"Kıymetlimiss," diye fısıldadım kordonu göğsüme yaslayarak.

Henüz kritik safhayı atlatmamıştım. Haydutlar vardiyalarının bitmek üzere olduğunu söylemişti ama ne kadar daha bekleyeceklerini söylememişlerdi. Video oyunlarında nöbet devriyeleri geceleri hep daha seyrek olurdu. Gerçek hayatta da öyle miydi? Anahtar kartını kullanabilmek bir yana, kapıya nasıl yaklaşacağıma dair bile hiçbir fikrim yoktu. Kılık değiştirmeye, kendime ait bir üniformaya ihtiyacım vardı. Burası küçük bir topluluktu ama iki binden fazla insan vardı. Kafeteryadaki ürkütücü ikizler böyle demişti. Kesinlikle herkes

herkesi tanıyor olamazdı, değil mi?

Ayaklarımı oynattım, karıncalanma ve iğnelenme başlamıştı bile. Daha ne kadar beklemem gerekecekti? Belki de Pandora'nın odasına geri dönmeli, hava kararana kadar beklemeliydim. Ama böyle yaparsam onu uyandırma riskim vardı ve elimde kanıt olmadan ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece beklemek ve kimsenin kasaları kontrol etmemesini ummak zorundaydım.

Bir el omzuma öyle sert indi ki neredeyse çığlık atacaktım, ta ki başka bir el ağzımı kapayana kadar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen bakayım?" diye tısladı beni esir alan kişi kulağıma.

Döndüm. *Harika*. Bunlar Rebecca ve Miles'tı. Rex bile bana ihanet etmiş, çocuğun cebinde dikilerek boncuk gibi küçük gözlerini üstüme dikmişti. *Et tu, Brute?* Biz melezler birbirimize destek olmalıydık.

"Sesini alçalt," diye tısladım Miles'a.

"Neden alçaltalım ki?" diye sordu Rebecca, kollarını sıkıca kavuşturmuştu. Çok kızgın görünüyordu ama yine de yüksek bir fısıltıyla konuşuyordu. Bana döndü. "Pandora'yla senin Şef'in karargâhının yasaklı bölge olduğunu anladığınızı sanıyordum."

Dudaklarımı gergin bir tavırla yaladım. "Aa, ben sadece, ben, şey... Hey, sanırım hepimiz burada aynı şeyi yapıyoruz," dedim, aklımda oluşmaya başlayan fikri yakalamaya çalışarak. "Hayvanları görmek istedik. İkinizin burada, yerleşkenin sınırında olmanızın tek nedeninin bu olduğunu varsayıyorum? Sonuçta onlarla çalışmayı çok istediğini söylemiştin, Miles." Onlara genellikle Pandora için ayırdığım en parlak gülümsememle bakmak için kendimi zorladım.

Rebecca ve Miles yalanımı yutarken bir an sessizlik oldu. *Güçlü kal, Echo*. Bu bir özgüven oyunuydu. Ve hiç kimse moda karşıtı bir tarikatta limon yeşili bilekli sporlu ayakkabı giyen bir adamdan daha

* (Lat.) Sen de mi, Brütüs? (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

özgüvenli olamazdı.

“Eh, bizi bastın,” dedi Rebecca ve Miles ona ters ters baktı. “Miles, itiraf et. Az önce hepimiz yakalandık. Daha dikkatli olmazsan bu tavuklara ve diğer şeylere olan takıntın bizi öldürecek.”

Zaferle kendime tezahürat etmemek için elimden geleni yaptım. Zokayı yutmuşlardı.

“O da aynısını yapıyordu,” diye mırıldandı Miles. Bakışlarını toprağa çevirdi. Rex döndü ve yenilmiş bir halde Miles’ın cebine geri girdi.

Göğsümde kabaran büyük rahatlamayla iç geçirmemeye çalıştım. “Eh, zararı yok. Eğer hızlı olursak kimse kaçtığımızı fark etmeden yatakhaneye geri dönebiliriz.”

Rebecca biraz şaşkın görünüyordu ama ne demek istediğimi anladı. “Şey, Miles’la ben aslında mutfak görevine biraz geç kalıyoruz. Bu yüzden onu bulmak için buraya geldim. Her zaman etrafta takılır, hayvanlardan birine gizlice bakmak için bekler,” dedi Rebecca ve Miles’ın kulak uçları pembeleşti. Kız bir kolunu onun omzuna doladı. “O yüzden gitsek iyi olacak. Ama şey, Echo? Bu bizim küçük sırrımız olacak, değil mi? Şef görevlerimizden sapmamızdan hoşlanmıyor ve kardeşim de iyi niyetli, sadece bazen biraz fazla heyecanlanıyor.”

Rebecca gözleriyle bana yalvarırken Miles hâlâ başını yerden kaldıramıyordu. Yakalandığım için ne kadar kızgın olsam da içimi bir suçluluk kapladı.

“Elbette. Aramızda,” dedim bir kez daha sırtarak.

Yine de aptal değildim. Mutfak işleri mi? Gecenin köründe mi? Ben de inandım, Bex.

Ardından Rebecca, Miles’ı binanın arka tarafına, kantinin aksi yönüne doğru yaka paça götürdü.

Yatak odamın kapısının nefes nefese kalmış Echo tarafından çarpılmasıyla uyandım.

“Echo, Tanrım, beni korkuttun,” dedim hızla doğrulup kalp atışlarımın yatışmasını beklerken.

Birkaç saniye sonra gerçekten uyandığımda Echo’nun da yanımda uyuyor olması gerektiğini hatırladım.

“Neredeydin? Ve neden bu kadar suçlu görünüyorsun?” diye sordum.

Sanki kaçtığı kişi kilitli kapıların arkasını görebiliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

“Sesini alçalt.” Echo eliyle sessiz olmamı işaret etti ve kapıya baktı. “Duvarların kulakları var.”

“Duvarların neyi var?.. Saçmalama,” dedim gözlerimi devirerek. Yine de sesimi alçalttım. Benimle konuşmasını istiyorsam bunu sessizce yapmam gerektiği açıktı.

“Ben mi saçmalıyorum? Şuna bir bak.” Echo cebinden bir şey çıkardı ve bana fırlattı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bir anahtar kartıydı. Tozla kaplıydı ve parlak kırmızı bir kordona takılıydı. Önyüzünde beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş, kel ve ciddi görünümlü bir adamın fotoğrafı vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

AURORA TEKNOLOJİLERİ PROFESÖR JOHN PICKARD

Bunun altında da bir dizi seri numarası ve barkod vardı. Laminasyonun kenarları soyulmuştu ve geçiş kartı plastik kaplamanın altında eski ve lekeli görünüyordu.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim ve bu sefer iyi bir hisle değildi. Kan yanaklarıma hücum etti. “Yani birinin kimliğini mi çaldın? Aferin, Echo. Bana söz vermiştin. Burnunu sokmayacağını söylemiştin. İsteklerimi görmezden geldin ve bildiğini okudun.” Kimliği ters çevirdim, arkasında bir çıkırığın hologramı vardı.

“Tamam, küçük beyaz bir yalan söyledim ama...”

“Aması falan yok, Echo. Bana yalan söyledin.” Öfkeliydim ve göz yaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmek üzereydi ama onları tuttum. Birileri çaldığımızı öğrenmeden önce kimliği geri yerine bırakmak gibi daha acil meselelerimiz vardı.

“Özür dilerim, P. Tamam mı? Özür dilerim. Ama burada bir şeyler dönüyor. Henüz kanıtım yok ama bulacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Hayır, kanıtın olmayacak çünkü bu kart sende kalmayacak. Sabah ilk iş bunu geri götürmek zorundasın.”

“Kime geri götüreyim? Profesör Pickard’a mı?” dedi Echo. Odada volta atıyor, bütün varlığından gergin bir enerji yayılıyordu.

“Galiba evet, öyle.”

“Adam öldüğüne göre bu biraz zor,” dedi Echo.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

MELISSA WELLIVER

Avucunun içine yumruğunu vurdu ve volta atmayı bıraktı. “Anlamıyor musun? Bunu takan adam Profesör Pickard değildi. Şu şeyin ne kadar eski olduğuna da bir bak. Tahminen yüz yıllık diyebilirim.”

Gözlerimi kırıştıtararak Echo’ya baktım, sonra tekrar elimdeki karta baktım. Eskiydi, plastik sayesinde neredeyse hiç bozulmamıştı, yani o kadar uzun süre dayanmış olması mümkündü. “Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?”

“Diyorum ki o ‘İhtiyarlar’ ya da kendilerine artık her ne diyorlarsa bir şeyler saklıyorlar. Şef’le ilgili bir şey. Aurora Teknolojileri’nden nefret ettiklerini söylüyorlar ama üslerini buraya kurdular. Neden?”

“Çünkü Aurora Teknolojileri binaları aşırı hava koşullarına dayanacak şekilde inşa edildi? Bana mantıklı geliyor. Zaten tüm tabelaları indirmişler. Sembolik bu. Sen sadece çok fazla televizyon izlemişsin,” dedim. Hiç tereddüt etmeden konuşmuştum ama kalbim için aynısını söyleyemeyecektim. Kalbim Echo’nun tarafını tutarken aklım mantıklı bir açıklama arıyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu ama bu başkalarının işine burnunu sokmak için yeterli bir sebep miydi? Bunun bize Şef nezdinde puan kazandırmayacağı kesindi. Bu gidişle ona laboratuvarların nerede olduğunu asla sormayacaktım.

“Demek çok fazla televizyon?.. Hımm. Tamam o zaman. Madem teknolojiden bu kadar nefret ediyorlar, neden yerleşkedeki tek tam enerjili binayı kullanıyorlar? Ve orası sadece tavuk ve çiftlik hayvanları içinse neden bu kadar sıkı korunuyor? Hissettim, P. Yerden çıkan enerjiyi hissettim. Bir şey saklıyorlar, biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun,” dedim. Kartı kordonundan odanın öbür ucuna fırlattığımda yatağımın üzerine düştü. “Sorun da bu, Echo. Hiçbir şey *bilmiyorsun*. Bu insanlar bizi kabul etti. Bize yiyecek ve başımızı sokacak bir yer verdiler. Biraz... alışılmışın dışında olduklarını biliyorum ama babamı bulmak için elimdeki tek ipucu onlar. Neden

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

bunu sorgulama ihtiyacı hissediyorsun? Bir de ben uyuyana kadar beklemişsin? Sadece onların değil benim de arkamdan iş çeviriyorsun.” Şimdi volta atma sırası bendeydi, midemdeki çalkantı huzursuz bacaklarıma doğru ilerliyordu.

Haklı olduğunu biliyordum. Akla yatmayan bazı şeyler vardı ama ne olmuş yani? Daha ilk günden her küçük ayrıntıyı bilmek zorunda değildik.

“Hadi ama, Pandora. Yapmak zorundaydım. Asla onaylamayacağımı biliyordum ve seni bu işe bulaştırmak istemedim. Öğrenmem gerekiyordu. Sana iyi davrandıkları için kolay değil mi, olay da bu? Hakkındaki gerçeği öğrendikleri saniye kucına tekmeyi basacakları adam olmayı dene bir de. Herkesin her zaman kötü olduğunu düşündüğü adam olmayı dene.” Echo sesini yükseltmişti. Artık birilerinin onu duymasından endişe etmiyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve başını ellerinin arasına alarak yatağımın ucuna tünedi.

“Bak, burada biraz geri kaldıklarını biliyorum ama bu oyunu bir süre daha sürdürmemiz gerekiyor ve sonra...”

“Oyunu sürdürmek mi? Biraz geri mi kalmışlar? Eh, belki de ben onların oyununu oynamak istemiyordum, Pandora. Belki de her gün kendim hakkında yalan söylemekle uğraşmak istemiyordum. Belki de bu saçmalıktan bıkmışımdır.” Echo tekrar ayağa kalktı ve aramızdaki boşluğu iki uzun adımda geçti. Yüzü yumuşadı ve sesini alçalttı: “Lütfen, Pandora. Doğru olmayan bir şeyler var. Burada güvende olduğumuzu sanmıyorum. Gerçekte neler olup bittiğini anlamak için o kartı kullanabiliriz. Kartı Miles’in Şef’in, hayvanların ve diğer her şeyin olduğunu söylediği o küçük garip binadan aldım ama bir şeylerin şüpheli olduğunu biliyordum. Ya da sadece buradan gidebiliriz. Kendi başımıza iyiydik, sadece sen ve ben. Bu zaten sonsuza kadar sürmeyecekti, bunu kendin söyledin. Araştırmak istemiyorsan, tamam, gidelim o zaman. Lütfen.”

MELISSA WELLIVER

Gözleriyle bana yalvarıyordu. Elleri ellerimi buldu, daha sonra bileklerimden koluma, oradan da yüzüme çıktı. Bir süre o bana sarılmış, ben de ne diyeceğime karar vermeye çalışır halde öylece durduk.

Bu, Echo için adil değildi. Anlayamazdım çünkü kötü muamele gören ben değildim. Bir günün sonunda bu kadar tedirgin olduysa bir hafta sonra nasıl olacaktı? Bir ay sonra? Burada gerçekten ne kadar uzun kalmak istiyordum? En azından insanlarımla ölü mü sağlamı olduğunu öğrenecek kadar. Ama sonra ne olacaktı? İnsanlarla ve medeniyetle karşılaşma ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki nasıl yaşayacağımızı düşünmemiştim bile. İnsanların etrafında olmaya alışmıştım. Echo içinse sadece ben vardım.

Ellerini tuttum.

“Tamam. Dinliyorum. Bunu konuşalım ve ne yapmak istediğimize yarın birlikte karar verelim. Ne demek istediğini anlıyorum ama burayı henüz terk edemem, Echo. Babamı ve laboratuvardaki diğer insanları bulmak için tek şansım bu olabilir. Kurallarını çiğneyip güvenlerini kaybedemem ve öylece çekip gidemem, özellikle de Şef’le konuşmadan. Bir günün daha zararı olmaz.”

Echo’nun bakışları yere düştü ve ellerini yüzümden indirdi.

“Deneyeceğim ama söz vermiyorum,” dedi fısıltıyla.

Elimle çenesini yakaladım, yüzünü kendime doğru kaldırmaya çalıştım ama o yerinden kıınıldamadı. “Ne demek istiyorsun? Bunun zor olduğunu biliyorum, biliyorum ama senden sadece bir gün istiyorum. Lütfen. Çok şey istemiyorum, değil mi?”

“Çok şey değil mi? Ciddi misin sen?” Echo benden uzaklaştı, gözleri kısılmıştı. “Şehri senin için terk ettim, Pandora. Orası benim evimdi. Bildiğim her şeyi senin için terk ettim. Hastalandığımda, pilimin dayanmayacağından endişelendiğim halde seninle ilgilendim. Kaza yaptığında senin için mutantlarla savaşmayı göze aldım. Şimdi benden bir de bunu mu istiyorsun? Yapmayacağım belliyken neden

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

bu *küçük şeye* takılıyorsun öyleyse? Senden bunca zamandır istediğim tek şey dinlemen ya da burdan gitmek. Anlaşılan sen ikisini de yapmayacaksın.” Echo sanki bu konuşma onu yormuş gibi burnunun köprüsünü sıktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Öfkesini özellikle köşeye sıkıştırdığımızda hissetmiştim ama daha önce hiç bana yöneltmemişti. “Echo, bence biraz haksızlık ediyorsun. Dinliyorum. Bak, bu konuyu sabah ikimiz de üzerine uyuduktan sonra konuşamaz mıyız? Şu anda anlık kararlar vermememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Burada güvende değilim. Burada güvende değiliz. Tarikatlar seni nasıl ele geçirir biliyor musun? Şef gibi gizli liderleri kullanırlar. Bu adam hakkında daha fazla şey öğrenene kadar şansımı çakallarla denemeyi tercih ederim. Tanrım, P, daha şimdiden beynin yıkanmış gibi konuşuyorsun. Ya burada gerçekten neler olduğunu öğrenmeme yardım edersin ya da gideriz. Bu kadar basit.” Echo çantasını kapıdan aldı ve avucunu uzatarak beklentiyle bana baktı.

Tereddüt ettim. Mantıklı birçok şey söylemişti ama başladığımız yerde, yolda gerçekten daha iyi miydik? Bu yarı yarıya benim de kararım değil miydi?

“Ültimeatmlarla aram iyi değildir,” dedim. Elini havada asılı bıraktım.

Echo elini yanına düşürdü, sonra dudaklarını yaladı. “Peki. Şimdiye kadar kendi başıma iyi iş çıkardım. Göreceksin. Bu konuda haklıyım.” Omuzundaki çantasını düzeltti ve elini kapı koluna koydu. “Sana dışarıda burada olduğumuzdan daha iyi olacağımızı göstereceğim.”

“Echo, bu kadar dramatik olma. Dur, tamam mı? Sadece dur.” Kapıya doğru koştum ve elimi kapı kolunda onunkinin üzerine koydum. Yüzlerimiz gözlerindeki yaşları görebileceğim kadar yakındı. O da benim gözlerimdeki yaşları görmüş olmalıydı. Neden bir şeylerin sonundaymışım gibi hissediyordum?

MELISSA WELLIVER

“Dramatik davranmıyorum. Sadece birbirimize nefes alacağımız alan tanımanın en iyisi olduğunu düşünüyorum, böylece haklı olduğumu görebilirsin ve benim de haklı olduğumu kanıtlama şansım olur.” Burnunu çekti ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken benden uzaklaştı. “Lütfen çekil.”

“Echo, hadi ama. Bir hafta içinde hayatım boyunca kimseyle yaşamadığım kadar çok şeyi birlikte yaşadık. Bu son birkaç günde paranın satın alabileceği en iyi eğitimle geçen on dört yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Bir arada kalmalıyız, kendi başına öylece gidemezsin, şimdi olmaz. Birbirimize ihtiyacımız var.”

“İşte tam da bu yüzden bunu yapıyorum.” Echo kapıyı bıraktı ve girişe yaslandı. Bakışları karanlık ve soğuktu, çenesi gergindi. “Tüm cevapları bilmeye ve insanların hazır olduklarında sana bir şeyler söyleyeceklerine güvenmeye alışkın olduğunu biliyorum ama kıyamete hoş geldin. Bana terapistlik taslayıp her şeyin yoluna gireceğini umamazsın. Hayat adil değil. Sen bir terapist değilsin, değildin ve asla olmayacaksın. Umabileceğin en iyi şey birilerinin sen ölmeden önce o boktan çiftliklerden birinde boktan bir havuç yetiştirmesine yetecek kadar dayanabilmen.”

Şaşkınlıkla bir adım geriledim. “Nasıl böyle konuşursun?” diye fısıldadım. Gözyaşlarım durmuştu. Echo bir dakika boyunca bana baktı ama ikimiz de bir şey söylemedik.

“Ben... Öyle demek istemedim...” Tekrar burun kemerini sıktı. “Ben... bunu düzelteceğim. Göreceksin.” Sonra gitti.

O gittikten sonra uzun bir süre hareket etmedim. Dürüst olmak gerekirse geri gelmesini, üzgün olduğunu söylemesini, bana sarılmasını ve gerçekten neler olduğunu bana anlatmasını bekledim ama bunların hiçbirini yapmadı. Ayak sesleri yankılanarak uzaklaştı ve sonra sessizlik çöktü, derin bir sessizlik.

Yatağımın kenarına süründüm ve cenin pozisyonunda yattım. Ağlamak istiyordum ama gözyaşım tükenmişti. Öyle demek istememiş-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ti. Kafamda dönüp duran tek düşünce buydu çünkü doğru olmasını istiyordum. Öyle demek istememişti. Acı çekiyordu. Dünyanın sonu herkes için zordu, geride kalanlar için bile.

Echo'nun adlandığı şekliyle Büyük Uyku öncesinden beri kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Uyuyamayacağımı bildiğim için perdelerimi bile kapamadım, gökyüzü siyahtan pembeye ve parlak maviye dönerken saatlerce öylece uzandım. Cennette güneşli bir gün daha. Güneşin doğduğu saatlerde ufak bir yanım kalkmak, Echo'yu bulmak ve tulumları, Şef'i ve herkesi kurtarma sorumluluğunu geride bırakmak istedi. Arabamıza geri dönmek ve otoyolda hızla ilerlerken esintiyi saçlarımda hissetmek. Kötü kıyafetlere ve Gort'un konuşma tarzına gülmek, dev ekranda birlikte film izlemek ve Rosie'den Echo'nun tüm sözlerini bildiği eski film şarkılarını çalmasını istemek.

Ama sonra Echo'nun sözleri kafamda yankılandı ve tüm bu düşünceleri yok etti. Eski dünya sonsuza dek yok olmuştu. Artık bu bizim hayatımızdı. O da buna alışmak zorunda kalacaktı.

Gündoğumu geldi ve geçti. Pencereye bile gitmedim. Kahvaltıya gidip biriyle, belki de General Razor'la konuşacak ve sonraki adımlarımı belirleyecektim. Her durum için bir planı olan bir kadına benziyordu. Echo canının istediği gibi kendi haçlı seferine çıkabilirdi. Bana bel bağlayan insanlar vardı. Çok aptalca bir şey yapmadığı sürece ona bir şey olmazdı. Çocuk değildi o. Burası küçük bir yerdi ve sakinleştiğinde onu etrafta görürdüm. Bana gelene kadar bekleyecektim.

Çenemi göğsüme yasladım. Ayağa kalkmak düşündüğümünden daha zor olacaktı. Resmen tek başıyındım.

Evet, kesinlikle yolunda gitmişti.

Muhtemelen komplo teorileri üreten bir deli gibi görünmüştüm ve Pandora'ya o aptal ültimatomu vermek yaptığım en iyi şey değildi ama söylediklerim hâlâ geçerliydi. Şüpheli bir şeyler dönüyordu ve P'nin hoşuna gitse de gitmese de ben bunu ortaya çıkaracaktım. Sanırım.

Yine de bana terapistlik taslamasıyla ilgili dediğim o şeyleri söylememeliydim. Üniversite binasındayken bana anlattığı onca şeyin ardından bu çok alçakça olmuştu. Adamım, sanki oraya gitmemizin üzerinden bir milyon yıl geçmişti. Haklıydı, geçirdiğimiz bu kısa sürede birlikte bütün kıyamet boyunca yaptığımdan daha fazlasını yapmıştık. Belki de gidip özür dilemeliyim. *Hayır, bekle.* Önce kanıta ihtiyacım vardı, Şef'in neyin peşinde olduğuna dair kanıta. Daha sonra öpüşüp barışabilirdik.

O zaman neden onu daha şimdiden özlüyordum?

Onu duyduğumda tam bir film klişesi gibi odamda volta atıyordum.

"Tak tak." Kamufleajlı bir haydut kapımı çaldı ve cevabımı beklemeden çat diye açtı. Şüpheli olduğu kadar kabaydı da. Bildiğim iyi

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

oldu. “General seni görmek istiyor, *Echo*.” İsmimi bir tür şakaymış gibi söyledi.

İç çektim. “Tamam,” diye mırıldanarak askerin peşinden dışarı çıkım. “Yani General’in bizzat kendisiyle ateşli bir randevum var, öyle mi?” diye sordum. Binanın içinde sağa sola dönerken asker bakışlarını bana çevirmedi, sadece önüne baktı.

“Onun gibi bir şey,” dedi sonunda.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama peşlerinde olduğumu anlamalarına izin veremezdim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan bağlantım kesilirse insanlığımı sorgulamak için daha fazla nedenleri olacaktı. Şapkamı barkodumun üzerine mümkün olduğu kadar çektim.

Sonunda odamın iki kat altındaki bir ofisin önünde durduk, eğer haklıysam bodruma girdiğimiz anlamına geliyordu bu. Asker çocuk bana kapıyı açtı ve içeri girmeden önce ona son bir kez baktım.

Burası Kaptan Küllük’ün ofisiydi. İçerisi bir şifonyer, metal bir masa ve ofis koltuğunda geriye yaslanmış, esrar gibi görünen ve kokan bir şeyi tüttüren huysuz yaşlı bir kadın bulunan penceresiz bir beton kutuydu. Harika.

“Otur, *Echo*.” Küllük, duman bulutunun arasından karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Kapının arkamdan kapandığını duydum ve yerimden sıçramamaya çalıştım. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

“Başım belada mı, hanımefendi?” diye sııttım çantamı yere bırakıp doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Gülümsedi. “Öyle görmeyi seçebilirsin. Ancak ben daha çok bardağın dolu tarafını gören biriyim. Bence burada bir fırsat var ve bunu değerlendirmeyi gerçekten düşünmelisin.” Bir duman bulutu daha üflediğinde görüşüm bulanıklaştı. Hiç şüphesiz sırf bu dumanı soluyarak bile kafayı bulabilirdim. Daha önce tüttürdüğüm olmuştu ama

içtiğim şey o kadar eskiydi ki zar zor tesir etmişti. Küllük'ün içtiği şey ölümcüldü.

Tereddüt ettim, uyuşturucu sersemliğine kapılmadan düşüncelerimi sabit tutmaya çalıştım. Burada kapana kısılmıştım ve çıkış yolum yoktu. Ne kadar istesem de kaçmaya çalışmak manasızdı. Ayrıca, P ne olacaktı? Ya Şef? Küllük'ü dinlemek zorundaydım. En azından o zaman Pandora'yı mutant çakalların sürekli bir şeyler tüttürenlerden daha güvenli olduğuna ikna etmek için ihtiyacım olan kanıtı ele geçirmiş olurdum.

“Dinliyorum, Kaptan,” dedim bacaklarımı açıp sandalyeme geri oturarak.

Bu onu rahatsız etti. “General,” diye düzeltti beni.

Sırıttım. “Evet. Pardon, küçük bir hata. Devam edin.”

Küllük izmaritini küllüğe bastırdı ve masanın etrafından dolanıp kenarına yürüdü. İçini çekti, son dumanı birkaç dakika temiz hava almak zorunda kalmadan önce iyice içine çekti. Dehşet vericiydi.

“Dinle, evlat. Aslında buçukluklar o kadar umurumda değil. Hatta çoğunuz bana oldukça zararsız görünüyorsunuz. Yani dışarıda tanıştıklarımın bahsediyorum.” Kalbim küt küt atmaya başladı. Biliyor muydu? “Bu kadar üzülme, robot çocuk. Şüphelerim vardı. Işıklar sadece sen odandayken yanıp sönüyordu. Adamlarım o barkodu gördüklerindeyse oyun bitti. Eninde sonunda yakalanacaktın. Şef zamanında özellikle dedektiflik yeteneklerimden etkilenmişti.”

İşçi kayıt yerindeki o haydutlar. Görünüşte hiçbir sebep yokken benimle uğraşmışlardı. Ki bu ışık olayından sonraydı. Daha dikkatli olmalıydım. En azından şimdi neden bana taktıklarını biliyordum.

Masanın kenarına tünedi ve kamuflej ceketini kaldırarak ortaya çıkardığı tabancayı okşadı. Ağzım anında kurudu ve bunun nedeni duman değildi. Karşılaştıklarının zararsız olduğunu söylerken İNSANLIKLarı kastediyordu. Alışveriş merkezindeki sapık ucubelerin

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

söylediği gibi birçoğunun şehirden uzağa gelmesi için bir neden yoktu, ancak bir tanesi sürüden ayrılmış olmalıydı. Bu yüzden P'yle benim robot olduğumuzu düşünmüşlerdi. Ve İNSANLIKLAR karşılık vermezdi.

Küllük beni hedef tahtası olarak gördüğünü söylüyordu.

“Fakat korkarım ki Şef benim kadar açık fikirli değil,” diye devam etti Küllük. “Burada olanlar için Aurora Teknolojileri’ni suçlayan pek çok insan var. Sense *leş gibi* Aurora Teknolojileri kokuyorsun.” Küllük burnunu kırıstırdı.

Evet, sanki hâlâ koku alma duyusu varmış gibi.

“Yine de burada onların binalarında yaşamaktan bir hayli mutlusunuz,” diye karşılık verdim masanın köşesindeki emayedeki soluk logoyu göstererek. Çıkrığın uçlarını hâlâ seçebiliyordum.

“Biz sadece bize borçlu oldukları şeyi aldık,” diye tısladı Küllük.

Sigortaları düşündüğümünden daha çabuk atıyordu. Ama kendini kaybettiği kadar çabuk toparladı ve kulağının arkasından bir sigara daha çıkardı. Her zaman onun kadar kılgın olsaydım ben de sigara içmeye başlardım.

“Her neyse, senin ne düşündüğünün bir önemi yok,” diye devam etti Küllük. Altın rengi zippo çakmağıyla sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti: “Çünkü burada uzun süre kalmayacaksın.”

“Kalmayı planlamıyordum,” dedim.

“Bence burada düşündüğünden daha kısa bir süre kalacaksın,” dedi Küllük.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Bak, Echo, ya da sana nasıl seslenilmesini istiyorsan. İnsanlar konuşuyor. Daha sadece bir gündür buradasın ve kampımın dikkatle planlanmış rutinini şimdiden bozdun. Burada hepimizin uyması gereken kurallar basittir. Aurora Teknolojileri yok. Ve özellikle robotlar yok. Gitmek zorundasın.”

MELISSA WELLIVER

Kuru dudaklarımı yaladım, tadı kül gibiydi. *Lanet olsun.* Pandora mutlu olmayacaktı ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? “Pekâlâ. Gideceğiz. Pandora’ya haberi ben vereyim.”

“Siz mi?” Küllük gülümsedi. “Hayır, buçukluk. Pandora hiçbir yere gitmeyecek. O kızı ve o pis sapkınlığını kapımın önünde bırakacaksın.”

“Ne?” dedim. Sesimin çatallanması beni sinirlendirdi. Sandalyemde öne doğru eğildim, öfke içimde dolaşüyor, sinir uçlarımı ateşe veriyordu. “Tekrar söyle?”

“Sana gerçekten âşık olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Küllük. Neredeyse gülecekti.

Biraz geriye yaslandım. Aşk güçlü bir kelimeydi. Birbirimizi yalnızca on gündür falan mı tanıyorduk? Ama benden hoşlanıyordu. Benden gerçekten hoşlanıyordu. Öpüşmüştük. Bana bir şeyler anlatmıştı. O benim ilk ve tek arkadaşımdı. Hoşlanmadığınız biriyle bunu yapmazdınız, değil mi?

“Tanrım, sana âşık olduğunu *düşünüyorsun,*” diye iç çekti Küllük ve sigarasını masanın kenarına koydu. Tıpkı bir monoloğa girişmek üzere olan bir Bond kötü adamı gibi ellerini kavuşturarak öne eğildi. “Dinle, Echo. Pandora bir insan. İnsanların senin beynine güç veren teknolojiyi ne için kullandığını biliyor musun? Çünkü çocuk isteyenler sadece üzgün yaşlı ev kadınları değildi. Sen kullanılmak için yaratıldın, Echo. Sen ticari bir üründün. Seks robotları? Aynı pozitronik çip seti. İNSALIKlar? Sadece insanlara yardım etmek için tasarlanmış akılsız aptallar. Anlamıyor musun? Sen ufacık bir noktasın. Bir hata. Ya da bizim küçük hanım Pandora’nın gördüğü gibi parlak, yeni bir oyuncak.”

Hiç kıpırdamadan oturdum. Hâlâ kaltağın tekiydi ama haklı bir kaltaktı. Pozitronik çip setlerini ve ne için kullanıldıklarını biliyordum. Kütüphanedeki makaleleri görmüştüm. Ama P ve ben bunu üniversitede konuşup halletmiştik, değil mi? Hepsini çözmüştük?

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Değil mi?

“Yanılıyorsun. Pandora öyle biri değil.” Kahretsin, sesimdeki o titreme bir türlü geçmiyordu. Ama belki yeterince söylersem inanırdım. Dünyadaki tek arkadaşım yerine yeni tanıştığım bir psikopatın sözüne inanmayacağım kesindi.

“Tatlım, yirmi birinci yüzyıldan gelen zengin bir kıزدan bahsediyoruz. Hepsi öyledir,” dedi Küllük. Kıpırdamadı ve ağzının köşesi seğirdi. Orada nispet yapan bir sırıtış belirdi. Beni gafil avladığını biliyordu.

“Pandora farklı,” dedim. Yere ve tozlu bilekli spor ayakkabılarıma baktım.

“Buna gerçekten inanıyorsan, o zaman gerçekten gitmelisin,” dedi Küllük. Sesi farklıydı. Tavrını değiştirmişti. Beni etkilemesine izin vermezdim, şimdi olmazdı. Tarikat konusunda tamamen haklıydım. Şef onu iyi yetiştirmişti. Derin bir nefes aldım ve tekrar gözlerinin içine baktım.

O iğrenç dişlerini göstererek daha geniş gülümsedi. “Bana istediğin kadar dik dik bak. Buraya geldiği için ne kadar heyecanlı olduğunu gördün. İnsanlara, topluma ve ailesine alışkın bir kız için dışarıda ne var? Dünya öldü. Bundan başka bir şey kalmadı.”

Mantıklı düşündüğümde muhtemelen haklıydı. Şehirde bile depresimleri hissetmiştim, Küllük’ün söylediği gibi gemiler muhtemelen enkaz halindeydi. Pandora’nın hayatta kalması aslında bir mucizeydi.

“Ona gideceğini söylersen peşinden gelebilir. Sonra ne olacak? İki, üç yıl sonra ellinci şeftali konervesini yerken sana kızmaya başlayacak. On yıl sonra, senden çok daha yaşlı olduğunda ne olacak? Yetişkin beyni geliştiğinde? Sen sıkışıp kaldın, buçukluk. Yaşlanamazsın, daha fazla gelişemezsin. Sadece onu geride tutarsın. Seni böyle mi hatırlamasını istiyorsun? Hayatını mahveden kişi olarak?”

Bunlar benim de düşünmediğim şeyler değildi ama en derinlerimdeki korkuları ilk kez yüksek sesle dile getirilirken duyuyordum.

Kahretsin. Küllük, ciğerlerini katranla doldurmaya niyetli birine göre görüldüğünden daha zekiydi. Pandora'dan gerçekten hoşlanıyordum ve bana iyi geliyordu. E-Mote çipimi hiç uğraşmadan tamir etmişti ki bu hâlâ mantıksızdı. Ona ihtiyacım vardı.

Ama onun bana ihtiyacı var mıydı? Parktaki kurt ucubesine karşı bana ihtiyacı vardı. Ve arabayı sürmek için ve okulda. Bununla beraber, bizi alışveriş merkezinde vurulmaktan kurtaran oydu. Varlığımın her zerresi kaçmak ve savaşmak isterken o sakin kalmıştı ve bu sayede hâlâ hayattaydık.

Ayrıca yaşlanma olayı gerçekten berbattı. Bildiğim kadarıyla Şef'in teknofobikler okulunda hiç programcı yoktu. Artık hafızamı pek umursamıyordum ama sonsuza kadar bir erkek çocuğunun bedeninde yaşamayı umursuyordum. Bu ilişkimiz için pek iyi görünmüyordu.

Sandalyeme geri yaslandım. Şehir için yeterince robot değildim. Pandora ve Dünya'daki son insanlar için yeterince insan değildim. Uyum sağlayamıyordum. Bu düşünce yumruklarımı eklemlerim bembeyaz kesilene kadar sıkıkmama neden oldu ama Küllük haklıydı. Pandora bensiz daha iyiydi.

"Ona söyleyebilir miyim?" diye sordum. Kendimi şarjım bitmiş gibi kötü hissediyordum ama TG'm bana şarjımın hâlâ sağlıklı olduğunu, yüzde seksen altı seviyesinde seyrettiğini söylüyordu.

"Söylemesen daha iyi olur. Pandora hassas bir kız. Onu terk ettiğini düşünürse eninde sonunda senden nefret etmeyi öğrenecektir. Böylece seni aramak için tek başına o uçsuz bucaksız vahşi doğaya çıkmaz," dedi Küllük. Sigarasını aldı, yeniden yaktı ve bir nefes daha çekti. Bu konuşma ezberlenmiş gibiydi. İstedliğini elde etmişti. O kazanmıştı, ben kaybetmiştim.

İşte hayatımın özeti.

"Şef'le ben güneş doğmadan önce gitmiş olmanı bekliyoruz." Küllük bir elini salladı ve kapı arkamdan *klik* sesiyle açıldı. Cam panelin

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

önünde bir askerin beni beklediğine şüphe yoktu. Demek aşağılanmam bitmişti. Gitmek için ayağa kalktım.

Ben kapıdan çıkmadan önce, “Hey, çocuk,” diye dikkatimi çekti Küllük. Durdum ama ona dönmedim. “Doğru olanı yapıyorsun. Şimdi gidersen Pandora buradaki hayata alıştığında yalnızca uzak bir anıdan ibaret olacaksın. Burada yaşayanları meşgul ederiz. Ve hey. Şef’e selam olsun, değil mi?”

Çenemi sıktım ve ona cevap vererek aradığı tatmini yaşatmadım.

Asker çocuk beni koridor ve merdiven labirentinden geçirerek odama geri götürdü ve sonra beni mutlu yalnızlığıma bıraktı. Aklımdan Küllük’ü görmezden gelmek, gidip Pandora’yı bulmak ve ona olanları anlatmak geçti ama lanet olsun ki Küllük haklıydı. P benimle gelecekti ve az önce bu konuda tartışmamış mıydık? Dışarıda daha bir hafta bile geçirmeden başımız belaya girmişti. Ya peşimden gelip kaybolursa? Ya çakallar onu yakalarsa?

Hayır. Ben olmalıydım. Yalnız gitmeliydim.

Eşyalarımı topladıktan sonra çitte daha önce gördüğüm boşluğu bulmak için ampul dizisini takip ettim. Ön kapıdan çıkacak değildim. Kontrol edebileceğim bir şey varsa o da Şef ve müritlerinin hangi yöne gittiğini görmemeleriydi.

Deligi çabucak buldum. Küllük’ün korkusuz liderlerinin sığınmasının girişini koruyan haydutlarından kaçınsam yeterdi. Orada neler olduğunu asla öğrenemeyecek olmak beni öldürüyordu ama içten içe biliyordum. Orada sadece elinde çok fazla güç tutan yaşlı bir adam vardı. Bir gün hak ettiğini bulacaktı. Gününü ona Pandora’nın göstermesini umuyordum.

Çitin diğer tarafında ayışığından başka bir şey yoktu. Uzakta, geldiğimiz anayol boyunca uzanan sokak lambalarını görebiliyordum.

MELISSA WELLIVER

Şimdi ne olacaktı? Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp şehre mi dönecektim? Belki Gort da oraya gitmiştir. En azından şimdi onu aramaya çalışabilirdim. Arabaya kadar yürüyebilirdim, sadece birkaç kilometre ötedeydi. Depom doluydu bu yüzden sabaha kadar sürse bile başarabilirdim. Sonra da eve giderdim.

“Hasta la vista”, bebeğim,” diye fısıldadım sessiz duvara selam çakarak. Pandora’ya selam çakarak.

İç çektim. İnsan ve android tarihindeki en kısa ilişkiydi.

Otoyola çıkana kadar yürüdüm, sonra kampa son bir kez baktım. Pandora’nın yeni evine. Gökyüzünde pembe tonlar belirmeye başlamıştı. Gözüme güzel gelmeliydi ama burası bana hâlâ bir hapisane gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

Bir saat boyunca yürüdüm ve güneşin doğup gökyüzünde hareket etmeye başlamasını izledim. Eğer gözüne uyku girdiyse Pandora muhtemelen şimdi uyanıyor olmalıydı. Üzülür müydü? Umursar mıydı ki? Dün gece çok kızgındı. Şimdi düşününce oldukça boktan şeyler söylemişim ama böylesi daha iyiydi. Bu şekilde unutulabilirdi.

Keşke ben de unutulabilseydim. Gort ve diğer tüm robotlar gibi. Lobinin zeminini temizlemek ya da kitapları alfabetik sıraya dizmek gibi sadece tek işim olsaydı. Diğer insanları düşünmeseydim. Onu düşünmeseydim. Aklım ne zaman onun yüzüne, bebek mavisi gözlerine, saçlarının kokusuna gitse göğsümde bir şeyler acıyordu. Bir arıza olabilir miydi? Ama E-Mote çipim sistemde hâlâ çalışıyor görünüyordu. Belki de kalp kırıklığı böyle bir şeydi.

Alışveriş merkezine ulaştığımda şaşırdım. Belki de düşündüğüm-den uzun süredir yürüyordum. Güneş doğmuştu ama otoyolun her iki yanındaki kum tepeleri ve kayalık tepelerin gölgesindeydim. Hoş

* (İsp.) Görüşürüz. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

geldiniz tabelasında durup kapıların önündeki manzarayı seyrettim. Burası bizim çöküşümüzdü. Burada hiç durmamalıydık. Alışveriş merkezi zaten berbattı.

“Vay canına, inanabiliyor musun? Bakın kim gelmiş,” dedi tanıdık bir ses arkamdan ve ben de gözlerimi kapayıp iç çektim.

Tabii ki. Razor’ın çöl çocukları geri dönmüştü.

Sonunda ayağa kalkmayı başardım. Odanın köşesindeki makyaj masasında yüzüme su çarptım ve lavabonun kenarına yaslanarak kusma isteğime direndim. Çatlak aynada yüzüm solgun ve asıktı.

Derin bir nefes aldım ve Dr. Kapoor olsaydı ne derdi diye düşünmeye çalıştım. *Bugün kendine karşı nazik ol. Nefes almayı unutma. Kendine ancak sen yardım edebilirsin. Nefes al, bir-iki-üç-dört. Nefes ver, yedi-sekiz.* Haklıydı. Bunu hâlâ yapabilirim. Echo şu anda acı çekiyordu, zamana ihtiyacı vardı. Bunun beni etkilemesine gerek yoktu. Bu zamanı kendi hedeflerime odaklanmak için kullanabilirdim. Babama ve yirmi birinci yüzyıla ait diğer herkese ne olduğunu bulmaya.

Göğsümdeki ağırlık hissi giyinebileceğim ve saçımı tarayabileceğim kadar kalkmıştı. Bunu yapabiliirdim. Adım adım ilerleyecektim.

Odamdan çıktım ve merdivenlerden inerek kafeteryaya doğru ilerledim. Saat erkendi ama insanlar güneşle birlikte kalkıyordu. Daha şimdiden yerleşkede hareketlilik vardı ve insanlar uykulu uykulu kahvaltıya doğru ilerliyordu.

Yemekhanede bir tepsi alıp sıraya girerken başımı dik tuttum. Bugün daha fazla konserve sebze vardı ve bu kez pastırma ikram ediliyor-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

du. Ağzım sulandı. Pastırma vejetaryen olduğumdan beri en çok özlediğim şeydi. Nefis kokuyordu, o kadar tuzlu ve yağlıydı ki fazladan büyük bir porsiyon almamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Tuhaf bir şekli vardı, uzun ve çizgili olması gerekirken yuvarlaktı ama yine de daha önce sadece işlenmiş pastırma yemiştım. Belki de bu köy pastırmasıydı.

“Sadece ıspanak ve yumurta alayım, lütfen,” dedim, garson yemeği servis ederken midem gurulduyordu.

Masalara döndüğümde kalbim sıkıştı. Elimde olmadan gözlerim Echo’yu aradı ama orada değildi. Mantıklıydı. Yine de iş ataması için gelmesi gerekiyordu. Şimdi nereye oturacaktım? Önceden bir ortağım vardı. Artık tek başımaydım.

Başımı iki salladım. Saçmalıyordum. Arkadaş edinebilirdim, bunu daha önce yapmıştım, şimdi de yapabilirdim Günün geri kalanında Echo’yu aklımdan çıkarmam en iyisi olacaktı. Çok dikkat dağıtıcıydı.

Neyse ki uzak bir masadan bir elin kalkıp bana el salladığını gördüm. Rebecca ve Miles. Gülümseyerek hızla onlara doğru yürüdüm. En azından bugün Echo şey yapmayacaktı... *Dur. Onu düşünmeyi bırak, Pandora.*

“Merhabalar,” dedim yüzüme en büyük sırıtışıma takınıp gerçekten öyle hissetmeyi umarak. “N’abersiniz?”

“Merhaba Pandora. Pek bir şey yok. Belki bugün birlikte çalışabiliriz? Yeni biriyle çalışmak güzel olur, değil mi Miles?”

Miles yemeye devam etti. Her lokmayı Rex’le paylaştı, kurbağa dilini on santimden fazla çıkararak her lokmayı kaptı ve aynı hızla ağzına geri götürdü.

“Bizimle çalışamaz,” dedi Miles en sonunda. Başını yemeğinden kaldırmadan konuşmuştu. “Bugün kraterde görevliyiz. Çitin ötesinde. Henüz çitin ötesinde ona güvenmeleri mümkün değil. Eğitim almamış.”

MELISSA WELLIVER

“Ah, doğru.” Rebecca altdudağını sarkıttı. “Üzgünüm, Pandora. Unutmuşum.”

“Sorun değil. Miles eğitime ihtiyacım olduğunu söylüyorsa belki bir dahaki sefere gelirim,” dedim.

“Arkadaşın nerede?” diye sordu Miles.

Omuz silktim. “Emin değilim. Göbek bağımız bir kesilmedi ya.” Sesimin hissettiğimden daha az endişeli çıktığını umuyordum. Echo dün pek bir şey yememişti ve şimdi de kahvaltıyı mı atlıyordu? *Kendine gel, Pandora*. Ben ortaya çıkmadan önce kendi başına yıllarca hayatta kalmıştı. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

“Ee, bu üzerinde çalıştığınız krater nedir?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Uzay gemisinin çıktığı delik,” dedi Miles son bir parça pastırmayı ağzına atarken.

Donup kaldım ve çatalım tabağıma çarptı. “Özür dilerim. Uzay gemisi mi dedin?”

Rebecca kollarını kavuşturdu. “Miles bir uzay gemisi olduğuna yemin ediyor. Bence sadece bir depremdi.”

“Gökyüzünde beliren o şeyle aynı anda mı?” diye sordu Miles çatalını suçlayıcı bir tavırla ona doğrultarak.

“Muhtemelen bir fırtınaydı ve gök gürültüsü o kadar yüksekti ki deprem gibi hissettik. Daha önce buna benzer şeyler yaşamıştık.”

“Saçmalık. Yıldırım gökyüzünde iz bırakmaz. O bir uzay gemisiydi,” dedi Miles bıçağıyla çatalını tabağa koyarak.

“Pardon, sen ne dedin? Gökyüzünde bir iz mi? Ve bir delik?” Zihnim dönüyordu ve kremalı ıspanak beni dışarı çıkmakla tehdit ediyordu. “Bu delik nerede?”

“Çitin hemen ötesinde. Belki bir sekiz yüz metre kadar? Ama Miles’ı dinleme sen, onun kafası hep beş karış havadadır. Şef’in kendisi,

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Şef'e selam olsun, bunun bir yıldırım çarpması olduğunu ve hissettiğimiz sarsıntının muhtemelen sadece küçük bir sallantı olduğunu söyledi. Olayı büyötmeye gerek yok.”

“Yani bu... yıldırım çarpması,” dedim. Ağzım o kadar kurumuştü ki kelimeleri çıkarmakta zorlandım. “Ne zaman oldu bu?”

“Belki bir hafta önce. Belki daha fazla. Her neyse, gitsek iyi olacak. Bex, geliyor musun? Hiç şarapnel parçası var mı diye bakmak istiyorum,” dedi Miles tabağıyla birlikte ayağı kalkarak. Beslenme saati sona erince Rex, Miles’in cebindeki güvenli yere çekildi.

“Hiç ne?.. Gerçekten, Miles. Sen iflah olmazsın. Uzay gemisinin olmadığı yerde şarapnel parçası olmaz. Ayrıca, Şef’in deliğın büyük bir kısmını General’in adamlarına çoktan doldurttüğünü biliyorsun. Biz sadece üstteki toprağı sağlamlaştırmak için oradayız,” dedi Rebecca. Ayağı kalktı ve bana gülümsedi. “Sonra görüşürüz, Pandora.”

“Evet, hoşça kalın,” diye fısıldadım, düşüncelerim bulanıklaşmıştı. Rebecca o kadar emin konuşmasına rağmen, benim şehre düştüğüm saatlerde bir uzay gemisinin rapor edilmesi biraz fazla tesadüftü.

Bir lokma daha yiyemedim. Tepsimi boşalttıktan sonra doğruca yerleşkenin önündeki kapılara yöneldim.

“Olmaz, kızım. Üzgünüm,” dedi duvardaki nöbetçi dışarıya çıkmak istediğimde. “Dışarısı çok tehlikeli, yakın zamanda çıkmak istiyorsan iyi kalpli Şef’ten, *Şef’e selam olsun*, bir izin kâğıdı getirmen gerekecek.”

“Oraya gelip bir şeye bakamaz mıyım?” diye bağırdım duvara doğru. Duvar en az üç metre yüksekliğindeydi ve çöl pankek gibi dümdüzdü, bu yüzden en azından yukarıdan deliğı iyice bakabilirdim. “Lütfen. Bu çok önemli.”

“Benim işim de öyle. İpini koparan herkesin biraz eğlence için yukarı tırmanmalarına izin verirsem bir işim olmaz. Şimdi ikile ve kendine yapacak bir iş bul.”

MELISSA WELLIVER

Ben avluya dönerken nöbetçi arkadaşıyla birlikte gülüştü. Bu şeye bakmanın bir yolu olmalıydı. Uzaktaki duvara baktım, zihnimle oraya bir pencere açmaya çalıştım ama beklendiği gibi beton kıpırdamadı.

Yapacak bir şey yoktu. General Razor'la, hatta Şef'in kendisiyle konuşmak zorundaydım.

"Hey, General Razor'ın ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum çiftlik tarhlarından ot ayıklayan bir adama.

Bana ayrıntılı bir yol tarifi verdikten sonra yerleşkenin karşı tarafında işaret ettiği binaya kararlılıkla yürüdüm ve kısa bir süre sonra asker üniformaları içinde ön kapıyı koruyan iki İhtiyar'la karşılaştım.

"Günaydın beyler," dedim onlara en tatlı gülümsememi zorla göstererek. "Sanırım General'le bir randevum vardı?"

"Bunu ilk kez duyuyoruz," diye homurdandı birinci muhafız. "Ayrıca General burada değil. Bildiğin üzere, ilgilenmesi gereken önemli işler var."

"Bilmiyordum," dedim. Kalbim sıkıştı. "Gerçekten bir dakikası bile yok mu? Bana belirli bir çalışma faaliyeti bile verilmedi."

"Eh, etrafındaki işçileri görüyorsun ya?" diye sordu ikinci muhafız avludaki çiftçileri göstererek.

Başımınla onayladım.

"Eline bir mala al ve biraz inisiyatif kullan," diye homurdandı ve ikisi de gülmeye başladı. Kahvaltıdan daha yeni kalkmıştım ve şimdi-den yüzüme iki kez gülünmüştü. Büyük başarı.

Ayaklarımı sürüyerek binanın yan tarafından dolandım ve yanaklarımdaki ateşi söndürmek için durdum. Bu çok aşağılayıcıydı.

"Hey, Pandora." Rebecca'nın sesini duyduğumda en az on dakikadır çiftliklerin yakınındaki bir bankta somurtuyordum. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Miles da onunla birlikteydi, omzu-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

na bir alet çantası asmıştı.

“Bugün o... deliğe yardım etmeniz gerektiğini sanıyordum. Gördünüz mü? Nasıl bir şeydi?” Sadece onların bana yardım edebileceği farkındalığıyla doğruldum.

Miles, “Yok. İş dün gece bitirmişler. Harika duruyor, görsen oraya bir uzay gemisi düştüğünü tahmin bile edemezsin,” dediğinde Rebecca ona ters ters baktı.

Kalbim sıkıştı.

“Miles, şu uzay gemisi saçmalığı hakkında ne dedim ben? Şunu aklından çıkar da çiftlik görevine gidelim. Geliyor musun, Pandora? Görünüşe göre birlikte çalışabiliriz.” Rebecca çarpık dişleriyle bana gülümsedi ve ben de iç çektim.

“Evet, pekâlâ. İşe yarar bir şeyler yapmak güzel olur. Önden buyurun,” dedim. Delik kaybolmuştu. Artık istesem de göremezdim. General dönene kadar beklemem ve Şef’le bir görüşme talep etmem gerekecekti.

Keşke Echo’yla konuşabilseydim. Yapacağı son şey olsa bile bu deliği görmenin bir yolunu bulurdu.

Miles çantasından çıkardığı bir malayı bana verdi ve üçümüz en yakındaki cılız yeşil filizlerden oluşan yükseltilmiş tarha doğru yürüdük. Rebecca bana ne yapacağımı gösterdi. Acınası görünen bitkileri –belli ki bunlar lahanaydı– nasıl budayacağımızı ve onları tulumlarımıza takılı küçük torbaya nasıl toplayacağımızı gösterdi. Böylece Şef ve İhtiyarları onları daha sonra olumlu büyüme belirtileri için inceleyebileceklerdi.

“Ekinler bu yıl pek iyi çıkmıyor,” diye açıkladı Rebecca. Elimdeki siyah lekelerle delik deşik olmuş ekine baktım.

“Bu sizi endişelendirmiyor mu? Geçen yılın mahsulü nasıldı?” diye sordum daha fazla konserve ürün düşüncesiyle endişelenerek.

Rebecca omuz silkti. “Şef bize her zaman ihtiyaçlarımızı sağlar.

MELISSA WELLIVER

Miles için daha fazlasının olmasını isterdim, onu sürekli yorgun görmekten nefret ediyorum. Bu kadar et ona da Rex'e de iyi gelmiyor. Belki Rex'e geliyordur. Burada sadece mutantlar iyiymiş gibi görünüyor. Kendimi bildim bileli hasatlar kötüydü. Ama çiftlik hayvanlarımız ve eski yemek konservelerimiz var. İdare ediyoruz ve umarım bir gün zenginleşeceğiz. *Şef'e selam olsun.*"

"Aynen," diye mırıldandım.

Miles kısa süre sonra yan arsadaki bazı arkadaşlarıyla konuşmak üzere yanımızdan ayrıldı ve ben de Rebecca'yla baş başa konuşma fırsatını yakaladım. Etrafa bakınmıştım ama Echo'dan hâlâ bir iz yoktu. Beni görmek zorunda kalmamak için görev yerinin değiştirilmesini istemiş olmalıydı ve ben de bunu düşünmek istemiyordum.

"Ee, Rebecca. Burayı nasıl buluyorsun? Aile kışlarında mı yaşıyorsun?" diye sordum cevabıyla pek ilgilenmeyerek.

"Ah, hayır. Ailemiz biz daha küçükken bir grip salgınında öldü. Miles'la birbirimizden başka kimsemiz kalmadı," dedi bir dondurma sipariş etmek için kullanacağınız türden bir neşeyle.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim. "Benim... annem de ben küçükken öldü. Babamın da nerede olduğunu bilmiyorum."

"Zor ama idare ediyoruz. Lafi açılmışken, bu süslü aksanın nereden geldiğini soracaktım ben de," dedi Rebecca topladığı ekinlerin üzerine yeni toprak atarken.

Kızardım. O kadar belli miydi? "Ah, şey. Eminim zaten anlamışsınızdır, biz... Echo ve ben arızalı bir kapsülden geliyoruz. Biz... yirmi birinci yüzyıldaki dondurma programı için bilet almıştık." Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama tartışmış olalım olmayalım, Echo'nun gerçek kimliğini korumak zorundaydım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Demek ki sen ta o zamanlar hayattaydın. Nasıl bir şeydi? Yirmi birinci yüzyılın sonları?" Rebecca'nın gözleri merakla parladı.

Gülümsedim. "Bazı zamanlar çok güzeldi. Aynı zamanda üzücüy-

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

dü de ve sonlara doğru korkutucuydu. Yine de Rosie'mi özlüyorum. O benim dijital kişisel asistanımdı. Her şeyi o yapardı. Beni okul için uyandırır, kıyafet önerir, şakalar yapardı. Bazı zamanlar onu okul arkadaşlarımdan daha çok özlediğimi düşünüyorum.” En azından bu doğrudu.

“Rosie bir robot muydu? Şey yapacağından endişelenmedin mi hiç, bilirsin işte... ona nasıl güvendin?” Rebecca artık çalışıyormuş gibi bile yapmıyordu.

“Hayır, Rosie sadece otomatik bir sistemdi. Ses kontrollü. Ama çok sayıda robotumuz vardı, evet. Çoğunun İNSANLIKlar gibi düşünen beyinleri yoktu. Her şey için robotlar vardı. Bazıları temizlik yapıyor, bazıları yemek pişiriyordu. Polis robotları ve bilgi robotları vardı. Her zaman çok iyi ve kibarlardı çünkü onları öyle olmaları için programlamıştık. Dürüst olmak gerekirse, dışarıdan bakınca biraz kölelik gibi geliyor. Bence dünya bu tür robotlar olmadan daha iyi, çünkü bizim için her şeyi yapmaya programlanmış olmaları insanları İNSANLIKlara karşı da kaba olmaya teşvik ediyordu. Aslında dikkat etmemiz gereken diğer insanlardı.” Rebecca'ya yandan baktım. Mest olmuştu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Dünya'nın ısınmasının ve ekinlerin hasat vermemesi robotların suçu değildi. Bunun sorumlusu insanlardı. Özellikle de Aurora Teknolojileri'nin arkasındaki açgözlü milyarderler.” Bu kadar tehlikeli sularda yüzmekten midem bulanmıştı ama babamın görüntüsünün beni durdurmasına izin veremezdim.

Rebecca bilgece başını sallayarak onayladı. “Kesinlikle. Ve Aurora Teknolojileri teknolojiiden sorumluydu. Bu yüzden korkusuz liderimiz bizi bunlardan sakınıyor. O insanlar robot yapmaya kafayı taktıklarından ekinler hakkında yeterince kafa yormuyorlardı.”

“Eh, bu kısmen doğru ama asıl olayı kaçırıyorsun,” dedim. “Mese-

MELISSA WELLIVER

le asla robotlar değildi. Onlara güvenebilirsin. Suçlu olan insanlardı.”

Rebecca bana yandan baktı. “Daha dün doğmadım ben, Pandora. Echo bir İNSANLIK, değil mi?”

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. Ya Rebecca düşündüğümde daha dikkatliydi ya da Echo’nun gerçek kimliği apaçık ortadaydı. Bu düşüncenin içimde uyandırdığı korkuyu bastırdım. “Nasıl tahmin ettin?”

“İçime doğdu, sonra ensesindeki deliği gördüm. Ona daha dikkatli olmasını söylemelisin. Buradakiler İNSANLIKLardan nefret ediyor,” dedi Rebecca.

Yüzünü inceledim ama orada hiçbir kötü niyet belirtisi yoktu. Sadece beni uyarıyordu.

“O.... o tam olarak bir İNSANLIK değil. O farklı. Bir ÇocukSentez olmak için yaratıldı ve sonra yaş aldıkça da bir GençSentez oldu. Bu robotlar çocuk sahibi olamayan insanlar için üretilmişti, benim zamanımda kısırlık çok daha yaygındı. Neredeyse tamamen organikler ve tıpkı senle ben gibi düşünceleri, duyguları, aileleri ve arkadaşları var. Ancak insanları klonlamak uzun vadede hiçbir zaman tam olarak işe yaramadı, bu yüzden onları hayatta tutmak için sentetik parçaları, pozitronik beyinleri yaratıldı. Bu aynı zamanda organik olarak büyüemeyecekleri anlamına geliyor, bu yüzden Echo yüz yıl boyunca dondurulmamasına rağmen hâlâ genç görünüyor.”

“Peki ya İNSANLIK şeylerine ne demeli?” Malasını bıraktı, başını bana doğru eğdi.

“Tamam. İNSANLIK programlaması geç evre bir acil durum protokolüydü, başlangıçta kitlesel bir yok oluş durumunda tüm robotlara bulaşması için icat edilmiş bir bilgisayar virüsüydü. İstedikleri gibi amaca yönelik yeni robotlar yaratacak zamanları yoktu, bu yüzden kodlayıcılar sadece GençSentezler’e, yani karar verme yetisi olan robotlara virüs bulaştırmaya karar verdiler. Hafızalarını, kişiliklerini sil-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

diler ve bunların yerine programı koydular. Amaç, bu robot insanların Dünya yüzeyinde yaşamın güvenli olduğunu tespit ettikten sonra bizi dondurucu odalarımızdan çıkarabileceklerini garantiye almaktı.”

“Ama işe yaramadı, değil mi? Kapsüllerinizin hepsi depremlerde parçalandı.”

“Doğru,” dedim. Onu düzeltemezdim, ona benim Miles’in takıntılı olduğu krateri gerçekten neyin yarattığına dair şüphelerimi söyleyemezdim. Kanıtım yoktu. Henüz.

“Peki ya... ne demiştin... GençSentezler? Hafızalarını ve kişiliklerini bu şekilde silmek biraz acımasızca gibi,” dedi Rebecca.

Kuru toprağa parmağıyla çizimler yapıyordu. Hafifçe gülümsedim ve malamla toprağı kazmaya devam ettim, böylece işlerimizden geri kaldığımız için başımız çok fazla derde girmeyecekti. Sentezler için, Echo gibi insanlar için *üzülüyordu*.

“Katılıyorum. Belki de hafıza çipleri insan ve İNSANLIK bilgi kümelerini aynı anda tutamıyordu. Belki de insanlar... Bilmiyorum, insanlıklarını korurlarsa robotların onları unutacağından endişeleniyorlardı. Ama bu zalimceydi. Sanki onları öldürüp köle yapmışlar gibiydi.”

“Bu neden Echo’da işe yaramadı?”

Pandora omuz silkti. “Bilmiyorum. O da bilmiyor.”

“Bana biraz yalnız bir yaşam gibi geldi. Hatta isminin biraz ironik olduğunu söyleyebilirim. O kadar uzun süredir Echo’ ki kendinden başka kimseye nasıl cevap vereceğini bilmiyor.”

Boğazımın arkasında bir yumru hissettim. *Echo, neredesin?*

“Bu... Hiç böyle düşünmemiştim. Sen çok zekisin Rebecca,” dedim.

“Daha önce bana pek çok şey denmişti ama hiç zeki denmemişti.”
Düşünceli bir duraksamadan sonra, “Peki ya... adlarına ne demiştin?”

.....
* (İng.) Yankı. (ç.n.)

ÇocukSentezler mi? Genç olanlardan daha mı ufaktılar? Korkusuz liderin öğretilerinde hiç küçük İNSANLIK görmedim.” Gözleri kocaman açılmıştı, solgun bir yüzün üzerindeki iki fal taşını andırıyorlardı. Zeki bir kızdı. Neden onu sebze görevinde tutuyorlardı? Çok daha fazlasını yapabilirdi.

“ÇocukSentezler... piyasadan toplandı.” Yanağından süzülen bir damla gözyaşını görünce şaşırdım.

Bana inanıyordu.

“Bu korkunç bir şey. Sizin zamanınızdaki insanların bu kadar yozlaşmış ve zalimce bir şey yapabildiğine inanamıyorum,” dedi Rebecca. Elimi uzatıp dizini sıktım. Burnunu çekti, söylediklerimi iyice idrak ederken gözleri dalgındı. “Yani İNSANLIK robotları şu temizlik zımbırtıları gibi akılsız mı? O zaman neden korkusuz lider bize sürekli onların kötü olduğunu söylüyor?”

“İşte bu, Rebecca, sorulması gereken doğru soru,” dedim dudaklarım ince bir çizgi haline gelirken.

Başka bir işçi öğle yemeği vaktinin geldiğini işaret etti ve sessizce toparlandık, Düşüncelere dalmış Rebecca’nın gözleri uzaklara dalmıştı. Bu sözde Şef’in hesap vermesi gereken çok şey vardı. Echo haklıydı, özgür düşüncenin yokluğu ve yalanların bolluğu burayı bir tarikata benzetiyordu. Neredeydi o?

Kafeteryaya doğru yürürken gözlerim yerleşkenin diğer tarafındaki elektrikli kapısı olan alçak binaya takıldı. Echo’nun anahtar kartını çaldığı kapı.

Ama hayır. Anahtar hâlâ odamdaydı ve Echo daha dikkatli olacağını söylemişti. Yapmazdı.

Değil mi?

“Merhaba... Pardon, adın neydi? Sandy ya da Skye gibi yaratıcı bir şey falan mıydı?” Patronla yüz yüze gelmek için döndüm. Hâlâ sabah osuruğu gibi etrafta dolanacağını tahmin etmeliydim.

İki yanında yine haydut arkadaşları vardı. Silahlarını bana doğrultular. *Déjà vu*.

“Adım Rocky.” Sanki kendisini tanıtmak zorunda kalmayı beklemiyormuş gibi biraz kafası karışmış görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. “Rocky. Elbette öyle. Harbi isimmiş. Annenin bu ismi bulması uzun sürdü mü?” Ağırlığımı öndeki ayağıma vererek onlara dik dik baktım. Sayıca azdım. Silahsızdım. Direnmek nafileydi ama savaşmadan da pes etmeyecektim.

Patron adam –ya da onun da etkili bir biçimde ifade ettiği gibi Rocky– gözlerini kısıp silahının emniyetini kapadı. “Kapa çeneni, buçukluk. En azından benim bir annem vardı. Sense ucubenin tekisin.”

Siktir. Hakkımdaki gerçeği nereden biliyorlardı? İnsan gibi davranma konusunda gerçekten bu kadar kötü müydüm?

“Tuşe, beni gerçekten yakaladın,” dedim soğukkanlılıkla. Gözlerim Patron Adam Rocky’nin elindeki silaha kaydı. Eski görünüyordu,

video oyunlarımdakilerden bile daha eski. Hâlâ çalışıyor muydu ki? Bildiği kadarıyla ben hâlâ Kaptan Küllük'ün koruması altındaydım ve ondan çok korkuyorlardı. Döndüm ve yola devam ettim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye bağırdı Sandy-ya-da-Skye.

“Canım nereye gitmek isterse oraya. Burası özgür bir ülke,” diye karşılık verdim, insanların televizyonda kullandığını duyduğum ifadeyi alıntılayarak. Ülkelerin bir şey olduğu zamanlarda.

Önümdeki toprağa bir kurşun isabet ettiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Kulaklarım gürültüyle çınladı ve ciğerlerimdeki bütün nefes boşaldı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun, buçukluk,” dedi Patron Rocky. Şimdi dizlerimin üzerindeydim, benimle yüz yüze konuşmak için etrafımdan dolandı. Namlusunda hâlâ dumanı tüten silahını tekrar bana doğrulttu ve ben de ellerimi başımın üzerine kaldırdım.

“Dinleyin, arkadaşlar. Bu akşam şalgam püresini zamanında götürmezsem iyi General'imiz hiç mutlu olmayacak,” dedim. Konuşurken gözlerimi toprağa çevirmiştim, kısmen silahları olan koca adamları daha fazla öfkeliendirmemek için kısmen de yalanımın anlaşılması daha zor olsun diye.

“İyi General mi? Ona böyle mi hitap ediyorsun?” Konuşmaya devam etmeden önce Rocky güldü ama kahkahadan çok derin bir öksürüktü bu. “Bize nerede olacağını kim söyledi sanıyorsun?”

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Tabii ya. Tabii ki Kaptan Küllük beni sırtımdan bıçaklamıştı. Fikrimi değiştirip geri dönmemi göze alamazdı. Bana o kadar bile güvenmiyordu.

“Ve senin gibi düzgün çalışan bir buçukluğun ne kadar değerli olduğunu biliyoruz, bu yüzden gelip bir bakmamız gerekti,” dedi Sandy-ya-da-Skye sırtarak.

Aptal. Ben birinci sınıf bir morondum. Belki Küllük'e bu kadar kolay teslim olmasaydım, bu haydutlara benim bir android olduğumu

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

söylemezdi. Yine de benden kurtulma çabasından asla vazgeçmezdi, bu Pandora'yı da kapı dışarı etmek anlamına gelse bile. Peki Pandora'nın güvende ve sıcak bir çatı altında olduğunu, yakında beni unutup mutlu olacağını bilsem bunu yine yapar mıydım? Acı gerçek şuydu ki, evet, yapardım. Mekanik beynimle bir dakika bile düşünmeden hem de.

"Ayağa kalk, buçukluk," diye tükürdü Rocky kıcımlı çekerek. "Kı-mılda."

Beni ellerim başımın arkasında, omurgama üç silah dayalı halde önlerinde yürümeye zorladılar. Önce alışveriş merkezine doğru yöneldik ama girişten hemen önce sağa döndük ve en uzak tarafa ulaşana kadar park alanından geçtik. Kimse konuşmadı.

Avuçlarımla ensemdeki şarj girişim arasında ter birikmişti. Kalbim kırılmıştı elbette ama bu ölmek istediğim anlamına gelmiyordu. Ve durum kötüydü. Gerçekten kötüydü. Bir çıkış yolu bulmalıydım ama seçeneklerim hızla tükeniyordu. Alışveriş merkezinin ötesinde bir zamanlar küçük bir kasaba vardı ama şimdi çoğunlukla yıkık dökük evlerin bulunduğu tozlu kavşaklardan ibaretti. Havzaya indik ve ilk sağlam eve varana kadar yürüdük; muhtemelen bir zamanlar güzel olan iki katlı bir villaydı ama şimdi ön bahçesinde ölü otlar ve pence-relerin üzerinde tahtalar vardı.

"Burası senin son durağın, buçukluk," dedi Sandy-ya-da-Skye.

Rocky ön kapıya yürüdü ve kemikli eklemleriyle tahtaya vurdu. Kapı neredeyse anında aralandı ve çerçevedeki zincir tarafından durduruldu. Ne söylendiğini duyamayacak kadar uzaktaydım ama tahmin edebiliyordum. Kapı kapandı, sonra tamamen açıldı ve bu sefer beyaz önlüklü, tencere dibi gözlüklü, dağınık saçlı bir adam ortaya çıktı. Çılgın bir profesörün gerçek hayattaki hali gibiydi.

Profesör adam Rocky'ye ağır görünen bir çuval uzattı, o da içindekileri kontrol etti ve dişsiz bir gülümsemeyle sırtıttı. Bize yaklaşıp çantayı işaret etti.

MELISSA WELLIVER

“Burada işimiz bitti, çocuklar,” dedi Rocky. Sırtımda beni ileriye, eve doğru ittiren silahı hissettim. “Hadi gidelim.”

“Seni özleyeceğimi söyledim, buçukluk ama bu yalan olur,” dedi Sandy-ya-da-Skye beni tekrar iterek.

Peşimden gelmedi ve ben de arkamı dönüp kaçmayı, yıkık dökük çitten atlayıp şansımı denemeyi düşündüm. Ama bunun bir anlamı yoktu. Bir kurşundan daha hızlı koşamazdım.

“Ben de zekice kelime oyunlarınızı özleyeceğim,” diye mırıldandım eve doğru yürürken.

Kapıya geldiğimde Einstein yoldan çekildi. Uzun boyluydu ama buralarda karşılaştığım çoğu insan gibi siskaydı. Onu alt edebilirdim. Haydutlar ve silahlar gittikten sonra buradan hâlâ sağ çıkabilirdim. İçeri adım attım ve kapı arkamdan sertçe kapandı.

Evin içi hiç de dışarıdan beklediğim gibi değildi. Bir zamanlar oldukça gösterişli bir yermiş gibi görünüyordu, bu yüzden biraz benim apartman daireme benzeyebileceğimi düşünmüştüm ancak buranın bir zamanlar aile evi olduğuna dair tüm izler çoktan silinmişti. Sandalye, kanepeler ya da oturacak puf bile yoktu. Tüm pencereler kapalıydı ve tek ışık yarım düzine bilgisayar ekranından gelen yapay parıltıydı.

Odanın ortasındaki metal masada bir yığın kablo, metal parça, mikroçip ve ne olduğunu tahmin bile edemediğim bir sürü ıvır zıvır vardı. Yine de kalbimi hızlandıran, birini bağlayıp hareketsiz tutmak için kullanılan, James Bond filminden fırlama yüzeye tutturulmuş metal kelepçelerdi.

“Ee, dedikleri doğru mu?” Einstein ilk kez konuştu ve neredeyse spor ayakkabılarımdan fırlayacaktım. Bir ekranın loş ışığına doğru ilerledi. Ellerini sıkıp durduğunu görebiliyordum, sanki... gergin miydi? Kör randevuya çıkmış bir adam gibi davranıyordu.

“Sanırım tanışma faslını bitirdik?” dedim. Bakışlarım Einstein’ın soluna ve ötesindeki masaya kaydı. Loş ışığın parıltısında kablo yığınının arasından çıkan çakıyı seçebiliyordum. Bingo.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“İsimlerin ne anlamı var anlamıyorum. Yıllardır benimkini ağzıma almadım. Pek ziyaretçim olmuyor da.” Einstein gülümsemeye çalıştı ama bu ona acı veriyormuş gibi görünüyordu. Birden içim ürperdi. Herif sadece tuhaf değildi, aynı zamanda zırdeliydi.

“Harbiymiş,” dedim. Yana doğru bir adım atıp yarım daire çizerek masaya doğru ilerledim. Umduğum gibi, Einstein aramızdaki mesafeyi koruyarak ters yönde ilerledi. Masadan uzaklaşmıştı. Mükemmel.

“İlginç. Önceden belirlenmiş dil dizilerini bile kullanmıyorsun,” dedi Einstein. Laboratuvar önlüğünün cebinden bir tablet çıkarıp ekrana dokundu. Gözlerinin aşağıda olduğu o kısa anda masayla aramdaki boşluğu kapadım ve geri geri giderek kablo yığınınına yanaştım.

“Robot gibi konuşmuyorum mu demek istiyorsun?” dedim. Onu meşgul etmek, işte kilit nokta buydu. Ellerim arkama uzandı ve parmaklarım bıçağın soğuk plastik sapına dolandı.

“Kesinlikle.” Einstein ekrana dokunmayı bırakarak tableti cebine geri koydu. Gözlüğünü düzelterip bana baktı. “Ama o bıçağı bana saplamadan önce beni dinlemeni istiyorum, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş.”

Gözlerimi kırptırdım. Belki de bıçağı aldığımı görmüştü? Görseyse bile beni bıçağına yönelten o sayılmaz mıydı? Çok kolay olmuştu. Üstelik adımı da biliyordu, yani o tabletin bir tarama portu olmalıydı. *Lanet olsun.* Bu kesinlikle bir tuzaktı ama beni alt etmesinin hiçbir yolunu göremiyordum. Belki de blöf yapıyordu. Bıçağı öne doğru getirdim ve küçük bir ışın kılıcı gibi salladım.

“Seni kesmek istemiyorum ama yoluma çıkarsan bunu yaparım,” dedim. Avucumla bıçağın sapı arasında ter birikmişti, bu da söylediklerimle çelişiyordu ama Einstein’ın bunu bilmesine gerek yoktu. “Gitmem gereken yerler var.”

“Öyle mi, Echo?” dedi Einstein.

Sakinlik timsaliydi, o kadar ki bu sakinliği mekanizmamı dokunuyordu. Her şeyin bittiğini göremiyor muydu?

Tek silah bendeydi. Ama yine de adamı bıçaklamamıştım. Barış yanlısı olduğum için de değildi. Gerekirse yapardım. Ama adam adı-mı biliyordu. Benim hakkımda sadece bana bakarak bilemeyeceği bir şeyi biliyordu. Nasıl oluyordu bu?

“Lütfen, Echo. Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Adam-larım adına özür dilerim, gerçekten seni korkutmak istememişlerdi.”

“Korkmadım,” dedim. Bir yalandan daha zarar gelmezdi.

“Pekâlâ. Eh, çünkü sen cesursun. Tıpkı baban gibi.”

“Bir saniye, ne?”

“Sanırım senin hakkında sandığından daha çok şey biliyorum,” dedi Einstein. “Açıklamama izin ver. Eminim şimdiye kadar bu adam-lara bana robot parçaları bulmaları için para ödediğimi tahmin et-mişsindir. Bay Rocky birkaç gün önce bana senden bahsettiğinde, en hafif tabiriyle meraklandım. O sırada senin insan olduğun izlenimine kapılmışlardı. Ama bugün erken saatlerde General’den haber getirdi-ler. Bana senin bir sentez olduğunu söylediler.

“Seni ve insana benzer davranışlarını tarif ettiklerinde kim olduğ-u hemen anladım. Veritabanındaki tüm GençSentezleri tanıyorum ama sen özelsin. Çok özelsin. Bir süredir seni arıyordum.”

“Benim özel bir yanımla yok, kanka. Bir babam olup olmadığını bile hatırlamıyorum. Yanlış adamı yakaladın.” Bıçak hâlâ elimdeydi ama kalbim aklımla kıyasıya mücadele ediyordu. Kalbim kayıp geç-mişim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Aklımsa buradan defolup gitmemi söylüyordu. Lanet olası E-Mote çipi, hep kuyumu kazıyordu. Göğsümde tamamen çalışan bir pozitronik çip seti yerine sallanan bir tuğla varken kesinlikle daha iyi kararlar vermiştim.

Sola, kapıya doğru bir adım attım ama buradan kapının bir tür ekranla kilitlendiğini görebiliyordum. Belki parmak izi tanıma siste-miydi? Einstein’ın kapıyı kapadığını görmemişim ama açması için onu bıçakla zorlayabilirdim. Değil mi?

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Tam tersine. Sen, Bay Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş, İNSANLIK veritabanında çok sıradışı bir girdiye sahipsin,” dedi Einstein kapıya yöneldiğimi görünce ellerini uzatarak.

Devam etmesini bekleyerek ona baktım. Einstein ellerini indirdi. Dikkatimi çektiğini biliyordu. “Gördüğün gibi, İNSANLIK programının veritabanı büyükbabamla birlikte senin baban tarafından oluşturuldu.”

“Yani babamın... beni bir dergiden seçip eve getiren adamın yazılımcı olduğunu mu söylüyorsun?” Vay canına. Durumun ironisi can acıtıcıydı. En azından bana kendimi düzeltebilecek bir iki şey öğretmiş olacağını sanırdınız. Belki de öğretmişti, sanki babamı hatırlıyordum da.

“Kesinlikle. Aslında babanla büyükbabam arkadaşlıklar. İkisi de İNSANLIK projesini hayata geçirmek istiyordu ama buna hiç fırsat bulamadılar. Şimdi belki de bu hatayı düzeltebiliriz. Birlikte.”

“Sen nasıl?.. Ne yani?.. Daha hızlı konuş, doktor!” dedim. Bıçağı tutan elim titredi. Üç yılımı işe yaramaz, biyolojik, pozitronik beynimin içinde cevaplar arayarak geçirmiştım. Üç yıl boyunca İNSANLIK çipini görmüştüm, orada olduğunu biliyordum, değersizdi, bir kurşun ya da ameliyat edilemez bir tümör gibi beynime saplanmıştı. Üç yıl boyunca Gort’a onun neden orada olduğunu, benimkini kırık, onunkini tam yapan şeyin ne olduğunu sormuştım. Üç yıl boyunca hiçbir cevap alamamıştım ve bu adam şimdi sorduğum her şeyin cevabıyla çıkagelmişti. “Bana sorarsan bu durum biraz fazla tesadüfi gibi.”

“Ben kaderin cilvesi demeyi tercih ederim. Rahat bir on yıl ve babamın hayatının çalışmasını aldı ama sonunda veritabanı ana sistemini hacklemeyi başardık. Ne de olsa onu büyükbabam yaratmıştı. Bu bizim kanımızda var. Bir de parlak zihinlerimizde,” dedi Einstein.

Eh, en azından mütevazıydı.

“Kusura bakma doktorum ama sadede gel. Benden ne istiyorsun?”

MELISSA WELLIVER

“Anılarına erişebilirsem ÇarkUykusu programına kimin katıldığını ve nerede olduklarını bulabileceğime inanıyorum. O zaman aileme kavuşabilirim. Babam bunu keşfetmeyi beklerken öldü. Onun başarısız olduğu yerden devralıp başarılı olacağım.”

Tamam, biraz ürkütücü, diye düşündüm. Ama aynı zamanda zavallı adam samimi görünüyordu. Henüz bana zarar vermemişti, hiçbir şey denememişti. Ve yıllarca süren yalnızlığın insana neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Ama adam en az benim kadar mantıklı konuşuyordu, bu da kendi içinde küçük bir mucizeydi. Belki o da vakitini televizyon izleyerek geçirmişti. Ayrıca onu bıçaklamayacağımdan oldukça emin görüyordu. Ki gerekirse bıçaklardım. Bunu kesinlikle yapardım. Odada sadece bir tane bıçaklı psikopat vardı ve o Einstein değildi.

Ama bir sorun vardı. “İyi de tüm dondurucu gemiler depremlerde yok olmadı mı?” diye sordum.

Einstein kaşlarını çatı. “Bunu sana kim söyledi?” Ama cevabımı beklemedi. “O gemiler uzay ya da iklim felaketlerine dayanacak şekilde inşa edildi. Parçalanmaları neredeyse imkânsız.”

Kaş çatma sırası bendeydi. O zaman... General Küllük yalan mı söylemişti? Yoksa bilmiyor muydu? Neyse ne. Şu anda bunun ne anlam geldiğini düşünecek vaktim yoktu. “Başka bir şey daha var. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, dostum ama... şey... hiçbir şey hatırlamıyorum ben. Hiçbir şey. Sıfır. Hafıza çipim hasar gördü, yani tamamen silindim.”

“Bu kadar uzun süreden sonra beklenen bir durum. Tek ihtiyacım, birkaç dakikanı ayırman. Seni monitörlerimden birine bağlayıp kayıp anılarını yeniden oynatabilirim ve sonra işimiz biter.”

Masaya baktım. Kelepçeler şimdi anlam kazanmıştı.

“Sadece bir önlem,” dedi Einstein aklımdan geçenleri okuyarak. “Benim olduğu kadar senin de güvenliğin için. Ters kontağa denk

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

gelirsin ve özenle hedef almış bir yumrukla bir kaburga kırabilirsin. Bütün bu süreç tamamen acısız, güven bana.”

Birkaç saniye birbirimizi izledik. Einstein şimdiye kadarki en sakin halindeydi. Teklifini değerlendirdiğimi biliyordu. Ama aynı kelimeye dönüp duruyordum.

Acısız. Son zamanlarda hissettiğim tek şey acıydı. Elbette, aşk kısmı harikaydı... *Aşk kısmı.*

Pandora'ya âşık olduğumu fark ettim. Hâlâ da âşıktım. Bu büyük bir kelimeydi ama ciddiye dim.

Aşk başıma gelen en güzel şeydi. Ama reddedilme kısmı? O kadar da... iyi değildi.

Ne yapmam gerekiyordu, Pandora'nın dışarıda bir yerlerde olduğunu bile bile şehre geri mi dönecektim? Her gün acıyla mı uğraşacaktım?

Bunu yapamazdım.

“Sen... işin bittiğinde *tüm* anılarımı silebilir misin, en yakın zamandakiler de dahil? Ve E-Mote çipimi kapayabilir misin? Bu şey beni çıldırtıyor.” Gülmeye çalıştım ama sahte bir gülüştü. Artık itiraf ettiğime göre, daha fazla istediğim bir şey yoktu. Bir televizyon gibi öylece... kapanma fikri. Bekleme moduna geçmeden önceki o yumuşak vızıltı. Her şey bundan daha iyi olurdu.

“Yani, seni bir İNSANLIK yapmamı mı istiyorsun?” diye sordu Einstein cık cıklayarak.

“Hayır, sadece hafızamın silinmesini ve E-Mote çipimin kapatılmasını istiyorum.”

“Bu ikisini yapmak insan tarafını öldürür, makine tarafının kontrole geçmesine müsaade etmek demek olur, Bu noktada İNSANLIK kodunu yükleyerek geçişi tamamlayabilirim. Ne de olsa bu büyükbabamın ve senin babanın mirası. Projeyi devam ettirmek benim için onurdur. Bu sana, sendeni geriye kalan kabuğa bir amaç verecektir.”

MELISSA WELLIVER

Bu var ya? Bu tam da bana göreydi. Ben insan değildim. Robot değildim. Ama aynı zamanda ikisiydim de ve bu beni parçalıyordu. Gort mutlu görünüyordu. Doktorun beni iyileştirmesine izin verirsem belki ben de mutlu olurum. Pandora beni eninde sonunda unutacaktı. Ben de onu unutabilirdim.

“Beni bir İNSANLIK yapabilir misin?” diye sordum Einstein’a. Bıçağı indirdim. “Bu lanet çipleri çalıştırabilirsin ve ben de artık bu arafta kalmam?”

Einstein yavaşça başıyla onayladı.

Anılar ve beni geride tutan duygular olmadan gerçek bir amaç edinecektim. İstedğim buydu, değil mi? Öylece kaybolup gidebilirdim, belki aynı zamanda bu adama yardım eder, birkaç da hayat kurtarırdım. Bir kalp kırıklığına daha dayanamazdım. En azından bu şekilde hayatımın bir anlamı olurdu. Robot yanımin bir amacı vardı. İnsan yanımsa beni paramparça ediyordu.

Elveda, Pandora.

Ögle yemeğini midem kaldırmadı. Sadece yine konserve sebze olduğu için de değildi. Echo'nun dün gece ne kadar telaşlı olduğunu, Şef'le konuşmayı ne kadar takıntı haline getirdiğini düşünmeden edemiyordum. Şimdi de ortadan kaybolmasının bir tesadüf olduğunu mu düşünecektim? Hayır. Başına bir şey gelmişti, ya da daha büyük olasılıkla başını belaya sokmuştu.

“İyi misin, Pandora?” diye sordu Rebecca o öğleden sonra derme çatma tarlalara döndüğümüzde. “Sabahtan beri pek konuşmadın.”

“Kusura bakma. Sadece... düşünüyordum,” dedim. Ona neler hissettiğimi açıklamayı çok istiyordum ama Echo'yu ifşa etme riskini göze alamazdım.

“Ben de düşünüyordum. Anlattığın şeyler hakkında, buçuk– robotlar hakkında. Bu gerçekten doğru mu?” diye sordu Rebecca beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkararak. “Yani bizim gibi oldukları?”

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. “Sana yalan söylemek için ne gibi bir nedenim olabilir, Rebecca?” diye sordum.

MELISSA WELLIVER

Dudaklarını çiğnedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Şef, *Şef’e selam olsun*, robotlar zamanında hayatta olduğunu bildiğim tek kişi ve ona sorma şansım yok. Eğer senin için de sakıncası yoksa gidip onunla konuşabilir miyiz diye merak ediyordum. Anlattığın şeyler hakkında. Dışarıdaki o yalnız robotları düşünmeye dayanamıyorum, ya içlerinden bazıları nasıl hissedeceklerini hatırlamışlarsa? Ben olsam yapayalnız kalmaktan nefret ederdim. Belki onlar bize yardım edebilir, biz de onlara yardım edebiliriz, zaten Aurora Teknolojileri’ndeki o akıllı adamlar onları insanlara yardım etmeleri için programlamışlar. Ekinlerimizin neden büyümediği hakkında bir şeyler biliyorlar mıdır acaba diye merak ediyorum.”

Nefesim boğazımda düğümlendi. Rebecca’nın şefkatli ve düşünceli olduğu gün gibi ortadaydı. İki yabancıya kendini seve seve tanıtmış, Miles ne zaman kaba davranırsa onu azarlamıştı. Ama onun ne kadar zeki olduğunu hesaba katmamıştım. O bile, robot olsun olmasın, birinin insanlığını kapamanın o kadar kolay olmadığını anlamıştı.

Gülümsedim. “Bu harika bir fikir. Seninle birlikte Şef’le konuşmaktan onur duyarım, ah, şey, *Şef’e selam olsun*.” Rebecca sırtıttı ve ben de karşılık olarak kaşlarımı çattım. “Ama onunla görüşmenin oldukça zor olduğunu sanıyordum? Miles korkusuz liderle vakit geçirmek için İhtiyarlık rütbesine kadar yükselmemiz gerektiğini söylemişti.”

Rebecca’nın yüzü düştü. “Doğru söylüyor. Ben onu hiç görmedim bile. Koca Ron gördüğünü söylüyor ama bence uyduruyor. Sence General bize yardım edebilir mi?”

“Ben sabah denedim zaten. Görünüşe göre bugün meşgul,” diye mırıldandım ve arkamı dönüp avlunun diğer tarafındaki binanın önünde duran korumalara ters ters baktım.

“O zaman yarına kadar beklememiz gerekebilir,” diye iç geçirdi Rebecca ve başka bir humus tabakasını çevirdi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“O kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum.” Dudağımı ısırdım. “Bugün Echo’yu hiç görmedim. Başının belada olabileceğinden endişeleniyorum.”

“Dün onu Şef’in, *Şef’e selam olsun*, kışlasının önünde dolaşırken gördüğümüz için mi?” Rebecca malasını toprağa sapladı ve bütün dikkatini bana verdi. “Çünkü gerçekten kimseye söylemedik ama büyü-kannem hayattayken ne derdi biliyor musun? *İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir*. Daha dikkatli olmak zorunda.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Demek Echo dün bu yüzden bu kadar ürkmüştü, yakayı ele vermişti. Ama Rebecca samimi görünüyordu. Acaba Echo, Rebecca’nın davranışlarını yetkililere bildirdiğini varsayıp saklanmış mıydı? Eğer Rebecca’nın anlamasını sağlayabilirsem belki Echo’yu saklandığı yerden çıkmaya ikna edebilirdim.

Her neredeyse.

“Evet, sanırım tüm bunlarla bir ilgisi olabilir. Korkusuz lideri kendi başına arama görevini üstlenmesinden ve belki de bunu yaparken de birkaç kişinin ayağına basmasından endişeleniyorum.” Bu bir yalan değildi ve onu ifşa da etmiyordum. Büyük Uyku’dan önce böyle bir şeye asla bulaşmazdım, en azından annem öldükten sonra. Ama sesimi çıkarmak zorundaydım. Tartışsak da tartışmasak da Echo’yu önemsiyordum. Onun savaşı benim savaşımdı.

“Sanırım ne demek istediğini anlıyorum,” diye cevap verdi Rebecca birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından. Kaşlarını çatı. “Ama... korkusuz lider hayvanlarla birlikte sığınağında kalıyor. Özel bir kapısı falan var. Echo’nun çok ileriye gidebildiğini sanmıyorum.”

Sığınak! Sığınak demişti. Beynimde çalan çanların yüzüme yansımalarına izin vermemeye çalıştım. “Echo’nun teknolojiyle arası çok iyi. İstemişse bir yolunu bulmuştur,” dedim. Yine tam olarak yalan sayılmazdı.

MELISSA WELLIVER

Rebecca başıyla onayladı. “Sığınağa girdiyse başı büyük belada demektir. Burada sorun çıkarırsan General’e hesap verirsin ve o da cezalar konusunda oldukça yaratıcıdır.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

“Rebecca, bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor? Buradaki tek arkadaşım olarak rica ediyorum senden. Lütfen.”

Rebecca sırtıtmamak için kendini zor tuttu. “Gerçekten mi? Arkadaş mıyız? Yani, Miles var ama o benim kardeşim. Burada benim gibi başka kız yok. Benim yaşımdalar evet ama ben... uyum sağlayamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedim dürüstçe. Arkadaşım diyebileceğim bir tek Lexi vardı ve bana çok kötü davranıyordu. Ben de onu okula bırakma ve konser biletleri edinme dışında pek bir arkadaşlık yapıyordum denemezdi.

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Rebecca tekrar kaşlarını çatarak.

“Başını belaya sokacak bir şey değil, söz veriyorum. Echo’ya ne olduğunu anlamak için sığınağa gizlice girmem gerekiyor. Nasıl yapacağıma dair bir fikrim var ama biraz zamana ihtiyacım olacak,” dedim Echo’nun odama bıraktığı kordonu düşünerek. “Yani, akşam yemeğinde beni idare etmeni istiyorum. Sadece yiyecek stoklarını hesaplayabilmek için bile yemeğe gelenlerin kaydını tutuyorlardır.”

“Bu doğru. Yirmi birinci yüzyıldan kalma bir kıza göre sen de zekisin,” dedi Rebecca. İç çekti ama gülümsemesi geri geldi. “Pekâlâ. Hastalandığını ve karantinaya alındığını söyleyeceğim. İnsanlar yeni gelenlere oldukça şüpheli yaklaşır ve daha önce aramıza kapsüllerden katılan da olmadı. Dürüst olmak gerekirse, kapsüllerin büyükanne-min uydurduğu bir efsane olduğunu sanıyordum. Bu yüzden bir şey olmayacaktır, en azından sabaha kadar gelip seni kontrol etmezler.”

“Mükemmel. Çok teşekkür ederim, Rebecca,” dedim ve onu kucaklamak için kendime çektim. İlk başta şaşırmış görünüyordu ve

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kaskatı kesildi ama bir iki saniye sonra kollarını temkinle sırtıma yerleştirdi.

“Sorun değil. Oraya nasıl gireceğin hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi şanslar,” dedi Rebecca geri çekildikten sonra.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar ve elini hafifçe sıktım.

Zaten vardiyamızın sonuna yaklaştığımız, bu yüzden Rebecca kimse beni fark etmeden ve sorular sormaya başlamadan önce gitmem gerektiğini söyledi. Tarım ekipmanlarımı kaldırırken midemde kelebekler uçuşuyordu. Kısmen gerginlikten, kısmen de yeni arkadaşşıma duyduğum minnettarlıktan. Benim için çok şeyi riske atıyordu. Bu konuda haklı çıkmak zorundaydım,

İş kıyafetlerimi değiştirdikten sonra anahtar kartını boynuma astım ve hırpalanmış plastiği gömleğimin altına sıkıştırdım. Hangi bina olduğunu biliyordum. Koridora geri döndüm, başımın üzerinde yanıp sönen bir tabela varmış gibi hissediyordum, anahtar kartı göğsümü yakıyordu. Sanki bana bakan herkes ne yaptığımı anlayacaktı.

Ama gariptir ki anlamadılar. Avluyu geçtim ve kimse fark etmedi. İki bina arasındaki bir ara sokaktan geçtim ve kimse bana şöyle bir bakmadı bile. Zaten çoğu da akşam yemeğine giden son insanlardı. Sığınağın dışında bir İhtiyar nöbet tutuyordu. Elinde büyük bir silah vardı ve sürgülü kapı gibi görünen bir girişin tam önünde duruyordu. Bütün yerleşkede gördüğüm tek sürgülü kapıydı bu.

“Hanımefendi, buradan ileri gidemezsiniz, bu alan sadece İhtiyarlar içindir,” dedi İhtiyar elini bir trafik polisi gibi uzatarak.

Durdum ve gülümsedim. “Ah, özür dilerim. Ben yeni geldim ve henüz neyin nerede olduğunu öğrenemedim. Tütün bitkilerinin nerede saklandığını biliyor musunuz?”

“Ne? General’in kendi zulası var ama sanırım o sadece bir ev bitkisi. O güzel küçük kafanı yorman gereken bir şey değil yani.” İhtiyar

birkaç eksik dişini göstererek sırttı ve özgüveni omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Yine de gülümsemeye devam ettim. “Aa, anladım. Sadece bir yangınla ilgili bir şeyler duydum ve General de bugün yokmuş. Tütünleri alevler içinde mi kalmış ne?”

İhtiyar’ın gülümsemesi soldu. “Siktir. Gerçekten mi? Bu sonuncusuydu... Siktir, tamam, işinin başına dön. Ve sakın oraya girmeye kalkma. Bu güçlendirilmiş çelik.” İhtiyar, silahını kılıfına soktu ve General’in yerleşkenin diğer tarafında kalan kışlasına doğru hızla ilerledi.

Mükemmeldi. Bu kadar kolay olması mantıklıydı, ne de olsa kapı kilitliydi ve ben de sadece zararsız küçük bir kızdım, değil mi? Sağımı solumu kolaçan ettikten sonra anahtar kartını kapının yanındaki panele okuturken gülümsememi engelleyemedim. İçeri girdim ve kimse beni görüp görmediğini kontrol etmek için sanki asansördeymişim gibi arkamı döndüm. Kapıların boş bir manzaraya kapandığını görünce içim rahatladı.

Artık gerçekten yalnız olduğum için etrafı inceledim. Dışarıdaki kasalar içeri getirilmişti, en yakında duran kapağı gevşetilmiş kasanın içine baktım. Şişeler dolusu berrak sıvı vardı. Kokusuna bakılırsa ya güçlü bir dezenfektan ya da kuvvetli bir likördü. Muhtemelen iki amaç için de kullanılıyordu. Tuhaf.

Küçük, paslı bir tezgâh ve odanın diğer ucundaki bir asansör dışında içerideki tek şey buydu. Burada her ne çeşit çiftçilik yapılıyorsa, bu katta değildi. Topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. Asansöre binmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı ama peki ya sonra? Bina dışarıdan bakıldığında tek kattan biraz yüksek görünüyordu. Asansör yukarı çıkmıyordu. Sadece aşağı iniyordu.

Uzay gemisinin çıktığı delik. Miles öyle söylemişti. Rebecca da deliğin buradan çok uzakta olmadığını, duvarın hemen dışında olduğunu

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

söylemişti. Sığınak duvarın yanındaydı, belki aynı yöndeydi. Bu bir tesadüf olamazdı. Echo'nun gidebileceği başka bir yer yoktu ve deliği bilmiyordu bile. Bu asansörün altında neler olduğuna dair o kadar çok ihtimal vardı ki artık geri dönmenin mümkünatı yoktu.

Çağrı düğmesine bastım ve asansör anında çınladı, kapılar kayarak açıldı ve her asansörünkine benzer aynalı bir iç mekân ortaya çıktı. İçeri adım attım, beni neyin beklediğini görme ihtiyacı bacaklarımı titreten korkudan daha acil ve baskındı.

Asansörde hiç düğme yoktu. Bunun yerine kapılar kapanır kapanmaz hızla inmeye başladı, o kadar hızlıydı ki kulaklarım tıkandı ve sanki ağırlık bağlanmış gibi bacaklarım ağırlaştı. En rahatsız edici olansa asansörün müziğiydi; hafif caz müziği bir bardaymışım gibi eski hoparlörden cızırdıyordu. Bir dakika içinde asansörün çınlaması tekrar duyuldu ve kapılar kayarak hedefime açıldı.

Dışarı çıktığımda karşılaştığım şey sürpriz olmamalıydı ama yine de ekşi toz yumurtalara yenik düştüm ve midemdeki azıcık öğle yemeğinin beton zemine kustum. Çünkü yapay olarak aydınlatılmış yüzlerce, hatta binlerce sıraya baktığımda ne gördüğümü çok iyi biliyordum. Echo'nun toprağın altında büyük miktarda enerji hissettiğini söylerken ne kastettiği şimdi çok açıktı. Hazırlık konuşmalarından projenin nükleer enerjiyle, hızlı nötron reaktörünün yeni ve yoğunlaştırılmış bir versiyonuyla çalıştırılması gerektiğini biliyordum. Bu reaktör bir yüzyıl boyunca kendi başına çalışabilecek ve ardından canlı tuttuğu sakinler uyandığında daha da uzun süre çalışabilecekti.

Etrafımda, her iki tarafta da gökdelen kadar yüksek dondurucu kapsül sıraları vardı. Her biri bir yetişkinin iki katı yüksekliğindeydi ve bundan daha da genişti. Muhtemelen her biri odanın ortasında hareketsiz duran devasa kırmızı-beyaz roket tarafından fırlatılmayı bekliyordu. Roket bir füze silosunun kalıntısını andırıyordu. Ayrıca her

MELISSA WELIVER

birinin kendine ait küçük bir itici sistemi, gemide bir sorun çıkması ihtimaline karşı altında roketle çalışan iki egzozu vardı.

Bulmuştum. Kapsülümün bir şekilde acil fırlatma moduna girdiği dondurucu laboratuvar burasıydı. Miles haklıydı. Bir uzay gemisi görmüştü. Ve bu odada bir yerde babam vardı.

“Pandora. Seni eninde sonunda bekliyordum ama bizi bu kadar çabuk bulmamanı umuyordum. Yazık oldu.” Ses beton odanın içinde yankılandığı için nereden geldiğini anlayamadım.

Ama kime ait olduğunu biliyordum.

“Merhaba, General Razor. Sanırım konuşmamız gerekiyor,” dedim sesimin hissettiğimden daha kararlı çıktığını umarak.

Bir saat sonra, yüzeyine Einstein'ın bana kendi güvenliğim için olduğunu söylediği ürkütücü kelepçelerin monte edildiği masaya yatırılmıştım.

Gözlerimi tavana dikmiştim, bizim iyi doktorun tezgâhının üzerine dizdiği matkaplara, testerelere ve daha bir sürü korkunç şeye bakmamaya çalışıyordum.

Einstein tüm uzuvlarımı kelepçeledi ve sonra derim kesiliyormuş gibi hissedene kadar sıktı. Yakında bunun bir önemi kalmayacaktı. Aldığım talimatlar dışında hiçbir şey fark etmeyecekti. Ne içimde ne de dışımda acı hissedecektim. Belki Gort kanka olmak bile isterdi. Kanka'nın ne olduğunu bilseydi tabii. Belki artık ben de bilmeyecektim.

Ama hiçbir şey hissetmemek kırılmış hissetmekten daha iyiydi, değil mi? Pandora'sız başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Şimdi, Echo, benim için ondan geriye doğru saymanı istiyorum." Einstein tabletini çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

"İl, tamam? On, dokuz, sekiz, yedi..."

MELISSA WELLIVER

"Echo, bodruma inmen gerek. Sana gösterdiğim yere saklan. Git hadi!"

Inledim. Kanepede uzanmış, televizyon izliyordum. Dizimin finalliydi ve kayda almamıştım, bu yüzden çıkarsam bölümü kaçıracaktım.

"Babaaaa." Ne kadar kızgın olduğumu anlayabilsin diye kelimeyi uzatarak söyledim. "Yine mi tatbikat? Çünkü öyleyse, bunu daha sonra..."

"Bu bir tatbikat değil, tatbikatlar bu an içindi." Babam mutfaktan odaya geri döndü. Birden gözüme yaşlanmış geldi, saçları şakaklarında ağarmış ve çökük gözlerinin altında gevşek torbalar sarkıyordu. Sol elinde yassı metal bir veri sürücüsü tutuyordu.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Gerçekten ciddiymi.

"Ben panjurları kapayayım," derken koltuktan fırlamıştım bile. Babam başıyla onayladı ve bodruma inen, merdivenin altındaki kapıyı açtı.

Üst kata çıktım, odadan odaya koşuyor, metal panjurları parlak güneşin yüzüne kapıyordum. Odamdakini kapamadan önce duraksadım, koyunlarla dolu tepelere, ağaçlara ve bahçede zıplayan çalığışuna baktım.

Böyle bir manzarayı son görüşümdü bu.

Son pencereyi de kapadım ve alt katta aynı şeyleri tekrarladıktan sonra bodruma koştum.

Kapıyı mühürleyip beş kilit mekanizmasının hepsini çekerken, "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordum babama.

"Çok yok. Demin Başkan'ın evine saldırdılar. Çoktan başladı bile," dedi babam. Masasında oturuyordu, parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket ediyordu. "Uydu erişimini kaybetmeden önce bunu yüklemeliyim... Siktir."

"Uydu erişimini kaybettin," dedim. Dudağımı sertçe ısırdım. Bu en kötü senaryoydu ve bunu biliyordum. "Ne yapacağız? İNSANLIK'ı bitirmenin başka bir yolu var mı?"

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

"Başka bir yol daha geliştiriyordum. Uyduların düşmesi ihtimaline karşı. Arıza güvenlik sistemi de denebilir." Babam sandalyesinde döndü ve bir şey aldı: Veri sürücüsü.

"İ, neden bana öyle bakıyorsun?" dedim ellerimi havaya kaldırıp dalgasına teslim oluyormuşum gibi yaparak.

"Echo. Seni oğlum olarak gördüğümü biliyorsun. Seni dönüşüm programından korudum, sakladım ve güvende tuttum. Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Neden bu kulağıma bir özür konuşması gibi geliyor?" diye sordum. Dinlemeye hazır halde tezgâhın kenarına tünedim.

Babam iş geçirdi. "Aurora Teknolojileri, İNSANLIK projesi için GençSentezleri dönüştürmenin yeni androidler yapmaktan daha ucuz olacağına karar verdiğinde dehşete kapılmışım. ÇocukSentezler çok küçüktü ve ZEVKROBOTLARI da birçok sebepten ötürü uygunsuzdu. Senin neslin YetişkinSentez'i tamamlayan ilk nesil olacaktı ama... kısmet değilmiş. Çok fazla karşı çıkıldı. Zamanımız çok azdı."

"Biliyorum. Bu yüzden buraya taşınmak zorunda kaldık. Beni güvende tuttun," dedim. Dolambaçlı bahçeleri ve sinema salonu olan eski evimizi düşündüm. Surround ses sistemli eski odamı özlemiştim elbette ama en azından bu çöplükte güvendedeydik. Babam yetenekleri sayesinde eski iş hesabını kolayca hacklemişti. Felaketle sonuçlanacak iklim olayıyla ilgili söylentileri ilk duyduğumuzdan beri gözümüz İNSANLIK projesinin üzerindeydi.

Sanırım bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.

"Güneş olaylarının uydu sinyalizimizi etkileyebileceği aklıma geldi ve projedeki ilerlemeyi takip ediyordum. Böbürlenmek istemem ama ben yokken Aurora Teknolojileri güncel olayların çok gerisinde kaldı."

Gülümsedim. Babamın programlama yapmaktan daha çok sevdiği bir şey varsa o da böbürlenmekti. "Sadede gel, baba. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Sakalınla oynuyorsun."

MELISSA WELLIVER

“Ne? Ah.” Çenesinden fırlayan gri bir kılın ucunu çekmeyi bıraktı ve ellerini kucagında kavuşturdu. “Özür dilerim. Mesele şu. İNSANLIK projesini... son gelmeden önce zamanında bitiremeyeceklerini biliyordum. Dönüşüm hızı çok yavaş ve sentezlerin çoğunda dondurucu laboratuvarların koordinatları bile yok, çünkü onları inşa etmekte de geç kaldılar. Aurora Teknolojileri aptallarının koordinatları uydu aracılığıyla her senteze aynı anda ışınlama fikri vardı ama şimdi gördüğümüz üzere bu da işe yaramayacak.

“Ama ben bir çözüm buldum. Bir İNSANLIK’ı ihtiyaç duydukları bütün bilgiyle donatarak tamamlayacağız. Sonra... insanlar uyandıktan sonra, iklim olayı geçtikten sonra o İNSANLIK diğer sentezleri bulabilecek ve kısa menzilli kablosuz kullanarak gerekli verileri onlara yükleyebilecek. Sonra o sentez bunu daha fazla senteze yayacak ve bu böyle devam edecek. Bir tür bilgisayar virüsü gibi ama bu herkes için iyi olacak.”

“Kulağa anlık bir çözümümüş gibi geliyor. Projeyi bitirdin mi?”

“Evet. İhtiyacım olan her şeyi sunuculardan indirdim ve tüm bilgiler—zamanlamalar, dondurucu laboratuvarların yerleri, her şey—tam burada, bu sürücüde. Bunu laboratuvara verirdim ama tüm eski bağlantılarım gitti. Aurora Teknolojileri nerede olduğumuzun kokusunu alırsa bizi anında öldürür. Elimdekine güvenmezler ve bunu onlara göstermek çok uzun sürer. Tek ihtiyacım olan bunu yükleyebileceğim bir İNSANLIK. Böylece zamanında bitirebiliriz.”

“Peki, onlardan birini nereden bulacağız?” diye sordum.

Babam uzun bir süre bana baktı. Ne demek istediğini idrak etmeye başladığımın farkındaydı. Ama bunu benim söylememe, önerdiği şeyin benim seçimim olmasına ihtiyacı vardı.

“Bir başına kalmanı istemiyorum,” dedi babam. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Ve Aurora Teknolojileri’nin sihirli biletlere biri olmadan iklim felaketinden sağ çıkamayacağımı biliyorsun. Devam etmene ihtiyacım var ve seni Aurora Teknolojileri’ndeki o cana-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

varlar gibi yok etmeyeceğim. İNSANLIK bilgilerini yüklerken kimliğini yitirmemenin bir yolunu buldum. Her şeyi hatırlayacaksın. Beni hatırlayacaksın. İnsanlığın senin en değerli kaynağın, Echo. Bunu unutma.”

Benim de ağladığımı fark etmem bir dakika sürdü. Bunun olacağını içten içe biliyordum. Babam olmadan tam bir YetişkinSentez’liğe güncellenemezdim. Muhtemelen evimiz ve paramızla birlikte bu seçenek de ortadan kalkmıştı. Bizler kaçaktık. Seçenekler diğerleriyle birlikte ölmek ya da robotik tarafımı kucaklayıp hayatta kalmaktı. Babam olmadan.

“Dönüşüm ne kadar sürüyor?” diye sordum yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek.

Babam geldi ve bana sıkıca sarıldı. “İşte benim oğlum. Benim kahramanım, dünyayı kurtarıyor.” Geri çekildi ve kendi gözlerini yansıtmaları için seçtiği koyu kahverengi gözlerime baktı. “Tüm bilgileri doğru bir şekilde yüklemek birkaç gün sürecek. Eğer bitirme şansımız olacaksa, şimdi başlamalıyız.”

“Eh, sanırım dünya bekleyemez. Ne de olsa ben bir kahramanım,” diye mırıldandım ama gülümsemeyi de başardım.

Daha önce babam üzerimde çalışmıştı. Bunlar, Aurora Teknolojileri’nden yasadışı kanallar aracılığıyla korsan olarak almayı başardığı küçük değişiklikler ve güncellemelerden ibaretti. Bir çöp konteynerinden kurtardığımız dışı koltuğuna doğru yürüdüm ve olabildiğince rahat bir pozisyon aldım.

“Bu seni son görüşüm olacak, değil mi?” diye sordum. Gözlerim daha fazla yaşla yanıyordu.

Babam sandalyenin sağında durdu ve başıyla onayladı. “Aurora Teknolojileri’nden indirdiğim bilgi doğruysa, onların gemilerine bileti olmayan bizlerin fazla zamanı kalmadı demektir. İndirmeyi zamanında bitirebilirsek şanslı sayılırız.”

“Yani iyimser hissediyoruz, öyle mi?” dedim ve ikimiz de gözyaşları içinde güldük. “Bitiremezsen ne olacak?”

MELISSA WELLIVER

Babam omuzlarını silkerek, "Emin değilim," dedi dürüstçe. "Yaşam hattı fonksiyonlarını her daim aktif tutacağım ve panjurlarla bodrumun seni en kötü felaketlerden koruyacağını umuyorum. Ayak parmaklarını hissedemeyeceğin kadar soğuk günler olacak, bazı günler o kadar sıcak olacak ki dışarı adım atarsan dakikalar içinde susuzluktan ölürsün. Kasırgalar. Hortumlar. E-Mote çipine ve bellek yuvana yakın mesafede çalışıyor olacağım çünkü hem insanlığını hem de yeni İNSANLIK fonksiyonlarını koruyacak tek alan burası. Olacaklardan sonra arızalanabilirler bile. Emin değilim."

"Durumu allayıp pullama, doktor, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Her zaman şaka yapıyorsun, en kötü zamanlarda bile. Bu konuda bana çekmişsin diyeceğim ama bence bu tamamen sana özgü," dedi babam.

Masanın üzerindeki bir şeyle oynadı ve bir tableti havaya kaldırdı. "Hazır mısınız? Başlamalıyız. Ayaklanmalarla ilgili haberler doğruysa kapının ne kadar daha dayanacağını bilmiyorum."

"Babama veda etmeye hazır mıyım? Asla." Uzandım ve boştaki elini sıktım. O da sıktı ve daha fazla gözyaşı dökmemek için başını geriye yatırdı. "Ama dünyayı kurtarmaya hazır mıyım? Kulağa hoş geliyor. Hadi başlayalım."

O, ekrana dokunurken ben de gözyaşlarımı içime çektim.

"Tamam, oğlum. Yapman gerekeni biliyorsun. Ondan geriye doğru say."

"Tamam," dedim. Gözlerinin içine bakarken hâlâ elini tutuyordum. Kendi gözlerime. "On, dokuz, sekiz, yedi..."

Dur.

Zihnimdeki tek bir düşünceydi ama bir fısıltının bağırıya dönüşmesi gibi şiddetini artırdı.

DUR!

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Sakallı adam. Babam. Onu asla tamamen unutmamıştım. Başından beri bana bu mesajı vermeye çalışıyordu. Önemli olduğumu, değerli olduğumu. Babam beni o bodrumda korumuştı, aradan geçen doksan yedi yıl boyunca uyumuş olsam bile. Tıpkı onun çok endişelendiği gibi çiplerim arızalanmıştı. Ama ben onları tamir etmiştim. Hey, ne de olsa babam bir biyo-teknoloji mühendisiydi.

Pandora da hatırlamama yardımcı olmuştu. O ortaya çıkıp yeniden hissetmeme yardım etmeden önce babamı hiç görmemiştim. O olmasaydı, babamı asla hatırlayamazdım ve babama gitmesini söyleyerek, neler olduğunu kimseye anlatmayarak o kadar uzun zaman geçirmiştim ki her şeyi neredeyse mahvediyordum.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama çok zordu. Gözkapaklarım çok ağırdı. Yine de kafamın içinde dolaşan adamı durdurmak için onları açmam gerekiyordu. Babam mıydı? Hayır, babam değildi. Babam nazik ve kibardı. Beni bağlamazdı. İşlemi bitirmeye çalışmış ama zamanı tükenmişti.

İnsanlığın senin en değerli kaynağın, Echo. Bunu unutma.

Bu bana söylediği son şeylerden biriydi. Babam insan ve robot her parçamı kucaklamamı isterdi. Elleri beynimde olan adamsa sadece metal parçalarımı istiyordu.

İnsanlığım. Bazen acı veriyordu ama önemliydi. Arkadaşlar. Aşk. Pandora. Babam.

Uyanmak zorundaydım.

“Dur.” Gözlerim kapalı kaldı ama bu sefer ağzım hareket etti. Kelimelerin çıktığını bile duymuştum. Geri dönen anılarıma dair hisler E-Mote çipime aşırı yükleme yapıyordu. Aurora Teknolojileri’nin babamı kurtların önüne atması. Saklanmak zorunda kalmak. Her şeyi kaybetmek. Babamı kaybetmek. Pandora’yı kaybetmek. Gerçek amacımı hatırlamak.

Dikkat E-Mote aşırı ısınıyor.

MELISSA WELLIVER

TG'min sol üst köşesindeki mesajı gördüm ve sııttım, yüzüme ulaşan gerçek bir sırtıştı bu.

“Ahhh!” diye bağırdı Einstein kafamdaki çip parmaklarını yakarken.

Beni sabit tutan aleti bıraktı ve gözlerim aniden açıldı. Hâlâ masaya sabitlenmişim ve görüşümün sol yarısı sol kulağım tarafından kapatılmıştı, bu da neden orada olduğunu anlayana kadar ödümü koparmıştı. Einstein pozitronik beynime yüzümün yanından erişmiş, daha derine girmek için yanak panelimi kaldırmıştı.

“Dur,” dedim tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Yanağımın kenarında yanık elini ovuşturan Einstein belirdi.

“Sen nasıl?.. Uyanık olmamalısın. Seni tekrar uyutayım. Henüz ihtiyacımız olan lokasyonu bulamadık. Bana büyükbabamı göstermedin.” Einstein tableti çıkarıp ekrana dokundu.

Tekrar bilincimin kapanmaya başladığımı hissettim. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. “Hayır. Lütfen. Dur. Fikrimi değiştirdim. Yaşamak istiyorum. Dur.” Görüşüm bulanıklaşmıştı. Buna devam edemezdim.

“Sanırım Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş sizden durmanızı istedi.”

O ses. Olamazdı.

“Gort?” diye seslendim. Sarhoşmuşum gibi kelimelerim dilime dolanıyordu. “Sen misin?”

“Olumlu,” dedi Gort.

“Ne yapıyorsun burada? Kusurlusun sen, çoğu gibi. Seni bulduğum hurdalıkta bırakmalıydım. Bırak bizi.”

“Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş tehlikede misin?” Bilinçsizliğin sisi arasından Gort'un beni kendime getirmeye çalıştığını duydum.

“Aynen öyle. Kafamın içinden çıkmıyor. Yardım et bana, Gort, lütfen.”

Gort'un Einstein'ı boynundan tuttuğunu görmek için gözlerimi tam zamanında açılmaya zorladım. Tablet yere düşüp parçalandı ve

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

gözkapaklarımdaki ağırlık kayboldu. Gort, Einstein'ı bıraktığında adam bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

“İnsanlara zarar veremediğini sanıyordum?” dedim Einstein'ın nereye gittiğini görmek için kendimi zorlayarak.

“Olumlu. İnsanda kalıcı bir hasar yok. Sadece nihai amacıma ulaşmak için onu geçici olarak etkisiz kıldım.” Gort beni tutan kelepçeleri hızla çözdü ve hatta kendim yapmak zorunda kalmayayım diye yanığının kapağını kapadı.

“Sen nasıl... burada ne yapıyorsun? Buraya geldiğimde neden daha önce bir şey söylemedin?”

“İlk geldiğimde yabancı adam benden sessiz olmamı ve onu rahatsız etmememi istedi. Onun insan emirlerine uymak zorundaydım. Bu, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş'in tehlikede olduğu ve benden yardım istediği ilk seferdi. İstendiği takdirde bir İNSANLIK yardım etmek için elinden geleni yapmalıdır.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Gort, az önce beni önemsemediğini mi söyledin?”

“Olumsuz. Ben önemsemem. Ben sadece emirleri uyguluyordum.”

“Biraz allayıp pullayabilirdin, kanka.” Kelepçelerin derimi kestiği yerleri ovuşturarak doğruldum. Einstein'ın göğsünün yumuşak bir şekilde inip kalktığını görebiliyordum. Burada cinayet işlenmemiştii. “Teşekkürler, Gort. Ama bizi terk ettiğini sanmıştık. Ya da daha kötüsü. Biz... şey... ah, Tanrım, gel buraya, koca adam.”

Masanın üzerinden öne doğru eğildim ve Gort'a kocaman sarıldım. Tuhaftı. Pandora'ya sarılmaktan farklıydı –e, *herhalde yani*– ama yine de hoştu. Yine de cılkını çıkarmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden birkaç saniye sonra geri çekildim ve omzuna bir kere vurdum. Erkekçe.

“Özür dilerim, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. İnsan Pandora'yı asla bileerek terk etmem Pusuya düştüğüm için özür dilerim.”

MELISSA WELLIVER

“Tabii ya, Pandora’yı kontrol et ama beni görmezden gel,” diye mırıldandım. “Ama bu yine de *buraya* nasıl geldiğini açıklamıyor.”

“İnsanlar beni arabada buldular ve buraya getirdiler. Doktor kafamın içine bakmaya çalıştı. Sonra telsiz cihazından Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’le ilgili bir çağrı aldı ve beni diğer İNSANLIKlarla birlikte merdivenin altına bıraktı.”

Gort tepeden bir ameliyat lambası aldı ve ayarlanabilir başını merdivenlere doğru eğdi. Karanlıkta onları daha önce görememiştim ama alt tarafta cesede benzeyen bir yığın vardı. İçlerinden biri koltuk altından bana bakan tek bir gözünü oynatana kadar kusacağımı sandım. Sonra daha da fazla kusacağımı sandım.

“Tanrım, bunların hepsi İNSANLIK mı?”

“Olumlu,” dedi Gort. “Biz de bir sonraki insan emrini bekliyorduk.” Gülümsemeye çalıştı ama gözkapakları düştü ve yine sarhoşmuş gibi yana doğru tökezledi.

“Vay canına, dikkat et, dostum. İyi misin?”

Uzanıp onu dengede tuttum ve inek oğlan tişörtünün ince kumaşına dokunur dokunmaz sorunun ne olduğunu anladım. Güçlü bir nabız hissetmeliydim, sadece tam şarjlı robotların yaydığı bir elektrik vızıltısı. Ama Gort’unki neredeyse hiç yoktu, sanki başka bir odadan gelen düşük bir uğultu gibiydi. Günlerdir şarj edilmemişti.

“Doktor beğenmediği robotları yedek parça olarak saklamak üzere bir kenara ayırdı,” dedi Gort. Vücudundaki elektrik akımı laboratuvarı yetiştirilmiş ciğerlerini şişirmeye çalışırken hırıltılı bir ses çıkarıyordu. “Tuhaf adam gece boyunca şarj olmama izin vermedi. Ve o bir insan olduğu için isteklerini geri çevirecek gücümüz yoktu. Ta ki yarı insan, yarı robot Echo’nun başı belaya girene kadar.”

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum onu ürkütücü ameliyat masasına oturttarak.

“259,412 saniye. Ya da diğer bir tabirle üç gün, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Bir oyuncak fabrikasında üst üste yığılmış bebekler gibi hareketsiz uzuvlar ve yüzlerden oluşan yığına baktım. “Ya... diğerleri?”

“Bazılarının hiç şarjı yok. Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’in kurtarılma talebini yerine getirebilecek tek kişi bendim.”

“Yani, tam bir kurtarma sayılmaz aslında. Bana birkaç saniye daha verseydin kendim de hallederdim,” diye mırıldandım. “Pekâlâ, sanırım... onları şarj etmeli ve kimin uyanacağına bakmalıyız. Onları burada... bununla bırakamayız,” dedim elimi Einstein’ın bedenine doğru sallayarak. İşte yine gelmişti. Yutmak zorunda kaldığım kusmuğun ekşi tadı. GençSentezler’e neden bir insan midesi verdiklerini asla anlayamayacaktım.

Gort’la merdivenlerin altına tıktırılmış... *koleksiyon* yığınına kısa sürede hallettik çünkü Gort kopmuş kolları sağlam bedenlerden çekip çıkarmanın ve kimin hâlâ tek parça olduğunu ayırmanın ürkütücü bir yanı olduğunu düşünmüyordu. Başka bir sökülmiş ayağı daha ıskarta yığınına koyarken ürperdim. Sentezler tuhaftı. Eğer hayattaysak, sentez kalplerimiz hâlâ atıyorsa kanımız akardı. Ama şarjımızın bitmesine izin verdiğinizde... sentez kan katılaşır ve maviye dönüşürdü. Her vücut parçasından kurumuş mavi yapışkanlar sarkıyordu, bu da işi daha da kötüleştiriyordu.

Sonunda elimizde üç sağlam sentez kalmıştı.

“Biraz... küçük değiller mi?” dedim kollarımı kavuşturarak. Üçü de merdivene yaslanmıştı, katlanmış bacakları yere düşmelerini engelliyordu. Hepsinin gözleri kapalıydı ama iki kız ve bir oğlan vardı, üçü de siyah saçlıydı ve belirgin yüz hatları vardı.

“Onlar ÇocukSentez, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Küçük olmaları gerekiyor.”

Yüzümü buruşturdum. ÇocukSentezler mi? Bir keresinde kütüphanede, İNSANLIK projesi üzerinde çalışmaya başladıklarında zavallı küçük adamları piyasadan kaldıracaklarını okumuştum. Pozitronik

beyinleri dünyanın sonu için yaratılmamıştı. Benimki de yaratılmamıştı ama kafamda on yaşındaki bir çocuğun beyni olsaydı şimdiye kadar başıma gelen her şeyin *çooooook* daha kötü olacağına dair bir his vardı içimde.

“Onları nereden bulmuş?” diye sordum.

“Emin değilim, Echo Sıfır-Bir-Üç Beş. Buraya geldiğimde uzun süredir kenarda bekliyorlardı. İyi haber şu ki, bunların hepsi son model. Sanırım üçüzler. Yaklaşık on dakika içinde tamamen şarj olmaları gerekiyor.”

Gort her zamanki gibi haklı çıktı. Onları fişe taktık ve on dakika sonra üç çift sevimli göz uyuklu uyuklu açıldı. Gort da kendi yorgun devrelerini biraz şarj etmeyi başarmıştı.

“Ayy, çok şirinler,” dedim. Daha önce gerçek hayatta hiç küçük bir çocuk görmemiştim. Gerçekten de canlı bir oyuncak bebek gibi tatlılardı. Ailelerinin onları piyasadan kaldırma işleminden koruyup korumadığını, Aurora Teknolojileri’nin onları bulamayacağı bir yere saklayıp saklamadığını merak ettim. Belki de bu şekilde hayatta kalmışlardı.

Üç çocuk da birkaç saniye bana baktıktan sonra aynı anda gülümsediler.

Üçü de hep bir ağızdan, “Sen bizim babamızsın,” dedi tüyler ürpertici tiz bir sesle. Küçük bir akapella grubu gibiydiler.

“Aman Tanrım.” Gort’a döndüm. “O kadar uzun süredir çalışmamışlar ki hiçbir şey hatırlamıyorlar. Onları nasıl durduracağız, nasıl düzgün işlemlerini sağlayacağız?”

Üç çocuk da başlarını Gort’a çevirdi, hâlâ gülümsüyorlardı. Tanrım, kimse bana çocukların şirinlikten ürkütücülüğe bu kadar hızlı geçebileceğini söylememişti. “Sen de mi babamızsın?”

“Hayır, hayır, hayır, hayır. Biz bir çift değiliz, sizin babalarınız değiliz.” Sanki ne yaptığımı hakkında bir fikrim varmış gibi onlara parmağımı salladım.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Çocuklar tekrar bana döndü.

“Sen bizim...”

“Pekâlâ, bir aile mi istiyorsunuz? Oldu bilin. Ben, arkadaş. Gort, abi. Şimdi mutlu musunuz?”

“Gort abi mi?” dedi dünyanın en acayip üçüzleri.

“Doğru. Yani bu Gort, ben de Gort’un en iyi arkadaşı, yakışıklı, alçakgönüllü yoldaşı Echo’yum ve sizler de” –oturdıkları sırayla her birini tek tek işaret ettim: oğlan, kız, oğlan– “Zort, Cort ve Mort. Evet, anne babanız çok da akıllı insanlar değillerdi ama en azından naziklerdi. Birlikte kalmanızı istediler, bu doğru. Ve Gort siz küçük afacanlara göz kulak olacak, yani bir şeye ihtiyacınız olursa ona sorun. Tamam mı?”

Bu hikâyeyi nereden bulduğumu bilmiyorum ama içine şeytan kaçmış hareketlerine rağmen onlar sadece çocuktı. Belki birinin onları önemseydiğini düşünmek işe yarardı.

“Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş mümkün değil...”

“Dinle, Gort,” dedim. Onu çocuklardan uzaklaştırdım çünkü bana dik dik bakmalarına daha fazla dayanamıyordum. Gerçekten de göz kırpmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Konuşmaya devam etmeden önce sesimi alçalttım. “Bak, anlıyorum. Şu anda tam olarak süper bilgisayar seviyesinde çalışmıyorlar. Belki de hasar görmüşlerdir, kim bilir. Ama şu anda yanlarında sadece biz varız. Bir mücadeleye var mısınız?”

Gort omzunun üzerinden sevgili meleklerin ürkütücü, hareketsiz yüzlerine baktı. “Sanırım İNSANLIK programının geliştirilmesine yardımcı olmak iyi olurdu. Belki bu çocuklarda da kodun izleri vardır ve garip adam onları bu yüzden saklamıştır. Belki de sığınığın yerini bulmaya yardımcı olabilirler.”

“Ne var biliyor musun? Fena bir teori değil ama sanırım biraz düşünmeme müsaade ettikten sonra buna bir çözüm bulabiliriz,” dedim. “Şimdi dinle, Gort. Bu çocuklar. Onları ben beslemiyorum, tuvalet

MELISSA WELLIVER

eğitimlerini vermiyorum ya da yürüyüşe çıkarmıyorum. Üç Yardakçı artık senin sorumluluğunda. *Comprendre*?”

“Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş’in İspanyolca bildiğini bilmiyordum,” dedi Gort.

Gözlerimi devirdim.

“*Comprendo. Los cuidaré,*” dedi Gort.

“Bunun evet olduğunu varsayıyorum. Aferin sana, Gort. Az önce bir aile babası oldun.” Sırtına vurdum ve çocuklara döndüm. “Ee... Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Bu sana kalmış, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Bize öğretecek çok şeyin var. Güncellemenden gelecek bilgileri bekliyorum.” Gort anlaşma yapmak üzere olan bir işinsanı gibi elini uzattı.

Her şey bir anda aklıma geldi. Anılar. Babam... Benim bir babam vardı, beni güvende tutmak için kanunlardan kaçacak kadar beni önemsiyordu. Elim yanağıma gitti. Gözlerimi ondan almıştım, bunu artık biliyordum. Bir zamanlar sevilmişim. Ve daha da fazlası, bana bir amaç verilecek kadar sevilmişim. Muhtemelen dünyadaki en önemli amaç.

Bunu açıklayamazdım ama ne yapacağımı biliyordum. Gort’un elini tuttum ve bekledim.

İndirme işlemi bir dakikadan az sürdü. Bilginin beynimden indirilmesini, fiber optik sinirler boyunca ilerlemesini ve sonra Gort’un eline sıçramasını neredeyse fiziksel olarak hissettim. Babam iyi iş çıkarmıştı. Benim güncellemem günler sürmüştü ama virüs yeni ana bilgisayara hızla yüklenebilecek kadar küçüktü.

İndirme işlemi bittiğinde Gort elimi bıraktı. Çocuklar her zaman ki gibi hareketsiz ve ürkütücüydüler ama biri gözlerini kırpmıyormaya başlamıştı. İlerleme.

Ellerimi Dr. Frankenstein gibi kaldırarak, “Ee? Yaşıyor,” dedim her şeyden çok gerilimi azaltmak için.

* (İsp.) Anlaşıldı mı? (ç.n.)

** (İsp.) Anlaşıldı. Onlarla ben ilgileneyeğim. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Gort sadece bana baktı. *Doğru.*

“Yani, güncellenmenin bende olduğunu biliyor muydun? Hissettin mi?” diye sordum genel kültür eksikliğini bir kenara bırakarak.

Gort başıyla onayladı. “Öyle sayılır, kanka.”

Bir kahkaha patlattım. *Kanka* kesinlikle Gort’un kelime dağarcığında yoktu, en azından öncesinde. Güncellenmenin bir kısmı öğrendiğim lisana falan da dokunmuş olmalıydı. Belki de babamdan küçük bir veda hediyesiydi. Kalbim kabardı. Gort benimle *Geleceğe Dönüş*’ü bile izleyebilirdi. Ama sadece ilk ikisini. Her zaman ilk ikisini.

“Biz de yardım edebiliriz, dostum,” dedi çocuklar hep bir ağızdan.

Vay canına. Onlara yüklemeyi aktarmaya kalkmamıştım bile ama sadece yanımda oldukları için işe yaramış gibi görünüyordu. İlginç.

“Evet, üslubunuz üzerinde çalışacağız,” diye cevap verdim. Ve gerçekten söylemem gereken başka bir şey daha vardı. “Bak, Gort. Seni havaalanının orada arabada yalnız bıraktığım ve moronlar tarafından kaçırılmana izin verdiğim için özür dilerim. Ama başaracağını biliyordum, tamam mı? Gerçi, evet, bu bir mazeret değil. Yani, özür dilerim. Gerçekten. Hayatımı kurtardın.”

“Özür dileme, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Ben duygu ya da acı hissetmiyorum. Sen ve insan Pandora beni geride bırakmasaydınız senin deyiminle bu insan “moronlar” beni bulamazdı, bu da asla kaçırılmayacağım anlamına gelirdi ve seni kurtarmak için burada olmazdım. Aslında kendine bir iyilik yapmışsın gibi görünüyor.”

“Evet. Bu mantığın tuttuğunu pek sanmıyorum ama yine de kabul edeceğim. Anlayışın için teşekkürler, dostum.” Gort’un sırtma vurdum, bir şey hissedemediği için rahatlamıştı.

“Elbette, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Şimdi, eğer senin için de uygunsa ilk dondurucu laboratuvara gidip insanları uyandırabilir miyiz diye merak ediyorum. Yakınlarda olduğuna inanıyorum, bende yalan olmaz,” dedi Gort.

MELISSA WELLIVER

Bunu söyleyiş şekline neredeyse gülümseyecektim, sonra duraksadım. Lokasyonu kafamın içinde ben de görebiliyordum. Ve gördüğüm hoşuma gitmemiştir.

“Hadi yola koyulalım,” dedim Gort’a.

“Hadi yola koyulalım!” diye bağırarak ayağa fırladı çocuklar. Biraz sallanarak yürüyorlardı ama bir asırdır uyutulan üç yumurcağa göre iyi görünüyorlardı.

“Çocukların kan akışlarındaki pıhtılaştırıcıların birkaç saat daha çözünmeyeceğini hissediyorum, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Bu biraz kas-katı hareket etmelerine neden olacak ama aynı zamanda zarar görmeye daha az eğilimli hale getirecek. Daha az kan, yüzde altmış sekiz daha az yaralanma ihtimali demektir.”

“Süperçocuklar. Bildiğim iyi oldu. Hiç de tuhaf değiller,” dedim.

Artık bizi izleyen kimse olmadığından kilitleri kısa sürede açtık ve Einstein’ı yerde sürükleyip avcunu dokunmatik ekrana yerleştirerek son kilidi de açmış olduk.

“Mmmhmm.”

Eyvah. Bu, Einstein’dı. Bana mı öyle gelmişti yoksa gözleri seğiriyor muydu?

“Söylesene, Gort. Gitmeden önce, yaşlı Einstein’ın seni merdiven altına kilitlediğini mi söylemiştin?”

“Bazen, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Ama olası yedek parçalar için yeni projeler üzerinde çalışırken bizi dışarı çıkarırdı, tıpkı senin üzerinde çalıştığı zaman olduğu gibi. Seni kurtarmaya çalışacağımızı düşünmediğine yüzde doksan dört eminim. Bizi bir tehdit olarak görmedi.”

“Büyük hata,” dedim alayla gülerek.

Başımla merdivenlerin altındaki dolabı işaret ettim ve Gort, Einstein’ı içeri sürüklememe yardım etti. İyi doktor gözlerini kırıştırtarak açarken onu kilitledim ve dolap kapağındaki panjurdan ona baktım.

AŞK HAYATIM VE KİYAMET

“Cidden mi? Büyük hata.”

Arkamıza bakmadık.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra cumhuriyetin kapıları göründü. Neyse ki veletler bizi fazla yavaşlatmadı. Gort gibi onlar da acı hissetmiyorlardı, bu yüzden iğrenç pıhtılaşmış uzuvlarıyla bile yürölmediler. Etrafa bakındım. Duvar da hiç muhafız yoktu, garipti, bu yüzden doğruca çıkarken kullandığım deliğe koştuk.

Tırmanıp etraftaki alçak binayı gözetledik ama bunun bir anlamı yoktu çünkü binalar terk edilmişti. Ensemdeki şarj girişinin etrafındaki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler dönüyordu.

Evlat edindiğim yeni ürkütücü ailemi girişteki varillerle kutuların arasından geçirip bağlantı noktalarından akan İNSANLIK teknolojisi sayesinde artık bir asansör olduğunu bildiğim yere götürdüm. Ayaklarımızın altında sığınak vardı. Onun ötesinde mi? İnsanlar.

Kutulara geldiğimizde yavaşladık ve diğerlerine sessiz olmalarını işaret ettim. Haydutlar hâlâ kapıyı koruyor olmalıydı, değil mi?

Ama orada duran kişi bir haydut değildi.

“Rebecca?” diye tısladım.

Arkasını döndü. Evet, oydu. O ıslak-balık-çarpılmış suratını nerede görsem tanırdım. “Burada ne halt ediyorsun? Bekle, neden saklanıyorsun?”

Geçen gün etrafı kolaçan ederken bulunduğum yerde çömelmiş duruyordu.

“Neden saklanıyorsun?” Üçüzler etrafıma baktılar ve hep bir ağızdan konuştular.

Rebecca birbirinin aynısı üç ürkütücü hayalet görmüş gibiydi.

“Çocuklar, bırakın bunu ben halledeyim. Sana diyorum, Gort. Çocukları kontrol altında tut.” Gözlerimi Gort’a diktim ve o da başıy-

MELISSA WELLIVER

la onayladı. Sonra dikkatimi tekrar Rebecca'ya çevirdim. "Ee? Çıkar ağzındaki baklayı, dostum. Neler oluyor? Neden buradasın, herkes nerede? Pandora nerede? Ona —eh, aslında herkese— çok önemli bir şey göstermemiz gerekiyor."

"Bunun o kapıyla bir ilgisi var mı?" Rebecca sonunda konuşmaya başlamıştı. "Çünkü Pandora aşağı inebilmek için benden onu idare etmemi istemişti ve bir saatten fazladır ortalıkta yok. Nöbet tutuyorum ama hiçbir şey yok. Endişelenmeye başladım."

Kalbim hızlandı. "Aşağıya inan başka birisi oldu mu?"

"Evet, aslında. Pandora'yla aynı saatlerde General Razor'ın bir grup muhafızla birlikte oraya gittiğini gördüm. Pandora yemekten falan müsaade istedi. Burada birkaç muhafız kalmıştı ama Miles'a onlara Rex'i göstermesini söyledim. Hepsi o küçük adamı seviyor, ne tuhaf, değil mi? Hem de tam şuradaki hayvan ağılına erişimleri varken?" Rebecca dudağını ısırды. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var, Echo. İçeri gizlice girebilmek için korumaları atlattım ama Pandora bir geçiş kartı falan almış olmalı çünkü o kapıyı geçemiyorum. O yüzden sadece izliyorum."

Gözlerimi kırpıştıtararak ona baktım. *Vay canına*. Yani Rebecca artık... işe yarıyor muydu?

"Sanırım biz bu konuda yardımcı olabiliriz," dedim. Avucumu uzattım. "Bir grup çocuk robotla yatağa girmeyi dert etmediğin sürece tabii. Bekle bir dakika. Çok yanlış ifade ettim, kulağa aşırı garip geldi."

Söylediklerimden dehşetle irkildim ve Gort'a kapıyı açması için elimle işaret ettim. Elini tuştakımının üzerinde bir kez gezdirdi ve kapı kayarak açıldı.

"Has— Başardınız. Vay canına." Rebecca bana döndü. "Ve ne olursa olsun, Echo, gerçekten üzgünüm. Pandora siz sentezler ve İNSANLIKlar hakkında birkaç şey açıkladı ve neden yapıldığınızı falan

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

anlattı. Şimdi anlıyorum. General Razor ve Şef –artık o adamı *selamlamıyorum*– yanılmışlar. Bence Pandora hepimizi daha parlak bir gelecek için bir araya getirecek anahtar olabilir. Sadece bizi değil, herkesi. Düşünmem gereken bir kardeşim var. Onun konserve ıspanak ve tüylü bir kertenkeleden daha fazlasına ihtiyacı var, anlıyor musun?”

Çifte vay canına. Belki de Pandora benden cidden nefret etmiyordu. Harekete koyulmak için bir sebebim daha olmuştu.

Ayrıca o zavallı çocuk Miles’in gerçekten bir köpeğe ya da başka bir şeye ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yine de kertenkelesi de fenaydı. Belki tüm bunlar bittiğinde Chez Echo’da benimle yaşardı.

“Pekâlâ, hepimiz gidiyoruz. Rebecca belki sen General Razor’la biraz mantık aşılayabilirsin. Sana hiç kelimelerle aranın iyi olduğunu söyleyen olmuş muydu?” Altımız birden kısa bir koridora girdik, tek çıkış başka bir çift kapıydı. Bildiğim asıl giriş aşağıdaydı: Sığınak.

Evet, muhtemelen oraya gitmeden önce zavallı Rebecca’yı bu konuda uyarmalıyım.

“Teşekkürler, Echo. Bu çocuklar çok sevimli. Kocan ve çocukların olduğunu fark etmemiştim. Çok genç görünüyorsun.”

Rebecca, Cort’un saçlarını okşadı. Üçüzler ona gülümsemek için başlarını biraz fazla sola çevirince Rebecca hafifçe geri çekildi. Doğal olarak. Onlara bunu yapmamayı öğretmek gerekecekti.

“Aa, ben evli değilim. Ama onlar bir nevi Gort’un çocukları sayılır. Ne var, biliyor musun? Bana bu şeyin aşağı inmesi biraz zaman alacak gibi geliyor, Yolda temel şeyleri açıklarım,” dedim Gort asansörün butonuna basarken. Buton, çıkık şeklindeydi.

Bu adamların harika bir pazarlama departmanı olmadıklarını söylemek yalan olurdu.

Kapılar açıldı ve inişe geçmek için içeriye adım attık.

“Benimle konuşmak mı istiyorsun? Yani artık kararları sen mi veriyorsun? Komik, küçük, zengin bir kız için bile bu çok fazla,” diye alay etti Razor. Yanında her zaman olduğu gibi en az on ya da daha fazla İhtiyar’dan oluşan bir ekip vardı. İçlerinden birisi sarhoş gibi hafifçe sallanarak ayağa kalktı.

“General, tek demek istediğim...”

“Kapa çenenil!” diye bağırdı Razor. Bağırması, zaten dengesini bulamamış olan adamı ürküttü ve adam silahını düşürecek gibi oldu. “Kapa. Çeneni. Artık sıra bizde. Tanrım, senin ayrıcalığın dünyanın sonuna kadar uzanıyor, değil mi?”

Ağzımı kapalı tuttum. İnsanlar hakkında her şeyi bilmiyordum ve Echo insan zihni konusunda pek eğitim alma fırsatım olmadığı konusunda haklıydı ama ben bile silahlara karşı tartışılmayacağını biliyordum. Son yüz yılımı geçirdiğim bu devasa mağarayı hatırlamak için çok uğraştım ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey evden tahliye edildiğimdi. Bayıldıktan sonrası yoktu. Bu da mantıklıydı, bizi bayıltmak için kullandıkları ilaçlar çok güçlü olmalıydı. Bizi yeraltına nakletmeden hemen önce vermişlerdi muhtemelen.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Gözlerim tekrar Razor'a döndü.

“Şimdi oldu. Tanrım, başımı ağrıtıyorsun.” General burun kemiğini sıktı ve yakındaki boş bir dondurucunun üzerine tünedi. Belli ki o bileti alan zavallı ruh zamanında yetişememişti.

“Şef’le konuşmam gerekiyor,” dedim Rebecca’nın her zaman kullandığı o meşhur lafı ekleme zahmetine girmeden. Diğer İhtiyarlar bu yüzden mi gülüyordu? Çünkü katıla katıla gülüyorlardı, hatta sarhoş görünümlü olan ayağa kalkmak için mücadele ediyordu. “Bunun neresi komik? Ben ciddiylim, General. Ona sormam gereken önemli bir şey var.”

“O zaman sor.” General Razor kollarını iki yana açtı ve İhtiyarlar daha da çok güldü.

Etrafıma bakındım. Bu adamlardan biri gerçekten büyük ve güçlü Şef miydi? Hiçbiri bana korkusuz lider gibi görünmüyordu ve eğer öyleyse neden hepsi General’in emirlerine uyuyordu?

İşte o zaman jeton düştü.

“Şef diye biri yok. Sadece sen varsın,” dedim.

Razor yavaşça alkışlamaya başladı ve adamlar sonunda gülmeyi bıraktı.

“Neden? Madem öyle neden sadece kendin olarak yönetmiyorsun? Belli ki adamlarının saygısını kazanmışsın,” dedim. Kendime çok kızmıştım. Şimdi her şey çok açık görünüyordu. Kimse Şef’in neye benzediğini tarif bile edemiyordu. Çünkü elbette gerçek değildi.

Onlardan bahsettiğimde adamlar esas duruşa geçti ve General sıırttı. “Bu doğru, küçük Pandora. Adamlarım kendileri için neyin en iyisi olduğunu bilirler. Ama insanlar her zaman bilmez. Büyükannemin bana iç çatışmalar ve darbeler hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlıyorum. Ben küçük bir kızken buranın liderleri neredeyse her gün değişirdi.

“Bir zamanlar bir Şef de vardı bu arada. Demir yumrukla yöneten ve en az kendisinden önceki aptallar kadar aptal olan bir diktatör. Çünkü

o morona hak vermek gerekirse, o buraya gelmeden önce ortalık kaos içindeydi. Topluluk yoktu. Açlıktan ölüyorduk ve açlıktan ölen insanlar makul davranmazlar. Her kadın kendi başının çaresine bakıyordu. Çürümüş konserve yiyeceklerle yaşıyorduk ve o da hızla tükeniyordu. Ona kasayı açması için yalvardım ama aşağıda ne olduğunu görme fikrine bile yanaşmadı, teknoloji onu işte o kadar çok korkutuyordu.

“On yıl önce, kendisinden önceki tüm aptal erkekler gibi sonunda nalları diktiğinde onu bulan şanslı kadın ben oldum. Aslında yetişkin sayılmazdım ama iyi silah kullanırdım, bu yüzden onun koruma ekibindeydim. Yönetimi ele geçirdim ve diğer tüm İhtiyarlar beni destekledi. Kimseye onun öldüğünü söylemedik, cesedini çakallar bulsun diye çöle attık. Ve sonunda buranın hazinesini açmayı başardık, insanlara Şef’in buraya çiftçilik tekniğini mükemmelleştirmek için taşındığını söyledik. Var olmayan bir adama karşı darbe yapmak oldukça zordur. O zamandan beri barış içinde yaşıyoruz.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Her zaman etrafına otorite havası yayıyordu ve şimdi nedenini biliyordum. Acımasızdı.

“Sanırım bu da bu duvarların içindeki teknofobiyi açıklıyor?” diye sordum. “Burası o kadar nefret ettiği kurumun kampüsüyken Şef onca kaosun içinde neden buraya geldi ki?”

“Etrafına bir bak, gün ışığım. Burada senin o çok kıymetli, eğitilmiş, zengin şehirlerinde olduğu kadar çok bina yok. Robotlar her şeyin işlemeye devam etmesini sağladılar, değil mi? Elbette öyle yaptılar. Dijital köleler. Sanırım değerli insan efendileri geri gelene kadar burayı temiz ve düzenli tutmaya yardımcı olmak için burada da birkaç tane vardı. İlk günlerde onlardan kurtulduk. Karşı koymaya programlı değillerdi. Ve hava koşulları kötüleştiği için alana ihtiyacımız vardı. Bu binalar kasırgalara, aşırı sıcaklara, sağanak yağmurlara dayanabilir. Aurora Teknolojileri bunları inşa ederken neler olacağını biliyordu. Dışarıda ölüme terk edilen biz aptallardık.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Zavallı robotlar. Hepsinin Gort gibi olmadığını biliyordum ama onlara kötü davranmak için bir neden yoktu. Ama General haklıydı. Okulun camlarının çoğu patlatılmıştı, cesetlerden bahsetmiyordum bile. Alışveriş merkezi de mutantlar tarafından yağmalanmıştı. Buna kıyasla, Cumhuriyet'teki Aurora Teknolojileri binaları gerçekten de oldukça bakımlıydı, üniversiteden bu yana gördüğümün en iyisiydi. En kötü düşmanınızın inşa ettiği bir yerde yaşamak ya da vahşi doğada ölmek... Eh, bu kolay bir seçimdi.

"Sanırım teknofobi de Şef efsanesine katkı sağladı," dedim. "Ayrıca, adamlarınızdan birinin gizli tuttuğunuz dondurucu laboratuvarı açığa çıkarabilecek bir İNSANLIK'la konuşması riskini almadığınız anlamına da geliyor."

"Şuna da bir bak, özel okul eğitimin kıyamette bile işine yarıyor," diye iç geçirdi General. "Sanırım her şeyi çözmüşsün. Aferin sana. Echo'dan daha hızlı çıktın, üstelik ona yardım eden bir pozitronik beyni vardı."

Kanım dondu. Echo'yu öğrenmişti ya da gerçekten başından beri biliyor muydu? Koca bir toplumu kandırmış bir kadını kandıracak kadar zeki olduğumu mu sanıyordum gerçekten? "Nerede o? Ona ne yaptın?"

General Razor gözlerini devirdi. "Dün onu kovdum. Senin o olmadan daha iyi olacağını anladığında gitmeyi kabul etmesi o kadar da zor olmadı. Haydutların şimdiye kadar onu bulduğunu varsayıyorum, onlara Echo'nun nerede olabileceğini dair yeterince ipucu verdim. İlk günden beri buçukluk kokuyordu. Gerçekten ortaya çıkmayacağını mı düşündün?"

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım. İçgüdülerime güvenmeliydim. Echo'nun başı saatlerdir beladaydı ve ben hiçbir şey yapmamıştım. Şimdi nerede olduğunu sadece Tanrı bilirdi.

Ve ben yerin neredeyse bir buçuk kilometre altında kapana kısılmıştım.

MELISSA WELLIVER

General dondurucu kapsülün üzerindeki tüneğinden başını kaldırıp baktı, dirseklerini dizlerine dayamıştı, Echo hakkında konuşmaktan sıkıldığı belliydi. “Pandora. Ne kadar alışılmadık bir isim. Gerçekten, aklıma sadece bir tane Pandora geliyor, büyükannemin bana anlattığı Pandora. Hangi Pandora’dan bahsettiğimi anlıyor musun?”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biliyordum. O ilk gün adımı söylediğinde anlamıştım. Razor kim olduğumu biliyordu.

“Başkanın kızı. Adı Pandora’ydı,” dedim. Bakışlarımı ondan ayırmadım ama silahlar hep gözümün ucundaydı. Bu muydu yani? Burayı bulmamı bekliyordu. Peki sonra ne olacaktı? Beni burada mı vuracaktı? O zaman beni neden alışveriş merkezinde tanıştığımızda öldürmemişti ki?

“Sakın o unvanı kullanmaya kalkışma,” diye tükürdü Razor. Kapsülünden kalktı ve gözleri karardı, fırtınalı bir deniz kadar hiddetliydi. “Başkan, liderler için ayrılmış bir isimdir. Özgür, bağımsız ülkelerin seçilmiş liderleri için. Senin babacığın katil, kapitalist bir domuzdu. Kendisinden başka kimseyi umursadığı yoktu. Seni bile umursamadı. İşte burada, on kalm beton katmanının altında gömülü. Ve sen doldurulacak son kapsüllerden birinde, bu Tanrı’nın belası sığınağın tam tepesindeydin.”

Razor yukarıyı işaret ettiğinde tavana baktım, o kadar uzaktaydı ki gölgelerle kararmıştı.

“Yani bana olan bu muydu? Bir kapsülün içindeydim ve o... havalandı mı? Kaçış moduna mı geçti?” diye sordum. Dehşete kapılmıştım ama beni tam istediği yere getirmişti. Kim olduğumu biliyordu. Hiç değilse ölmeden önce gerçeği öğrenebilirdim, bu da bir şeydi. En azından Echo özgürdü. Haydutlardan kaçabilirdi, değil mi?

Razor içini çekti ve tekrar kapsüle çöktü. Bitkin görünüyordu, hatta yerleşkenin diğer sakinlerine göre daha çok iskelete benziyordu. Üniforması, hâlâ askıda duran giysiler gibi kemiklerinden sarkıyordu.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Hepsi bundan ibaret. Bu lanet geçiş kartları her geçen gün daha da işe yaramaz hale geliyor.” Razor kendi kırmızı kordonunu ceke-
rinden çıkarıp elinde çevirdi. “Senin bulunduğun sütunun altındaki
birinin buzunu çözmeye çalışıyorduk ve üst kısım patladı. Çatıdan
çıkıp gitti ve geriye koca bir delik bıraktı. Yamamak günlerimizi aldı
ve kimse soru sormasın diye işçilere yalan söyledik. Sanırım bu sığınak
eskisi kadar sağlam değil. Depremler hakkında yalan söylemiyordum.
Burada yaşamaya başladığımdan beri en az beş altı kez çöktü. Neyse
ki sadece senin kapsülün gezintiye çıkmaya karar verdi de onun dı-
şındakiler fırlatılamadı, yoksa bir sürü kraterimiz olurdu ve elimizde
kapsülümüz kalmazdı.”

Rebecca’nın söylediklerini hatırladım, Miles’in uzay gemisi iddi-
aları konusunda ne kadar sakindi. Bir krater. Bunun daha önce de
olduğunu söylemişti ve bu, Razor’ın söyledikleriyle örtüşüyordu.

Birinin buzunu çözmeye çalışıyorlardı.

Bu ne anlama geliyordu? Neden Echo’nun endişelerine daha fazla
kulak vermemiştim? Neden daha fazla soru sormaktan korkmuştum?

Burada neler oluyordu?

“Sanırım elektrikler bozulmaya başladı,” diye devam etti Razor.
“Yazık. Yiyeceğe ihtiyacımız var ama sanırım başka bir şey bulmamız
gerekecek. Her zaman buluruz.”

Nefes almayı bıraktım. Odadaki bütün oksijen çekilmiş gibi his-
settim ve aniden yerin ne kadar derinlerinde olduğumuzun farkına
vardım. Boğuluyordum. Her şey bir anda üzerime akın etti.

*Et her zaman taze. Burada hiçbir şey yetişmiyor. Hayvanlardan İh-
tiyarlar sorumlu. İçeri girmek için bir anahtar kartı lazım. İçki, muh-
temelen kendi kendilerini tedavi etmek için. Düzgün bile duramayan
korumalar.*

“Kapsüllerdeki insanları yiyorsunuz,” dedim ciğerlerimdeki son
havayla. General Razor gücü ele geçirdiğinde yetişkinliğe yeni adım

attıysa, kapsülleri belki yirmi yıldır tüketiyor olmalıydılar. Bu düşünceyle midem bulandı. Tüm o yaşayan ruhlar gitmişti. Ölmüşlerdi.

“Bunlar insan değil. Onlar ölü bir imparatorluğun kalıntıları,” dedi Razor, sesi ölçülüydü. “Hiçbir şey kalmayana kadar bu gezegeni kullandılar ve sonra bizi pislikle baş başa bıraktılar. Bizi ölüme terk ettiler. Servetlerini böyle kazandılar. Göze göz. Sadece ben de kelimenin tam anlamıyla olacağını düşünmemiştim.” Razor hafifçe güldü ama arkasını dönmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. Üst cebinden bir şey çıkardı, bir cep şişesiydi ve bir yudum aldı.

“Onlar insan. İnsanları yiyorsunuz. Bu yamyamlık,” diye fısıldadım.

General’in odağını kısa süreliğine kaybetmesini İhtiyarlardan birine dönmek için kullandım. Kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Bana bakma, hain.” Sesini yükselterek silahını kaldırdı. “Bakma bana dedim!”

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve bakışlarımı beton zemine çevirdim, gözyaşlarımın süzülüp yere düşmesini izledim.

“Pete, sakın ol. Beni duydun mu, asker? Sana geri çekil dedim.” General kendini toplamıştı.

Tam zamanında başımı kaldırıp Pete’in ona itaat ettiğini ve silahını yavaşça indirdiğini gördüm. Diğer adamlara baktım, hepsi de Pete gibi sıksa ve yorgun görünüyordu, dengelerini de koruyamıyor gibilerdi. Bu bir askeri birlik değildi. Karmaşaydı.

Mermilerle dolu bir karmaşa ama yine de bir karmaşa.

“Bunu nasıl yapabildiniz?” diye sordum. Razor’ın kanepede olarak rahatça kullandığı boş kapsüle baktım ve girişin yanındaki sıranın tamamının boş olduğunu fark ettim. Burada binlerce, hatta on binlerce kapsül vardı ama kaç tane kalmıştı? Kaç kişi uyandırılabilirdi ki?

Babama ne olmuştu?

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” diye iç çekti Razor. Tekrar öne doğru eğildi. “Soğuk bir kez vurdu mu hiçbir şey yetişmez. Peki ya kirlilik? Fabrikalar çalışmayı durdurduktan sonra yıllarca asit yağdı. Yabani otlar bile öldü. Toprak mahvoldu. Hayvanlar doğum kusurları yüzünden o kadar kötü durumdaydı ki yiyebileceğimiz kadar bile yaşamıyorlardı, yaşayanlar da bizi hasta ediyordu. Konserve yiyeceklerimiz tükeniyordu ve kimse şehirlere güvenmiyordu. Hepsi Aurora Teknolojileri robotlarıyla kaynıyordu. Bizden birini görürlerse ne yapacaklarını kimse bilemezdi.”

“Size yardım etmekten başka bir şey yapmazlardı. Onlar hizmet etmek için yaratıldılar,” dedim. Ellerimi indirdim.

Razor o kadar güldü ki bu bir öksürüğe dönüştü. Sağlıklı görünmeyen siyah bir balgam tükürdü yere.

“Tabii. Biz sadece paranoyağız, değil mi? Yaptıkları onca şeyden sonra bile Aurora Teknolojileri’nin sunduğu yardımı kabul etmeliyiz?”

“Paranoyak olduğunuzu hiç söylemedim, sadece İNSANLIK projesinin Aurora Teknolojileri tarafından insanlığın hayatta kalmasına yardımcı olmak için uygulamaya konulduğunu söylüyorum.”

“Her zaman yaptıkları gibi *kendilerinin* hayatta kalmalarına yardımcı oluyorlardı.”

“Neden aynı türden değilmişiz gibi konuşup duruyorsun? Aurora Teknolojileri, zengin, fakir, hepimiz aynıyız.”

“Ah, uzayda bile çalışabilecek dondurucu güvenlik kapsülüne böyle mi diyorsun, seni ‘Büyük Eşitleyici?’” Bunu söylerken Razor eliyle havada tırnak işareti yaptı. “Saçmalık. Ya bir milyar kirli banknotun vardır ya da yoktur. Ya yaşarsın ya ölürsün. Bizler ve onlar.”

Sözleri bana sertçe çarptığında dudaklarımı büzdüm. O haklıydı. İçten içe hep biliyordum. Aurora Teknolojileri –ne taraftan bakarsanız bakın– insanları en son ana kadar ayırmıştı. Ve bu kararlardan babam sorumluydu. Onu kaç kez gördüğümü bir kenara bırakın, bir yıl için-

de evde bulunduğu anların sayısı bile bir elin parmaklarını geçmezdi ama yine de bir şeyler söyleyebilirdim. Annem öldükten sonra asla eskisi gibi olmamıştı... ama ben de olmamıştım. Ben terapiye gitmiştim, o ise kendini işe vermişti. Razor'ın tarif ettiği adam, onun temsil ettiği şirket bana hem tanıdık hem de yabancıydı.

Belki de yaşamayı hak etmiyordum. Sıkı çalışmamış, zor kararlar vermemiştim. Razor'ın yaptığı affedilemezdi ama aynı durumda ben olsaydım ne yapardım? Açlıktan ölür müydüm? Miles ve Rebecca gibi iyi insanların aç kalmasına göz mü yumardım?

Daha çok dinlemem gerekiyordu. Ayrıca, Razor ne kadar uzun konuşursa, ben de o kadar uzun süre hayatta kalırdım. Belki bir anlaşmaya bile varabilirdik. Konuşmak kurşunlardan daha iyiydi ve ölürsem Echo'ya yardım etmeye çalışamazdım.

“Tüm bunları bana bu yüzden mi anlatıyorsun? Canımı yakmak için mi?” diye sordum.

Razor bana küçümsemeyle güldü. “Senin canın asla bizimki kadar yanamaz. Ailem üç nesli hayatta tuttu. Üç. Ama evet, değerli deneyinizin yanlış gittiğini görebildiğin için mutluyum. Yaşayan ve hayatta kalan biziz, siz değilsiniz.”

İçim parçalanıyordu ama kendimi toplamam gerekiyordu. Sakin olmalıydım. Ölçülü olmalıydım. Zihnimi boş kapsüllerden, sarhoş muhafızlardan ve o sabah çok güzel kokan pastırma parçalarından uzak tutmalıydım.

“Burayı nasıl buldun?” diye sordum nefesim kesilmiş halde.

“Nereye bakacağını bilersen kolay.” Razor önümde volta atmaya başladı, sonra gülümseyerek durdu, yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

Kımıldamaya cesaret edemedim Onun arkasında İhtiyarlardan biri hıçkırdı ve silahını tutuşunu yeniden ayarladı.

“Büyükannemin bir zamanlar şehirde bir kocası vardı. Ben onunla hiç tanışmadım tabii. Ben doğmadan onlarca yıl önce, hepinizin mışıl

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

mışıl yatmaya gittiği gün ölmüş. İyi bir işi varmış. Hayatının on yılını Aurora Teknolojileri'ndeki o canavarlara vermiş ama düşününce, başka kimin için çalışabilirdi ki? Ve sonunda onu orada, süslü malikâne-nizin zemininde kendi kanından havuzun içinde ölmeye bıraktınız.”

Bu hatıranın getirdiği acı o kadar keskin ve aniydi ki nefesim ke-sildi. *Teni solmuş, gözleri odağını kaybetmişti. Gözlerim görene kadar vücudunu baştan ayağa taradı. Takım elbise ceketinin altından kanın kırmızısı yayılıyordu. Ağzını açtı, inledi ve yere yığıldı.*

“Büyükbabanın adı Scott’tı, değil mi?” diye fısıldadım. Nefes alış-verişimi kontrol etmeye çalıştım ama hıçkırıklar göğsümden kopmaya can atıyordu. “Çok üzgünüm.”

“Ne kadar da beklendik. Sana kim olduğumu söylediğimde bağ-lantıyı kurabileceğini düşünmüştüm ama soyadının Razor olduğunu bile bilmiyordun, değil mi?”

Gerçekleri idrak ederken gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Scott’ın soyadını bilmiyordum. Dört aydır korumamdı, nasıl olur da onun soyadını bilmezdim? O kadar çok koruma vardı ki hiç durup düşünmemiştim. Yine de bu bir bahane değildi. Adam benim için ölmüştü.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Razor. “Bil bakalım, ne oldu? Dondurucu laboratuvarların nerede olduğunu biliyormuş. Bilet al-maya parası yetmemiş ama belki takasla girebilir diye büyükanne-me söylemiş, ki görünüşe göre büyükanne başarısız olmuş. Bunun yerine o da kalabalık bir arkadaş grubuna söylemiş, içlerinden birinin bir ço-cuğu varmış ve o çocuk büyüyüp ihtiyar Şef’in ta kendisi oldu. Ama uydu navigasyonları ve internetle birlikte haritaların modası geçmişti ve bu sistemler ilk kış çöktü, bu yüzden burayı bulana kadar yıllarca çorak topraklarda dolaştık. Şef o çorak topraklarda büyüdü, on yaşı-na basmadan önce annesinin altı gözlü çakallar tarafından gözlerinin önünde parçalamasını izledi. Böyle bir korku bir çocuğu değiştirir.

Benim babam diğerk tarafa gitmiş, büyükannem onu korumuş, o da tek kelime bile etmemiş. Benimle o zaman hakkında hiç konuşmadı. Yeni Cumhuriyet'in o ilk birkaç sakini neredeyse yirmi yıl boyunca orada kayıp halde dolanmışlar. Bunların hepsi ben doğmadan çok önceydi tabii. Büyükannemin Şef'in iyi bir lider olamayacak kadar sorunlu olduğunu bilmesi gerekirdi ama önemli değil. Sonunda hak ettiğini buldu."

Razor burnunu çekti, duraksadı ve şişesinden bir yudum daha aldı. Pete şişeye özlemle baktı.

"Peki yukarıdaki hiç kimse bunu bilmiyor mu?.." Ellerimi açtım.

"Şef öldüğünde çocuğu yoktu, çünkü hiçbir kadın ona yaklaşıyordu, o yüzden kararı ben verdim. İhtiyarlar —en güvendiğim adamlar— gizlilik yemini etti. Koloninin iyiliği için. İnsanlar öğrense lanet olası akıllarını kaybederlerdi. Şef, bu insanlar için zaten bir çeşit tanrı gibiydi. Neden o artık bizimle değilken efsaneyi devam ettirmeyelim ki? Öyle değil mi, Pete?"

"Evet, hanımefendi," dedi Pete kelimeleri yuvarlayarak, hâlâ Razor'ın havada salladığı cep şişesini izliyordu.

"Pekâlâ, sıkıldım. Pete, vur onu. Yarın akşam yemeğinde onu servis edebiliriz," dedi Razor. General ellerini arkasında birleştirerek arkasını döndü ve Pete silahını kaldırdı, nişan alırken elleri az önceki gibi titrekti.

"Bekle," diye yalvararak çığlık attım.

Her şeye rağmen, dehşet verici suçluluk duygusuna ve korkuya rağmen ölmek istemiyordum. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

"Üzgünüm, Pandora. Son bir sözün mü vardı?" Razor bana döndü ve kollarını kavuşturdu.

"Evet. Şey, hayır. En azından son olmalarını istemiyorum. Lütfen, merhamet et." Bu kez doğrudan Pete'e hitap ettim ve gözleri Razor'dan bana, sonra tekrar Razor'a kaydı. "Ben uyanığım. Mücadele

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

edeceğim, hayatta kalmak için savaşıcağım. İnsanları kapsüllerden çıkardığın zamanki gibi olmayacak. Lütfen. Lütfen.” Artık ağlıyordum ve Pete de ağlıyordu. Kararsız görünüyordu.

“Pete. Vur onu. Bu bir emirdir,” diye homurdandı Razor.

“Em-emredersiniz, hanımefendi,” dedi Pete. Silahın emniyetini kapadı.

Gözlerimi yumdum ve patlamayı bekledim. Ama beklediğim olmadı. Onun yerine asansörün kapılarının açıldığını duydum. Gözlerimi temkinle açtım.

“Geciktiğimiz için üzgünüz,” dedi Echo.

Asansörden bir *talk show* setine girer gibi bir havayla çıktı. O kadar rahatlamıştım ki ciğerlerimde hapsoldüğünü hissettiğim bütün havayı dışarı saldım. Onu öpebilirdim. Bana gülümsedi ama kocaman bir Echo gülümsemesi değildi. Silahları o da benim kadar iyi görebiliyordu. Açıklanamaz bir şekilde Gort da yanındaydı ve tabii ki bu durum onu hiç de endişelendirmiş görünmüyordu. Bir de... tek yumurta üçüzleri mi vardı? Neredeyse aynıydılar, iki erkek ve bir kız. Son olarak Rebecca çıktı, etrafına bakarken ağzı şaşkınlıktan açıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf süperkahraman ekibine benziyorlardı. Hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim.

“Burada ne haltlar dönüyor?” Razor’ın bile neredeyse nutku tutmuştu.

“Doğru ya. Tanışma faslı. Benim Echo olduğumu biliyorsunuz zaten, hani o çok nefret ettiğiniz robot,” dedi Echo. Sıranın aşağısını işaret etti. “Sonra robot kankam Gort ve robot çocuklarımız Zort, Cort ve Mort geliyor –Pandora, Tanrı aşkına, sakın sorma– en son da yeni dostumuz Rebecca var, sanırım onu da tanıyorsun. Evet, herkes bu kadar.”

Zaman kazanmaya çalışıyordu, grup her adımda bana biraz daha yaklaşıyordu ama ne yapabileceklerini düşündüklerinden emin değildim. Sırtımız asansöre dönüktü ve Razor’la adamları karşımızdaydı,

yolumuzun üstüne yayılmışlardı. Onlar bizi vurmadan çalıntı kimlik kartımızı okutup asansörü çağıramayacağımızın farkındaydılar yoksa çıkışa bu kadar yakın durmamıza izin vermezlerdi.

“Her neyse. Bu kadar yeter. Bir taşla iki kuş,” dedi Razor donuk bir sesle.

Echo ve ekibi yanımda durdu.

“Onları sıraya dizin, çocuklar.”

Pete’in etrafındaki diğer İhtiyarlar da silahlarını kaldırdı. Echo ellerini kaldırdı ve onu taklit eden Gort’u dürttü. Gözlerini silahlardan hiç ayırmadan yanlamasına bana doğru yürüdüler.

“Hey,” diye fısıldadı Echo onu duyabileceğim bir mesafeye geldiğinde. “Şey için... kaçırdığım için üzgünüm. Uzun hikâye. Ayrıca, Gort artık iyi. Ve yaşıyor. Bir de bazı ürkütücü çocuklar bulduk. Kim derdi ki?”

“Sadece sen, sana doğrultulmuş yarım düzine silah varken şaka yapmaya devam edebilirsin,” diye fısıldadım. Onu gördüğüme çok mutluydum ama aynı zamanda hâlâ çok öfkeliydim. Çok şey söylenmişti. Ama eğer sonumuz bu olaksa benim için geri dönmüştü. Yalnız ve öfkeli ölmenin bir anlamı yoktu. Kaldırdığım elimi onunkine doğru uzattım ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Peki ya hepsinin yok olduğunu düşündüğüm ÇocukSentezler? Bu, buradan sağ çıktıktan sonra sorulacak soruydu.

“Çok sevimli. Gerçekten. Ama bu saçmalıktan gerçekten bıktım. İhtiyarlar, elinizden gelenin en kötüsünü yapın,” dedi Razor.

“Ama... bunlar çocuk değil mi?” dedi bir muhafız silahının namlusunu üçüzlere doğrultarak. “Daha önce hiç küçük bir robot çocuk görmemiştim.”

“Hayır, seni aptal. Robotlar böyle düşünmenizi istiyor ama onlar sadece tost makinesi. Ateş!”

Muhafızlar birbirlerine baktılar.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Gort abi? Tost makinesi nedir?” Üç çocuk hep bir ağızdan konuştu ve eğer bu kadar korkmuş olmasaydım, biraz daha korkabilirdim.

“Kötü rujlu kızgın kadın bir yemek yapma cihazından bahsediyor,” diye cevap verdi Gort.

Razor hırladı.

Gort devam etti. “Ama tost makinelerinin de bizim gibi elektriksel bileşenleri vardır ve acıyı hissedemezler. Kanamazlar. Çocuklar, pıhtılaştırıcılarınız hakkında size ne söylediğimi hatırlıyor musunuz?”

Üç çocuk gülümsedi ve silahlı adamlara döndü.

“İl, Echo? Buradaki planın nedir?” diye fısıldadım ağzımın ucuyla.

“Gördünüz mü? İğrenç robotlar işte. Hiçbir çocuk böyle konuşmaz,” diye öfkeleni Razor. “Vurun. Onları.”

Yarım düzine emniyet mandalının kapatılma sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Buraya kadardı.

“Aa, şey, gerçek bir planım yoktu. Rebecca bize burada olduğunu söyledi, ben de buraya gelmem gerektiğini anladım. Ama endişelenme. Doğaçlamada gerçekten iyiyimdir.”

“Echo...”

“Ateş!” Razor bağırdı ve dengesiz adamlar silahlarını ateşledi.

Bu sefer gözlerimi kapamadım. Adamların beni öldürürken gözlerimin içine bakmalarını istedim. Şimdi geriye kalan tek şey kurşunların beni almasına müsaade etmektir.

Ama mermi görmedim ya da hissetmedim. Gort, topa uzanan bir kaleci gibi görüş alanıma sıçradı ve onu üç mini gölge takip etti. İkimizin de önüne atladı ve ilk kurşun ona isabet ettikten sonra vücudunun kasılmasını izledik.

“Hayır,” diye bağırdım. Gort yere düştü ama gözleri kapanmadı. Acı içinde bağırmadı bile. Sadece omzundan kan yayıldı. Ya adamlar alkol aldıkları için nişan alamıyorlardı ya da bilerek ıskalamaya çalış-

mışlardı. Muhtemelen ikisi birdendi. Birkaç kurşunun betona saplandığını ve zeminden parçalar kopardığını görebiliyordum.

Bu arada çocuklar adamlardan üçünü yakalamıştı. Kollarına tırmanırken, bellerine sarılırken, ayaklarının üzerine otururken ve bacaklarına asılırken gerçekten de kıkırdıyorlardı. Adamlardan bazıları hemen yumuşadı ve silahlarını indirdi. Bazıları daha da sinirlenip çocuklara ateş etti, bu da kalbimin yerinden çıkmasına neden oldu. Ama çocuklar gülmeyi kesmedi ve Gort'ta olduğu gibi kan akmadı.

“Hâlâ... pıhtılaşmış halde, insan Pandora,” diye hırıldadı Gort. Gülümsedi, dişleri kanla kaplıydı. “Tost makineleri de... kanamaz. Aslında düşünürsen epey fena.”

Gort arızalandı mı yoksa az önce fena mı dedi?

Bu arada Rebecca diğer iki muhafıza yönelmişti, elleri havadaydı ve teslim oluyordu.

“Hadi ama,” dedi elleri hâlâ başının üstündeyken. “Küçük Bobby-Rae? Annen bana silah doğrulttuğunu bilse ne derdi? Eskiden birlikte çamurdan turtalar yapardık, hatırlıyor musun?”

Bobby-Rae olduğunu tahmin ettiğim soldaki muhafız silahını indirdi. Rebecca dikkatini bir sonraki kurbanına çevirdi.

“Peki bu saçların altındaki Koca Bill mi? Dinle, sadece konuşmak istiyorum...”

Bu arada Razor her geçen an daha da sinirleniyordu. Ekibinin çoğunu kaybetmişti ve şimdi sadece üç dört güvenilir adamı kalmıştı. Sarhoş bile görünmeyen ve silahlarını sağlam tutanlar. Başka bir deyişle, onun korkunç emirlerini yerine getirmek için alkolün verdiği cesarete ihtiyaç duymayanlar. Kargaşa yüzünden ayrı düşmüşlerdi ama şimdi bir araya gelmişlerdi ve bize doğru ilerliyorlardı.

Önümüzdeki manzara tam bir kaostu.

Echo'nun harcamak istemediği bir kaos. “Koş!” diye bağırdı ve beni kapsüllerden oluşan duvara doğru çekti.

Daha önce orada bulunduğunuza dair hiçbir anınız olmadan tam olarak nereye gittiğinizi bilmek garipti. Ama Pandora'yı sıra sıra dondurucu kapsüllerin dizildiği beton koridorlardan oluşan labirentin etrafında yarı sürüklerken durum tam da buydu. 10.650 kapsülün tamamı ve içlerinde bulunan kişilerin adlarıyla sığınığın haritası zihnimdeydi.

Razor arkamızdan, "Onları buraya geri getirin," diye homurdandı. "Ama daha önce yaptığınız gibi ateş etmeyin. Kapsüllerin üzerindeki roket yakıtı kutularından birini vurursanız bütün yerleşkeyi havaya uçurursunuz. Sadece onları bana getirin."

Hızlıydık, Razor'ın peşimizden gönderdiği sıska, odun kafalılarından daha hızlıydık. Omzumun üzerinden baktığımda tökezleyerek ilerledikleri gördüm ama bize yetişemiyorlardı. Yine bu, tehlikeyi atlattığımız anlamına gelmiyordu. Sonsuza kadar kaçamazdık.

Ama bu kadar büyük bir sığınakta saklanabileceğimiz kesindi.

"Bu taraftan," dedim Pandora'yı koridorun sonundan sola doğru çekerek.

MELISSA WELLIVER

Hızla yanlarından geçerken o taraftaki kapsüllerin boş olduğunu fark ettim. Phillipa Reeves, Bob Freeman, Jessica Dorne. Hiçbiri olmaları gereken yerde değildi. Onlara dair ayrıntılar çok fazla sekme açılmış bir pencere gibi zihnime yayıldı. Boyları, kiloları, meslekleri, fotoğrafları.

“Bunlar neden boş?” dedim koşarken nefes nefese. Sonra sağa döndük. Etraf sakinleşinceye kadar nerede saklanabileceğimize dair bir fikrim vardı.

“Onlar... onları... yemişler,” dedi Pandora pat diye.

Koşmayı bıraktım, bilekli spor ayakkabılarımla patinaj çekerek durdum. “Ne dedin sen?”

“Lütfen bana bunu tekrarlatma,” diye fısıldadı Pandora. Verilen arayı nefeslenmek için kullandı, elleri dizlerindeydi ve göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Biliyordum. Burada bir şeyler döndüğünü biliyordum. O garip et ve hayvanların gizlenmesi. Tamamen mantıklıydı. Dün gece bir şey yiyemeyecek kadar trip atmakla meşgul olduğum için mutluydum.

“İğrenç,” dedim çünkü söylenecek başka bir şey yoktu.

“İnsanlar. Bilmiyorlar,” dedi nefes nefese.

Eh, bu mantıklıydı. Miles bile gelip tavukları sevebilmek için falan bir İhtiyar olmak istediğini söylemişti. Gerçeği bilseydi işin rengi biraz değişirdi. Bu aynı zamanda yaygın alkolikliği açıklıyordu.

Sıranın diğer ucunda İhtiyarların boğuk ayak seslerini duyduk.

“Hadi, bir yer biliyorum. Bir plana ihtiyacımız var,” dedim.

Pandora elimi tuttu ve yanımda koştu. “Nasıl bir yer biliyorsun? Orada ne oldu? Senin için çok endişelendim.”

Sırıtmamaya çalıştım. “Yaşlı Echo için endişelenmene gerek yok. Ben her zaman ayaklarımın üzerine düşerim. Oraya vardığımızda açıklayacağım, ama biraz... Neyse, göreceksin.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

İlk başta gidilecek bariz yer gibi görünmüştü ama şimdi şüphelerim vardı. Oraya erişimim vardı, değil mi? Artık tam İNSANLIK güncellemesi yüklendiği için metal kapılara erişmekte sorun yaşamamıştık. İNSANLIK erişiminin sınırları yok gibiydi.

En azından öyle umuyordum.

Bir sıra boyunca daha koştuk ve boynumu uzatarak yukarıdaki karanlığın içinde kaybolan yüksek kapsüllere baktım. Bana bir nevi şehri hatırlatıyorlardı. Parıldayan ışıklar ve olasılıklar. Çok geçmeden hedefime ulaştık. Kapsüllerden oluşan labirentin ortasında çok daha küçük bir beton sığınak daha vardı. Bu yerin yukarıdaki girişinin neredeyse aynısıydı, sürgülü bir kapısı vardı ve penceresi yoktu.

“Çabuk, buraya,” dedim. Elim kapının yanındaki panele tarattığımda kapı açıldı.

“Sen nasıl?..” diye sormaya başladı Pandora ama onu içeri ittim.

“Açıklayacağımı söyledim ve açıklayacağım da. Onlarla aramıza üç metre beton girdiğinde,” dedim köşeden dönen ilk askerleri görünce. İçeri girdik ve kapı arkamızdan sessizce kapandı.

Kapının ardında tam da olacağını bildiğim şey vardı. Bir çeşit mağaraya açılan beton bir koridor. Sol taraftaki duvar bilimsel isimlerle etiketlenmiş küçük çekmecelerle kaplıydı. Sağ taraftaysa içlerinde rahatsız edilmeden uyuyan kişilerin bulunduğu on kapsül vardı.

“Bu bir... tohum bankası mı?” diye sordu Pandora. Büyülenmiş bir halde her çekmecedeki etiketin üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Ne kadar olmalı, yüzlerce mi? Binlerce mi?”

“Genetiği değiştirilmiş iki binden fazla meyve, sebze ve bazı çiçekli şeyler,” dedim, İNSANLIK çipimden verileri o kadar hızlı çekmiştim ki neredeyse kendimi bile şaşırtacaktım. “Dinle, P, şimdilik güvendesiniz ama sana bazı şeyleri açıklamam gerekiyor...”

“Aman Tanrım,” diye sözümü kesti Pandora ve sağdaki kapsüllerden ilkinе koştu.

Çoğunlukla yaşlı adamlar ve kadınlardı, Pandora'yı bulduğumda üzerine olan Aurora Teknolojileri tulumunun aynısını giyiyorlardı ama içlerinden birisi altın nakışları olan siyah bir parça içindeydi. Kim olduğunu anlamam için yeni çipime ihtiyacım yoktu ama yine de yardımcı olmuştu.

“Evet. Bu *Il Presidente**, tamam. Aurora Teknolojileri'nin başındaki kodaman.”

“Aynı zamanda babam,” dedi Pandora. Bir damla gözyaşı yanağın-
dan aşağı süzüldü.

Neredeyse elimle yüzüme vuracaktım. Tabii ya. Çipimden gelen yeni bilgiler hâlâ pozitronik beynime yerleşiyordu ama bir parçam başından beri biliyordu. Pandora'nın adını resmi listede görmüştüm, bu yüzden kapsülünün buradan geldiğini biliyordum. Zengindi ve her şeyin ters gittiği gün evi basılmıştı. Elbette Aurora Teknolojileri'yle bir bağlantısı vardı. Tüm taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Tek söyleyebildiğim, “Doğru,” oldu. Pandora bana bakmadı. “Hey, eğer baban süper gizli sığınaktaysa sen neden burada onunla değilsin?”

“Ben geç kaldım. O zaten isteydi. Güvenlik servisi ilk kargaşa belirtisinde onu buraya göndermiştir.” Omuz silktili, sanki dünyanın sonu geldiğinde babasının onu terk etmesiyle evden çıkmama cezası vermesi aynı şeymiş gibi. “Karmaşık bir adamdı. Özellikle de annem öldükten sonra. Birbirimize yabancıydık esasında.”

“İı, hayır. Yabancı değildiniz. O senin babandı. Bu... berbat, P,” dedim. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım ve potansiyel kayınpederime hızlı bir bakış attım. Orada, şık kıyafetinin içinde gözleri kapalı yatıyordu. İki yanındaki adamlardan daha özel görünmüyordu.

“Hey, havalı bir şey duymak ister misin?” dedim. Pandora artık gözyaşlarıyla ıslanmış tişörtünden başını kaldırıp beklentiyle bana baktı. “Sanırım kendi babamı hatırlıyorum.”

* (lsp.) Başkan. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Ne? Nasıl? Echo, orada ne oldu? Bu harika ama... ne oldu?” Pandora gözlerindeki yaşları sildi ve geri çekilerek başlamamı bekledi.

Ona her şeyi anlattım. Razor’ın ultiatomunu, babamı ve İNSANLIK projesini. Einstein’ı, Gort’u, haydutları. Sonun nasıl geldiğini.

“Aman Tanrım, Echo, çok üzgünüm. Hepsi babamın suçu. Bunu daha önce anlamalıydım, onu hiç tanımadığımı fark etmeliydim. Para ve yalanlar gözümü kör etmiş,” dedi Pandora ve sonra tekrar ağlamaya başladı.

“Hey, P. Sakin ol, tamam mı? Bu uzun zaman önceydi. Ben sadece yeni hatırladım ama çok garip. Beynim yeni olmadığını ayırt edebiliyor. Biz ailemiz değiliz, tamam mı? Bu senin suçun değil.” Tüm bunlar için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Her şey olup bittiğinde o da benim gibi bir çocuktü. Babam beni yarım bırakmak istememişti. Pandora babasının tüm bunları yapmasını istememişti. Yaşayıp öğreniyorduk. Onu tekrar kollarıma çektim ve birbirimize sarıldık.

“Ben de özür dilerim. Dün gece söylediklerimin tek kelimesinde bile ciddi değildim. Ve gitmemeliydim. Razor’ın aklıma girmesine izin verdim. Aptalın tekiydim.”

“Sanırım ikimizin de üzerinde çalışmamız gereken şeyler var,” dedi Pandora.

Hafifçe güldüm. “Tamam, *şimdi* psikiyatrist gibi konuşmaya başladın.”

“Araya girdiğim için özür dilerim, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş ama bir sorunumuz var gibi görünüyor.”

Odanın köşesinden gelen ses beni yerimden sıçrattı.

“Tanrım, Gort. Buraya nasıl girdin? Sen iyi misin?” diye sordum Gort kapsül sırasının sonundan sürünerek çıkarken.

Pandora onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki herife sarılmak için hamle yaptı ama omzunu görünce durdu.

“Korkma, insan Pandora. Acı hissetmiyorum ve dahili teşhislerim bunun yüzeysel bir yara olduğunu söylüyor,” dedi Gort parmağını kurşun deliğine sokarak. İçinden kusmak istememe neden olan siyah bir kan sızdı.

“Tamam, evet, harika, Gort. Bize göstermene gerek yok, dostum. Sana inanıyoruz. Buraya bizden daha mı hızlı geldin? Bunca zamandır burada mıydın? Peki ya veletlerle Rebecca?”

“İnsan Rebecca ve kardeşlerim iyi. İnsan Rebecca saldırgan insanları silahlarını bırakmaya ikna etti ve bazıları gerçekten de üzüzlerden hoşlandı, dostum. Daha ölümcül insanlar sizin peşinize düştüğünde alternatif bir yol bulmayı başardım. Laboratuvarın en savunulabilir kısmına gitmeniz mantıklı görünüyordu. Sanırım seni bir nokta dört-beş dakika farkla yendim. Ama benim ayağıma dolanan bir insan yoktu,” dedi Gort. Ne kadar da çekiciydi bu çocuk. Sanırım Gort’un benim gibi konuşmasına asla alışamayacaktım. Yani, bana az önce dostum dedi. Fena.

“Tanrım. Tamam, neyse ne. Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

“Eh, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Gördüğün gibi kapana kısıldık. Senin de söyleyebileceğin gibi, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş, işimiz yaş.” Gort mağaranın arka tarafını işaret etti, oradaki duvara bir ekran yerleştirilmişti.

P ve ben omzunun üzerinden baktık. Ekranda az önce koşarak geçtiğimiz ve Küllük’ün sadık adamlarıyla dolu olan koridorun görüntüsü vardı. Küllük’ün kendisi geri çekilmiş, bir telsizle konuşuyordu.

“Bu iyi değil. Biz burada sonsuza kadar saklanamayız ama onlar kapının dışında kamp kurabilirler,” dedim. “Ya da ‘İşte Johnny’” girişi-

* 1980 yapımı *Cinnet* adlı Kubrick filminde Jack Torrance’ın kapıyı baltayla kırdığı ünlü sahnede söylediği replik. (ç.n.)

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

ni deneyebilirler.” Kalbim sıkıştı. Aptaldım. Bizi kurtarmamış, tuzığa düşürmüştüm.

“Bilmece gibi konuşmayı bırakmanı gerçekten çok isterdim,” diye tersledi Pandora. Gözleri kocaman açılmıştı ve yalvarır gibi bakıyordu. “Peki ya kapsüller ne olacak? Biz, yani senle Gort, herkesi uyandırabilirsiniz değil mi?”

“Çok yavaş olur,” dedim. Yüzü düştü. “İlk uyandığın zaman nasıl olduğunu hatırlıyorsundur. Bazı insanların Büyük Uykudan çıkması günler alır. Razor onları durdukları yerde vuracaktır. Ya da eğer mümkünse daha kötüsünü...” ve Pandora’nın yanaklarındaki renk solduğunda sözümü yarıda kestim.

“Başka bir yolu olmalı. Bu son olamaz. Çok yaklaştık,” dedi. Benden uzaklaşarak tohum çekmecelerine doğru yürüdü ve parmağıyla bir etiketin üzerindeki yazının üzerinden geçti.

Bana boş boş bakan Gort’a döndüm. Şu an zerre kadar faydası yoktu. Aslında bu biraz haksızlıktı. Bizim için tehlikeye atılmıştı, hem de kelimenin tam anlamıyla.

“Hey, Gort? Bir hiç uğruna olsa bile teşekkürler. Vurulduğun için falan.”

“Sorun değil, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. İnsan Pandora’ya zarar gelmesine izin vermeyeceğim,” dedi.

Çenemi sıktım. “Doğru, evet. Yine de teşekkürler sanırım.”

Pandora hiçbir şey söylemedi. Birkaç hafta önce alışveriş merkezine gittiğimizde gözlerinde beliren o ifadeyle çekmecelere bakıyordu.

“Buldum,” dedi sonunda. Üzerinde *Solanum lycopersicum* yazan bir çekmeceyi işaret etti.

“Ne, bizim General’in domatese alerjisi falan mı var?” diye sordum, zihnim tohumla ilgili bilgileri doğrudan çipimden çekiyordu.

“Hayır, pazarlık yapmak için kullanacağız,” dedi. Tek kaşımı kaldırdım. “Dinle. Yaptığı şey yüzünden Razor’dan nefret ettiğini bili-

yorum ve ben de yaptıkları yanına kalmalı demiyorum. Ama onun hatalarını bu insanlara mal edemeyiz. Bu tohumlar insanlara yiyecek sağlayacak. Kapıyı açacak İNSANLIK teknolojisi olmadan bunun burada olduğunu bilmesine imkân yok. Biliminsanları binlerce kişiye yetecek kadar tohum organize etmiş olmalı ve sen de onların bu koşullarda yetişebilmeleri için genetik olarak değiştirildiğini söylemiştin. İhtiyarlar kapsüllerdeki insanları yemekten nefret ediyor, görmüyor musun? Bu onları mahvediyor.”

Vay be. Kız akıllıydı. Haydutlar sadece buydu, haydudardı. Onlara bir gelecek, bir alternatif sunarsak geri bile çekilebilirlerdi.

“Böylece diğerlerini de uyandırabiliriz. Mevcut gen havuzlarına biraz sağlıklı, radyasyona maruz kalmamış DNA ekleyebiliriz. Saf değilim ve bunun kolay olmayacağını biliyorum. Kapsüllerdeki insanlar banka bakiyeleri bol olduğu için hayattalar ve bu hiç adil değil, hatta zalimce. Ama herkese ikinci bir şans vermeliyiz. Bu artık bir hayatta kalma meselesi ve acıyla daha sonra başa çıkabiliriz. Babamın yaptıkları için beni suçlamadığın gibi Razor’ın yaptıkları için de Miles’ı, Rebecca’yı ve diğerlerini suçlayamayız. Burada her iki tarafın da yanlışları var.”

“Pekâlâ. Sanırım önemli noktalara parmak bastın. Gort, bir iletişim hattı aç. Iıı, anladın işte. Hoparlör şeyisini aç,” dedim sesimin kötü bir televizyon dizisindeki uzay kaptanına ne kadar benzediğini düşünüp utanarak.

Gort başıyla onayladı ve ekrandaki bazı şeylere bastı.

“Buyur, Echo Sıfır-Bir-Üç-Beş. Şimdi seni duyabilirler.”

“Tamam. Evet... ııı, aslında P, bence sen bu iş için daha iyi olabilirsin.” Pandora’ya işaret verdim ve o da başıyla onayladı.

Ekranda, haydutlar ve Razor sesin nereden geldiğini görmek için yukarı baktılar.

“General Razor, size bir teklifimiz var. Belli ki bu kapsüle ve içindekilere hiç erişiminiz olmamış, yoksa yıllar önce babamdan intikam

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

alırdınız,” diye başladı P. Sırıttım. Pandora cidden taşaklıydı. Razor gözle görülür bir şekilde irkilirken ekranı izledim.

“Size bu kapsülün içinde babamdan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. İçinde yiyecek var. Zehirli toprakta bile büyüeyebilen genetiği değiştirilmiş tohumlar,” diye devam etti Pandora.

Şimdi haydutlar başlarını kaldırmış, ellerinde gevşemiş silahlarıyla yukarı bakıyorlardı. Pandora’ya başparmağımı kaldırdım.

“Yaptığınız şeyi yapmaya devam etmek zorunda değilsiniz. Halkınızdan hiçbirinin burada olanları bilmesine gerek yok. Gelecek nesiller için sağlıklı, besleyici yiyecekler yetiştirebilirsiniz. Sadece Echo ve Gort’un biliminsanlarını uyandırmasına ve tohumları serbest bırakmasına izin vermelisiniz. Bizim sizi affetmek istediğimiz gibi siz de bizi affedin. Artık kan dökülmeyecek.”

“Güzel konuşmadı,” diye mırıldandım. Benim kız *bomba* gibiydi. Beş dakika kadar ortadan kaybolmuştum ve birdenbire cesaret abidesi olup çıkmıştı. Sesini çıkarmanın bile onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum ama şimdi bütün lanet dünya adına konuşuyordu. Gurur, hissettiğim duygunun büyüklüğünü karşılayamazdı bile.

İlk önce haydutlar tepki verdi. Sistem iki yönlü olduğu için birbirlerine mırıldandıklarını ve silahlarını kılıflarına soktuklarını duyabiliyorduk. Rahatlamış görünüyorlardı. Artık kavga yoktu. Daha fazla ceset yoktu.

“Ne yapıyorsunuz siz?” diye çığlık attı Razor. Pandora’yla bakiştık. “Onları duymadınız mı? O hainleri uyandırmak istiyorlar. Atalarınızı ölüme terk edenleri. Peki ya vaat ettiği bu yiyecek? Gerçek mi ki? Onlar tarafından yapılan bir şeye nasıl güvenebiliriz? Aurora Teknolojileri’nin malına?”

Razor’ın birkaç haydudu silahlarıyla oynadı. Akıntı tersine dönüyordu. Pandora’ya baktım.

“General, lütfen. Bu bir barış teklifi. Paranoyanızın nedenlerini anlıyorum ancak bu kapıyı açarak, sizin bize güveneceğinizi umduğumuz gibi size güvenimizi gösteriyoruz. Lütfen adamlarınıza bakın. Bunu istemiyorlar. Bence derinlerde bir yerde siz de istemiyorsunuz.” Pandora nefesini tutmuş, Razor’ın cevabını bekliyordu. İkimiz de bekliyorduk.

“Paranoyak mı? Şimdi de paranoyak biz olduk, öyle mi?” Küllük’ün acı kahkahası mağarada yankılandı. “Bizi küresel ısınma konusunda uyarmaya çalıştıklarında iklim bilimcilerine paranoyak diyen Aurora Teknolojileri’ydi. Bak şimdi işler ne hale geldi. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bilmiyorsunuz,” diye tükürdü Razor.

“Eh, seni ikna edememiş olabilir ama beni etti,” dedi haydutlardan biri, Küllük’ün Pete dediği kişi. Silahını çıkarıp yere bıraktı. “Özür dilerim, hanımefendi. Ama bunu daha fazla yapamam. Oğluma yalan söylemeye devam edemem. Bu et onu doyurmuyor bile. Zenginlerin özel tohumları olması bana mantıklı geliyor. Çocuğun elinde ne var görmek istiyorum.”

“Ben de,” dedi başka bir haydut. Tüfeğini bıraktı. “Üzgünüm, patron. Burası diktatörlük değil. Yoruldum. Bunu daha fazla yapamayacağım.”

“Hayır. Bu doğru değil. Silahlarınızı alın. Kaldırın onları, lanet olsun! Bu bir emirdir,” diye bağırdı Küllük ama diğer haydutlar da silahlarını bıraktı.

“Artık bitti, hanımefendi. Daha iyi bir yol var. Yıllarımızı o kutuya girmeye çalışarak geçirdik. İçinde ne olduğunu görmeye hazırım,” dedi başka bir haydut.

Razor başını geriye atıp çılgınlığı bastı, ölmekte olan bir hayvanınkine benzeyen, gırtlaktan gelen ilkel bir sestir bu. Sonunda durup silahlardan birine doğru atıldı ama Pete tüfeği ustalıklı tekmeleyerek uzak-

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

laştırdı. İki haydut Razor'ı omuzlarından tutup yere yatırdı. Ardından haydutların altısı da kameraya baktı.

“Sanırım bizi bekliyorlar,” dedi Pandora.

Sırıttım. “Başardın. Seni güzel zekâ küpü. Bitti,” dedim ve onu öp-
tüm. Sadece kısa bir öpücüktü ama. Kurtarmamız gereken bir dünya
vardı.

“Gort, kapıyı aç,” dedi Pandora bana sırtarak.

Gort panele tekrar dokundu ve kapı kayarak açılarak kamerada
gördüğümüz sahneyi ortaya çıkardı. Üçümüz dışarı çıktık, ilk başta
temkinliydik ama haydutlar kıpırdamadı. Sadece Razor güvertedeki
bir balık gibi yerde kıvranıyordu.

“Ee, peki şimdi ne olacak?” diye sordu Pete. Bir bana, bir Gort’a,
bir Pandora’ya baktı. Yetki bizdeymiş gibi görünüyordu.

Ama ben cevap veremedim Razor insanı andırmayan son bir çığlık
attı. Kendisini tutan sıska muhafızı hâlâ yerde duran silahlardan biri-
ne uzanacak kadar itti.

Her şey çok hızlı oldu. Silah, ateşlenmesi, kan. Ateş eder etmez
diğer adamlar onun üzerine çullandı. Hatta içlerinden biri kendi sila-
hını kaptığı gibi karşı ateş açtı. İçgüdü. Eski alışkanlıklar zor terk edi-
lirdi. Başı yere çarpmadan önce Razor'ın gözleri donuklaştı, sırtındaki
çıkış yarasından kan dökülüyordu.

“Echo?” dedi Pandora ama sesi sanki suyun altındaymış gibi bo-
ğuk geliyordu.

Onun kadar çabuk tepki verememiştim. P önümde duruyordu,
sanki beni koruyormuş gibi.

Korumuştu da.

Dizlerinin üzerine çöktü ve karnından yayılan kırmızı rengin
gömleğinin önünü hızla, çok büyük bir hızla ıslattığını gördüm. Ya-
nına çöktüm ve onu bedenime yasladım. Ona sıkıca sarıldığım sırada

gözlerim gömleğindeki kandan ve ağzından köpükler halinde çıkan kandan ayrılamıyordu.

“Beni bırakma,” dedim ona, aklıma gelen tek şeyi söyleyerek. “Kahretsin, Pandora, sakın beni şimdi terk edeyim deme. Tam da dünya yeniden uyanmak üzereyken olmaz.”

Gözleri bir kez daha parladı ve sonra kapandı, göğsü son bir nefesle kabardı. Ardından da gitti.

ÇarkUykusu 3 Sürüm 4.0
 Telif Hakkı 2075-2080 Aurora Teknolojileri Ltd
 Tüm Hakları Saklıdır
 Sistem Kimliği = DondurucuUykuKapsülü6253
 Oluşturma Zamanı: 31/10/2179 08:34:52
 Dahili Biyo Tarama – GEÇTİ
 Harici Biyo Tarama – GEÇTİ
 Denek dondurucu uykudan çıkmaya hazır
 BIOS Kurulumuna girmek için [SEÇ]
 Uyandırma protokollerine başlamak için
 [SEÇ]

Gözlerimi yavaşça açtım, robotik ses hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Talimat mıydı bunlar? Belki de bir medibottu. Kirpiklerimin arasından ışık süzüldü ve gözkapaklarımı tekrar sıkıca yumdum.

“Pandora?” Biri benimle konuşuyordu. Adımı biliyorlardı. En azından, adımın bu olduğunu düşünüyorum.

“Pandora, beni duyabiliyorsan gözlerini açmalısın.”

Sesi tanıımıyordum. Israrcı ve yüksek sesle konuşuyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Sadece uyumak istiyordum. Uyumaya devam etmek ve bir daha asla hareket etmemek. Uzuvarım bir ceset kadar ağırdı.

“Uyanıyor mu?”

Yeni bir ses. Tanıdıkı. Bu ses bende hareket etme, ona doğru koşma isteği uyandırdı. Sıcak bir his göğsümden başlayıp yavaşça tüm uzuvlarıma yayıldı. Yeni ses güvenliydi. Yeni sese ihtiyacım vardı.

“Paranın yetmeyeceği şeye dokunma, tamam mı? Geçmem lazım. P’nin bana ihtiyacı var.”

Echo. Adı Echo’ydu ve o sıcaklık, güç ve neşeydi. O sesi kendi sesim kadar iyi tanıyordum. Gözlerimi açtım.

Acı. Işık ve acı. O kadar parlaktı ki kendimi parlaklıktan ve her şeyin çok fazla olduğu hissinden korumak için gözlerimi tekrar kapadım.

“Gözlerini açmaya çalıştı. Sanırım bizi duyabiliyor. Ona bir dakika verin.” İlk ses geri gelmişti, soğuktu ve kısa cümleler kuruyordu.

Gözlerim kapalıyken bilincimin derinliklerine çekildim. Dr. Kapoor olsa bana nefes almamı söylerdi. Nefes egzersizleri. *Nefes al, bir-iki-üç-dört. Nefes ver, yedi-sekiz.* Rahatla. Acele etme. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama en ufak bir kıpırtı bile parmak uçlarıma aniden iğneler batmasına neden oldu. Bundan fazlasını hareket ettiremezdim. Beni sabit tutan kollarımdaki kayışları hissettim.

Kapsül tekrar yalpaladı ve hızla düştüğümü hissettim. Midem hız trenine binmişim gibi tepetaklak oldu ama beni tutacak bantlar yoktu. Ne kadar daha düşecektim? Hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Alevler, alarm ve banda alınmış uyarı mesajı birbirine karışırken havada süzülüyordum sanki.

Ölecektim. Bu his *déjà vu* gibiydi ama aynı zamanda gerçek olduğunu da biliyordum. Bir kapsülün içindeydim. Yanıyordu. Dünya’ya düşüyordum, ölecektim ve bu esnada tek başıma olacaktım.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Korkuyor,” dedi tanıdık ses.

Daha yakındı, o kadar yakındı ki Echo’nun, benim Echo’mun sadece birkaç santimetre uzakta olduğunu ayırt edebiliyordum. Kapsülün içinde miydi? Hatırlamıyordum. En azından yalnız ölmeyecektim.

“Bir şey yapamaz mısınız?” diye bağırdı Echo ve birileri kontrol paneline bir şeyler girerken bazı bip sesleri duydum. Hâlâ düşüyordum, düşüyordum ama kollarım yanımda bağlıydı ve canımı kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Artık nefes alıp verişlerim bile düzenli değildi, soluk soluğa kalmıştım.

İçimi bir panik kapladı ve ayağa kalkmak, dışarı çıkmak, tehlikeyden uzaklaşmak için bacaklarımı savurmama neden oldu.

“Pandora. Dinle. Benim. Sadece nefes al.” Echo’nun sesi o kadar yakındaydı ki nefesinin kulağımı gıdıkladığını hissettim. Onun nefesi... çünkü düşmüyordum. Dünya’ya doğru son sürat çarparken midem çalkalanmıyordu.

Parmakları benimkilere kaydı ve onları sıkıca kavradım. Echo buradaydı. Her şey yolundaydı. Gözlerimi tekrar açtım.

“Tekrar hoş geldin, uyuyan güzel,” dedi Echo.

Aydınlıktı ama bu sefer daha dikkatliydim, gözlerimi tamamen açmadan önce ışığa alışmalarına izin verdim. İlk gördüğüm şey Echo’ydu; şapşal şapşal sırtıyordu, çok çirkin bir şapkeyi tersten takmıştı ve çenesinde en az bir haftalık kirli sakal vardı.

Sonra nerede olduğumuzu anladım. Beton bir tavanı ve tepeden sarkan parlak hastane ışıkları olan büyük, mağara gibi bir odaydı. Neredeydik? Boynumu sağa doğru çevirdim ve yanımdaki kapsül sırasını gördüm, görünüşte benimkiyle aynıydılar ama hepsi boştu.

Buraya son geldiğimde boş değillerdi. General Razor, silah, kan... Echo beni kollarında tutarken yaşamımın karnımdaki delikten bir nehir gibi aktığı hissi. Artık hatırlıyordum, bir şey karnımı hafifçe kaşındırmıştı, o şeyin gömleğimin kumaşına takılmasını hissetmiştim.

Her şey bir anda aklıma geldi. İniş. Şehir. Araba yolculuğu. Echo. Kamp. Et çiftliği. Dondurucu laboratuvarı, her şeyden çok bulmak istediğim şey. Babam, donmuş gözleri kapalı, ağzı küçük bir şaşkınlık ifadesiyle sabitlenmiş.

“Nerede o? Babam nerede?” diye sordum. Boğazım zımpara kâğıdı gibiydi, ağzımdan çıkan her kelime bir mücadeleleydi.

Echo vahşi bir yaratık gibi sıırttı ve saçlarımı okşadı. “Hatırlıyorsun. Oh be. Baban güvende. Henüz buzunu çözmediler çünkü onu en iyi nasıl yargılayacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Yine de güvende.”

“Yargılamak mı?” diye sordum. Echo’nun yüzü düştü.

“Seni bilgilendirmem gereken birkaç şey var. Ama önce seni şu şeyden çıkaralım.”

Sonraki bir saat boyunca beyaz önlüklü, hepsi de panolar ve tabletlerle donanmış en az altı biliminsanı tarafından sorgulandım. Dokunuldum, dürtüldüm, kanım alındı ve vücudumdaki iğneler çıkarıldı. Sonunda elbiselerime geldiler, bu da hâlâ kapsülün içindeyken hissettiğim kaşıntı hissini açıklıyordu. Karnımda, göbek deliğimin hemen üzerinde, altı dikiş atılmış küçük bir yara vardı.

“Echo’nun hızlı düşünmesi sayesinde kapsüle koyuldun,” dedi hemşire yaramı temizlerken. “O kurşun hem karaciğerini hem mideni parçalamış. Neyse ki cerrahlarımız sen kısmi komadayken laparoskopik ameliyatıyla seni iyileştirebildiler ama bu olmasaydı dakikalar içinde kan kaybından ölürdün.”

“Echo beni kapsüle mi koydu?” diye sordum. Sesim şimdi daha iyi çıkmaya başlamıştı. Echo’nun da diyebileceği üzere, bu ilk rodeom değildi. “Sonra da cerrahları mı uyandırdı?”

“Hepimizi uyandırdı ve sonra bilgiyi insanları güvenli bir şekilde uyandırmaya yardım edebilsinler diye çevrimiçi sinir ağı aracılığıyla diğer robotlara yükledi.”

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Diğer herkesi mi?” Çok fazla sorum, söyleyecek çok şeyim varmış gibi hissediyordum ama beynim düşüncelerime yetişemeyecek kadar yorgundu.

Hemşire gülümsedi. “Hâlâ uyduları kuruyoruz ama parazitlere rağmen teknolojinin büyük bir kısmı sağlam kalmış gibi görünüyor. Yakında dünyanın her yerindeki tüm dondurucu-kolonilerle eşzamanlı konuşabileceğiz. Senin çocuk çok özel biri.”

Gülümsedim. Kulağa Echo gibi geliyordu.

Koşu bantları ve oksijen seviyesi testleriyle geçen bir saatin ardından beni küçük tıbbi bölmeden çıkarıp dondurucu kapsüllerin bulunduğu devasa odaya geri bıraktılar. Odanın uyandığım tarafında sıra sıra boş kapsüller vardı ancak içinde hâlâ uyuyan insanlar bulunan koca sütunlar da vardı, her Aurora ürününde kullanılan o grinin belli tonundaki kıyafetler içindelerdi.

“Hey,” dedi Echo. Tıbbi bölümün dışında plastik bir sandalyede oturuyordu ve ben dışarı çıkar çıkmaz ayağa fırladı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki buradan çıkmak istiyormuşum gibi,” dedim. Sığınağın dört duvarı arasında kalmaya bir dakika daha dayanamayacaktım. Güneşi görmek istiyordum.

“Yaşasın. Bir haftadır buradasın,” dedi Echo. Ayağa kalktı ve bir beyefendinin bir hanımefendiyi baloda dansa davet etmesi gibi kolunu uzattı. “Hadi buradan uzayalım.”

Bir hafta. En son dondurulduğum zamandan çok daha kısa bir süreydi ama yine de beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Sığınağa girmek için kullandığımız asansöre doğru ilerlerken bütün ağırlığımı Echo’ya verdim. Yolda en az elli kişinin yanından geçtik, hepsi ellerinde tablet ya da dosya taşıyordu, hepsi Aurora Teknolojileri tulumlarını ya da üniformalarını giymişti ve hepsi de bir işle meşguldü.

“Bu inanılmaz,” dedim hırıltılı bir sesle.

MELISSA WELLIVER

“Evet, fena,” dedi Echo. “Üzgünüm, az kaldı. Asansörü çağırayım. Bir saniye bekle.”

Tepeye kadar sessizce çıktık ve sonra dışarıya açılan ana fuayeye adım attık. Echo avucunu kapıya doğru tuttu ve kapı kolayca açıldı.

“Aslında kapılar bazen biraz sıkışıyor. Elektrikleri yavaş yavaş onarıyoruz. Yüz yıl büyük boyutta metal erozyonuna neden olabilir. Kimin aklına gelirdi?” Dışarı çıktığımızda dengemi koruduğumdan emin oldu.

Burası geldiğimiz zamanki gibi görünüyordu ama artık daha da yoğundu. Aurora teknisyenleri etrafta koşuşturuyor, kasalar taşıyor ve bina girişlerinin yanında kutular açıyorlardı. Sade giyimli bazı insanların toprağı tırmıklayıp el arabalarına doldurduğu yükseltilmiş tarhlara varana kadar biraz yürüdük. Rebecca’yı tanıdığımda gülümsedim, kısaca el salladı ve koşarak bana kaburgalarımı kıracak kadar sertçe sarıldı.

“Dikkatli ol, bir silahlı saldırıdan daha yeni kurtuldu,” diye telaşlandı Echo.

“Ah, doğru, özür dilerim. Sadece seni gördüğüme çok sevindim.” Rebecca beni bırakıp kocaman gülümsedi.

“Kurtarıcımın kesinlikle özür dilemesine gerek yok. Rebecca, sana ne kadar teşekkür etsem az. Orada bir yabancı için, hem de robotik bir yabancı için yaptığın şey...”

“Kızım, onu kafana takma. Sen uyurken dostça ilerlemeler kaydedildi. Miles bile bu sebzelerin görünüşünü beğendi. Rex’e çok iyi geleceğini söylüyor. O buz yataklarında donmuş bir veteriner bile olduğunu biliyor muydun? Belki yakında hepimizin evcil hayvanı olur!”

“Rebecca? Bu mahsulleri rotasyon için etiketlemede yardımına ihtiyacımız var,” diye seslendi gri Aurora tulumlu bir adam Rebecca’nın başının arkasından ve o da omzunun üzerinden el salladı.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

“Görev çağırıyor. Seninle sonra konuşuruz.” Rebecca koşarak kularına geri döndü ve omzunun üzerinden seslendi. “Bunu yapabileceğini biliyordum.” Sırtıp bir sandık aldı.

“Ne demek istiyor?” diye sordu Echo.

Gülümsedim. “Arkadaşlar arasında bir şey. Önemli değil,” dedim.

“Yeni mahsulleri ekiyorlar.” Echo mahremiyetime saygı duydu ve açıklamalarına devam etti. “On gün içinde büyüyeabilmeleri için genetikleri değiştirilmiş, zekâ küpleri öyle diyor en azından. Gelecek haftaya kadar taze sebzeler yiyeceğiz.”

“Yani Aurora Teknolojileri ve üsteki insanlar birlikte mi çalışıyor?” dedim. Belki de en sonunda birbirlerine ihtiyaçları olduğunu fark etmişlerdir.

“Evet, herkes Razor’ın ne yaptığını, Şef’in ölümünü, sığınağı ve diğer şeyleri sır olarak sakladığını duyduğunda çok kızdı. Onlara GDO’lu ürün kasalarını gösterip ne olduklarını açıkladığımda zekâ küplerini uyandırmak ve baştan başlamak için onlardan yardım alma konusunda tamamen hemfikir oldular. En iyi biliminsanlarından bazıları gerçekten kötü kirlilik hastalığı olan insanları iyileştirebileceklerini bile düşünüyorlar. Miles bana yaşlı Ron’a 3D baskıyla mı ne protez bacak taktıklarını söyledi. Oldukça havalı bir şey.

“Ah! Miles’tan bahsetmişken, veteriner adam aşağıda bir yerde klonlama için köpek DNA’sı olabileceğini düşünüyor. Miles yardım etmek istiyor. O yüzden Rex’e bakabileceğimi söyledi. Sadece arada sırada hani. Parktaki mutantları özlüyorum gibi. Beni yemeye çalışmadıkları zaman sevimli ve havalıydılar. Yani evet. Umarım kertenkele-hamster melezlerini seviyorsundur.”

“Bu... kulağa inanılmaz geliyor. Ve Rex’e alışacağım,” dedim. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülünce Echo hemen telaşlandı ama ben sadece güldüm. “Mutluluk gözyaşları.” Bir banka yaklaştık ve Echo oturmama yardım etti, sonra o da yanıma geçti. Ben etrafımdaki manzarayı seyrederken elimi tuttu.

“Yani, bak. Mükemmel değil. Bazı... gerginlikler var. Her başlangıçta çıkabilecek sorunlar.”

Echo biraz ötedeki, yerleşkenin duvarının dibindeki iki adamı başıyla işaret etti. Ne konuştuklarını duyamayacağımız kadar uzaklardılar ama sesleri yükselmişti ve bir karton kutuyu aralarında çekiştiriyorlardı. Birkaç saniye sonra kutu ikiye ayrıldı ve yere tahıl gibi görünen bir şey döküldü. Kavgaya daha fazla alevlenmeden Aurora tulumları içindeki iki kadın adamları ayırmak için koşarak müdahil oldu.

Başka tarafa baktım. İşlerin çabucak yoluna gireceğini ummanın verdiği mutluluk kısa sürmüştü. “Peki babama ne olacak?” diye sordum. Söyleyeceği şeyin gerginliğiyle göğsüm sıkışmıştı.

Echo elimi sıktı. “Biliminsanları önce diğer herkesi uyandıracak, buna eskiden hükümette görev almış bazı yaşlı adamlar ve kadınlar da dahil. Aurora Teknolojileri’nden önce yani. Onlar babanı yargılayanın en adil yoluna karar verecekler. Babana destek verenler de var. Bazı insanlar onun sadece hissedarların söylediklerini yaptığını düşünüyor. Zengin de olsalar bazı insanları, tohumları, hayvanları ve diğer şeyleri kurtarmış olması da bir artı. Ama bazı insanlar... onlar sadece kızgın. Zamana ihtiyaçları var. Nasıl sonuçlanacağını inan ben de tahmin edemiyorum.”

Başımınla onayladım. Kalbim babam için ne kadar acısa da bu, o kapsülün içinde donmuş yatan adam için değildi. Annem ölmeden ve kendini iş, para ve Aurora Teknolojileri’ne kaptırmadan önceki hali içindi. Babamın hâlâ orada bir yerde, derinlerde olduğunu biliyordum. Sadece onu tekrar bulmam gerekiyordu. Belki de işlediği suçların hesabını vermek bunun yolunu açardı, ayrıca bazı insanların bu konuyu kapamasına yardımcı olurdu. Gitmesine izin vermeliydim.

Yüksek sesle söyleyebildiğim tek şey, “Anlıyorum,” oldu. Echo başıyla onayladı ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kucaklamak için

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

kendine çekti. Çilekli şeker ve tıraş losyonu gibi kokuyordu ve derin bir nefes aldım. Yalnız değildim. Yalnız değildik. “Peki ya... o insanlar?” Ağzım kurudu. Yamyamlık kurbanı olan insanlar? General’in öldürdüğü insanlar?

“Geriye kalanları gömdük. Yani... ölülerden kalanları. Yetkili biliminsanları da henüz ailelerini uyandırmadı. Hâlâ onlara ne söyleyeceklerini düşünüyorlar. Ama henüz uyanmayacaklar, bu yüzden en azından bunu kabullenmek için zamanımız var. Ve hayır,” dedi her zaman yaptığı gibi zihnimi okuyarak, “insanlara bunca zamandır ne yediklerini söylemedik. Biliminsanları öğrenmemelerinin en iyisi olduğunu düşünüyorlar ve itiraf etmeliyim ki ben de aynı fikirdeyim. Belki eninde sonunda öğrenirler ama insanlar hâlâ yeni duruma alışmaya çalışırken... Kimsenin bunu duymaya ihtiyacı yok, anlıyor musun?”

Bana çok uzun gibi gelen bir süre boyunca ağladım. Güneş gökyüzünde ilerledi ve yeraltından daha önce hiç görmediğim mekanizmalar ve aletler içeren daha fazla sandık çıktı. Biliminsanların bu aletleri bir araya getirip hem sade giyimli hem de Aurora Teknolojileri üniformalı insanlardan oluşan küçük gruplara nasıl çalıştıklarını açıklamaya başlamalarını izledim. Artık konserve yemek yoktu. Daha fazla acı çekmek yoktu. Önümüzde uzun bir yol vardı ve Echo haklıydı, hepimizi iyileştirecek tek şey zaman ve bağışlama olacaktı. Bunu yapabilir miydik?

“Hey, istiyorsan sana henüz en iyi kısmını bile göstermedim,” dedi Echo sonunda. “Eğer gücün varsa. Buradan çok uzakta değil.”

Merakla içimde kalan son enerjiyi kullanarak kendimi banktan kaldırdım. Echo’yla birlikte General Razor’ın ofis binasına, yani neler olup bittiğini anlamaya başladığım yere gelene kadar binaların arasında ilerledik. Birkaç metre ötede durdum ve Echo omzumu sıktı.

“Güven bana. Burayı insanların bir daha asla korkmayacağı bir yer haline getireceğiz,” dedi.

Tereddüt ederek tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Oraya geri dönmek istemiyordum ama Echo'ya hayatım pahasına güveniyordum. Yavaşça, açık duran büyük metal kapılara yaklaştık ve içeri adım attık.

Bir hafta içinde çok şey yapmışlardı. Şimdiden, her yerde bulunan beton duvarlar muhtemelen ev yapımı bir boyayla baştan savma badanalanmış ve pencerelerdeki panjurlar sökülmüştü. İçeride birkaç işçi sandıkları yerde ileri geri hareket ettiriyor ve odanın köşelerine kilimler seriliyordu.

“Bu da ne?” diye sordum kafam karışmış bir halde.

“Şey, aklıma bir fikir geldi ve sonra bir arkadaşından biraz yardım aldım. Belki de kendi açıklamalı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bir arkadaş mı? Rebecca'yı mı kastediyorsun?”

“Belki de eski bir arkadaş demeliydi,” dedi tanıdık bir ses.

O kadar hızlı döndüm ki tökezledim ve Echo düşmeyeyim diye beni yakalamak zorunda kaldı. Kapı eşiğinde bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir yüz duruyordu.

“Evet. *Cidden* çok eski bir arkadaş. Alınmayın, Dr. Kapoor,” dedi Echo elini saçlarından geçirerek.

“Yaşıyorsunuz.” Gözyaşlarına boğulmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Dr. Kapoor daha önce bana hiç sarılmamıştı. Kendi ailemden bile daha fazla yanımda olduğu zamanlar olmuştu ama hastasıyken bana hiç sarılmamıştı. Ama şimdi sarılıyordu, beni simsiyah saçlarına sümüğümü bulaştıracak kadar yakınına çekmişti. Aynı kokmuyordu ama bu normaldi. Ne de olsa yüz yıldır uyuyordu.

“Burada olduğunuza inanamıyorum,” dedim geri çekilirken. Omzunda sümükten bir çizgi bırakmıştım ve neredeyse gülecektim ama biraz acı vericiydi. “Kusura bakmayın.”

“Kusura bakacak bir şey yok. Aileler bunun içindir,” dedi ve bana bir kez daha sarılmadan önce gülümsedi.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Ve o anda ne demek istediğini anladım. Aile, sizi dünyanın sonuna kadar takip eden insanlardı. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Ailemin hepsi buradaydı. Babamsa... barışmam gereken başka bir konuydu. Ama şu anda, sevdiklerimin çoğu aynı odadayken kendimi her zamankinden daha mutlu hissediyordum.

Sonra konuştuk. Dr. Kapoor –ya da ismini kullanmamda ısrarcı olduğu üzere Priya, ki buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum– bana bu koca dünyada tek başıma bu kadar iyi iş çıkardığım için benimle gurur duyduğunu söyledi. Echo’nun onu “gözü kara maceramız” hakkında bilgilendirdiğini söyledi. Ben de gerçekte neler olup bittiğini başka bir zaman anlatacağımı söyledim. Seanslarımıza yakında devam edebileceğimizi umduğunu ama hem kapsüllerden hem de Yeni Cumhuriyet’ten yardımına ihtiyacı olan bir yığın insan olduğunu söyledi. Anlıyordum. İdrak edilecek çok fazla şey vardı.

Ayakta durmaktan yorulmaya başlamadan önce onunla biraz daha sohbet ettim, ardından turunu bitirmesi için beni Echo’yla baş başa bıraktı.

“Ama yakınlarda kalıyorsunuz, değil mi? Yakında görüşecek miyiz?” diye sordum.

“Başka nerede olabilirim ki?” dedi. “Dinle, Pandora, bu dünya harap oldu ama bir şekilde yeniden başlayacağız. Biz insanız, işimiz bu.” Bir kez daha gülümsedi, bir kutu kâğıt aldı ve odadan çıktı.

“Sohbet güzel miydi?” diye sordu Echo. Odanın öbür ucundaki bir mobilyanın taşınmasına yardım ediyordu ve bize konuşmamız için alan tanımasına memnundum.

“Gerçekten güzeldi.” dedim. Elini yapabildiğim kadar sertçe sıktım. Echo sırtıttı. “Ve hey, bir sürpriz daha. Yukarı bak.”

Uzak duvardaki tavana yakın bir noktaya baktım, uzun bir merdivenin tepesindeki bir işçi oraya bir şeyler boyuyordu. Henüz tüm harfler doldurulmamış olsa da mesajı yeterince net okuyabiliyordum.

MELISSA WELLIVER

PANDORA'NIN KUTUSU

TOPLUM TERAPİ MERKEZİ

SADECE NEFES ALIN

“Beğendin mi? Siktir, beğenmedin, değil mi?” Echo’nun yüzü düştü ve dudaklarını ısırdı. “Dinle, bütün insan ırkını kurtardığım için falan bana bir iyilik yapmak istediler ve ben de bunu seçtim. Ama beğenmediysen eminim değiştirebiliriz ya da başka bir şey isteyebilirim...”

“Bayıldım,” dedim ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

Parmak uçlarımda yükselerek geri çekilmeden önce dudaklarımı Echo’nunkilere bastırdım. Sırıltısı o kadar kocamandı ki kahkaha attım.

“Yani diyorsun ki ben gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşım?”

“Şansını zorlama,” dedim.

Görebildiğim kadarıyla, dünyanın dört bir yanında kapsüller uyandırılıyordu. Bir duvara açılmış devasa bir dünya haritasında tüm kıtaların çeşidi yerlerinde yeşil iğneler vardı. Echo bunların sadece canlandırılan değil, aynı zamanda çeşitli iletişim sistemleri aracılığıyla temas halinde olduğumuz yerler olduğunu doğruladı.

Ayrıca bir avuç dolusu kırmızı iğne vardı. Echo’ya bunların ne olduğunu sormama gerek yoktu ve sormamam için dua ettiğini hissedebiliyordum. Hayatta kaldığım için şanslı olduğumu biliyordum. Ayrıca elbette gemilerden bazıları başarıyla uzaya fırlatılmıştı, peki ya sonra? İNSANLIK robotlarının onları nasıl geri çağıracaklarını bildiklerini varsayıyordum ama uzay yolculuğu en iyi şartlarda bile kolay değildi. Kaç tanesinin Dünya’ya geri dönebileceğini kim bilebilirdi? Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

Echo bana merkezin geri kalanını gezdirdi. Bilgisayarlar çoktan kurulmuştu ve dünyanın dört bir yanındaki diğer merkezlerdeki insanlarla konuşabilmemiz için bilgisayarların birbirine bağlanması an meselesiydi. Echo merkezi eğitim için hazırladıklarını ve yakında her

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

erkek, kadın ve çocuğun haftalık sağlık kontrolüyle terapistlere erişimi olacağını ve yaşadıklarını paylaşabileceklerini anlattı.

“Hey, bak burada kim var?” Echo uzak uçta kutu yığınlarının içindeki kitapların boşaltılmasına yardım eden Gort’u işaret etti. Gort başını kaldırdı ve görevine yeniden odaklanmadan önce biraz beceriksizce el salladı. Başka ne beklediğimden emin değilim ama iyileştiğini gördüğüme sevinmiştim.

“Hey, Gort. Baksana kim uyanmış? Dostum, gel buraya.” Gort kutuyu dikkatle yerine yerleştirip bize doğru gelirken Echo sıırttı.

Bir biliminsanı derin nefes almanın iyileştirici değerini açıklarken ve yetişkinlerden oluşan küçük bir sınıfın beyaz tahtadan notlar almasını izlerken, “Tüm bunları düşündüğüne inanamıyorum,” dedim.

“Ee, sadece bizim için değil, değil mi? Herkes için,” dedi Echo ama ukala bir sırıtışı bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Selamlar, insan Pandora. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur, ahbap.” Gort, Echo’nun yanına gelmişti ve onun yeni kelime dağarcığına gülmemeye çalıştım.

Echo her zamankinden de çok kendini beğenmiş görünüyordu.

“Bizim Gort’a yeni kelimeler öğretiyordum, değil mi kardeşim?” Echo, Gort’un omzuna hafifçe vurdu ve ilk kez Gort’un dudaklarının kenarlarının yukarı doğru seğirdiğini gördüm.

“Gort, sen az önce gülümsedin mi?” diye sordum gülererek.

“Bu sefer başardım mı? Arkadaşlarımla yanındayken gülümsemek üzerinde çalıştığım bir şey,” dedi Gort ve tekrar gülümsedi, bu sefer biraz fazla geniş gülümsediği için dişleri daha çok yüzünü buruşturmuş gibi gösteriyordu.

Echo’nun kaşları çatıldı. “Evet, kesinlikle devam eden bir çalışma ama bunun dışında işler yolunda gidiyor. Eskiden GençSentez yapan zekâ küplerinden biri Gort’un hafızasını geri yükleyebileceğini umuyor, böylece bana daha çok benzeyecek ama henüz söz vermiyor.

Ayrıca beni tam bir yetişkin modeline yükseltebileceğini düşünüyor. Ruh hali değişimlerime kesinlikle iyi gelir. Ve bıyıklarına.”

Gort başıyla onayladı. “Artık birincil hedefime geri dönebilir miyim, kanki?” Gort’un yüzü Echo’ya hitap ederken ifadesiz haline döndü.

Echo ellerini havaya kaldırdı. “Hey dostum, sen bilirsin. Kankalarınla takılmak yerine iş yapmak istiyorsan, buyur.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gort ve başka bir şey söylemeden kutulara geri döndü.

“İl, dediğim gibi. İlerleme aşamasındayız. Ona ne yapacağını söylemek yerine seçim yapmasına izin vermeye çalışıyorum, her ne kadar hâlâ insanlara yardım etmek üzere programlanmış olsa da. En azından şimdilik, biz yer-uydu bağlantısını kurana kadar.”

“Bu harika bir haber. Gort’la gerçek bir sohbet edebilmek ve ona ilk etapta ne olduğunu bilmek güzel olurdu. Ah, bu arada bıyık bırakmıyorsun,” dedim gülerek.

Sırıttı. “Gördün mü, işin güzelliği de bu. Artık gerçekten beni durdurmaya çalışabilirsin.”

Gort’a el sallayarak veda ettik ve dışarı çıktık. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve bazı işçiler günü noktalarak aletleri topluyordu.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum.

Echo yüzümü ona dönmem için beni döndürdü, ellerini sımsıkı belime doladı. “Şimdi mi? Akşam yemeği vakti. Dondurdukları tüm hayvanlar hâlâ embriyo halinde olduğu için tamamen vejetaryen bir menü olduğunu duymak seni mutlu edecektir.”

“Bana uyar. Sonra ne olacak?” diye sordum.

“Sonra yeniden yaşamayı öğreneceğiz. Birlikte.”

“Birlikte,” dedim.

Echo eğildi ve beni sertçe öptüğünde onun içinde kayboldum.

AŞK HAYATIM VE KIYAMET

Çünkü her şeye rağmen, yarının getirebileceği bütün o korkuya rağmen bizde diğer insanlarda olmayan bir şey vardı: Birbirimiz. Ve bu şekilde hayatta kalacaktık. Birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmaya Mayıs 2020’de, ilk kapanma döneminde başladım. WriteMentor ve Alexandra Sheppard’la altı haftalık bir kursa katıldığım (teşekkürler Alex!) ve iki karakter tasarladığım şubat ayından beri bunu düşünüyordum: Medeniyetin çöküşünden öncesi için Pandora ve sonrası için Echo. Sonra Covid vurdu ve işim de sarsıldı. Böylece kendimi işsiz, tam karantina altında ve yapacak hiçbir şeyim olmadan buldum.

Sanırım çoğu insan gibi ben de zihnimi haberlerden başka bir şeyle meşgul etmek için eski en sevdiğim dizilerin tekrarlarına, filmlere ve kitaplara yöneldim. Kitaba ve özellikle Echo’nun zevklerine yön veren şey de bu oldu. Eğer bu kitapta bahsediliyorsa, yazarken okudum/izledim/oynadım. En sevdiğiniz hikâyelerde tanıştığınız eski arkadaşlarda rahatlatıcı bir şey vardır, özellikle de günde yirmi üç saat evin içinde mahsur kaldığınızda.

Harika destekleyici partnerim Callum (her şey ve daha fazlası için teşekkürler!) o sırada bir öğretmendi, bu yüzden çevrimiçi eğitim ve bazı yüz yüze çalışmalarla meşguldü. Kendimizi korumak gerçekten bana ve köpeğim Zelda’ya kalmıştı. Ve şanslıydık. Hâlâ sağlığımız yerindeydi, başımızı sokacak bir evimiz vardı.

Çekmeceye birkaç ay önce koyduğum on beş bölümlük planımı çıkardım. Mucizevi bir şekilde (başka bir eğlence bilmemenin üretkenliği bu kadar artıracağını kim bilebilirdi?!), bir ay içinde ilk taslağı hazırladım. Temsilcim Lucy Irvine'e gönderdim, o da çok beğendi (dünyanın en iyi temsilcisi, gerçekten) ve birkaç düzenlemeden sonra 2020 sonbaharında teslim edildi.

Ve sonra bekledik. Bu benim üçüncü kitap teslimimdi, bu yüzden ne yapmam gerektiğini biliyordum: başka bir şeyle meşgul olmak ve gelen kutumu görmezden gelmek. Söylemesi yapmaktan kolay ama bana eşlik edecek harika yazı gruplarım vardı (teşekkürler Peak Critique, All Stars, hubsters ve tabii ki Good Ship yazarları!) WriteMentor'a iş başvurusunda bulundum ve bir şekilde bu işi kapmayı başardım (iş arkadaşlarım Stuart ve Florianne, elinize sağlık). Ret cevapları gelmeye başladı. Çok güzel retlerdi. Sevilecek çok şey vardı ama tam olarak bir şeyler doğru değildi, eğer bir yazarsanız, eminim bunu daha önce duymuşsunuzdur.

Bu bizi Nisan 2021'e getiriyor. Aynı ay iş buldum, ancak başlangıçta yarı zamanlıydım ve başka bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Teklif geldiğinde hesabımda yaklaşık 40 sterlin vardı (Kesia Lupo'ya garip küçük kitabımda bir şeyler gördüğü için KOCAMAN teşekkür ederim).

E-posta konu satırında "CHICKEN HOUSE'DAN TEKLİF!!!" yazıyordu. Lucy bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyordu, bu yüzden o da benim kadar heyecanlıydı. Ailem daha da heyecanlıydı ama iyimserliklerinden olacak, şaşırmadılar (bana benden daha çok inanıyorlardı. Sizi seviyorum, anne baba).

Bir kitap teklifinin ardından gelen şey, öğrendiğim kadarıyla, iki yıllık hummalı bir çalışma. Chicken House'daki herkese teşekkürler: Barry, Kesia, Liv, Jazz ve Laura. Fraser ve Sara'ya, serbest çalışan metin

ve redaksiyon editörlerime. En çarpıcı kapak için Micaela'ya teşekkürler. Aileme, özellikle Callum'a, anneme ve babama tekrar teşekkürler. Sizi seviyorum. Bazen çok huysuz olduğum için özür dilerim. Çocuk edebiyatı camiasında edindiğim her yazara, edebiyatçıya ve arkadaşaya teşekkürler. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

İster Echo ister Pandora olun, umarım kitabımı beğenmişsinizdir. Umarım izlemediğiniz en az bir klasik filminden bahsetmeyi başarmışımdır. Ve kitabımı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunu bir ara tekrar yapalım.

